

நம் முன்னோரளித்த அருஞ்செல்வம்

இரண்டாம் பாகம்

இலங்கைச் சரித்திரமும், உலக சரித்திரமும்
1500-1796

ஆக்கியோர்
பேராசிரியர் எஸ். ஏ. பேக்மன், M.A., F.R.Hist.,
ஜி. லி. மெண்டிஸ், B.A., Ph.D.

கொழும்பு அப்போதிக்கரீஸ் கம்பெனி, லிமிற்றெட்
84, மெயின் வீதி, பெட்டா, கொழும்பு, இலங்கை.

1969

நம்முன்றோளித்த அருஞ்செல்வம்

இரண்டாம் பாகம்

இலங்கைச் சரித்திரமும் உலக சரித்திரமும்

1500-1796

ஆக்கியோர்:

பேராசிரியர் எஸ். ஏ. பேக்மன், M.A., F.R.Hist.S.

ஜி. லி. மெண்டிஸ், B.A., Ph.D.

பிரசுரிப்பவர்:

கொழும்பு அப்போதிக்கரீஸ் கம்பெனி, லிமிற்றெட்
84, மெயின் வீதி, பெட்டா, கொழும்பு, இலங்கை.

1969

8773—1

முதலாம் பதிப்பு, 1954
 இரண்டாம் பதிப்பு, 1959
 மூன்றாம் பதிப்பு, 1963
 நான்காம் பதிப்பு, 1966
 ஐந்தாம் பதிப்பு, 1968
 ஆறாம் பதிப்பு, 1969

நூன்முகம்

இரு ஆசிரியர்கள் கூடி எழுதும் நூலில் பல பிழைகளும் முரண்பாடுகளும் ஏற்படக்கூடும். இந்நூலில் உலக சரித்திரம் சம்பந்தமான பகுதிகள் ஒருவராலும், இலங்கையும் கீழ்நாடுகளும் சம்பந்தமான பகுதிகள் மற்றவராலும் எழுதப்பட்டன. இந்நூல் 'நம்முன்னே ரளித்த அருஞ்செல்வம்' முதலாம் பாகத்தின் தொடர்ச்சியாகும். இதன் மூன்றாம் பாகத்தில் இங்கு கூறப்பட்டிருக்கும் சரித்திரத்தைத் தொடர்ந்து 18-ம் நூற்றாண்டினிறுதியிலிருந்து ஆரம்பித்து இற்றை நாள்வரையும் சாத்தியமானவரை கூறுவோம். இந்நூலைப் படிக்கும் சிறுவர் அறியவேண்டிய விடயங்கள் எல்லாம் இங்கு கூறப்படவில்லை. அவர்கள் இன்னும் விரிவான நூல்களை வாசித்துத் தமது விவேகத்தினாலும் சில விடயங்களை ஆராய்ந்தறிய ஆசிரியரானோர் ஊக்கமளிப்பதோடு, நிகழ்ச்சிகள், சம்பவங்களைப்பற்றி 'ஏன்'? 'எப்படி'? என்றெல்லாம் உசாவி அறியும் பழக்கத்தையும் அவர்களிடையே வளரச் செய்வார்களென நம்பப்படுகிறது.

செல்தன்ஹாம் பெண்கள் கல்லூரி ஆசிரியை மிஸ் ஜே. எம். பேக்கர், மிஸ். எம். டபிள்யூ. யூறியான்ஸ், திருவாளர்கள் இறீமேஸ், ஜே. எல். சி. ரொட்ரிகோ ஆகியோரின் அரிய உதவிகட்காக இந்நூலாசிரியர்கள் தமது நன்றியறிதலைச் செலுத்துவதுடன், கருத்தொருமித்து ஐக்கியமாக இந்நூலை எழுதி முடித்ததற்காக தம் முள் ஒருவருக்கொருவர் நன்றி பாராட்டிக்கொள்ளவும் விரும்புகின்றனர்.

எஸ். ஏ. பேக்மன்
 ஜி. ஸி. மெண்டிஸ்

கொழும்பு
 அப்போதிக்கரீஸ் கம்பெனி, லிமிற்றெட்
 அச்சியந்திரசாலையிற் பதிப்பிக்கப்பட்டது

ஆசிரியர்கட்குச் சில குறிப்புகள்

அநேக சம்பவங்கள் நிறைந்த மூன்று நூற்றாண்டுகளின் சரித்திரத்தை இந்நூல் கூற முற்படுகின்றது. ஐரோப்பாவில் மத்திய காலம் முடிவுக்கு வந்ததும், ஐரோப்பிய ஆதிக்கத்தை உலகமெங்குமே பரவச்செய்யக்கூடிய குடியேற்ற முயற்சியில் மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகள் முனைந்து நின்றன. இதற்கு மிக முக்கியமான சாதனமாயிருந்தது கடற்படையின் வலிமையே. கடல் யுத்தத்தைப் பொறுத்தவரையில் இந்து சமுத்திரம் மிக முக்கியமான ஒரு தானத்தில் அமைந்திருக்கிறது. அதனால் இந்து சமுத்திரத்தில் ஆதிக்கஞ் செலுத்தவேண்டுமானால் உலகத்தில் முதன்மையுள்ள எந்தக் கடற்படையும், இலங்கையைக் கைப்பற்றி வைத்திருக்கவேண்டியது மிக முக்கியம். (இன்று அது மிக அவசியமாய் விட்டது). இந்த முக்கியத்துவத்தை போர்த்துக்கீசர் அறிந்திருந்தனர். ஓரளவுக்கு ஒல்லாந்த (டச்சுக்கார)ரும் அறிந்திருந்தார்கள். ஐக்கிய மாகாணங்கள், பிரித்தானியரோடு வைத்திருந்த நீண்டகால நட்பைக் கைவிட்டு பிரான்ஸுடன் கூடி அவர்களை எதிர்த்ததும் நெடுங்கால அபிலாஷை ஒன்றை பிரித்தானியர் முற்றுவிக்கும் முறையில் இலங்கையைத் தம்வசமாக்கினர். கண்டியரசர்கள் தமது பழைய சொத்துக்களைப் பெறக் காரியார்த்தமான முயற்சி செய்யாமலும் ஐரோப்பியரின் சொத்துக்களில் தலையிடாமலும் இருக்கும்வரையில், உல்நாட்டைச் சுவீகரித்துக் கொள்வதைப்பற்றி பிரித்தானியர் அக்கரை கொள்ளவில்லை. இலங்கைத் துறைமுகங்களைக் கைப்பற்றியிருப்பதே அவர்கட்கு போதுமானதாயிற்று. ஆனால் கிளர்ச்சிகளை அடக்குவதாற் பெரிய பணச் செலவு உண்டானது.

இம்மூன்று நூற்றாண்டுகளிலும் இலங்கையில் நடைபெற்ற சம்பவங்களும், பிரதானமாக இலங்கையின் கடல்

சார்ந்த மாகாணங்கள் எவ்வாறு ஐரோப்பிய சாதியாரால் கைப்பற்றப்பட்டு ஆட்சிசெய்யப்பட்டன என்பதும் இலங்கையர் அறிந்தும் அறியாமலும் எவ்வளவு தூரம், ஐரோப்பியர் நாகரிகத்தைச் சிறிது சிறிதாய்க் கைக்கொண்டனர் என்பதைப்பற்றியும் ஈண்டு கூறப்படுகிறது. பிரதானமாகக் கறுவா முதலிய இலங்கையின் விளைபொருள்களுக்காகவும், இந்து சமுத்திரத்தில் அது அமைந்திருக்கும் முக்கியமான தானத்தை முன்னிட்டும், ஐரோப்பியர் இலங்கையைக் கைப்பற்ற விரும்பினர்.

உலக சரித்திரத்தில் இந்நூற்றாண்டுகளில் புராதன யுகம் சிறிது சிறிதாக மாறி நமது புதிய யுகம் தோன்றிற்று. மறுமலர்ச்சி, சமயச் சீர்திருத்தம், புதிய இரு கடற்பாதைகளைக் கண்டுபிடித்தல் ஆகிய இம்மூன்று, பெரிய சம்பவங்கள் நம்மைப் புது யுகத்தில் கொண்டு வந்து விடுகின்றன. ஐரோப்பிய நாட்டவரின் ஆதிக்கம் நாளுக்கு நாள் உலகெங்கும் பரவி வருகின்றபடியால், இலங்கைச் சிறுர் ஐரோப்பிய சரித்திரத்தைப்பற்றியும் அறியவேண்டியதவசியம். எனவே, இசுபானியா, போர்த்துக்கல் ஆகிய இராச்சியங்களின் எழுச்சி வீழ்ச்சியைப்பற்றியும் பிரித்தானியா, பிரான்சு, ஐக்கிய மாகாணங்கள் ஆகிய தேசங்களிடையே ஏற்பட்ட போட்டியைப்பற்றியும் விசேடமாக அறியவேண்டியதவசியம். அன்றியும், 19-ம், 20-ம் நூற்றாண்டுகளில் நடைபெறும் சம்பவங்களைப்பற்றி அறிவதற்கு ஜெர்மனி, ருஷ்யா, வட அமெரிக்கா ஆகிய தேசங்களின் சரித்திரங்களைச் சிறிது படிக்கவேண்டியதும் இன்றியமையாததாகின்றது. இந்நூற்றாண்டுகளின் சமூக சரித்திரமும், கலைவளர்ச்சி, நாகரிகம் சம்பந்தமான வரலாறுகளும், அரசியல் சரித்திரத்தைப் போலவே முக்கியமானவை என்பதை உபாத்திமார் கவனிக்கவேண்டும்.

மேலும், இலங்கைச் சரித்திரத்தைக் கற்பிக்கும் பொழுது, மாணவர் தாமே நேரிற் கண்டறியக்கூடிய உதாரணங்களால் விடயங்களைத் தெளிவுபடுத்தவேண்டும். அதாவது சாத்தியமான இடங்களில் மாணவர்க்குப்

பழக்கமுள்ள சாதாரணமான காரணங்களை எடுத்துக் காட்டவேண்டும். விடயத்தில் சிரத்தையுள்ள உபாத்திமார், இந்நூலிற் கூறப்பட்டிருக்கும் விடயங்களை மேலும் விளங்குவதற்கு இதில் காட்டப்படாத அநேக படங்களைச் சேகரிக்கலாம். உள்ளூரில் நிலவி வரும் சரித்திர சம்பந்தமான கதைகளையும் ஐதீங்களையும் கேட்டறியலாம். புதினப் பத்திரிகைகளிலும், சஞ்சிகைகளிலும் சரித்திர சம்பந்தமாய் வெளிவரும் விடயங்களை வெட்டி அவற்றைத் தொகுத்து வைக்கலாம். சரித்திரக் கல்வியில் ஊக்கமளிப்பதற்கு இதுவே நல்லமுறை. அதைவிடுத்து, வகுப்புகளில் சரித்திர பாடத்துக்குரிய நேரங்களில் சரித்திரப் புத்தகத்தை எடுத்து பத்தி பத்தியாக மாணவரைக்கொண்டு உரக்க வாசிப்பித்து விட்டு அவர்கள் மனனம் பண்ணிய பகுதிகளில் கேள்விகளைக் கேட்டு அவர்களின் சரித்திர அறிவைப் பரீட்சை செய்கிறேமென்று கூறுவது ஆசிரியர்க்கும், துர்ப்பாக்கிய சாஸிகளான அம்மாணவர்க்கும் வீண்காலப்போக்கே யாகும். அத்துடன் கல்வி வளர்ச்சிக்கும் இம்முறை ஒரு தடையாகவே முடியும்.

ஒவ்வொரு அத்தியாயத்தினின்றுதியிலும் குறிப்பிடப் பட்டிருக்கும் முக்கியமான ஆண்டுகளை மாணவர் கிளிப் பிள்ளைபோல் மனனஞ் செய்யவேண்டுமென்பது நோக்க மல்ல. காலக் கிரமத்தைப்பற்றி ஒரு பொதுவான காட்சியைக் கொடுப்பதற்காகவே அவை குறிப்பிடப் பட்டன. கால அட்டவணைகளை எழுதுவதும் இதற்கு உதவியாயிருக்கும்.

பொருளடக்கம்

நான்முகம்

ஆசிரியர்கட்குச் சில குறிப்புகள்

அத்தியாயம்

பக்கம்

1. புது நாடுகளைக் கண்டுபிடித்தலின் பொருட்டுச் செய்த பிரயாணங்கள் .. 1

1. ஐரோப்பாவும் கீழ்நாடுகளும். 2. போர்த்துக்கீசர் புதிய நாடுகளைக் கண்டுபிடித்தல். 3. கொலம்பசின் யாத்திரை. 4. வேறு யாத்திரைகள். 5. அமெரிக்காவில் இசுபானியர். 6. யாத்திரைகளின் பயன்.

2. கல்வியின் மறுமலர்ச்சியும் புரட்டஸ்தாந்து மதச் சீர்திருத்தமும் 14

1. மத்திய காலத்தில் கல்வி நிலை. 2. கல்வியின் மறுமலர்ச்சி. 3. நற்கலைகளின் மறுமலர்ச்சி. 4. புதுக் கல்வி பரவுதல். 5. புரட்டஸ்தாந்து மதச் சீர்திருத்தம்.

3. பிரான்சும் இசுபானியாவும் 24

1. புதிய இராச்சியங்களின் பிறப்பு. 2. இசுபானியாவின் எழுச்சி. 3. பிரான்சின் எழுச்சி. 4. சமயச் சண்டைகள். 5. இசுபானியாவின் வீழ்ச்சி.

4. பதினேழாம் நூற்றாண்டில் ஐரோப்பாவின் நிலைமை 33

1. மத்திய வகுப்பாரின் தோற்றம். 2. கிழக்கு ஐரோப்பாவின் நிலைமை. 3. பிரான்சின் உன்னத நிலைமை. 4. பதினாறாம் உலூயியின் காலம். 5. ஐக்கிய மாகாணங்கள்.

5. இங்கிலாந்து (1485-1714) 45

1. தியூடர் வம்சம். 2. எட்டாவது ஹென்றி யும் மதச் சீர்திருத்தமும். 3. இங்கிலாந்தில் புரட்டஸ்தாந்து மதச் சீர்திருத்தம். 4. எலிசபெத் இராணியின் ஆட்சி. 5. ஸ்ரூ வெர்ட் வம்சம். 6. பிரான்சிய யுத்தங்கள்.

6. கீழ்நாடுகளில் போர்த்துக்கீசர் 59

1. முஸ்லிம்களின் வர்த்தகம். 2. முஸ்லிம்களையும் போர்த்துக்கீசரையும் கப்பல்கள். 3. போர்த்துக்கீசரின் வியாபாரம். 4. இந்தியாவில் மொகலாயர் ஆட்சி. 5. கிறிஸ்தவ சமயம் பரவுதல். 6. கீழைத்தேசங்களில் போர்த்துக்கீச நிர்வாகம்.

7. பிரித்தானியரும் பிரான்சியரும் தமது இராச்சியங்களைப் பெருக்கிய வரலாறு .. 80

1. ஐரோப்பிய வல்லரசுகள் புதிய நாடுகளைக் கைப்பற்றுதல். 2. அமெரிக்காவில் பிரான்சியரும் பிரித்தானியரும் குடியேறிய ஆரம்ப வரலாறு. 3. ஆபிரிக்காவில் பிரித்தானியரும் பிரான்சியரும் 4. இந்தியாவில் பிரித்தானியரும் பிரான்சியரும்.

8. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் பிரித்தானியாவுக்கும் பிரான்சுக்கு மிடையில் நடைபெற்ற போட்டி 89

1. இசுபானிய சிங்காசனப் போர். 2. அமெரிக்காவில் வர்த்தகப் போட்டியும் குடியேற்றப் போட்டியும். 3. பிரித்தானியர் அமெரிக்காவை இழத்தல். 4. இந்தியாவில் பிரித்தானியரின் வெற்றி. 5. பிரித்தானிய கிழக்கிந்திய சங்கத்தின் ஆட்சி முறை.

9. மத்திய ஐரோப்பாவும் கிழக்கு ஐரோப்பாவும் 103

1. புதுயுக ஆரம்பத்தில் கிழக்கு ஐரோப்பாவின் நிலைமை. 2. வட ஐரோப்பா. 3. ஆஸ்திரியாவின் எழுச்சி. 4. பிரஷ்யாவின் எழுச்சி. 5. உருஷ்யாவின் எழுச்சி.

10. 1714-ம் ஆண்டு தொடக்கம் 1795 வரை பிரித்தானியாவின் நிலைமை 113

1. விக் கட்சியாரின் ஆட்சி. 2. விக் கட்சியின் வீழ்ச்சி. 3. பொருளாதாரப் புரட்சியும் செல்வச் செழிப்பும்.

11. விஞ்ஞான அறிவிலும் எண்ணப்பாங்கிலும் ஏற்பட்ட மாற்றமும் பிரான்சிய புரட்சியும் 121

1. விஞ்ஞான அறிவின் வளர்ச்சி. 2. அறிவுத்துறையில் ஏற்பட்ட வேறு சில மாற்றங்கள். 3. பிரான்சியப் புரட்சியின் ஆரம்பம்.

12. போர்த்துக்கீச வருகையும் கத்தோலிக்க சமயமும் 131

1. 1505-ல் இலங்கை பிரிக்கப்பட்டிருந்த விதம். 2. விவசாயமும் வர்த்தகமும். 3. போர்த்துக்கீசரின் முதல் வருகை. 4. கொழும்பில் போர்த்துக்கீசரின் முதற் கோட்டை. 5. மாயதுன்னையோடும், முஸ்லிம்களோடும் நடைபெற்ற யுத்தம்; போர்த்துக்கலுக்குத் தூது. 6. கிறிஸ்தவ குருமாரின் வருகையும் அதனால் ஏற்பட்ட பயனும்.

அத்தியாயம்

பக்கம்

13. சீதாவாக்கையின் எழுச்சியும் வீழ்ச்சியும் 153

1. நொறன்ஹாவும் வித்திய பண்டாரனும். 2. சங்கிலி இராசனுடன் யுத்தம். 3. முதலாம் இராசசிங்கன் (1581-92).

14. போர்த்துக்கீசர் கண்டியைப் பிடிக்க முயலுதல் 163

1. விமலதர்ம சூரியனுக்கெதிராக யுத்தம். 2. அசிவிடோ. 3. கொன்ஸ்தாந்தைன் டி சா.

15. கீழ்நாடுகளில் ஒல்லாந்தர் 181

1. கீழ்நாடுகளில் ஒல்லாந்த வியாபார ஆரம்பம். 2. ஒல்லாந்தரின் கீழைத்தேச வியாபார விருத்தி. 3. இலங்கையிலும் தென்னிந்தியாவிலும் ஒல்லாந்தர் அடைந்த வெற்றி. 4. கீழைத்தேசங்களில் ஒல்லாந்த அரசியல்.

16. இலங்கையில் போர்த்துக்கீசருக்கும் ஒல்லாந்தருக்குமிடையில் சண்டை 192

1. ஒல்லாந்தர் நீர்கொழும்பையும் காலியையும் கைப்பற்றுதல். 2. சமாதானத்தின் பின் ஒல்லாந்தருடன் இராசசிங்கன் தொடர்பு. 3. ஒல்லாந்தர் கொழும்பைக் கைப்பற்றுதல்.

17. கண்டி நாட்டரசும் ஒல்லாந்த தேசாதிபதிகளும் 205

1. இரண்டாம் இராசசிங்கன், இரைகிளப் வான் கோயன்ஸ் (முத்தவன்), இரண்டாம் விமலதர்ம சூரியன். 2. கோர்னேலியஸ் ஜோன் சைமனும் சட்டத் திருத்தமும். 3. பெக்கர் தொடக்கம் வான் இம்மால் வரையு மிருந்த ஒல்லாந்த தேசாதிபதிகள்.

அத்தியாயம்

பக்கம்

18. நாயக்கர் அரசர்களுக்கும் ஒல்லாந்தருக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட விரோதம் 220

1. பௌத்த சமயப் புனருத்தாரணம். 2. கீர்த்தி ஸ்ரீ இராசசிங்கனும் ஒல்லாந்தருடன் நடத்திய யுத்தமும். 3. ஆங்கிலேயர் கரைநாடுகளைக் கைப்பற்றல்.

19. இலங்கையில் போர்த்துக்கீசர், ஒல்லாந்த ஆட்சி 233

1. கண்டி இராச்சியத்தின் அரசியல் நிருவாகம். 2. போர்த்துக்கீச நிருவாக முறை. 3. ஒல்லாந்தர் அரசியல் முறை. 4. போர்த்துக்கீசர், ஒல்லாந்த கோட்டைகள். 5. ஒல்லாந்தரதும் போர்த்துக்கீசரதும் மதப்பிரசாரம். 6. போர்த்துக்கீசர், ஒல்லாந்த ஆட்சியின் வேறு சில அம்சங்கள்.

வினாக்கள் 253

சித்திரப் படங்கள்

		பக்கம்
1.	கடலோடி ஹென்றி	3
2.	வஸ்கோடிகாமா	5
3.	கிரிஸ்தோபர் கொலம்பஸ்	7
4.	கொலம்பசின் கப்பல்	9
5.	மாட்டின் உலாதர்	20
6.	கல்வின்	20
7.	இக்னேசியஸ் உலோயலா	22
8.	இரண்டாம் பிலிப்பு	26
9.	மௌனி வில்லியம்	30
10.	ஓர் இசுபானிய யுத்தக் கப்பல்	31
11.	கார்டினல் ரிச்சலியூ	37
12.	பதினாலாம் உலாயி	39
13.	ஒல்லாந்திலுள்ள ஒரு கால்வாய்	40
14.	ஒரு ஒல்லாந்த நாணயம்	41
15.	ஒரு ஒல்லாந்த கப்பல்	42
16.	எட்டாவது ஹென்றி	47
17.	கார்டினல் ஊல்சி	48
18.	எலிசபெத் இராணி	50
19.	சேர் பிரான்சிஸ் டிரேக்	51
20.	ஒலிவர் குரெம்வெல்	53
21.	மூன்றாவது வில்லியம்	56
22.	அல்புக்கூர்கே	69
23.	அக்பர்	73
24.	பிரான்சிஸ் சபைச் சந்நியாசி	76
25.	பிராசிஸ் சேவியர்	77
26.	18-ம் நூற்றாண்டில் சென்னையிலிருந்து செயின்ற ஜோர்ஜ் கோட்டை	87
27.	சதாம் பிரபு வில்லியம் பிற்	92
28.	ரோபேட் கிளைவ்	97
29.	இரண்டாவது பிரெடரிக்	106

30.	மகா பீற்றர்	109
31.	போர்த்துக்கல் வீரமுத்திரை	138
32.	கொழும்பில் முதல் முதல் கட்டப்பட்ட போர்த்துக்கீசக் கோட்டை	141
33.	ஸ்பில்பேர்களும் விமலதர்ம சூரியனும் சந்தித்தல்	169
34.	பின்ஹாவோவும் எதிர்மன்னசிங்கனும்	176
35.	கீழ்த்திசைக் கடல்களில் ஓடிய ஒல்லாந்தக் கப்பல்கள்	182
36.	ஜோன் பீட்டர்ஸ் கோவன்	184
37.	பழவேற்காட்டிலுள்ள ஒல்லாந்தக் கோட்டை	185
38.	அந்தோனியோ வான்டிமன்	187
39.	ஒல்லாந்தப் பிரங்கி—எறிகுண்டு வீசும் போர்வீரன்	193
40.	காலிக் கோட்டையின் வீழ்ச்சி	194
41.	ஜோன் மட்சுய்கர்	197
42.	ஒல்லாந்த ஈட்டிப் போர்வீரன்	198
43.	ஹல்ப்ட், இராசசிங்கன் அவைக்களத்துக்குப் பவனிபோதல்	199
44.	ஜெராட் ஹல்ப்ட்	200
45.	மன்னார் கைப்பற்றப்படுதல்	202
46.	இரண்டாவது இராசசிங்கன்	206
47.	ரைகிளப் வான் கோயன்ஸ்	208
48.	ஒல்லாந்த துப்பாக்கி வீரன்	224
49.	திருக்கோணமலையிலுள்ள ஒல்லாந்தக் கோட் டையும் துறைமுகமும்	229
50.	காலிக் கோட்டையும் அதன் சுற்றுப்புறமும்	242
51.	யாழ்ப்பாணக் கோட்டையும் சுற்றுப்புறமும்	243
52.	நீர்கொழும்பிலுள்ள ஒல்லாந்தக் கோட்டை	244
53.	நீர்கொழும்பு ஒல்லாந்தக் கால்வாய்	249
54.	போர்த்துக்கீச உடையில் டோனா கதரினா	251

தேசப் படங்கள்

1.	வஸ்கோடிகாமாவின் யாத்திரை	4
2.	கொலம்பசின் பிரயாண மார்க்கம்	6
3.	மகலனின் யாத்திரை மார்க்கம்	10
4.	1648-ல் ஐரோப்பா	34
5.	கிழக்குத் தேசப் படம்	62-63
6.	கோவை	70
7.	இந்தியா	72
8.	வட அமெரிக்கா	91
9.	வாறன்ஹேஸ்டிங்ஸ் காலத்தில் இந்தியா	100
10.	ஐரோப்பா 1792-1795	111
11.	1780-ல் ஐரோப்பியருக்கிருந்த தேசங்கள் 126-127	126-127
12.	இலங்கை	132
13.	சேவாக்கை	145
14.	கோட்டை	158
15.	வெளியுலக சம்பந்தப்பட்ட வரையில் கொழும்பின் நிலை	165
16.	தென்மேற்கு இலங்கை	172
17.	ஒல்லாந்தரின் யாழ்ப்பாணப் படம்	236
18.	ஒல்லாந்தரின் இலங்கைப் படம்	240

முதலாம் அத்தியாயம்

புது நாடுகளைக் கண்டுபிடித்தலின் பொருட்டுச்
செய்த கடல் யாத்திரைகள்

I. ஐரோப்பாவும் கீழ்நாடுகளும்

கி.பி. 1500-ம் ஆண்டு வரையிலிருந்து பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு வரையுள்ள, அதாவது பதினாறாம், பதினேழாம், பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு வரையும் இலங்கையிலும், உலகத்திலும் நடைபெற்ற வரலாற்றை இந்நூல் கூறுகிறது. 'நம்முன்னோரளித்த அருஞ் செல்வம்' முதலாம் பாகத்தைக் கவனித்தால், பதினைந்தாம் நூற்றாண்டு வரையும் இலங்கை, இந்தியா ஆகிய நாடுகளின் மக்கள், ஐரோப்பிய நாட்டு மக்களுடன் அதிகம் பழகியிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் இம்முன்று நூற்றாண்டுகளிலும் இவர்கள் ஐரோப்பியருடன் மிக நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தனர். இலங்கையில், கண்டி இராச்சியத்தைத் தவிர்ந்த ஏனைய பகுதிகளை இந்நூற்றாண்டுகளில் ஐரோப்பிய சாதியினர் மாறி மாறி ஆட்சி செய்தனர். முதலில் போர்த்துக்கீசரும், பின் ஒல்லாந்தரும், அவர்களுக்குப்பின் பிரித்தானியரும் முறையே ஆட்சி செய்தனர். இலங்கையைக் கைப்பற்ற முன் ஏற்கெனவே இந்திய தீபகற்பத்தின் பெரும் பாகத்தை பிரித்தானியர் கைப்பற்றித் தமதாட்சிக் குள்ளாக்கியிருந்தனர்.

ஐரோப்பியர் கீழ்நாடுகளை நோக்கி வந்ததன் காரணம் என்ன? எவ்வாறு வந்தார்கள்? என்ற இன்னோரன்ன விடயங்களை இவ்வத்தியாயத்தில் ஆராய்வாம். அடுத்த அத்தியாயங்களில் அவர்கள் கீழ்நாடுகளிற் செய்தவைகளையும், பிரதானமாக இலங்கையில் நடத்திய கருமங்களையும் கவனிப்போம். இலங்கைச் சரித்திரம் உலக

சரித்திரத்தோடு தொடர்புற்றிருப்பதால், இவ்விடயங்களை யெல்லாம் சரிவர அறிவதற்கு ஐரோப்பாவிலும், உலகின் ஏனைய பாகங்களிலும் இதே காலத்தில் நடைபெற்ற சம்பவங்களை அறிய வேண்டியது இன்றியமையாததாயிருக்கின்றது.

ஐரோப்பாவின் கடும் குளிர் பொருந்திய மாரி காலங்களில் அனேக மிருகங்கள் உணவிற்காகக் கொல்லப்பட்டு, அவற்றின் மாமிசம் பதங் கெடாதபடி உப்பிட்டுப் பாதுகாக்கப்பட்டது. ஆனால் செல்வந்தர் இம் மாமிசத்திற்கு வாசனைச் சரக்குகள் சேர்த்து உண்ணவிரும்பினர். அவர்கள் தங்களுக்குத் தேவையான வாசனைத் திரவியங்களைக் கீழ்நாடுகளிலிருந்தே பெறவேண்டியிருந்தது. *மத்திய காலத்தில் மிளகு, கறுவா, சாதிக்காய், கரம்பு முதலாம் வாசனைச் சரக்குகள் தரை மார்க்கமாக ஐரோப்பிய நாடுகளுக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டன. 'கரவன் பாதை' (சார்த்தர் பாதை) என்றழைக்கப்பட்ட அத்தரை மார்க்கங்கள் ஆபத்து நிறைந்தனவாயும் நீடித்தவையாயுமிருந்தன. ஆனால் வாசனைச் சரக்குகளை இலாபகரமாகவும் பத்திரமாகவும் கடல் வழியாகக் கொண்டுசெல்லக்கூடிய வசதிகள் உண்டானபோது உலக சரித்திரத்தில் பலவகையான மாறுதல்களேற்பட்டன.

II. போர்த்துக்கீசர் புதிய நாடுகளைக் கண்டு பிடித்தல்

இந்தப் பூமியானது தட்டை வடிவமைந்தது என்ற எண்ணம் புராதன மக்களிடத்திற் பல காலமாய் நிலவிவந்தது. ஆனால், காலஞ் செல்லச் செல்ல, அறிஞர் பலர், இப்பூமி உருண்டை வடிவமாயிருக்கிறதென உறுதியாகத் தெரிவித்தார்கள். இதையறிந்த ஐரோப்பிய கடலோடிகள் நீண்ட கடற்பிரயாணஞ் செய்ய எண்ணினார்கள். உலகின் அதிகசங்களைக் காண்ப் பலர் விருப்பமுற்றனர்.

*கி.பி. 5-ம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் 15-ம் நூற்றாண்டு உற்பட இடையிட்ட காலம்.

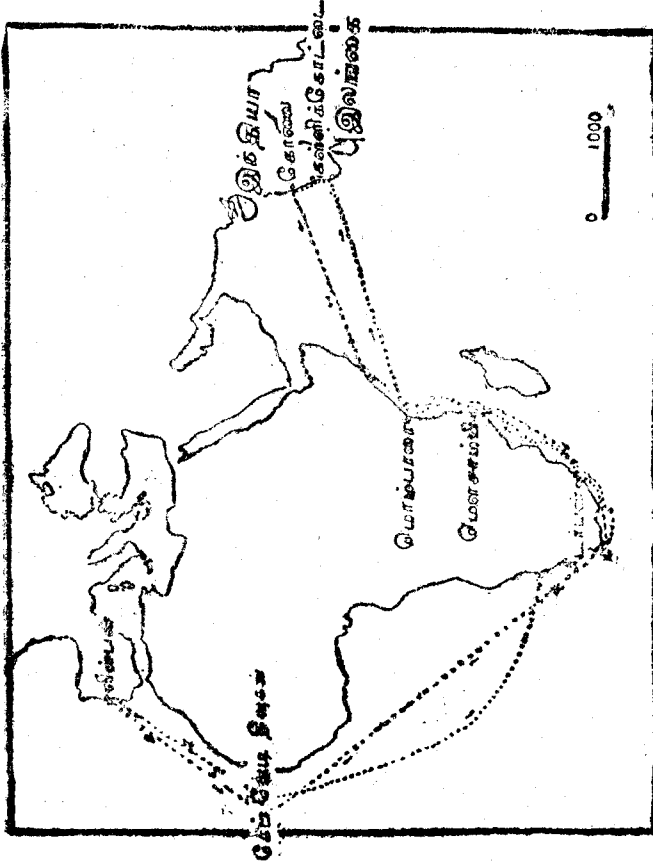
நீண்டு பரந்து கிடந்த ஆபிரிக்காவின் மேற்குக்கரை முழுவதையும் மாலுமிகள் மனத்துணிவுடன் சுற்றிப் பார்த்தார்கள். 16-ம் நூற்றாண்டிலே, பூமி சாத்திரத்தில் தேர்ந்த சில அறிஞர்கள், புராதன கிரேக்கர் எழுதிவைத்த நூல்களைப் படித்துப் பூமியின் சுற்றளவைக் கணிக்க முயன்றனர். சரியாக அதன் அளவைக் கணிக்க முடியாவிட்டாலும், மாலுமி கட்குப் பெருந்துணை புரியக்கூடிய தேசப் படங்களை அவர்கள் வரைந்தார்கள்.

கடலோடி ஹென்றி

அடிவானத்திலிருந்து மேலே எவ்வளவு உச்சத்தில் துருவ நட்சத்திரம் நிற்கிறதென்று கணிக்கும் 'அஸ்ரோலோப்' என்ற கருவியையும், பிரயாணஞ் செய்யும்பொழுது போகும் திக்கைக் காட்டக்கூடிய 'கொம்பாஸ்' என்னும் திசையறி கருவியையும் கண்டுபிடித்தார்கள். இதுவரை பூமியின் இயல்பையும், திசைகளின் நெறியையும், கடல்களின் தன்மையையும்றியாது, பயந்து பயந்து கரையோரமாகக் கடலோடிய மாலுமிகள், இப்புதிய உபகரணங்களின் துணைகொண்டு நீண்ட கடற் பிரயாணங்களைச் செய்தனர். புதுப் புதுத் தேசங்களைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டுமென்ற மனவெழுச்சி எல்லார் மனதிலுந்தோன்றியது.

போர்த்துக்கீச இளவரசனான ஹென்றி என்பவன் இத்தகைய நீண்ட கடற்பிரயாணங்களை ஊக்கப்படுத்தினான். கடற்பிரயாணத்தில் இவன் கொண்ட பேரார்

வாஸ்கோடிகாமாவின் யாத்திரை

வஸ்கோடிகாமா

வத்தினால், 'கடலோடி ஹென்றி' என்ற காரணப் பெயரையுமிவனுக்கு வழங்கினர். திரை கடலோடிப் புதிய தேசங்களைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டுமென்பதே இவனுடைய பேரவா. அத்துடன் கிறிஸ்தவ மார்க்கத்தை வெளிநாடுகளிற் பரப்பிவிட வேண்டுமெனவும் விரும்பினான். இவன் 1460-ல் இறந்தான். இதற்கிடையில் இவனது போர்த்துக்கீசக் கடல் வீரர் ஆபிரிக்காவின் மேற்குக்கரை முழுவதையும் பரிசோதித்து முடித்துவிட்டனர். 1488-ல்

பார்தலோமியஸ் டயஸ் என்பவன் ஆபிரிக்காவின் தெற்குமுனை வரை சென்று, அதற்குப் 'புயல் முனை' என்ற பெயரையுஞ் சூட்டித் திரும்பினான். போர்த்துக்கீச மன்னன் அதற்கு 'நன்னம்பிக்கை முனை' என்ற பெயரைச் சூட்டினான். ஒன்பது வருடங்களின்பின் வஸ்கோடிகாமா என்ற கடல் வீரன் அம்முனையைத் தாண்டி ஆபிரிக்காக் கண்டத்தின் கிழக்குக் கரையோரமாக வெகு தூரம் சென்றுவிட்டு, அராபிய மாலுமிகள் சிலரின் துணைகொண்டு இந்தியாவை நோக்கிப் பிரயாணமானான். தென்மேற்குப் பருவப் பெயர்ச்சிக் காற்றின் உதவியால் இந்தியாவின் மேற்குக் கரையிலுள்ள கள்ளிக்கோட்டையை அடைந்தான். இவன் திரும்பித் தன் தேசஞ் சென்றபொழுது தனது பிரயாணச் செலவிலும் அறுபது மடங்கு பெறுமதியான வாசனைச் சரக்குகளைக் கொண்டுபோனான். பிற்காலத்தில் கடல் யாத்திரை செய்த கடல் வீரர் பலருக்கு இவனே வழிகாட்டியாய் விளங்கினான்.

இப்பிரயாணிகளுடைய சரித்திரம் இலங்கைச் சரித்திரத்தோடு மிகவுந் தொடர்புடையதாய் இருக்கின்ற படியால் அதை இன்னொரு அத்தியாயத்திற் கூறுவாம்.

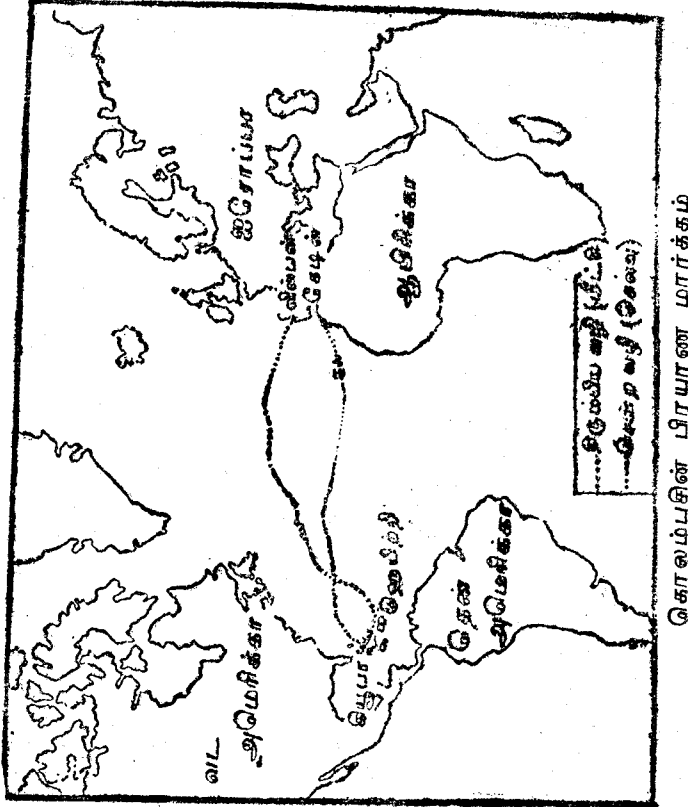
III. கொலம்பசின் யாத்திரை

வஸ்கோடிகாமாவின் கடல் யாத்திரைக்குச் சில ஆண்டுகட்கு முன், ஜெனோவா நகரைச் சேர்ந்த கிறிஸ்தோபர் கொலம்பஸ் என்னும் இத்தாலியக் கடலோடி, இசுபானிய மன்னன் முன் சென்று, மேற்குத் திசையாகக் கப்பல் ஓட்டி, கீழைத் தேசங்கட்குத் தான் செல்ல விரும்புவதாகவும், அதுவே அதற்குச் சிறந்த மார்க்க மென்பதாகவுங் கூறினான். முன்னேறிய போர்த்துக்கீசர் இவனுடைய எண்ணத்தை அலட்சியஞ் செய்தனர். கொலம்பஸ், இசுபானிய மன்னனாகிய பேர்டினன்டையும், அரசியாகிய இசுபெல்லாவையும் தனது எண்ணத்துக்கு இசையச் செய்தான். கடை

கிறிஸ்தோபர் கொலம்பஸ்

சியாக 1492-ம் ஆண்டு, ஆவணி மாதத்தில் மூன்று சிறு கப்பல்களோடு மேற்கு நோக்கிப் பிரயாணமானான். அவன் அஞ்சா நெஞ்சும், மன உறுதியும், கருமத்திலேயே கண்ணுமுடையவனாயிருந்தபடியால், தன்னுடன் சென்ற கடலோடிகள் மனஞ்சலித்துப் பின் வாங்கியபோதும், ஒரே பிடிவாதமாகத் தான் நினைத்ததையே முடிக்க விரும்பினான். இவ்வாறு சென்ற கொலம்பஸ் ஐப்பசி மாதத்தில்

கொலம்பசின் பிரயாண மார்க்கம்

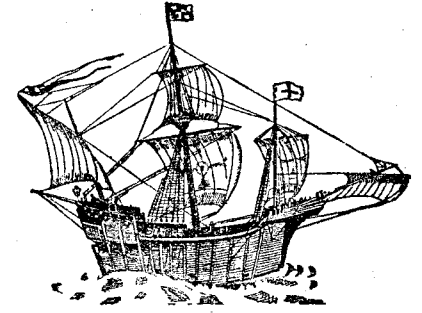
மேற்கு இந்தியத் தீவுகளில் ஒன்றை அடைந்தான். பின்னர் 1498-லும் 1502-லும் பல யாத்திரைகள் செய்து கரிபியன் கடல் முழுவதையும் தாண்டினான். ஆனால், தான் கண்டறிய விரும்பிய 'சிப்பாங்கு தீவு' (யப்பான்), மகாகான் ஆட்சி செய்யும் 'கதே' (சீனா), ஆகிய வற்றைச் சென்று அடையாதது அவனுக்குப் பெரும் ஏமாற்றமாக இருந்தது. அவன் மகாகானுடன் பெரும் வர்த்தகத் தொடர்பு வைக்க விரும்பியிருந்தான். மேலும் தான் அடைந்த தேசம் அமெரிக்கா என்னும் புதிய கண்டம் என்பதையும் அவன் அப்பொழுது அறிந்திருக்கவில்லை.

IV. வேறு யாத்திரைகள்

கொலம்பஸ் இரண்டாம் முறை யாத்திரை செய்யப் புறப்படுவதற்கு ஒரு வருடத்துக்கு முன், வேலிஸ் நகரத்திலிருந்து ஓர் இத்தாலியக் கடலோடி புறப்பட்டான். அவன் பெயர் ஜோன் கபொட் என்பது. இவன் இங்கிலாந்துக்குச் சென்று அங்கே ஆட்சி செய்த ஏழாவது ஹென்றியைக் கண்டு கீழைத் தேசத்துக்கு யாத்திரை செய்ய உதவி வேண்டினான். பின்னர் தனது மக்களுடன் பிரிஸ்டல் துறைமுகத்திலிருந்து புறப்பட்டு, அமெரிக்காவின் கிழக்குக்கரையிலுள்ள பனியுறையும் நாடான லபரடோர் என்னும் தேசத்தை அடைந்தான். ஆனால், ஆங்கிலேயர் அவனைப் பின்தொடர்ந்து யாத்திரை செல்ல உடனே நினைக்கவில்லை. வெகு காலத்தின் பின்னரே அதில் முனைந்து நின்றார்கள்.

1500-ம் ஆண்டில் கீழைத் தேசத்திற்குப் பிரயாணம் செய்த போர்த்துக்கீச யாத்திரிகளுள் கப்ரால், புயற்காற்றினாலும் கடல் நீரோட்டங்களாலும் மேற்கே இழுத்துச் செல்லப்பட்டு பிரேசில் தேசத்தின் கரையை அடைந்தான். இதற்குப் பின் ஐரோப்பாவில் அனேகர் மெல்ல, மெல்ல ஆசியாவிற்குச் செல்லும் மேற்கு வழியில் ஒரு புதிய கண்டம் பரந்து கிடப்பதை உணரத் தொடங்கினர். இப்படியாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட

இக் கண்டம் அமெரிக்காவென அழைக்கப்பட்டது. இப்பெயரை இக் கண்டம், பிரேசிலைப் போய்ச் சேர்ந்த வேரோர் போர்த்துக்கீச மாலுமியாகிய அமெரிக்கோ வெஸ்புக்கூயி பெயரிலிருந்து பெற்றது. 1519-ல்

மகலன் என்ற ஒரு சந்தா மேறியா—கொலம்பசின் இசுபானியர் தென் மேற்குத் திசையாக

மகலன் நீரிணைக் கூடாக அமெரிக்காவின் மேற்குப் பாகத்தை அடைந்தார். பிலிப்பைன் தீவுக்கு மகலன் சென்றதும் அவ்வூர் வாசிகள் அவனைக் கொன்றனர். அவனுடைய கப்பலொன்று உலகத்தைச் சுற்றிக்கொண்டு 'நன்னம்பிக்கை முனை' வழியாக இசுபானியா வந்து சேர்ந்தது. முதன் முதல் உலகைச் சுற்றி வந்த கப்பல் இஃதென்றே கூறுப.

V. அமெரிக்காவில் இசுபானியர்

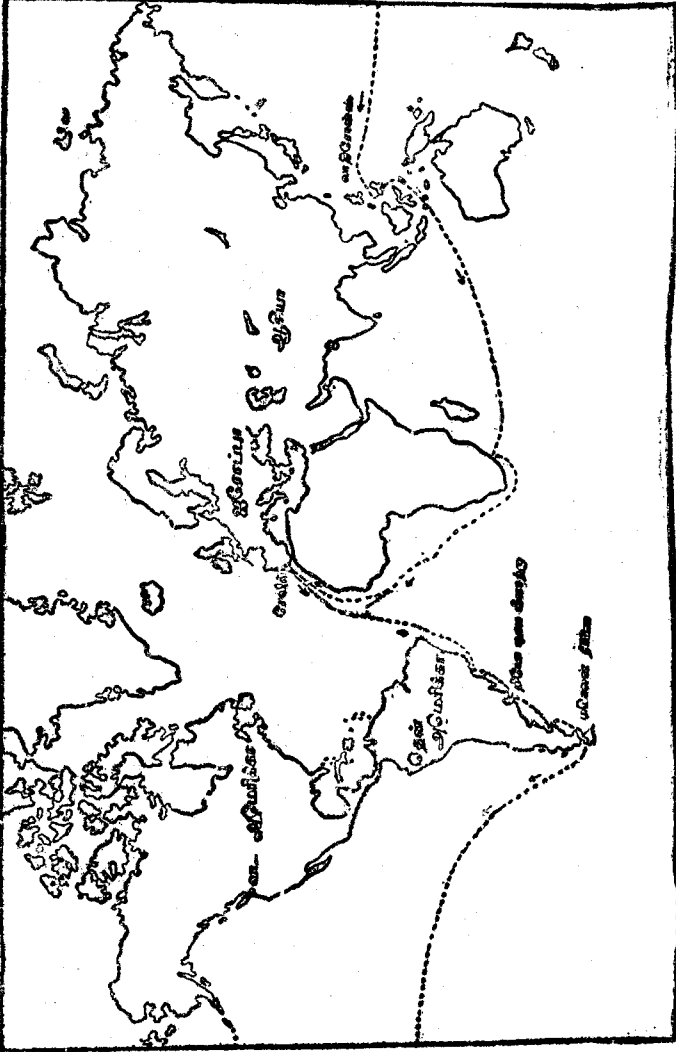
அமெரிக்காவென்னும் புதிய கண்டத்துக்கு இசுபானியர் சென்ற பொழுது அங்கே அவர்களின் கவனத்தைப் பல விடயங்கள் கவர்ந்தன. அதன் பரந்த தென்பாகத்தையும் மத்திய பகுதியையும் அவர்கள் சுற்றிப் பார்த்தார்கள். அங்கே மிகப் புராதனமான நாகரிகத்துக்குறைவிடமாயிருந்த மெக்சிக்கோ, பீரு என்ற இரு இராச்சியங்களைத் தம்மடிப் படித்துக்கொண்டனர். மெக்சிக்கோவில் அஸ்டெக்ஸ் என்ற சாதியாரும், பீருவில் இன்காஸ் என்ற வகுப்பினரும் ஆட்சி செலுத்தி வந்தனர். இவர்களை வென்று நாட்டைக் கைப்பற்றிய இசுபானிய வீரர்களுள் கோடஸ் என்பவனும் பிசாரோ

என்பவனும் சிறந்தவர்கள். கோட்டஸ் மெக்சிக் கோவை வென்றான். பிசாரோ பீருவை அடிப்படுத்தினான். மிகச் சிறிய படையோடு இவர்கள் இவ்வெற்றிகளைப் பெற்றபோதிலும் பெரிய துரோகங்களையும், கொலை பாதகங்களையும் செய்யப் பின்னிற்கவில்லை. ஏராளமான வெள்ளியையுந் தங்கத்தையும் இவர்கள் இங்கே கண்டார்கள். 16-ம் நூற்றாண்டின் மத்தியில், புகழ்பெற்ற பொட்டேசி போன்ற பெரிய சுரங்கங்கள் அறக்கப்பட்டன.

ஆண்டுகள் செல்லச் செல்லத் தென்னமெரிக்காவிலும், மத்திய அமெரிக்காவிலும் புதிய இடங்கள் கைப்பற்றப்பட்டன. தங்கமும் வெள்ளியும் ஆண்டுதோறும் இசுபானியாவுக்கு வந்து குவிந்துகொண்டிருந்தன. இசுபானியத் திறைசேரியும் இப்புதையலால் நிரம்பிற்று. இசுபானியா அரசனே ஐரோப்பாவில் மிகுந்த செல்வனானான். ஆனால், அச்செல்வத்தை அவன் தக்க வழியில் பயன்படுத்தாது வீண் யுத்தங்களில் செலவு செய்தான். ஆங்கிலேயரும் பிரான்சிய மக்களும் இக்கப்பல்களை ஆறலைத்துச் சூறையாட முயன்று அதனால் பெரிய நயம் பெற்றார்கள். இசுபானிய அரசாட்சிக்குட்பட்ட நெதலந்து பிரசைகள் இரண்டாம் பிலிப்பென்ற இசுபானிய மன்னனுக்கு மாறாகக் கிளம்பி இசுபானியத் திரவியக் கப்பல்களைக் கொள்ளையடித்து வந்ததுமுண்டு.

இருந்துமென்? பிலிப்புமன்னனின் ஆதிக்கம் நாளுக்கு நாள் கூடிக்கொண்டே வந்தது. 1580-ல் அவ்வேந்தன் போர்த்துக்கல் நாட்டை வெற்றி பெற்றதுமன்றி கீழைத் தேசங்களில் போர்த்துக்கீசருக்குச் சொந்தமாயிருந்த நாடுகளையும், இலங்கையிலவர்கட்குச் சொந்தமாயிருந்த பகுதிகளையும் கைப்பற்றினான். ஆங்கிலேயரும் கீழ்நாட்டு வியாபாரத்தில் பெரிதும் ஊக்கமெடுத்தனர். இசுபானியரது ஆட்சியிலிருந்து தம்மை விடுவித்துக் கொண்ட ஒல்லாந்தரும் அவ்வர்த்தகத்தில் இறங்கி விட்டார்கள். 17-ம் நூற்றாண்டின் இடைப் பகுதியில் ஒல்லாந்தர்

மகலனின் யாத்திரை மார்க்கம்

போர்த்துக்கீசருக்குச் சொந்தமாயிருந்த பல தேசங்களையும், இந்து சமுத்திரத்தில் அவர்கள் கைப்பற்றியிருந்த பல தீவுகளையும் சாவகத் தீவையும் (ஜாவா) இலங்கையையும் தமதாக்கினர். இது சமயம், ஆங்கிலேயர் அதிகம் வெற்றி பெறாதபோதிலும், காரியாலயங்கள் என்ற பெயருடன் சில வர்த்தகக் குடியிருப்புகளை மாத்திரம் இந்தியாவின் மேற்குக் கரையில் ஏற்படுத்தினார்கள்.

VI. யாத்திரைகளின் பயன்

உலக சரித்திரத்தில் இங்கு கூறிவந்த கடல் யாத்திரைகள் மிக முக்கியமானவை. ஐரோப்பியர் சிறிது சிறிதாகத் தத்தம் தேசத்தை விட்டு வேற்றிடங்கட்குப் பரவத் தொடங்கினர். விடா முயற்சியும் அதி சிறப்பு வாய்ந்த அவர்களின் யுத்த முறையும், கடலோடுத் திறமையுமே அவர்களை தற்கால உன்னத நிலைக்குக் கொண்டுவந்தன. வட அமெரிக்காவில் கிழக்குக் கரைகளில் ஆங்கிலேயர் குடியேறினர். அக்குடியிருப்புக்களே பிற்காலத்தில் அமெரிக்க ஐக்கிய மாகாணங்களென்றும் கனடாவென்றும் பெரிய இராச்சியங்களாயின. கனடாவில் முதல் முதல் பிரான்சிய மக்களே குடியேறினர் என்பதையும் மறந்து விடக்கூடாது.

மத்திய அமெரிக்காவிலும் தென் அமெரிக்காவிலும் வாழ்ந்து வந்த ஆதிக்க குடிகளோடு இசுபானிய மக்கள் கலந்து புதிய இராச்சியத்தை உண்டாக்கினர். இவ்விராச்சியம் 19-ம் நூற்றாண்டில் இலத்தீன் அமெரிக்க குடியேற்ற நாடுகளென்ற பெயருடன் தனிப்பட்ட சிறு சிறு அரசுகளாக மாறியது. கிழக்கு இந்தியத் தீவுகளிலும், பரந்த இந்திய நாட்டிலும் ஒல்லாந்தருடைய ஆட்சிக்கும் ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்கும் அத்திவாரம் இடப்பட்டது. இவ்வத்திவாரமே பிற்காலத்தில் அவர்களுடைய நீண்ட ஆட்சிக்கு உறுதுணை புரிந்தது. ஐரோப்பிய நாகரீகம் உலகின் நானூ பக்கங்களிலும் விரைந்து பரந்து செறி

யவே அந்நாகரீகத்துக்கு நிலைக்களனாயிருந்த மத்திய தரைக் கடலைச்சார்ந்த நாடுகளுக்குள்ள முதன்மை குன்றியது.

முக்கியமான ஆண்டுகள்

- 1488. நன்னம்பிக்கை முனையை இடயஸ் கண்டு பிடித்தல்.
- 1492. கொலம்பசின் முதற் பிரயாணம்.
- 1497. வட அமெரிக்காவை கபொட் அடைதல்.
- 1498. வஸ்கோடிகாமா இந்தியாவுக்கு வருதல்.
- 1500. கப்ரால் பிறேசிலைக் கண்டுபிடித்தல்.
- 1519. மகலனின் பிரயாணம் : உலகைச் சுற்றுதல். மெக்சிகோவை இசுபானியர் கைப்பற்றல் (கோட்டெஸ்).
- 1531. பீருவை இசுபானியர் கைப்பற்றல் (பிசாரோ).
- 1580. போர்த்துக்கேயரும் வெளி நாடுகளில் அதற்குச் சொந்தமாயிருந்த பகுதிகளையும் இசுபானிய மன்னனான இரண்டாவது பிலிப்பு கைப்பற்றல்.

இரண்டாம் அத்தியாயம்

கல்வியின் மறுமலர்ச்சியும் புரட்டஸ்தாந்து மதச் சீர்திருத்தமும்

I. மத்திய காலத்தில் கல்வி நிலை

கி.பி. ஐந்தாவது நூற்றாண்டிலே ஐரோப்பாவில் நிலவிவந்த பழைய உரோம இராச்சியம், மிலேச்ச சாதியாருடைய படையெடுப்பினால் நிலை குலைந்தது. அவ்வாறு நிலை குலையவே தனிப்பட்ட புதிய இராச்சியங்கள்தெழுந்தன. அவற்றுள் பிரான்சும், இங்கிலாந்தும் சிறந்தவை. தற்காலம் ஜெர்மனி என்று வழங்கப்படுந் தேசமும், இத்தாலியும் அக்காலத்தில் 'பரிசுத்த உரோம இராச்சியம்' என்ற பெயருடன் ஒரு குடைக்குக்கீழ் ஜெர்மன் சக்கரவர்த்திகளால் ஆளப்பட்டு வந்தன. பலபட விரிந்த இத்தேசங்களையெல்லாம் ஒன்றுபடுத்தும் முயற்சியில் இச்சக்கரவர்த்திகள் சித்தி பெறாது போகவே நாளைடைவில் இத்தேசங்கள் சிறு சிறு இராச்சியங்களாகப் பிரிந்தன. பேரளவில் மட்டும் அவை பரிசுத்த உரோம இராச்சியத்தைச் சேர்ந்தனவாயிருந்தன. ஐரோப்பாவின் நடுப்பகுதியிலும் மேற்குப் பாகங்களிலும் வாழ்ந்த மக்கள் கத்தோலிக்கராய் மாறி உரோமாபுரியிலுள்ள போப்பரசரையே தம் தலைவராய் ஏற்றுக்கொண்டனர்.

கிழக்கு ஐரோப்பாவில் உரோம இராச்சியம் சில காலங்களுக்கு நிலை குலையாதிருந்தது. ஆனால் இது முஸ்லிம்களின் தாக்குதல்களால் மேலும் மேலும் வலு குன்றிக் கடைசியில் 1453-ல் துருக்கியரால் கொன்ஸ்தாந்தினோப்பிள் கைப்பற்றப்பட்டதும் நிலை குலைந்து வீழ்ந்தது. கிழக்கு உரோம இராச்சியத்தில் வசித்தவர் கிரேக்க உரோம காலத்துக் கலைகள்,

நூலறிவு முதலியவற்றைக் கைவிடாது கற்பத்தில் ஊக்கங் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் மேற்கில் இக் கல்வித் தீபம் அணைந்தது. சில சில இடங்களில் மாத்திரம் மதகுருமார் இக்கல்வியை வளர்த்து வந்தார்கள். நகர வாசிகளில் சிலரைத் தவிர, ஏனைய குடியானவர்கள் போரிலோ அல்லது நிலத்தைப் பண்படுத்துவதிலோ ஈடுபட்டுத் தங்கள் காலத்தைக் கழித்தார்கள். பிரதானமாக மதகுருமார் (இலத்தீன் மொழியை) பரிசுத்த கிறிஸ்தவ நூல்களைப் படிப்பதற்காகவே கற்றிருந்தார்கள். மேலும் ஐரோப்பிய நாடுகளெல்லாம் வொன்றும் தம் மொழியை விருத்தி செய்தார்கள். ஆனால் அவை பிரதானமாக எழுத்தல்லாத பேச்சு மொழியாகவே விளங்கின.

II. கல்வியின் மறுமலர்ச்சி

பன்னிரண்டாம் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டுகளில் இலத்தீன் கல்விக்குப் பெரிதும் புத்துயிரளிக்கப்பட்டது. சுதேச மொழிகளிலும் புதிய நூல்கள் சில இயற்றப்பட்டன. பாடசாலைகள் பல நிறுவப்பட்டன. பல்கலைக் கழகங்கள் என்ற முறையில் உயர்தரக் கல்விச்சாலைகள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. கல்வியைக் கற்று அதனையே விருத்தி செய்யக்கூடிய வித்தியா வினோதரான ஒரு வகுப்பினர் தோன்றினர். இவர்கள் ஏற்கெனவே நிலவிவந்த சமயக் குருக்கண்மாருக்கும், படையாட்சி வகுப்பினருக்கும், நிலந்திருத்தியுண்ணும் கமக்காரருக்கும், நகர மாந்தர்க்கும் புறம்பான ஒரு தனி வகுப்பினராய் கல்வி கற்றலையே தொழிலாகக் கொண்டு இலத்தீன், கணிதம், சங்கீதம் முதலிய கலைகளைக் கற்றுவந்தனர். வேத சாஸ்திர அறிவை விருத்திசெய்வதும் சமய சாத்திரங்களை ஆராய்வதுமே இவர்களுடைய கல்வியின்

பதினேந்தாம் நூற்றாண்டில் இத்தாலியின் பெரிய நகரங்களிலெல்லாம், கலைஞர் கிரேக்க மொழியையும் அவற்றிலுள்ள நூல்களையுங்கற்றார்கள். உரோம இராச்சியத்தின் கிழக்குப் பாகத்தைத் துருக்கியர் தாக்கவே பல பண்டிதர் அவ்விடங்களை விட்டு மேற்கு நோக்கிப் புலம் பெயர்ந்தார்கள். அவ்வாறு பெயரும்பொழுது அநேக கிரேக்க நூற்சுவடிகளைத் தம்முடன் எடுத்துச் சென்றனர். பின்னர் புத்தகங்களை அச்சடிக்கும்முறை கண்டுபிடிக்கப் படவே நீண்ட காலமெடுத்து மிகுந்த சிரமத்தோடு நூல்களைக் கையினால் எழுதிப் படித்து வந்த சனங்களுக்கு அச்சியந்திரம் ஒரு பெரிய துணைபுரிந்தது. ஆயிரக்கணக்கான நூல்கள் அச்சியற்றப்பட்டன. கிரேக்க கல்வியும் ஏனைய கலைகளும் இதனால் முன்னிலும் அதிகமாகப் பயிலப் பட்டு வந்தன.

புராதன கிரேக்க அறிஞர்கள் எதையும் உசாவி அறியும் விசித்திரமான உள்ளப் பான்மையுடையவராயிருந்தனர். அவர்கள் ஒரு பொருளைக் கண்டால் அது எங்கிருந்து வந்தது, எவ்வாறு வந்தது, ஏன் வந்தது என்ற விதமாக வினாவி உண்மையறிய அவாக்கொண்டிருந்தனர்.

புராதன கிரேக்க எழுத்தாளர்கள் மிகவும் ஆராயும் சிரத்தையுடையவர்களாய்க் காணப்பட்டார்கள். அவர்கள் எல்லாவற்றினும் ஆக்கம், அமைவு ஆகியவற்றைக் கூர்ந்து ஆராய்ந்தார்கள். மேற்கு ஐரோப்பிய பகுதிகளில் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் கிரேக்க பேரறிஞரும் வல்லுனருமான அரிஸ்டோட்டிலின் நூல்கள் பெரும்பாலாரால் கற்கப்பட்டன. இவை இசுபானியாவிற்கு முஸ்லிம்களால் கொண்டு வரப்பட்டு அரேபிய மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. அங்கிருந்து இவை மற்றைய ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டு இலத்தீன் மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. ஆனால் இந்நூல்களும், மற்றும் பிளேட்டோ போன்ற கிரேக்க ஆசிரியர்களின் நூல்களும் தற்போது மூல மொழியாகிய கிரேக்க மொழியில் கற்கப்பட்டு வருகின்றன.

இப்புதுக் கல்வி மலர்ச்சியினால் இத்தாலிய அறிஞரிடையே பெரிய மாற்றங்களுண்டாயின. அவர்கள் பழைய ஆசிரியர் கருத்துக்களால் கட்டுப்படாது தாமாகவே விடயங்களை நுணுகி ஆராயத் தொடங்கினர். சமய அறிவை மாத்திரம் பெறும் நோக்கமாய் கல்வி பயின்ற பழைய பண்டிதர்களைப்போல இராமல், இப்புதிய கலைஞர் அறிவை வளர்த்து மெய்ப்பொருளைக் காணும் கருத்துடன் இந்நூல்களைப் பயின்றனர். சுதேச மொழிகளில் ஏராளமான நூல்கள் இதன் பயனாயெழுந்தன. இவற்றுள் பல சிறந்த நூல்களும் தோன்றின.

III. நற்கலைகளின் மறுமலர்ச்சி

கிரேக்கரது இலக்கியம் மாத்திரமல்ல அவர்களது சிற்பக்கலையும், சித்திரக்கலையும் மற்றவர்களால் மெச்சப் பட்டும், பின்பற்றப்பட்டும் வந்தன. மத்திய காலத்து மக்கள் பெரும் கோயில்கள், வாணுவும் கோட்டைகள், தேவாலயங்கள் ஆகியவற்றைக் கட்டும் சிற்பிகளாகக் காணப்பட்டார்கள். இவர்களது சில ஆக்கங்கள் இப்போதும் அவர்களது முயற்சிக்கு எடுத்துக்காட்டாக ஐரோப்பாவின் பல பகுதிகளில் காணப்படுகின்றன. இவர்களது ஆக்க முறையின் பிரதானமான அம்சமாக விளங்கியவை அவர்கள் அமைத்த கூர்த் தோரணங்கள். இலங்கையிலும் பல தேவாலயங்கள் இக் 'கோதிய' (Gothic) அமைப்பில் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. உதாரணமாக கொழும்பில் அர்ச். மைக்கேல் தேவாலயமும், கண்டியில் அர்ச். பவுல் தேவாலயமும் இவ்வமைப்பைக் கொண்டன. 15-ம், 16-ம் நூற்றாண்டில் விளங்கிய இத்தாலிய சிற்பிகள் தங்கள் சிற்ப வேலைகளை அக்காலத்துக் கிரேக்க உரோம சிற்பங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு அமைத்தார்கள். இச் சிற்பமுறை மறுமலர்ச்சி சிற்பமுறை என விளங்கி பழைய கோதிய முறைக்குப் பதிலாகக் கையாளப்பட்டது. உரோமாபுரியின் அர்ச். பேதுரு

தேவாலயமும், இலண்டன் நகரில் அர்ச். *பவுல் தேவாலயமும் இவ்வொழுங்கு முறையில் கட்டப் பட்டவை. எமது நாட்டில் கொழும்பு அர்ச். உலூசியா மா தேவாலயமும், நூதனசாலையும் இவ்வொழுங்கு முறையில் அமைந்திருக்கின்றன. இவற்றின் தோரண அமைப்பு விருத்தமாயிருக்கும்.

எனினும் சிற்பத்தைவிட ஓவியமே இக்காலத்தில் சிறந்து விளங்கியது. இக்காலத்தில்தான் உலகிற் சிறந்த ஓவியராகிய மைக்கேல் ஆஞ்செலோ, றப்பேயில், இலியனாடோ டாவின்சி ஆகியோர் தோன்றினர். மைக் கேல் ஆஞ்செலோ சிற்பக் கலையிலுஞ் சிறந்து விளங்கி னார். கிறிஸ்து நாதரின் 'கடைசி இராப்போசனம்' என்ற சிறந்த படத்தை வரைந்த இலியனாடோ டா வின்சி ஏனைய பல கலைகளிலுந் தேர்ந்திருந்தார். இன்று ஐரோப்பாவிலும், அமெரிக்காவிலுமுள்ள கலாபவனங் களிலெல்லாம் இக்காலத்திலிருந்த ஓவியப் பேராசிரியரது படங்களே சிறந்து விளங்குகின்றன.

IV. புதுக் கல்வி பரவுதல்

மறுமலர்ச்சி என்று அழைக்கப்பட்ட கல்வியின் அருட்சி விரைவில் இத்தாலிய எல்லைகளைக் கடந்து மற்றைய நாடுகளிலும் பரவியது. ஒல்லாந்தில் ஹெல்பீன் உருபென்ஸ், வான்டைக் போன்ற சிறந்த ஓவிய அறிஞர் தோன்றினர். பிரான்சிலும், இங்கிலாந் திலும் கிரேக்க இலத்தீன் மொழிகளில் சிறந்து விளங்கிய இலக்கிய நூல்கள் பெரும் பாலாரால் படிக்கப்

*அர்ச். பவுல் தேவாலயம் 17-ம் நூற்றாண்டில்தான் கட்டப்பட்டது. 19-ம் நூற்றாண்டில் ஆரம்பம்வரையில் 'மறுமலர்ச்சி முறை நிலவிவந் தது'. 19-ம் நூற்றாண்டிலே கோதியமுறை மறுபடியும் புனருத்தார ணஞ் செய்யப்பட்டது.

பட்டன. அதுவுமின்றி சுய மொழிகளில் நூல்கள் எழுதப்பட்டன. புலவர்களிலும், நாடக ஆசிரியர் களிலும் மிகத் தலை சிறந்தவராய் விளங்கிய ஷேக்ஸ் பியர் இக் காலத்தில் இங்கிலாந்தில் தோன்றினார். அவர் காலத்தில் வேறு பல சிறந்த எழுத்தாளர்களும் இங்கிலாந்தில் தோன்றினார்கள். இவ்வாறு கல்வி பரவியது. பல்கலைக்கழகங்கள் தங்கள் பிரதானமான கல்விப் பாடமாக கிரேக்க இலத்தீன் இலக்கியங்களைக் கற்பித்தன.

கிரேக்கரின் விஞ்ஞான சாத்திரங்களையும் அவர்களது கலை, இலக்கியம் முதலியவற்றையும் மக்கள் பயின்று புதுப் புது ஆராய்ச்சிகளில் முனைந்து நின்றார்கள். கோப்பணிக்கல், கலிலேயோ என்னும் வானசாத்திரிகள் தோன்றி, பூமி சூரியனைச் சுற்றி வருகின்றதென்ற உண்மையைக் கண்டுபிடித்தார்கள். கிரகங்கள் எவ் வாறு சுழல்கின்றன என்பதை அறிந்தார்கள். வானத் தில் இயங்கும் கோள்களும், நட்சத்திரங்களும் மனித ருடைய வாழ்வைப் பாதிக்கும் இயல்புடையன என்ற எண்ணத்துடன் மத்தியகால மக்களால் சோதிடம் பயிலப் பட்டு வந்தது. ஆனால் இக்காலத்தில் சாத்திர ரீதியாக வான மண்டலத்தை ஆராய்ச்சிசெய்து பழைய சோதி டத்துக்குப் பதிலாக வானசாத்திரத்தை ஒரு கலையாய்ப் பயின்றனர். கணிதம், இரசாயனமென்ற சாத்திரங்கள் தழைத்தன. அடுத்த இரண்டொரு நூற் ராண்டில் வைத்தியமும் சாத்திரமுறையில் ஆராயப்பட்ட து. பூமிசாத்திரக் கலையானது சாத்திர ரீதியாக வளர்ச்சியுற்று பெரு மாற்றங்களை உண்டாக்கியது என்பதை சென்ற அத்தியாயத்திலேயே கூறினாம்.

V. புரட்டஸ்தாந்து மதச் சீர்திருத்தம்

மத்திய காலத்தில் ஐரோப்பாவெங்கும் கத்தோலிக்க சமயமே பரவியிருந்தது. உரோம இராச்சியத்துள் வந்து

மாட்டின் உலாதர்

கல்வின்

சொரிந்து கொண்டிருந்த அந்நிய சாதியாரை நாகரீகப்படுத்தி மனுத்தன்மையுள்ளவராகியது போப்பரசரைத் தலைவராகக் கொண்ட கத்தோலிக்க சமயமே. அச்சமய குருமாரிடையே பல சிறந்த பக்திமான்களும், புலமையுடையோருந் தோன்றினர். கல்வியென்னுந் தீபத்தை அவர்களே அணையவிடாது காப்பாற்றி வந்தனர். ஆனால், 15-ம் நூற்றாண்டில் கத்தோலிக்க திருச்சபை ஓரளவுக்குச் சீர்குலைந்தது. குருமாரும், சன்னியாசிகளும், சில போப்பரசர்களும் வாழ்ந்த வாழ்க்கையைப்பார்த்துச் சமயாபிமானிகள் நடுக்கமுற்றனர். இக்காலத்திலிருந்த அறிஞருள் சிறந்தவரான பிளாண்டேஸ் தேசத்து இரூஸ்மஸ் என்பவர் இவர்களின் சீர்கேட்டைக் கண்டித்து பல நூல்கள் எழுதினர். சனங்கள் அவற்றை வாசித்தார்கள்.

இப்பதுக் கல்வியின் பயனாக ஜெர்மனியர் விவிலிய நூல்களை எபிரேய, கிரேக்கமாகிய மூலமொழிகளில் படித்தார்கள். சமய விடயமாக ஒவ்வொருவரும் தனித்தனி எண்ணத் தொடங்கினர். சனங்கள் உண்மை மார்க்கத்திலிருந்து விலகுகிறார்களென வைதீகக் கத்தோலிக்கர் எண்ணிப் பயமடைந்தார்கள். கத்தோலிக்க திருச்சபையின் அதிகாரத்தை மத்திய காலத்தில் வைகிளிப் என்றும் ஆங்கிலேயரும் ஹிஸ் என்ற பொஹீமியரும் எதிர்த்துக் கிளர்ச்சி செய்ததுண்டு; ஆனால் அவர்களுடைய முயற்சி நிலைத்த பயனைத் தரவில்லை.

பதிலாக நூற்றாண்டிரும்பத்தில் ஜெர்மனியில் மாட்டின் உலாதர் என்ற ஒரு சன்னியாசி இருந்தார். இவர் கத்தோலிக்க மதக்கொள்கையை மிகவுங்கண்டித்ததினால், திருச்சபை அதிகாரிகளின் தீராத கோபத்துக்காளாயினார். வைதீகக் கொள்கையுடையார் இவரைப் போலிக் கொள்கைக்காரன் என்றும் சமயத் துரோகி என்றும் இழித்துரைத்தார்கள். ஜெர்மனியர் பலர் இவரைப் பின்பற்றினர். சிலர் திருச்சபை அதிகாரிகளின் சீர்கேடுகளைத் திருத்தும் நோக்கமாகவும், சிலர் மத கண்டனஞ் செய்வதை ஒரு வினோதமாகக் கொண்டும், இவரை ஆதரித்தார்கள். வேறு சிலர் குருமாரிடத்திலுள்ள செல்வத்தை அபகரித்து விடலாமென்ற நோக்கங்கொண்டும் இவரை ஆதரித்தார்கள். உலாதரைப் பின்பற்றினவர்கள் புரட்டஸ்தாந்தர் (அதாவது, பழைய மதத்தை எதிர்த்தோர்) என்று அழைக்கப்பட்டனர். இவர்கள் கத்தோலிக்க மதத்திலிருந்தும் முற்றாக விலகிக்கொண்டார்கள்.

சுவிற்சலாந்தில் சுவிங்கிலி என்பவரும் பிரான்சில் கல்வின் என்பவரும் உலாதரைப் பின்பற்றினர். மதச்

இக்னேசியஸ் உலோயலா
(அர்ச். இஞ்ஞாசியார்)

சண்டைகள் கிளம்பி ஐரோப்பாவைச் சின்னாபின்னப் படுத்தின. அதனால் உள் நாட்டுக் கலகங்களு மேற்பட்டன. இங்கிலாந்தில், எட்டாம் ஹென்றி என்பவர், போப்பரசருடன் கோபித்துக் கொண்டு, கத்தோலிக்க சமயத் திலிருந்து விலகினார். இங்கிலாந்திலுள்ள கத்தோலிக்க மடங்களிலிருந்த செல்வமெல்லாவற்றையுங்கைப்பற்றினார்.

இந்நூற்றாண்டின் மத்தியில் கத்தோலிக்க திருச்சபை தனது சீர்கேடுகளை நிவர்த்திசெய்ய முற்பட்டது. ரென்ட் என்னுமிடத்தில் பெரிய கத்தோலிக்க மகாநாடொன்று கூடியது. கூடி மதவிடயமாகப் பல சீர்திருத்தங்களைச் செய்தது. கத்தோலிக்க மதத்தை விட்டுப்பிரிந்த புரட்டஸ்தாந்தரை மறுபடியும் அம்மதத்தில் சேர்த்துக்கொள்ளவும், கிறிஸ்தவரல்லாதவரிடையே கிறிஸ்தவ சமயத்தைப் பரப்பவும் ஒரு சங்கம் அமைக்கப்பட்டது. இதை ஏற்படுத்தியவர் ஒரு இசுபானியப் பெரியாரான இக்னேசியஸ் உலோயலா என்பவராகும். இச்சங்கம் யேசுசபையென வழங்கப்பட்டது. இதன் அங்கத்தவர் இயேசுசபைக் குருமார் (ஜெஸுயிட்ஸ்) என அழைக்கப்பட்டனர்.

கத்தோலிக்கர் எத்துணை முயற்சி செய்தபோதிலும் நோர்வே, சுவீடன், டென்மார்க், இங்கிலாந்து, ஸ்கொட்லாந்து, வட ஐரோப்பா முதலிய தேசங்களிலெல்லாம்

புரட்டஸ்தாந்து சமயமே பரவிற்று. பிரான்சிலும், நெதலந்திலும், ஜெர்மனியிலும், சமயச் சண்டைகள் நாட்டைப் பல வருடங்களாகக் கலக்கின. இவற்றின் பயனாக ஜெர்மனி இரண்டாகப் பிரிந்தது. நெதலாந்து வாசிகள் தமது இசுபானிய அரசனுக்கெதிராக எழுந்தனர். அதன் வட பகுதியான ஐக்கிய மாகாணங்கள் தனிப்பட்ட நாடாகப் பிரிந்து புரட்டஸ்தாந்து சமயத்தையே அனுசரித்தன. பிரான்சிலுள்ள புரட்டஸ்தாந்தர் சண்டை செய்து சமய சுதந்திரம் பெற்றனர்.

இதுவரை ஒரு சமயத்தின் கீழ் ஒன்றுபட்டிருந்த மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகள் சமயச் சச்சரவு காரணமாகத் தனித்தனி பிரிந்தன. தேசிய இன* உணர்ச்சி உண்டாகிற்று. இதனாலும் இப்பிரிவு வலியுறவே ஒவ்வொரு தேசமுந் தொட்டதற்கெல்லாம் மற்ற தேசத்துடன் சண்டை செய்து கலகம் விளைத்தது.

முக்கியமான ஆண்டுகள்

- 1453. துருக்கியர் கொன்ஸ்தாந்தினோபிளைக் கைப்பற்றல்.
- 1450. (சுமார்) ஐரோப்பாவில் அச்சடிக்கும் முறை ஆரம்பிக்கப்பட்டது.
- 1452-1516. இலியனாடோ டா வின்சி.
- 1517. பாவ மன்னிப்பை உலாதர் கண்டித்தல்.
- 1529-1536. இங்கிலாந்தில் மத சீர்திருத்தகாலப் பாராளுமன்றம்.
- 1536-1554. ஜெனீவாவில் கல்வின்.
- 1540. இயேசுசபை தாபிக்கப்பட்டல்.
- 1555. உலாதரை பின்பற்றினோர்க்கும் கத்தோலிக்கருக்குமிடையில் ஒக்ஸ்பர்க்கில் உடன்படிக்கை செய்யப்பட்டது.
- 1545-1563. ரென்டில் கூடிய கத்தோலிக்க மகாநாடு.

*குறித்த ஒரு பகுதியில் அநேகமாக ஒரே மொழியையே பேசி வாழும் ஒரே சாதியினர் தம்மைத் தாமே ஆட்சி செய்துகொண்டு பிறரின் ஆதிக்கமில்லாமல் சுதந்திரமாய் வாழ விரும்பும் எண்ணமே தேசியம் எனப்படும். இதனால் பல நன்மைகளுந் தீமைகளும் விளைந்திருக்கின்றன. தேசியத்துக்கு மொழி ஒற்றுமை அத்தியாவசியமெனக் கருதப்பட்டு வரவில்லை.

மூன்றாம் அத்தியாயம்

பிரான்சும் இசுபானியாவும்

I. புதிய இராச்சியங்களின் தோற்றம்

மேற்கு ஐரோப்பாவில் உரோம இராச்சியம் வீழ்ச்சி யுற்றதும் ஒன்றாயிருந்த ஐரோப்பிய நாடுகள் தனித் தனித் தேசங்களாகப் பிரிந்தன. ஒவ்வொரு தேசத்தையும் ஒவ்வொரு அரசன் ஆண்டு வந்தான். சனங்கள் வெளிநாடுகளுக்குப் பிரயாணஞ் செய்து விசாலமான அறிவைப் பெறாமல் குறுகிய மனப்பான்மையுடன் தத்தந் தேசத்தில் அடங்கியிருந்தார்கள். சிலுவை யுத்தங் காரணமாகவும், தல யாத்திரை காரணமாகவும், எதிரி களுடன் சண்டையெய்யுங் காரணமாகவும் வெளிநாட்டுக் குப் பிரயாணஞ் செய்த பிரசைகளன்றி மற்றையோர் பிறநாடுகளைப்பற்றி அறிவற்றவர்களாய் கிணற்றுத் தவளையாகவே வாழ்ந்து வந்தனர். அவர்களுக்கு விரிந்த எண்ணமென்பதே கிடையாது. தாங்கள் ஒரு இராச்சி யத்தின் ஆட்சிக்குட்பட்டவர், விரிந்த ஒரு சாதியினர் என்ற எண்ணமின்றித் தத்தங் குழுவுக்குரிய அலுவல் களை மாத்திரம் கவனித்துக்கொண்டிருந்தனர். நிலம் படைத்த பிரபுக்கள் தமது வாரக் குடிகளைப் பற்றிய சிந்தனை மட்டுமுடையராயிருந்தனர். நிலந் திருத்தி வாழும் குடிகள் தமது எசமானரோடு மட்டும் பழகி வந்தார்கள். வியாபாரிகளுந் தொழிலாளிகளும் தம்மூரிலு மயற் பட்டினங்களிலுமுள்ள தொழிற் கூட்டத்தவரோடு மாத்திரம் தொடர்பு வைத்திருந்தனர். குருமார் தங்கோவிற்பற்றைச் சேர்ந்தவர்களில் மாத்திரம் கவனஞ் செலுத்தினர். சில வேளையில் அவர்கள் கத்தோலிக்க திருச்சபையென்ற பெரிய ஒரு தாபனத்தின் அங்கத்தவரென்ற விரிவான எண்ணங் கொள்வதுமுண்டு.

நாளடைவில் வியாபார விருத்தியினாலும் தேசங் களிடையே மூண்ட யுத்தத்தினாலும் ஒவ்வொரு தேசச் சனங்களும் சாதி அபிமானமும் தேசாபிமானமுங் கொண்டு தேசியஇன உணர்ச்சியைப் பெரிதும் வளர்த்து வந்தனர். இங்கிலாந்தோடு பிரான்சுக்கும், ஸ்கொத் லாந்துக்கும் ஏற்பட்ட யுத்தங் காரணமாக இத்தகைய தேசியஇன உணர்ச்சி அந்நாடுகளில் தோன்றியது. இத னால் ஒரு தேசத்தவர் மற்றத் தேசத்தவரைத் தமது சத் துருக்களாகவே மதித்தனர். ஆனால், இம்மாதிரியான தேசியஇன உணர்ச்சி ஜெர்மனியிலும், இத்தாலியிலு மிருக்கவில்லை. சக்சனி, பவேரியா போன்ற ஜெர்மன் சமத்தானங்கள் ஏனைய சமத்தானங்களோடு கலகம் விளைத்தன. வெனிஸ், புளோரான்ஸ், ஜெனீவா போன்ற பிரபல இத்தாலிய பட்டினங்கள் இதர பட்டினங்களுடன் சச்சரவிட்டன. ஆனால், அரசர்கள் வலியவராயிருக்குங் காலங்களில், தம்மாட்சிக்குட்பட்ட பல பகுதிகளையும் ஒற்றுமைப்படுத்தவே முயன்று வந்தார்கள்.

II. இசுபானியாவின் எழுச்சி

எட்டாம் நூற்றாண்டில் ஆபிரிக்காவிலிருந்து சென்ற முஸ்லிம்கள் இசுபானியாமிது படையெடுத்து அத் தேசத்தின் பெரும் பகுதியைக் கைப்பற்றினர். ஆனால், அங்கே சிறிய பல கிறிஸ்த இராச்சியங்கள் முளைத்தெழுந்து முஸ்லிம்களுடன் ஓயாமல் சண்டையிட்டதுமன்றித் தம் முள் தாமே கலகம், விளைத்தும் வந்தன. முஸ்லிம்கள் இசுபானியாவில் அதி உன்னதமான ஒரு நாகரிகத்தை நிலை நாட்டினர். நாளடைவில் போர்த்துக்கல், காஸ்டில், அரகன் என்ற இராச்சியங்கள் அவர்களைத் தெற்கே கலைத்தன. 1479-ல் அரகன் இராச்சியத்தரசனான பேர்டினான்ட் காஸ்டில் இராச்சியத்தரசியான இசபெல்லா என்ற மாதை மணந்தான். இவர்களிருவருஞ் சேர்ந்து 1492-ல், முஸ்லிம்களுக்குச் சொந்தமாய் மிஞ்சியிருந்த கிரானடா என்ற பகுதியையும் கைப்பற்றவே, ஐபீரியக் குடாநாட்டில் போர்த்துக்கலைத் தவிர்த்த மற்றப் பகுதி களெல்லாம் இசுபானிய இராச்சியத்தின் கீழடங்கின. தவிர, இத்தாலியின் தென் பாகத்திலுள்ள நேபிள்ஸ்

இரண்டாம் பிலிப்பு

இராச்சியமும், சார் டினியா, சிசிலி என்ற தீவுகளும், பேர்டி னன்ட் ஆளுகைக்குக் கீழ் இருந்தன. பேர்டி னன்ட்டின் மகனான பிலிப்பு என்பவன், விவாக சம்பந்தத் தின் பயனாக நெத லாந்தையும் பெற் றான். பேர்டி னன் டின் பேரப்பிள்ளை யான சாள்ஸ் என்ப வனுக்கு அவனுடைய தாயின் தந்தையான மாக்கிமிலியனுடைய குடும்பச் சொத்துக் கள் ஜெர்மனியில் வழங்கப்பட்டன.

1519-ம் ஆண்டில்

மாக்கிமிலியனின் பின் பரிசுத்த உரோம சக்கரவர்த்தி யாக ஆட்சி செய்வதற்கு சாள்ஸ் தெரிவு செய்யப்பட்டு டான். எனவே, சாள்ஸ் மன்னன் அரசு கட்டிலேறியதும், பல தேசங்களையுள்ளடக்கிய பெரிய ஏகாதிபத்தியத் துக்குத் தலைவனானான். மேலும், புதிய உலகம் என்று கூறப்படும் அமெரிக்காவில் இசுபானியர் வென்ற நாடு கட்டும் இவனே மன்னனானான்.

இவ்வாறு சாள்ஸ் மிகுந்த செல்வமுஞ் சீரும் வல்லமையும் பெற்று விளங்கினான். ஆனால், அவனு டைய நாடுகள் பல திக்கிலுஞ் சிதறிக் கிடந்தபடியால் அவற்றை ஒன்றுசேர்த்து பெலப்படுத்துவதற்கு அவனால் முடியவில்லை. 1555-ல் அவனது மகனான இரண்டாவது பிலிப்பு என்பவன் சிங்காசனமேறினான். ஜெர்மனியி லுள்ள குடும்பச் (ஹப்ஸ்பேர்க்) சொத்துக்கள் இவனுக் குக் கிடைக்கவில்லை. அவை ஹப்ஸ்பேர்க் வம்சத்தைச் சேர்ந்த வேறு அரசர்வசம் சென்றன. அவ்வாறே

பரிசுத்த உரோம இராச்சியத்தின் கீழ்ப்பட்ட மற்ற இராச்சியங்களும் மாறின. இங்கிலாந்தில் அரசு செலுத் திய எட்டாவது ஹென்றியின் மகளை விவாகஞ் செய்த தால் சிறிது காலம் இவன் இங்கிலாந்துக்கும் அரசனானான். 1580-ல் போர்த்துக்கலைக் கைப்பற்றியதால் அதுவும், ஆசியாவிலும் ஆபிரிக்காவிலும் அதன் ஆளுகைக்குட்பட் டிருந்த தேசங்களும் இவன் கையில் சிக்கின.

இவ்வாறு செல்வாக்குற்ற சாள்ஸ், இரண்டாம் பிலிப்பு என்னும் இவ்விரு அரசர்களையுங் கண்டு ஐரோப் பிய வேந்தரெல்லாம் நடுங்கினர். பிரதானமாக பிரான்சு மிகப்பயமுற்றது. 16-ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் பிரான்சும் இசுபானியாவும் இத்தாலியிலுள்ள சில நாடு களைக் கைப்பற்றுவதற்காக ஓயாமல் சண்டையிட்டுக் கொண்டேயிருந்தன. இச்சண்டைகளால் இத்தாலிக் குப் பெரும் நட்டமுண்டானது. இந்த யுத்தம் 17-ம் நூற்றாண்டின் இடைக்காலம்வரை ஓய்வின்றி நிகழ் வேண்டியதாயிற்று.

III. பிரான்சின் எழுச்சி

மத்திய காலத்தின் ஆரம்பத்தில் பிரான்சு ஒரு இராச் சியமாக விளங்கவில்லை. பேரளவில் அரசன் என்ற நாமத்தைப் பூண்டுகொண்டு மன்னர்கள் ஆட்சி செய்து வந்தனர். 'மானியமுறைப் பிரபுக்கள்' என்றழைக் கப்படும் நிலம் படைத்த பெரிய பிரபுக்கள், குறுநில மன்னர்போல் நாட்டின் ஒவ்வொரு பகுதியைத் தம்மாணையில் வைத்துக்கொண்டு அரசனுக்குக் கீழ்ப் படிந்தோர்போல் நடந்து வந்தனர். ஆனால் அரசனிட மோ ஆதிக்கம் இருக்கவில்லை. இக்குறுநில வேந்தர் தாம் நினைத்தவாறு தமது ஜமீன்களின் அலுவல்களை நடத் தினார்கள். அரசனுடன் போரும் புரிந்தனர். இருந்தும் அவனையே தமது வேந்தனெனவும் கூறிவந்தனர். தாங்கள் பிரான்சியர் என்ற தேசிய உணர்ச்சி அவர்களுக்கு ஏற்படவில்லை. ஆனால், பிரான்சிய அரசர்கள் நாளடைவில் தமது செல்வாக்கைப் பெருக்கிக்கொண் டார்கள். கலகம் விளைத்த குறுநில மன்னரின் பலம் வீழ்ச்சியுற்றது. 14-ம், 15-ம் நூற்றாண்டுகளில் பிரான்சுமீது இங்கிலாந்து படையெடுத்ததனால்

பெரிய அழிவு ஏற்பட்டது. 15-ம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் பிரான்சிய அரசர் ஆங்கிலேயரைத் தம் தேசத்தை விட்டுத் துரத்தி குறுநில மன்னரின் செருக்கடக்கி, அந்நாட்டை ஒரு குடைக்கீழ் ஆண்டனர். இவ்வாறு பிரான்சு ஒரு இராச்சியமாகியது.

1494-ல் எட்டாவது சாள்ஸ் என்ற பிரான்சிய மன்னன் இத்தாலிமீது படையெடுத்து அதன் மூலம் இசுபானியாவைப் போருக்கழைத்தான். இரு தேசங்களிடையிலும் போர் மூண்டது. தற்கால யுத்தக் கருவிகளும் துப்பாக்கி முதலியனவும் இப்போரிஸ்தான் முதன் முதல்கையாளப்பட்டன. நிலையான ஒரு யுத்தப்படையை அரசாங்கச் செலவில் நிறுவவேண்டுமென்பதன் அவசியத்தை அரசர்கள் உணர்ந்தார்கள். இதனால் யுத்த தளவாட்ச் செலவுகள் உயர்ந்தன. சனங்களமீது வரிப்பழு அதிகமாயிற்று. ஆனால் இப்போரினால் ஒருவருக்கும் பயன் உண்டாகவில்லை.

IV. சமயச் சண்டைகள்

பதினாறாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத் தொடக்கம் 17-ம் நூற்றாண்டின் இடைக்காலம்வரை கத்தோலிக்கருக்கும் புரட்டஸ்தாந்தருக்குமிடையில் நடைபெற்ற சமயச் சண்டைகளால் ஐரோப்பாக்கண்டம் சின்னாபின்னமாகப் பிளவுபட்டது. இச்சண்டைகள் முதல் முதல் ஜெர்மனியில் உண்டாயின. உலூதர் என்ற புரட்டஸ்தாந்து மதச் சீர்திருத்தக்காரரைப் பின்பற்றிய ஜெர்மன் சமத்தானங்கள் சில, கத்தோலிக்க அரசரையும் சக்கரவர்த்தியையும் எதிர்த்துப் போர் நடத்தின. இதன் பயனாக 1555-ல் உலூதரின் சமயத்தைப் பின்பற்றச் சுதந்திரமளிக்கப்பட்டது. பிரான்சில் கல்வின என்ற மத சீர்திருத்தக்காரரைப் பலர் பின்பற்றினர். இவர்கட்கு 'ஹியூஜனட்ஸ்' (Huguenots) என்று பெயர். பல வர்த்தகர்களும் தொழிலாளிகளும் சில பிரபுக்களும் இம்மதத்தில் சேர்ந்திருந்தார்கள். பிரான்சிய அரச குடும்பத்தைச் சேர்ந்த நவார் நாட்டு ஹென்றி என்பவனும் இம்மார்க்கத்தையே

தழுவினான். 1572-ல் பாரிஸ் நகரத்தில் பெருந்தொகையான 'ஹியூஜனட்ஸ்' கொலை செய்யப்பட்டார்கள். ஹென்றி ஒருவாறு தப்பி ஓடிப் பெரும்படை திரட்டி வந்தான். முடிவில் சிங்காசனத்தையும் கைப்பற்றினான். ஆனால், அரசரிமை ஏற்றுக்கொள்வதற்கு அவன் கத்தோலிக்கனாய் வரவேண்டியதாயிற்று. எனினும், ஹியூஜனட் சக்திக்கு மத விடுதலை யளித்தான். இதை அவர்கள் ஒரு நூற்றாண்டாக அனுபவித்து வந்தார்கள்.

ஜெர்மனியில் 1618-ல் மறுபடியும் குழப்பம் உண்டானது. பொலீமியா என்ற ஆயல் நாட்டில் சில புரட்டஸ்தாந்தியர் மூன்று கத்தோலிக்கரை ஒரு ஜன்னல் வழியாக வெளியே எறிந்தார்கள். இது காரணமாக மூண்ட போர் முப்பது வருடமாக மிக மும்முரமாய் நடைபெற்றது. ஜெர்மனியர் இப்போரில் பெருஞ்சேதமடைந்தார்கள். அவர்களது குடிசனத் தொகையில் மூன்றில் இரு பகுதி அழிந்தது. கத்தோலிக்கர் சார்பாக இசுபானியா தலையிட்டது. புரட்டஸ்தாந்தருக்காக முதல் டென்மார்க்கும் பின்னர் சுவீடனும் தலையிட்டன. சுவீடன் தேசத்தரசனான கஸ்தாபஸ் அடோல்பஸ் என்னும் ஒப்பற்ற யுத்த வீரன் தனது சிறந்த குதிரைப் படையின் வலிமையால் அநேக யுத்தங்களை வென்றான். பிரான்சு பெரும்பாலும் கத்தோலிக்க மதத்தையே சார்ந்ததாயிருந்தபோதிலும் தனது எதிரியான இசுபானியாவை வீழ்த்தும் நோக்கத்தோடு புரட்டஸ்தாந்தர் சார்பாக இக்கொடும் போரில் தலையிட்டது. 1659 வரையில் பிரான்சு பூரணமாக வெற்றியடைந்தது. இப்போரின் பயனாக 1648-ல் ஜெர்மனியிலுள்ள கல்வின கட்சியினர், உலூதரைச் சார்ந்த புரட்டஸ்தாந்தர் எந்த உரிமைகளைப் பெற்றிருந்தார்களோ அதே உரிமைகளைப் பெற்றார்கள். ஜெர்மன் சக்கரவர்த்தியின் செல்வாக்கும் பெரிதும் குறைக்கப்பட்டது.

V. இசுபானியாவின் வீழ்ச்சி

இரண்டாவது பிலிப்பு மிக முயற்சியுடையவனாயிருந்தபோதிலும் அவன் அதிகம் சித்தியடையவில்லை. தன்னுடைய வல்லமையில் அளவிறந்த நம்பிக்கையும்,

தனது மந்திரிகளிடத்து அவநம்பிக்கையுங்கொண்டு இருந்தபடியால் அவனுடைய பெரிய திட்டங்களொன்றும் நயம் படவில்லை. கத்தோலிக்க சமயத்தில் அவனுக்குப்

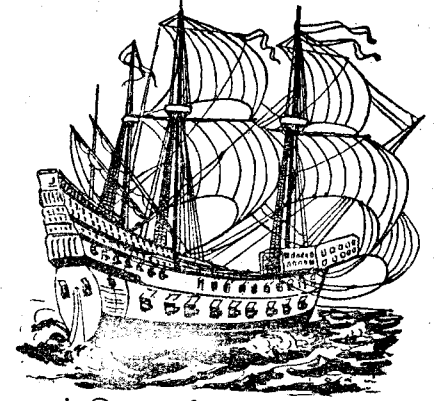

மௌனி வில்லியம்

பெரிய அபிமானமிருந்தது. அதனால் ஐரோப்பா முழுவதிலும் அச்சமயத்தையே பரப்பவேண்டியது தனது முக்கிய கடமையெனக் கொண்டான். எனவே, நெதலந்திலுள்ள அவனது சில பிரசைகள் கல்வினுடைய மதத்தைப் பின்பற்றியபொழுது அவர்களை அடக்குவதற்கு முயன்றான். இத்தருணத்தில், ஆளும் அரசனை மீறுவதையே பழக்கமாகக் கொண்டிருந்த நெதலந்து வாசிகள்,

குழப்பத்தை உண்டாக்கினர். புகழ்பெற்ற 'ஓரேஞ்சு' வமிசத்தைச் சேர்ந்த மௌனி வில்லியம் என்ற பெயர்வாய்ந்த ஒரு பிரபு குழப்பக்காரருக்குத் தலைவனானான். பிலிப்பினுடைய சேனைகள் அளவுக்கடங்கா அட்டேழியங்களைச் செய்தன. ஐரோப்பாவில் மிகச் சிறந்த நகரமாய்த் திகழ்ந்த அன்ட்வேப் என்னுஞ் செல்வங்கொழித்த பட்டினத்தைக் கொள்ளை அடித்தன. வில்லியம் தனது சேனையைக் காப்பாற்றுவதற்காக கடல் அணைகளைத் திறந்து வெள்ளத்தை உள்ளே வரவிட்டான். நெதலந்து கடல் மட்டத்துக்குக் கீழே உள்ள பூமி என்பதையும், அது கடல் அணைகளால் காப்பாற்றப்பட்டிருக்கிறதென்பதையும் நாம் அறிவோம். ஈற்றில் வில்லியம் ஒரு சதிக்காரனால் கொல்லப்பட்டான். ஆனால் அவனுடைய தோழர்கள்

போரைத் தொடர்ந்து நடத்தி புரட்டஸ்தாந்தர் மலிந்த வட பகுதியை சுதந்தர நாடாக்கி ஐக்கியமாகாணங்கள் என்ற பெயருடன் ஒரு குடியாட்சியை நிறுவினர். பிலிப்பு போர்த்துக்கலைக் கைப்பற்றியபொழுது அவனுடைய ஆட்சிக்குக்கீழ்வந்த இலங்கையை யும் இதர நாடுகளையும், இந்தப் போரின் பயனாக இம்மாகாண வாசிகளான ஒல்லாந்தர் தம்வசமாக்கினர்.

ஓர் இசுபானிய யுத்தக் கப்பல்

பிரான்சில் நடைபெற்ற சமயச் சண்டைகளில் தலையிட்டதினாலும், நெதலந்தில் நடத்திய இந்தப் போரினாலும் இசுபானியா எராளமான பொருளையும், சேனையையும் இழந்தது. 1588-ல் பிலிப்பு மன்னன் இங்கிலாந்துக்கு எதிராக அனுப்பிய 'ஆமடா' என்னும் கடற்படை ஆங்கிலேயரால் தோற்கடிக்கப்பட்டது. இதனாலும் இசுபானியா பலமிழந்தது. மேலும், அமெரிக்காவிலிருந்து இசுபானியாவுக்குக் கொண்டுவரப்பட்ட திரவியம் நாளுக்கு நாள் குறைந்துகொண்டே வந்தது. வந்த சிறிதையும் பிரான்சிய கப்பல்களும், ஆங்கிலேயக் கப்பல்களும், ஒல்லாந்துக் கப்பல்களும் வழிமறித்துச் சூறையாடின. விவசாயம் வீழ்ச்சியுற்றது. இசுபானியக் கைத் தொழிலுக்கும் வர்த்தகத்துக்கும் அரணுயிருந்த முஸ்லிம்களைப் பிலிப்பு மன்னனுக்குப் பின்னாட அரசன் நாட்டிலிருந்து கலைத்துவிட்டான். அதனால் கைத் தொழில் சிதைவுற்றது. அன்றியும் தனக்கு ஒருவித பயனுமில்லாமல் 17-ம் நூற்றாண்டில் நிகழ்ந்த சமயச்

சண்டைகளில் இசுபானியா தலையிட்டதினால் அதனுடைய செல்வமெல்லாம் அழிந்துபோயிற்று.

ஆனால் இசுபானியர் புது நாடுகளைக் கண்டுபிடிப்பதிலும், புதிய குடியேற்ற நாடுகளை தாபிப்பதிலும், சிறந்த முயற்சி செய்திருக்கின்றனர் என்பதை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது. கலீவாழ்விலும் அவர்கள் மேல் நிலையடைந்திருந்தனர். கல்வியை வளர்த்தார்கள், சிறந்த காவியங்களை எழுதினர். முதற்றரமான ஓவியங்களை வரைந்தனர். உலக சரித்திரத்திலேயே முற்பட்ட ஓவியரான வெலாஸ்கு, ஆல்முரில்லோ ஆகியோர் 17-ம் நூற்றாண்டில் திகழ்ந்த இசுபானியரே. அநேக சர்வகலாசாலைகள் நாடுடங்கும் தாபிக்கப்பட்டன. சிறந்த நூல்கள் வரையப்பட்டன. சேர்வான்ரஸ் என்ற பிரபல ஆசிரியரால் இக்காலத்தில் எழுதப்பட்ட 'டொன்குவிக்கோ' என்னும் நூலன்றோ இன்றும் உலகத்தை மகிழ்வித்து வருகின்றது!

முக்கியமான ஆண்டுகள்

1492. பெர்டினாண்டும் இசுபெல்லாவும் முஸ்லிம்களிடமிருந்து கிரானடாவைக் கைப்பற்றல்.
1519. ஐந்தாவது சாள்ஸ் பரிசுத்த உரோம ஏகாதிபதியத்தின் சக்கரவர்த்தியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டல்.
1555. இரண்டாவது பிலிப்பு இசுபானியா அரசனாதல்.
1588. இசுபானிய ஆமடா என்ற கடற்படையை ஆங்கிலேயர் தோற்கடித்தல்.
1598. இரண்டாம் பிலிப்புவின் மரணம்.
- 1618-1648. ஜெர்மனியில் முப்பதாண்டு யுத்தம்.

நான்காம் அத்தியாயம்

பதினேழாம் நூற்றாண்டில் ஐரோப்பாவின் நிலைமை

1. மத்திய வகுப்பாரின் தோற்றம்

பதினாறாம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் ஐரோப்பிய சமுதாயத்தில் பணக்காரர் என ஒரு புதிய வகுப்பினர் தோன்றி 17-ம் நூற்றாண்டளவில் செல்வாக்குற்றனர். இவர்கள் முக்கியமாக பெரிய வியாபாரிகளாக இருந்தார்கள். இவர்களின் சிலர் இங்கிலாந்தில் நாளைடவில் பிரபுக்கள் வகுப்பில்கூட இடம் பெற்றனர். மத்திய காலத்தில் நகர மாந்தர் ஒவ்வோர் தொழில் பற்றிய குழுவினராய்த் தத்தமக்குரிய வெவ்வேறு தொழிற் சங்கங்களில் சேர்ந்திருந்தனர். உதாரணமாக, ஒரு நகரில் பொன் வேலை செய்யும் பொற்கொல்லர் ஒரு குழுவினராகவும், இறைச்சி விற்குந் தொழில் செய்வோர் இன்னொரு குழுவினராகவும் சேர்ந்திருந்தார்கள். இத்தாலியிலுள்ள பெரிய பட்டினங்களில் பொற்கொல்லராகிய தட்டாரும் புடைவை வியாபாரிகளும் பெரிய செல்வந்தரானார்கள். இங்கிலாந்தில் முதல் கம்பளி வியாபாரிகளும் பின்னர் சீலை வியாபாரிகளும் பணக்காரராயினர். இவ்வாறு தேசங்களிடையே நடைபெற்ற வியாபார வளர்ச்சியினால் பணம் பெருகிற்று. வியாபாரிகள் குபேர சம்பத்துடையவர்களானார்கள். மற்ற வியாபாரிகளுக்கும் பணங்கொடுத்து உதவி செய்தார்கள். சிலர் பெருந்தொகையான தொழிலாளிகளைத் தங்கீதமர்த்தி வேலை செய்வித்து முதலாளிகளானார்கள். இதனால் தொழிற்குழுவை நீங்கி இவர்கள் வேறொரு வகுப்பினராகச் சிறிது சிறிதாய்

மாறினர். போர் செய்யுமரசர்க்கும் யுத்தத்தை நடத்தப் பணம் கடன் கொடுத்தார்கள். வெளி நாடுகளில் வியாபாரம் நடத்தும் வர்த்தகர்களுக்கு நீண்ட பிரயாணங்களைச் செய்வதற்கான செலவுகளைக் கொடுத்தார்கள். இவ்வாறு இவ்வர்த்தக முதலாளிகள் நிலம் படைத்த தனவந்தரிலும் பார்க்கப் பன்மடங்கு செல்வ முடையவராயினர். இப்புது வகுப்பாரிடையே வியாபாரிகளைத் தவிர பெரிய தொழிற்சாலைத் தலைவரும், வங்கிக் காரரும், அரசாங்க உத்தியோகத்தரும், நியாயவாதி களுமாகப் பல தொழிலிலுமீடுபட்டோரிருந்தார். இவர்களை மத்திய வகுப்பினர் என்று கூறுப. சிறந்த அறிஞரும் கலாவல்லுனரும் இவ்வகுப்பாரிடையே தோன்றியிருக்கின்றனர். இங்கிலாந்திலும் ஒல்லாந்திலும் இவ்வகுப்பினர் முக்கியமாய் விளங்கியபோதிலும் ஐரோப்பாவின் மேற்குப் பாகங்களிலும் மத்திய பாகங்களிலும் இவர்கள் காணப்பட்டனர்.

II. கிழக்கு ஐரோப்பாவின் நிலைமை

மத்திய காலத்தில், கிழக்கே நிலவி வந்த உரோம இராச்சியம், பலமுற்று வளர்ந்து வந்த இஸ்லாமியரின் எதிர்ப்பைப் பல நூற்றாண்டுகளாகச் சகித்துக் கடைசியில், ஆசியாவிலிருந்து வந்த கொடிய துருக்கியர் முன் வீழ்வதாயிற்று. 1453-ல் இத்துருக்கியர் சுல்தானாக இருந்த இரண்டாவது முகம்மது என்பவன் கொன்ஸ்தாந்தினோப்பினைக் கைப்பற்றினான். அவன் பின் வந்த சுல்தான்கள் துருக்கியின் ஆட்சியை போல்கன் குடாநாடெங்கும் பரவச்செய்து 16-வது நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் ஹங்கேரி பிரதேசத்தையுங் கைப்பற்றினர். இவர்களுடைய ஆதிக்கம் வர வரப் பெருகி வந்தது. வியன்னா நகரத்தைக் கூட அவர்கள் முற்றுகையிட்டனர். துருக்கிய அரசர்களின் ஆட்சி ஆசிய துருக்கி, மெசப்பொத்தேமியா, அராபியா, வட ஆபிரிக்கா ஆகிய இடங்களெங்கும் பரவியிருந்ததென்றால் அவர்களுடைய செல்வாக்கு எவ்வளவாயிருந்திருக்கவேண்டும்? அவர்களே 'கலீபா'

என்ற பெயருடன் முஸ்லிம் மதத் தலைவராகவுமிருந்தார்கள். 1914-ல் நடைபெற்ற உலக யுத்தம்வரை துருக்கியர் இச்செல்வாக்கைக் குலையவிடாது பாதுகாத்து வந்தனர். ஆனால், இவர்களுடைய பரந்த இராச்சியங்களில் அரசியல்முறை செவ்வனே நடைபெறவில்லை. 16-ம் நூற்றாண்டில் சில காலமாக அவர்களுடைய செல்வாக்கு ஐரோப்பிய தேசங்கட்குப் பெரிய ஆபத்தை வருவிக்கக்கூடியதாயிருந்தது. சான்ஸ் என்ற சக்கரவர்த்தியும், இசுபானிய மன்னனாகிய இரண்டாவது பிலிப்பும், அவர்களோடு எதிர்த்துப் போர் புரிய நேர்ந்தது. பிலிப்பு மன்னன் 1590-ல் லெப்பான்ரோ என்ற கடல் யுத்தத்தில் பெரிய வெற்றி பெற்றான். அடுத்த நூற்றாண்டில் மறுபடியும் அவர்களது செல்வாக்குக் கொஞ்சக் காலமாகத் தழைத்தது. ஆனால் போலந்து தேசத்துப் பெரும் போர்வீரனான சோபீஸ்க்கி என்பவனுடைய பெரு முயற்சிகளால் அது பலிக்கவில்லை. ஈற்றில் ஆஸ்திரிய மன்னர் அவர்களைத் தோற்கடித்து ஹங்கேரியை மீட்டனர். மீட்டுமென்? போல்கன் பிரதேசத்திலுள்ள கிறிஸ்தவரை, அடுத்த இரண்டு நூற்றாண்டுகளாக இஸ்லாமியர் ஆட்சி புரிந்தே வந்தனர்.

III. பிரான்கின் உன்னத நிலைமை

பதினேழாம் நூற்றாண்டில் பிரான்கு ஐரோப்பிய தேசங்களெல்லாவற்றிலும் முதன்மையுடையதாய்ச் சிறந்து விளங்கிற்று. சேனாபலத்திலென்ன, பொருட்செல்வத்திலென்ன, கல்வியிலென்ன, கலைகளிலென்ன, பிரான்கே மற்றத் தேசங்களெல்லாவற்றுக்கும் எடுத்துக் காட்டாய்த் திகழ்ந்தது. நான்காம் ஹென்றி (நவாநாட்டு ஹென்றி) அரசு கட்டிலேறி நாட்டிலே அமைதியை நிலைநிறுத்தி, நாண்டிஸ் சாசனத்தின்மூலம் ஹியூஜனட்குக்கு மத சுதந்தரத்தையும் அளித்தான். அதன்பயனாக, உள்நாட்டுக் குழப்பத்தால் சிதறிக் கிடந்த நாடு மீண்டும் பலவகையாலும் வளம் பெற்றது. அவன் சல்லி என்ற சிறந்த மந்திரியின் துணைகொண்டு

நாட்டின் அரசாங்க நிர்வாகத்தைச் சீர்திருத்திச் செலவைச் சுருக்கினான். சனங்கள் சீருடன் வாழ வசதிகள் ஏற்படுத்தினான். நடுத்தர வகுப்பாரை முயற்சியில் ஊக்கப் படுத்தினான். 1610-ல் அவனை ஒரு கத்தோலிக்க மதப் பித்தன் கொலை செய்தான். அவனது மகனான 13-ம் உலூயி அரசாட்சி செய்த காலத்தில் ரிச்சலியூ, மசாரின் என்னுமிரு பெருமரசியல் விற்பன்னர் ஒருவருக்குப்பின் ஒருவராய் சல்லியது வேலையைத்

கார்டினல் ரிச்சலியூ

தொடர்ந்து நடத்தினார்கள். இவர்கள் பிரபுக்கள் செய்து வந்த கலகத்தை அடக்கி அரசனின் செல்வாக்கை அதிகரிக்கச் செய்தனர். இசுபானியாவை பிரான்கின் சன்ம சத்துருவாகவே மதித்து வந்தார்கள். ஜெர்மனியில் முப்பது வருட யுத்தம் என்ற சமயச் சண்டை நடைபெற்றபொழுது இசுபானியாவினது துடுக்கை அடக்குவதற்காக புரட்டஸ்தாந்து மதத்தை ஆதரித்தார்கள். 1659-ல் இரு நாடுகளுஞ் சமாதானத்தை நாடிய பொழுது பிரான்கு தான் விரும்பிய நிபந்தனைகளை இசுபானியா ஒப்புக்கொள்ளுமாறு செய்து பிரான்ஸ் சமாதான உடன்படிக்கையை முற்றுவித்தது.

அரசனது விருப்பப்படியே நாட்டின் அலுவல்களெல்லாவற்றையும் நடத்தி, அவனுக்கு சர்வ அதிகாரத்தையும் வழங்கி முடியாட்சியை நிலை நிறுத்த வேண்டுமென்பதே இவ்விரு மந்திரிகளுடைய பெரு நோக்கமா

யிருந்தது. அந்நோக்கத்தை முற்றுவிக்க பிரான்சிய பிரதிநிதிகள் சபையைக் கூட்டாமல் விட்டு விட்டனர். அரசன் ஆணையைச் சிரமேற் கொண்டொழுகக்கூடிய இராச உத்தியோகத்தர்களை எல்லா மாகாணங்களிலும் நியமித்தார்கள். அரசனும் அவனுடைய மந்திரிமாரும், பாரிஸ் நகரத்திலிருந்து ஆணை பிறப்பிக்கக் காரியங்க ளெல்லாம் நடைபெற்று வந்தன. சுயாட்சி, குடியாட்சி என்ற பேச்சே கிடையாது. பகைவரை எதிர்த்து நாட் டைக் காப்பாற்றக் கூடிய வலிமையுள்ள ஒரு அரசன் ஆளுவதைச் சனங்கள் விரும்பிச் சுகமாக வாழ்ந்தனர்.

IV. பதினாறாம் உலாயியின் காலம்

மசாரின் என்ற மந்திரி இறந்ததும், பிரான்சிய இராச்சியத்தின் அரசியல் நிருவாகத்தை வாலிப்பருவத் தினான 14-ம் உலாயி ஏற்றுக்கொண்டான். இவன் மிகுந்த உழைப்புந் திறமையுமுள்ளவன். சகல இராச குணமும் வாய்ந்தவன். 'வெர்செய்ஸ்ஸ்' என்ற பெய ருடன் ஒரு விசித்திரமான அரச கோட்டத்தைக் கட்டி அதில் பெருஞ் சிறப்புடன் வாழ்ந்து வந்தான். பிரான் சிலுள்ள சகல பிரபுக்களும் இவ்வேந்தனின் இந்திர போகத்தை அனுபவிப்பதற்காகத் தமது இல்லங்களை விடுத்து இம்மாளிகையில் வந்து திரண்டார்கள். பெரியபுல வர்களும் சிறந்த நாடகாசிரியர்களும் இவனது சபையை அலங்கரித்தனர். இம்மன்னன் கல்வியை வளர்ப் பதற்காக ஒரு சங்கத்தை நிறுவினான். நாட்டிலுள்ள அறிஞர்களும், புலவர்களும், கலாவிற்பன்னரும் இச் சங்கத்தில் அங்கத்தவராயிருப்பதையே ஒரு பெரிய மகிமையாகக் கொண்டனர். கொல்பேட் என்ற மந்திரி கைத்தொழில், வாணிபம் முதலியவற்றை விருத்தி செய்யவேண்டிய முயற்சியெடுத்தார். வியாபாரத்துறை யொவ்வொன்றையும் நன்னிலைப் படுத்தினார். பிரான் சியக் கைவினைஞரே மற்றென்னாட்டவரினுஞ் சிறந்து விளங்கினர். கடலெங்கும் பிரான்சியக் கப்பல்களே அதிக

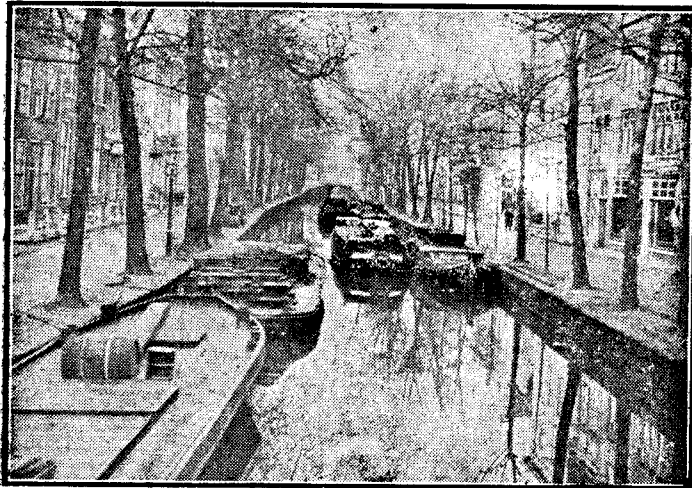
மாய் ஓடின. இந்தியா, அமெரிக்கா முதலிய இடங் களிலும் பிரான்சிய ஆதிக்கம் பரவியது.

எவ்வளவு அரச இலட்சணம் வாய்ந்திருந்தபோதிலும், உலாயி துரதிட்டவசமாக அளவற்ற ஆசையுடையவனா யிருந்தான். ஐரோப்பாவில் முதன்மையான சக்கர வர்த்தியாயிருப்பதுடன் அவன் திருப்திப்படவில்லை. மற்றத் தேசங்களிலும் தனது ஆணையைச் செலுத்த விரும்பினான். அல்லாமலும் நெதலந்திலுள்ள ஐக்கிய மாகாணங்களில் குடியாட்சி நடைபெறுவது அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை அங்கே இசுபானியருக்குச் சொந்தமான பகு தியைக் கைப்பற்றி, பரிசுத்த உரோம இராச்சியத்தின் மேற்கு நாடுகளை வென்று பிரான்சின் கிழக்கு எல்லையை றைன் நதிவரை விஸ்தரிக்க வேண்டுமெனப் பேராசை கொண்டான். இவ் வாறு செய்தால் கிழக் கேயிருந்து வரும் பகை வர் தன்னாட்டை இலே சாய்க் கைப்பற்றமாட் டார்களெனவும் எண் ணினான். கடல் கடந்து சென்று புதுத் தேசங்க ளைக் குடியேற்ற வேண் டும், நாட்டில் போர்ச் சஞ்சல மிருக்கக் கூடாது, சமாதானமே நிலவ வேண்டுமென கொல்பேட் என்னும் மந்திரி நாட்டிய கொள்கைகளை உலாயி கைவிட்டு அயல் நாடுக ளுடன் போர் செய்யத் தொடங்கினான்.

பதினாறாம் உலாயி

ஒல்லாந்தர் தமது இளவரசனான ஒரேஞ்சு வம்சத்து வில்லியத்தின் தலைமையில் உலாயி அரசனின் படையை வீரத்துடன் எதிர்த்தார்கள். அடுத்த நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் இசுபானிய சாம்ராச்சியம் முழுவதும் உலாயி அரசன் குடும்பத்தினருக்குச் சேரும் போலிருந்தது. அந்நேரத்தில் மற்றைய ஐரோப்பிய நாடுகளெல்லாம் பிரான்சை எதிர்க்க ஒன்று திரண்டன. இவ்வியக்கத்தில் ஐக்கிய மாகாணங்

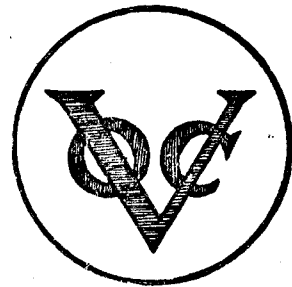

ஒல்லாந்திலுள்ள ஒரு கால்வாய்

கள், பிரித்தானியா, அவுத்திரியா, பல ஜெர்மனிய அரசுகள் ஆகியவை ஒன்று சேர்ந்து பிரான்சை எதிர்த்த தால் போர் ஏற்பட்டது இப்போர் 'இசுபானிய அரசுரிமைப் போர்' என வழங்கப்பட்டது. இப்போரில் பிரித்தானிய சேனாதிபதியாகிய மாஸ்பரோவின் போர்த் திறமையும், பிரித்தானியரதும் ஒல்லாந்தரதும் பொருளுதவியும், நேச நாடுகளின் படைப்பலமும் உலாயி மன்னனது படைப்பலத்தை முறியடித்து, அவனை 1714-ம் ஆண்டில் தோல்வியுறச் செய்தன.

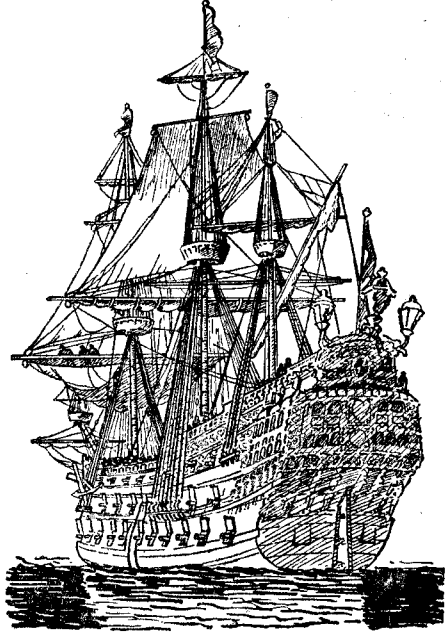
V. ஐக்கிய மாகாணங்கள்

இசுபானிய நெதலந்து முழுவதும் பிலிப்புக்கெதிராகக் கலகஞ் செய்தபோதிலும் புரட்டஸ்தாந்திய வட பகுதியினரே பூரண அரசியல் சுதந்திரம் பெற்றனர். போர்த்துக் கீசர் கையிலிருந்து நீங்கியதும் இலங்கை இவ் வடபகுதியினரின் (ஐக்கிய மாகாணங்களின்) ஆட்சியில் சிக்கியது. மௌனிவில்லியம் என்ற அரசனின் மக்களிருவரினதும் அல்டன் பேன்வெல்ட் என்ற ஓர் அறிஞரதும் முயற்சியின் பயனாக 1609-ல் உத்தர நெதலந்தின் ஒரு ஒல்லாந்த நாணயம் சுதந்தரம் இசுபானியரால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. அத்துடன் இசுபானியக் கடல்களில் வியாபாரஞ் செய்யும் உரிமையையும் ஒல்லாந்தர் பெற்றனர். இப்புதிய சுதந்தர நாடு நாளுக்கு நாள் பல வளமும் நிறைந்து வளர்ந்தது. நெதலந்து தேசம் பல மாகாணங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. இவற்றுள் வடக்கேயுள்ள ஏழு மாகாணங்களே ஐக்கிய மாகாணங்களென்ற பெயரைப் பெற்றன. ஒவ்வொரு மாகாணமும் சுயாட்சி நடத்தியது. இம்மாகாணங்களுக்கெல்லாந் தலைமையாக ஒரு பிரதிநிதிகள் சபையுண்டு. இங்ஙனம் நடைபெற்ற குடியாட்சியின் தலைவர் ஸ்ராத் ஹோல்டர் என்றழைக்கப்பட்டார். இவர் ஒரேஞ்சு வமிசத்திலிருந்தே தெரிவு செய்யப்பட வேண்டுமென நியதியிருந்தது. இம்மாகாணங்களில் ஒன்றின் பெயரே ஒல்லாந்து. ஒல்லாந்து வாசிகள் இடச்சுக்காரர் என்றழைக்கப்படுவர். இது மற்ற மாகாணங்களிலெல்லாஞ் சிறந்து விளங்கியபடியால், இப்பெயரே மற்ற மாகாணங்களுக்கும் வழங்கப்பட்டது. கல்வின என்பவரால் சீர்திருத்தப்பட்ட புரட்டஸ்தாந்த சமயமே இந்நாட்டவரால் அனுசரிக்கப்பட்டு வந்தது. இச்சமயத்தை

சீர்திருத்தப்பட்ட இடச் சபை' என்று வழங்குப. இலங்கையிலுள்ள ஒல்லாந்தர் பலர் இச்சமயத்தையே சேர்ந்தவர்கள்.

நகரத்தில் வாழ்ந்த தனவந்தரிடையும், ஓரேஞ்சுவமிசத்தைச் சார்ந்தவர்களிடையும் அடிக்கடி பல சச்சரவுகள் உண்டாயின. இந்நூற்றாண்டில் ஒல்லாந்தர் பல

ஒரு ஒல்லாந்தக் கப்பல்

தேசத்தவரோடுஞ் சண்டையிட்டார்கள். முதலாவது இசுபானியாவுடனும் போர்த்துக்கலுடனும் பின்னர், இங்கிலாந்துடனும் கடைசியாக பிரான்சுடனும் போர் செய்தார்கள். இவ்வாறாக கலகமும் சச்சரவும் நடைபெற்ற போதிலும், அவர்கள் நாட்டின் வளத்தைப் பெருக்குவதில் பின்னிற்கவில்லை.

இந்நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில், அதாவது, 1602-ல் *‘இடச்சு ஐக்கிய கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி’ என்ற வியாபாரஸ்தாபனம் நிறுவப்பட்டது. இது மற்றைய கிழநாட்டு வியாபாரச் சங்கங்களைப் பார்க்கிலும் அதிகம் சிறப்புற்று விளங்கியது. இதன் சரித்திரம் இன்னொரு அத்தியாயத்தில் கூறப்படும். எங்கும் ஒல்லாந்தரே பெருமையுற்று விளங்கினர். ஒல்லாந்த மீன்பிடி வள்ளங்கள் நல்ல வியாபாரம் நடத்தின. ஒல்லாந்தக் கப்பல்கள் எல்லா துறைமுகங்களிலும் காணப்பட்டன. அம்ஸ்ரடாம் என்ற ஒல்லாந்த நகரம் ஐரோப்பாவின் தலைநகர்போல விளங்கியது. வியாபாரமோ, வங்கி அலுவல்களோ எல்லாவற்றுக்கும் அந்நகரமே மத்தியத்தானாயிருந்தது. அக்காலத்தில் புலமைக்கும் அறிவுக்கும் பேர்போனவர்கள் புகழ்பெற்ற ஒல்லாந்தச் சர்வகலாசாலையான லெய்டன் சர்வகலாசாலையிலேயே காணப்பட்டார்கள். நெம் பிருண்ட் போன்ற புகழ் வாய்ந்த ஒவியக்காரர் வாழ்க்கையைப் படம் பிடிக்கும் பல சிறந்த ஒவியங்களை வரைந்தார்கள். ஒவிய உலகில் இச்சித்திரங்கள் இன்று வரை புகழ்பெற்று விளங்குகின்றன. ஒல்லாந்து அக்காலத்தில் பெரிய சுதந்தர பூமியாக விளங்கிற்று. சுதந்தர எண்ணம் நிறைந்த நூல்களை இயற்றிய ஆசிரியர்கள் தம் நாட்டில் அந்நூல்களைப் பிரசுரிக்க முடியாமல் ஒல்லாந்துக்குச் சென்று அங்கே அவற்றைப் பயமின்றிப் பிரசுரித்தார்கள்.

இவ்வாறு ஒல்லாந்தர் சிறப்புற்று விளங்குவதும், திரைகடல் ஓடி அவர்கள் வியாபாரத்தில் சிறந்து வருவதும் ஆங்கிலேயருக்குப் பொருமையைக் கிளப்பியது. இதன் பயனாக இவ்விரு சாதியாருக்குமிடையே மூன்று கடல் யுத்தங்கள் நடைபெற்றன. ஒல்லாந்தர் ஒன்றிலாவது தோல்வியடையவில்லை. 1672-ம் ஆண்டில் நடைபெற்ற மூன்றாவது யுத்தத்தில் பிரான்சிய சக்கரவர்த்தியான 14-ம் உலூயி ஆங்கிலேயருடன் சேர்ந்து இந்த

*ஒல்லாந்த நாணயங்களில் V.O.C. என்ற அட்சரங்கள் பதிக்கப்பட்டிருந்தன. இவ்வெழுத்துக்களை இலங்கையிலுள்ள பழைய ஒல்லாந்தக் கட்டிடங்களில் இன்னும் காணலாம்.

ஒல்லாந்த வியாபாரிகளை அடக்கவேண்டுமென முயற்சி செய்தான். ஆனால் ஒரேஞ்சு வம்சத்தில் வில்லியம் என்ற இன்னொரு ஒல்லாந்த இளவரசன் தோன்றி ஒல்லாந்தைப் பகைவரிடமிருந்து காப்பாற்றியதுமன்றி இங்கிலாந்துக்கு அரசனுமானான். இவனது ஆட்சியின் கீழ் ஒல்லாந்தும் இங்கிலாந்தும் ஒன்றுசேர்ந்து 14-ம் உலாயி என்ற மாட்சிமிக்க மன்னனை வீழ்த்தின.

முக்கியமான ஆண்டுகள்

1526. மொஹாக்ஸ் என்ற யுத்தத்தில் துருக்கியர் ஹங்கேரியரைத் தோற்கடித்தல்.
1570. லெப்பான்ரோ என்னும் கடல் யுத்தத்தில் இசுபானியர் துருக்கியரைத் தோற்கடித்தல்.
1584. மௌனி வில்லியம் கொலை செய்யப்படல்.
1598. நாண்டிஸ் சாசனம்.
1609. ஒல்லாந்தரின் சுதந்தரத்தை இசுபானியர் ஒப்பு கொள்ளல்.
1659. பிரனீஸ் சமாதானம்.
1672. பதினாலாம் உலாயி ஐக்கிய மாகாணங்களைத் தாக்குதல்.
1678. நிம்வெகென் சமாதானம், பதினாலாம் உலாயி யின் ஆதிக்கம் உச்சநிலையடைதல்.
1701. இசுபானிய சிம்மாசனச் சண்டையின் ஆரம்பம்.
1713. உற்றெக்ட்டு சமாதானம்.

ஐந்தாம் அத்தியாயம்

(இங்கிலாந்து 1485-1714)

I. தியூடர் வம்சம்

பிரான்சிய யுத்தங்களில் தோல்வியடைந்திருந்த இங்கிலாந்து, 15-ம் நூற்றாண்டில் பிரபுக்களிடையே நிகழ்ந்த உள்நாட்டுக் குழப்பங்களாற் கலக்கமுற்றது. ஆனால் மற்றொரு புறத்தில் நாடு வளப்பமுற்றுச் செல்வங் கொழித்தது. நடுத்தர வகுப்பாரென்ற புதிய வகுப்பினர் மற்றத் தேசங்களிலும் பார்க்க இங்கு அதிகமாகப் பெருக்கமுற்றனர். இவர்கள் கம்பனி, சீலை முதலிய பொருள்களில் வியாபாரஞ்செய்து ஏராளமான பொருள் திரட்டினார்கள். வியாபாரிகள் தங்கள் சொந்தக் கப்பல்களில் வியாபாரப் பண்டங்களை அந்நிய தேசங்கட்கு அனுப்பி வந்தனர். 1485-ல் தியூடர் வம்சத்தைச் சேர்ந்த ஏழாவது ஹென்றி என்பவன் அரசனானான். இவன் நாட்டில் அமைதியை உண்டாக்கி முடியாட்சியை வலியுறச் செய்யவேண்டுமென உறுதிபெற்று அதை நிறைவேற்றினான். மேலும் இன்னொரு முக்கியமான அலுவலையும் இவன் செய்தான். அதாவது, தனது மகளை ஸ்கொட்லாந்து இளவரசனொருவனுக்கு விவாகஞ் செய்து கொடுத்தான். அதன் பயனாக மூன்று நூற்றாண்டுகளாகத் தீராப் பகை சாதித்து வந்த ஸ்கொட்லாந்து தேசத்தவரையும் ஆங்கிலேயரையும் ஒற்றுமைப்படுத்த அத்திவாரமிட்டான். ஒரு நூற்றாண்டின் பின்னர் இவ்வொற்றுமை வலிமை பெற்று இரு தேசங்களும் ஒரு குடைக்கீழாளப்பட்டன.

இங்கிலாந்து கடல் சூழ்ந்த ஒரு தீவாயிருப்பதால் அந்நியர் படையெடுப்பைத் தடுப்பதற்கு பலமுள்ள ஒரு கடற்படை ஏற்படுத்த வேண்டியது அவசியமென ஹென்றி எண்ணினான். அத்துடன் ஐரோப்பிய

கருமங்களில் அதிகம் தலையிடுவதால் தரைப்படைக்காகப் பெரும் பணச் செலவேற்படுமெனவும், அவ்வாறு தலையிடுவது யுத்தியல்ல வென்றும் நிச்சயித்தான். இதே கொள்கையே இவனுக்குப் பின் வந்த பல அரசராலும் கைக்கொள்ளப்பட்டது. இங்கிலாந்துக்கு இக்கொள்கை நற்பயனளித்தே வந்ததென்பதில் ஐயமில்லை. ஆங்கிலேயரின் தரைப்படை எப்பொழுதும் சிறிதாகவே இருந்து வந்திருக்கிறது.

பதினாறாம் நூற்றாண்டில் இங்கிலாந்தின் கடற்படை அதிகரித்தது. அத்துடன் கடல் வியாபாரிகளும் ஏராளமான வர்த்தகக் கப்பல்களைக் கட்டுவித்தார்கள். ஐரோப்பாவிலும் ஒழிந்த மற்றைய நாடுகளிலும் முன்னொரு போதும் போயறியாத துறையெங்கும், ஆங்கிலக் கப்பல்கள் சென்றன. நெசவுத் தொழிலுக்கும் சீலை வியாபாரத்துக்கும் பெரிதும் ஊக்கமளிக்கப்பட்டது. இந்நூற்றாண்டின் இறுதியில் செம்புச் சுரங்குக்கும் தொழிலும், கண்ணாடி, கடுதாசி முதலியவற்றின் உற்பத்தியும், பட்டு முதலிய நொய்தான புடவைகள் நெசவு செய்யும் வேலையும் பெருகியது.

II. எட்டாவது ஹென்றியும் மதச் சீர்திருத்தமும்

ஏழாவது ஹென்றிக்குப் பின் எட்டாவது ஹென்றி சிங்காசனமேறினான். இவன் உறுதியான குணம் வாய்ந்தவன். இளமையில் இவன் அழகும், கல்வியும் சமய பக்தியும் திடகாத்திரமும் வாய்ந்த ஒரு சுதந்திர புருஷனுயிருந்தமையால் பிரசைகளிடத்து மிகுந்த செல்வாக்குடையவனானான். தனக்கு மந்திரிகளாக இவன் மிகத் திறமையுள்ள அரசியல் விற்பன்னரைத் தேர்ந்தெடுத்தான். இவ்வாறு இவன் முதல் தேர்ந்தெடுத்த மந்திரி ஊஸ்சி என்பவராகும். ஊஸ்சி கத்தோலிக்க திருச்சபையில் 'கருதினாஸ்' என்ற உயர்தரப் பதவியை வகித்து வந்தார். நடுத்தர வகுப்பிலுதித்த பேராசைக்காரரான இவர் அவசியமில்லாமல் ஐரோப்பிய விடயங்களில் தலையிட்டு ஏழாம் ஹென்றி தேடிவைத்த செல்வமெல்லாவற்றையும் செலவு செய்தார்.

தனக்குப் பின் தனது அரசாங்கத்தைக்கொண்டு நடத்த ஓர் ஆண் மகவு இல்லையென்று கவலை கொண்ட எட்டாவது ஹென்றி, தனது மந்திரியான ஊஸ்சியுடன் ஆலோசிக்கலானான். தனது முதல் மனைவியான இசுபானிய இளவரசியாகும் கதாரீனா என்பவளை விவாகரத்துச் செய்து, வேறொருத்தியை மணக்கவேண்டுமென்று அவன் விரும்பினான். அதை

எட்டாவது ஹென்றி

உரோமாபுரியிலிருக்கும் பாப்பரசரின் அனுமதியில்லாமல் செய்யக்கூடாததின் அவரிடம் எப்படியாவது அனுமதி பெறுமாறு ஊஸ்சியைத் தூண்டினான். ஆனால், பாப்பரசரின் மனச்சாட்சி இதற்கு இடங்கொடுக்கவில்லை. அன்றியும், பாப்பரசர் மீது இக்காலத்தில் செல்வாக்குடையவனுயிருந்த கத்தாரீனாவுடைய மருமகனான சாள்ஸ் சக்கரவர்த்தியும் இந்த விவாகரத்தைப் பலமாக ஆட்சேபித்தான். எனவே, ஊஸ்சி அனுமதி பெற முடியாமற் போய்விட்டது. உடனே ஹென்றி ஊஸ்சியை மந்திரி பதவியிலிருந்து நீக்கினான். பாப்பரசரின் அனுமதி தனக்கு வேண்டியதில்லையெனக் கூறி அவரது ஆதிக்கத்தையும் முற்றாகத் தள்ளினான். ஆங்கில திருச்சபைக்குத் தானே தலைவனானான். மிகவும் அநீதியான முறையில் சந்தியாச மடங்களைச் குறையாடி, வெறுமையுற்றிருந்த அரசாங்க

கார்டினல் ஊல்சி

வரவில்லை. பாப்பரசருக்குப் பதிலாக தன்னைத் தலைவனாக மாத்திரம் அமைத்துக்கொண்டான். முன்னிருந்தமாதிரி ஆங்கில திருச்சபையில் சந்நியாசிகளுக்கும் கன்னியாஸ்திரிகளுக்கும் இடம் கொடுக்கப்படவில்லை. கத்தரீனாள் அரசியின் விவாகத்தை இரத்து செய்துவிட்டு இராசசபையிலிருந்து வந்த அன்னிபோலின் என்ற மாதை மணந்தான். அவளுக்கு எலிசபெத் என்ற ஒரு பெண்மகவு பிறந்தது. முடிவில் இராசத்துரோகக் குற்றச்சாட்டின் பேரில் அன்னிபோலின் சிரச்சேதம் செய்யப்பட்டான். இவளுக்குப்பின் ஹேன் செய்மூர் என்ற பெண்ணை ஹென்றி மணந்தான். இவள் ஓர் ஆண் மகவைப் பெற்றதும் இறந்துபோனாள். அதன் பின்னும் ஹென்றி மூன்று முறை மணஞ்செய்தான். ஆனால் பிள்ளைகள் பிறக்கவில்லை.

தி றை சே ரி யை அ ப் பொ ரு னி னு ல் நிரப்பினான். அம்மடங்கட்குரிய நிலங்களை யெல்லாம் தனது பிரபுக்களுக்கும் மற்றையோர்க்கும் இலஞ்சமாக வழங்கி அவர்களுடைய ஆதரவைப் பெற முயன்றான். உலாதர், கல்வின் என்பாரைப் போல் ஹென்றி தீவிர புரட்டஸ்தாந்தியனல்லாதபடியால் மத ஆசாரத்தில் ஒரு விதமான மாற்றத்தையும் கொண்டு

III. இங்கிலாந்தில் புரட்டஸ்தாந்து மதச் சீர்திருத்தம்

ஹென்றியினுடைய மகனான ஆரவது எட்வெர்ட் நோய் வாய்ப்பட்டவனாதலால் அதிக காலம் அரசு கட்டிலிலிருக்காது, ஐந்தே ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்து மறைந்தான். ஆனால் இவனுடைய ஆட்சிக் காலத்தில் புரட்டஸ்தாந்து மதக் கோட்பாடுகள் இங்கிலாந்து முழுவதும் பரவியது. இவன் பின் அரசு கட்டிலேறிய கதரீனாவுடைய மகளாகிய கத்தோலிக்க மேரி இச்சமயத்திற்கு மாறாக நடவடிக்கைகள் எடுத்த பொழுதிலும் 'இங்கிலாந்து தேவாலயம்' புரட்டஸ்தாந்து மதத்திற்கு மாறி நிலையாய் அச்சமயத்தைத் தழுவினது. மேரி தனது கடுரச் செய்கைகளால் தனது குடிகளை நடுங்கச் செய்தாள். அவள் 300 புரட்டஸ்தாந்தியர்களை கட்டையில் கட்டி தீக்கிரையாக்கினாள். மேலும் அவள் இரண்டாவது பிலிப்பை விவாகம் செய்தது பிரித்தானிய மக்களுக்கு அதிருப்தியை யளித்தது. அவர்கள் தமது நாடு இசுபானிய சாம்ராச்சிய பிரிவாக வருவதை விரும்பவில்லை. இவ்விரண்டு செய்கைகளும் பெரும்பாலான ஆங்கிலேயருள், கத்தோலிக்க சமய மென்றால் அன்னியர் ஆட்சி என்று எண்ணச் செய்தது. இப்படி எண்ணிய பொழுதிலும், அவர்களில் பெரும்பாலோர் சமய அனுசரணைகளில் அதிக மாற்றமிருக்கக் கூடாதென்று விரும்பினர். ஆகவே முதலாவது எலிசபெத் அரசு கட்டிலேறியதும் 'இங்கிலாந்து தேவாலயம்' புரட்டஸ்தாந்து மதத்தைப் பின்பற்றிய பொழுதும் அதிகமான கத்தோலிக்க அனுசரணை முறைகளைக் கைவிடாதிருக்க ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது. உதாரணமாக, தேவாலயங்களின் ஆட்சி மேற்றிராணிமாரால் செய்யப்பட்ட ஒழுங்கு, மாற்றப்படவில்லை. மேலும் தேவாலயங்களில் ஆராதனை ஒழுங்குகள் அதிகம் மாற்றப்படாது கத்தோலிக்க தேவாலயங்களில் உள்ளபடியே இங்குமிருந்தது. ஆனால் இலத்தீன் மொழிக்குப் பதிலாக இங்கு ஆங்கிலம் உபயோகிக்கப்பட்டது.

IV. எலிசபெத் இராணியின் ஆட்சி

எலிசபெத் இராணி பேராற்றல் வாய்ந்தவள். மேரி அரசி இறக்கவும் 1558-ல் இவள் அரியாசனமேறினாள்.

இங்கிலாந்தில் இக்காலத்தில் முன்னொருபோதுமில்லாத பெரிய நெருக்கடியான நிலைமை ஏற்பட்டது. ஒரு புறத்தில் பிரான்சும் இன்னொரு புறத்தில் இசுபானியாவும் ஆங்கில அரசைத் தமது தம தெனக் கொண்டன. சிறிது காலமாக பிரான்சிய அரசனை மணந்திருந்த ஸ்டீவெர்ட் வம்சத்தைச் சேர்ந்த மேரி என்னும் ஸ்கொட்லாந்து அரசி, ஏழாவது ஹென்றியின் மகள் தனது பேத்தி யென்ற உரிமை பாராட்டி ஆங்கில அரசு தனக்குச் சொந்தமானதென வாதாடினாள். எட்டாவது ஹென்றியின் மகளான

எலிசபெத் இராணி

மேரி இராணியை விவாகஞ்செய்து, அதன் பயனாகச் சிறிது காலம் இங்கிலாந்தின் அரசனாகவுமிருந்த இசுபானிய மன்னனான பிலிப்பு ஆங்கில அரசை நழுவவிட விரும்பவில்லை. இவ்வாறு ஆங்கில அரசுக்கு பிரான்சும் இசுபானியாவும் தனித்தனி உரிமை பாராட்டியபடியால் அது ஒருவர் கையிலுமகப்படாமல் தப்பிற்று. ஸ்கொட்லாந்து இராணியான மேரியின் கணவன் இறக்கவே, 1549-ல் ஒல்லாந்தரைப்போல அதிதீவிர புரட்டஸ் தாந்தியராயிருந்த ஸ்கொட்லாந்து பிரசைகள், கத்தோலிக்க மதத்தவளாகிய அவளை நாட்டை விட்டுக் கலைத்தனர். அவள் இங்கிலாந்துக்கு ஓடவே அங்கு பாதுகாப்பில் வைக்கப்பட்டாள். அங்கேயுள்ள கத்தோலிக்கர் அவளை

ஆதரித்து, எலிசபெத் இராணிக் கெதிராகச் சதிசெய்யவுந்தலைப்பட்டனர். 1587-ல் அவள் சிரச்சேதஞ் செய்யப்பட்டாள். சிறந்த அழகும் திறமையுமுள்ள அவ்வரசியின் கதி அவ்வாறாயிற்று.

எட்டாவது ஹென்றியைப் போலவே எலிசபெத் இராணியையும் குடிகள் மிகவும் நேசித்து வந்தார்கள். அவளுடைய கீர்த்தி நாடெங்கும் பரவிற்று. மணப் பருவமுற்ற காலத்திலும் அவள் விவாகஞ் செய்யாது கடத்தினாள். தான் ஒரு பிரான்சிய இளவரசனையோ அல்லது இசுபானிய இளவரசனையோ மணக்கப் போவதாகப் பாசாங்கு செய்து வந்தாள். இதை அறிந்த அந்நாட்டரசர்கள் போர்ச் சஞ்சலமின்றியே இலகுவில் இங்கிலாதுக்கு அரசராகி விடலாமென எண்ணி மனப்பால் குடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால், எலிசபெத் விவாகஞ் செய்வதைத் தந்திரமாகப் பின் போட்டுக்கொண்டே வந்தாள். ஆங்கிலக் கடற்படையும் நாளுக்கு நாள் வலிமையுற்று வந்தது. பிரான்சு சமயச் சண்டையினால் சீர்குலைந்து நிலைதளம்பிற்று. ஈற்றில் இசுபானிய தேசத்தரசனான பிலிப்பு விறல் மிக்க ஒரு பெரிய கடற்படையைத் திரட்டி, 'ஆமடா' என்ற பெயருடன் 1588-ல் இங்கிலாந்துக்கு எதிராய் அனுப்பினான். 'வெல்லமுடியா

சேர் பிரான்ஸிஸ் டிரேக்

ஆமடா' என பிலிப்பு மன்னனால் அனுப்பப்பட்ட அப்படையை ஆங்கிலேயர் முறியடித்தார்கள்.

எட்டாவது ஹென்றி கடற்படை விடயத்தில் மிகவும் அக்கறை காட்டியிருந்தான். எலிசபெத் இராணியும் வில்லியம் சீசில் பேர்லி பிரபு என்ற கீர்த்திவாய்ந்த அவளது மந்திரியும் அதே விதமாகச் சிரத்தை எடுத்து கடற்படையின் வலிமையைப் பெருக்கி வந்தனர். இங்கிலாந்தின் செல்வத்தையும் ஆதிக்கத்தையும் பெருக்க வேண்டுமெனச் சீசில் அல்லும் பகலும் உழைத்து வந்தான். பிரபுக்களும் நடுத்தர வகுப்பினரும் அவனுக்கு நிர்ம்பிய ஆதரவளித்தனர். கடல் கடந்து வேற்று நாடுகளுக்குப் போய் வர்த்தகஞ் செய்வதற்காக ஆங்கில வர்த்தகர்கள் வியாபார சமுதாயங்களை உண்டாக்கினர். ஆங்கிலக் கடலோடிகள் புதிய புதிய நாடுகளைக் கண்டு பிடித்தனர். இசுபானிய திரவியக் கப்பல்களைக் கொள்ளை அடித்தனர். பிரான்ஸிஸ் டிரேக் இவர்களில் பேர் போனவன். இவன் போன்ற கடல் வீரரே இசுபானியக் கடல்படையாகிய 'ஆமடாவை' வெல்லப் பெரிதும் உதவி செய்தவராவர்.

மேலும், எலிசபெத் இராணி காலத்தில் எத்தனையோ புலவர்கள் இங்கிலாந்தில் திகழ்ந்தனர். ஐரோப்பாவில் ஏற்பட்ட கல்வியின் மறுமலர்ச்சி இங்கிலாந்தில் சிறிது தாமதித்தே தோன்றியபோதிலும், நாட்டில் சிறந்த கவிஞரும் நாடகாசிரியர்களும் பல்கினர். ஷேக்ஸ்பியர் என்ற மகா கவி இக்காலத்திற்குள் தோன்றினார். கல்வி திக்கெல்லாம் பரவியது. பிரபுக்களும் வர்த்தகர்களும் பழங்காலத்து இருளறைக் கோட்டைகளை விடுத்து அழகிய மாட மாளிகைகளைக் கட்டினார்கள். இங்கிலாந்து நாளுக்கு நாள் செல்வமும் சீரும் பெற்று தீவிரமாக முன்னேற்றமடைந்தது.

V. ஸ்ருவெர்ட் வம்சம்

இவ்வாறு எலிசபெத் இராணி பெருங் கீர்த்தியுடன் நீண்டகாலம் அரசாண்ட பின் 1603-ல் இறந்தாள். பின்னர் ஸ்கொட்லாந்து அரசியான மேரியின் மகன்

ஜேம்ஸ் என்பான் இரண்டு தேசங்கட்கும் அரசனாகவே, இரு இராச்சியங்களும் ஒரு குடைக்கீழ் ஒன்றுபட்டன. ஜேம்ஸ் சிறு வயதுதொட்டே புரட்டஸ்தாந்து மதத்தை அனுசரித்து வந்தான். பழைய தியூடர் வம்சத்தரசர் களைப் போலவே ஜேம்சும் அவனுக்குப் பின் அவனது மகனான சாள்சும் சர்வாதிகார ஆட்சி நடத்த விரும்பியதால் அவர்கள் சனங்களால் வெறுக்கப்பட்டனர். சந்நியாச மடங்களைக் கொள்ளையடித்ததினால் செல்வந்தராய் வந்த பிரபுக்களும், நடுத்தர வகுப்பைச் சேர்ந்த புதுப் பணக்காரரும் அரசாங்க நிர்வாகத்தில் கூடிய பங்கு பெறவேண்டுமென விரும்பினார்கள். இவர்களிற் சிலர் 'பியூரித்தானியர்' (Puritans) என்று அழைக்கப்பட்டனர். இவர்கள் ஆங்கிலத் திருச்சபையை மேலும் புரட்டஸ்தாந்திய சமயமாக்க விரும்பினார்கள். நாட்டில் இவ்வாறு ஏற்பட்ட நெருக்கடியைச் சாதுரியமாகச் சமாளித்துவிட முதலாம் சாள்சான் முடியாமற் போய்விட்டது. எனவே, 1642-ல் உள்நாட்டுக் குழப்ப முண்டாயிற்று. அரசனுக்கெதிராக ஒரு சாரார் எழுந்து கலக முண்டாக்கி வெற்றியடைந்தார்கள். ஸ்கொட்லாந்திலுள்ள புரட்டஸ்தாந்தியரது துணை இவர்களுக்குக் கிடைத்தது. இவ்வாறு இவர்கள் வெற்றி பெறுவதற்காக ஏற்கெனவே ஒரு சேனையைத் திரட்டியிருந்தார்கள்.

ஒலிவர் குரெம்வெல்

இச்சேனையின் தலைவர்கள் தீவிரமான போக்கையுடைய வராயிருந்தபடியால் 1649-ல் அரசனைச் சிரச்சேதஞ் செய்தார்கள். அடுத்த 11 வருடமாக இங்கிலாந்து இச்சேனைத் தலைவர்களின் ஆட்சியிலிருந்தது. இவர்களது தலைவனும் மிக்க பராக்கிரமசாலியுமான ஒலிவர் குறெம்வெல் என்பவன் அரசனுக்குச் சமமான அந்தஸ்துடன் ஆட்சிசெய்து வந்தான். ஆனால் ஆங்கில பிரசைகள் இம்மாதிரியான ஆட்சியை வெறுத்தார்கள். மேலும், குறெம்வெல் அவர்களுடைய தினசரி வாழ்க்கையிற் கூடத் தலையிட முற்படவே அவர்கள் வெறுப்பு அதிகரித்தது. குறெம்வெல் இறந்தபின் முதலாம் சான்சின் மூத்த மகனை அரசனாக ஏற்று 1660-ல் மிகுந்த மகிழ்ச்சி ஆரவாரத்துடன் அவனுக்கு முடிசூட்டினார்கள்.

இரண்டாவது சாள்ஸ் மிகுந்த ஆற்றல் படைத்தவன். பல வருடங்களாக நாடுகடத்தப்பட்டு அந்நிய தேசங்களில் சஞ்சரித்து வந்தவனாதலால். அந்நிய நாட்டுச் சீவியத்தின் துன்பத்தை இவன் நன்கு உணர்ந்திருந்தான். ஆதலால், பாராளுமன்றத்தின் விருப்பத்துக்கு மாறாக நடந்து மீண்டும் பழைய அனுபவத்திற்கு ஆளாக அவன் விரும்பவில்லை. அவன் அரசனானதும் நாட்டின் நிலைமையை ஆராய்ந்து பார்த்தான். தனது தந்தையார் பாராளுமன்றத்தின் உரிமைகளில் தலையிட்டுத் தலையிழந்ததை எண்ணினான். சனங்கள் கைப்பற்றியுள்ள உரிமையைக் கைவிடமாட்டார்களென்று அறிந்தான். 14-ம் உலூயி என்ற பேரரசன் பிரான்சை யெவ்வாறு ஆட்சி செய்தனனோ அவ்வாறே தானும் இங்கிலாந்தைக் கட்டி ஆள அவனுக்கு விருப்பமிருந்தபோதிலும், பாராளுமன்றத்தில் அதிக செல்வாக்குடையவரின் சொற்படியும் நடக்க வேண்டியதாயிற்று. இருந்தும், அவர்களோடு இவன் பலகால் பிணங்கியதுமுண்டு. 1681-ம் ஆண்டளவில் பெரும்பான்மையோரின் ஆதரவைப் பெற்றபடியால் நான்கு வருடங்களுக்கு பாராளுமன்றமின்றியே ஆட்சி

செய்யக் கூடியதாயிருந்தது. ஆனால், சனப்பிரதிநிதிகளையிலல்லாமல் தியூடர் வம்சத்து அரசர் ஆண்டகாலம் மலையேறிவிட்டது.

இங்கிலாந்தில் இக்காலத்தில் இரண்டு கட்சிகள் ஏற்பட்டன. ஒன்று அரசன் பக்கத்தைச் சேர்ந்த 'டோரி' (Tory) கட்சி; மற்றது அவர்களுக்கு எதிரான 'விக்' (Whig) கட்சி. ஆனால், பாராளுமன்றத்தையாவது இங்கிலாந்தின் திருச்சபையையாவது கைவிட ஒரு கட்சிக்கும் விருப்பமில்லை. இரண்டாவது சாள்ஸ் கத்தோலிக்க சமயத்தையே விரும்பினபோதும், புத்தியாக, இவ்விருஸ்தாபனங்களையும் அகற்றிவிட முயன்றானில்லை. அவனது தம்பியாகிய இரண்டாவது ஜேம்ஸ் அவனுக்குப்பின் 1658-ல் அரசு கட்டிலேறினான். இவனோ ஒரு தீவிரமான கத்தோலிக்கன். இவன் தனது தமையன் கையாண்ட கொள்கைக்கு மாறாக பாராளுமன்றத்தையும் புரட்டஸ்தாந்து சமயத்தையும் நீக்கிவிட முயன்றான். கத்தோலிக்கரீதியான இக்காலத்திலும் நாட்டில் வெறுப்பு இருந்தபடியால் டோரிக் கட்சியினர் ஜேம்சை ஆதரிக்க மறுத்தனர். எனவே, 'விக்' கட்சியார் இவனைத் தேசப் பிரஷ்டம் செய்து, இவனது மகளான மேரி என்பவளையும், அவளது கணவனான நெதலாந்தின் ஐக்கிய மாகாணத்தை ஆண்ட ஒரேஞ்சு வில்லியம் என்பவளையும் அரசியும் அரசனுமாக முடிசூட்டினர். இம்மாற்றத்தையே சரித்திரத்தில் '1668-ம் ஆண்டின் புரட்சி' என்று குறிப்பிடுவர். இங்கிலாந்து, ஸ்கொட்லாந்து ஆகிய இவ்விரு தேசங்களிலும் உறுதியான பாராளுமன்ற ஆட்சியும் புரட்டஸ்தாந்து சமயமும் எக்காலமும் நிலவுமாறு இப்புரட்சி அடிகோலிற்று.

VI. பிரான்சிய யுத்தங்கள்

பேராசைக்காரனான 14-ம் உலூயியை வலிதொலைக்க வேண்டுமென ஒரேஞ்சு வில்லியம் (முன்னரவது வில்லியம்) அல்லும் பகலும் முயன்று வந்தான். ஆங்கிலேயரைத் தூண்டி அவனுக்கு எதிராக இரண்டு யுத்தங்களை

நடத்தினான். ஆனால், ஆங்கிலேயர் இக்காலங்களில் தமது 'விக்', 'டோரி' என்ற கட்சிச் சண்டைகளில் அதிக சிரத்தை கொண்டிருந்தார்கள். இருந்தும், உலூயி

முன்னூவது வில்லியம்

அமெரிக்க தேசங்களோடு வியாபாரம் நடத்தக் கூடியதாயிற்றே என்று ஏங்கினர். ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன் இசுபானிய அரசனான இரண்டாவது பிலிப்பு ஐரோப்பாவுக்கு எவ்வளவு சஞ்சலத்தைக் கொடுத்தானோ அவ்வாறே உலூயியும் தற்போது கொடுத்தான். இங்கிலாந்து உடனே உலூயியுடன் சண்டைக்கெழுந்தது. இதற்கிடையில் வில்லியம் இறந்துபோனான். அவனது மனைவி மேரி ஏற்கெனவே தேகவியோகமாய்விட்டபடியால் அவள் தங்கை 1702-ல் அரசுகட்டிலேறினாள். இவள் இப்போரை நடத்துமாறு மாள்பரோ பிரபுவாகிய ஜோன் சர்ச்சிலைத் தலைவனாக நியமித்தாள். இவன்

மிகவும் பராக்கிரமம் படைத்த ஒரு போர் வீரன். ஒல்லாந்தரையும், அவுத்திரியரையும் துணைகொண்டு உலூயி அரசனுடன் நீண்டகாலமாகப் போர் நடத்தி வெற்றி கண்டான். இப்போர்கள் பெருமளவில் இசுபானிய நெதலாந்தில் நடத்தப்பட்டன.

இப்போர்களின் ஆரம்பத்தில் 'விக்', 'டோரி' ஆகிய இரு கட்சிகளும் ஆதரவளித்தன. ஆனால் காலம் செல்லச் செல்ல டோரி கட்சியினர் இதை எதிர்க்கத் தொடங்கினர். இவர்கள் பாராளுமன்றத்தில் அதிகாரத்திற்கு வந்ததும் மாள்பரோவை பதவி நீக்கம் செய்து, பிரான்சியருடன் வேரோர் ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டனர். இதுவே 1713-ம் ஆண்டு 'உற்றெக்ட்' உடன்படிக்கை. மேலும் இவர்கள் இரண்டாவது ஜேம்சின் புதல்வனை திரும்பவும் அரசு கட்டில் ஏற்ற எத்தனம் செய்து கொண்டிருக்கும் சமயத்தில் இராணி இறந்துவிட்டாள். உடனடியாக விக் கட்சியினர் துரிதமாக முயற்சி செய்து ஜெர்மனியில் ஹனோவர் அரசின் தலைவரான ஜோர்ஜ்ஜை இங்கிலாந்திற்கு அரசனாக்கினார்கள். இவ்வொழுங்கு 1702-லேயே செய்யப்பட்டிருந்தபடியால் டோரி கட்சியினரால் தடை செய்ய முடியாது போயிற்று. இப்புரட்டஸ்தாந்து அரசரிமையொழுங்கினால் பாராளுமன்ற அரசியல் முறையும், தங்களது ஆதிக்கமும் நிலைபெறுமென விக் கட்சியினர் நன்கு அறிந்திருந்தார்கள். ஏனெனில் இரண்டாவது ஜேம்சின் மகன் பிரித்தானியரால் வெறுக்கப்பட்ட கத்தோலிக்கச் சமயத்தைச் சேர்ந்தவன். முதலாவது ஜோர்ஜ் ஒரு குழப்பமுமின்றி அரசுகட்டிலேறினான். தற்போது பிரித்தானியாவிலுள்ள அரசவம்மிசம் இவனுடன் ஆரம்பித்தது.

இன்னொரு விடயமும் கவனிக்கவேண்டியிருக்கிறது. 1707-ல் இங்கிலாந்து-ஸ்கொட்லாந்து ஐக்கியச் சட்டம் நிறைவேறியது. இதன் பிரகாரம் ஏற்கெனவே ஒரு

மன்னனின் கீழ் ஆளப்பட்டு வந்த இவ்விரு நாடுகளும் ஒரு பாராளுமன்றத்தின் ஆட்சிக்குக் கீழ் வந்தன. இதன் பின் இரு சாதியினரும் பழைய பகையை மறந்து ஒரு தாய் வயிற்றுப் பிள்ளைகள்போல வாழ்ந்தனர். ஸ்கொட்லாந்து வாசிகள் பிரித்தானியா, பிரித்தானிய சாம்ராச்சியம் இவை இரண்டின் வளர்ச்சியிலும் அதிக பங்கு எடுத்திருக்கிறார்கள்.

முக்கியமான ஆண்டுகள்

1485. தியூடர் வம்சத்து ஏழாவது ஹென்றி சிம்மாசனமேறல்.
1534. பாப்பரசரின் அதிகாரத்தை ஹென்றி மீறுதல்.
1558. எலிசபெத் இராணி சிம்மாசனமேறல்.
1603. ஸ்ருவெர்ட் வம்சத்து முதலாவது ஜேம்ஸ் சிம்மாசனமேறல்.
1642. உள்நாட்டுக் கலகம் ஆரம்பம்.
1649. முதலாவது சாஸின் சிரச்சேதம்.
1660. இரண்டாவது சாஸன் அரசனாகுதல்.
1688. மங்களப் புரட்சி.
1714. ஹனோவர் தேசத்து முதலாம் ஜோர்ஜ் சிம்மாசனமேறல்.

ஆறாம் அத்தியாயம்

கீழ்நாடுகளில் போர்த்துக்கீசர்

1. முஸ்லிம்களின் வர்த்தகம்

சிலுவை யுத்தத்தைத் தொடர்ந்து நடத்தி, கீழ்நாடுகளில் முஸ்லிம்களுக்கிருக்கும் ஆதிக்கத்தை அழித்து விடுவதற்கும், கீழ்நாடுகளில் வர்த்தகஞ்செய்து பெரும் பொருளீட்டுவதற்குமே போர்த்துக்கீசர் கீழைத் தேசங்கட்குச் செல்லுவதற்கு ஒரு வழியைக் கண்டுபிடிக்க விரும்பினர்.

கீழைத் தேச வர்த்தகத்தினால் ஐரோப்பிய நகரங்கள் பல பெருஞ்செல்வமுற்று விளங்கினவென்று ஏற்கெனவே நாம் கூறினோம். அலெக்சாந்திரியா, கொன்ஸ்தாந்தினோபிள், வெனிஸ், ஜெனோவா ஆகிய இந்நகரங்களெல்லாம் அவ்வாறே செல்வமுற்றன. போர்த்துக்கீசரும் தாங்கள் இந்தியாவுக்குச் செல்ல ஒரு கடற் பாதையைக் கண்டுபிடித்து முஸ்லிம்களிடமிருந்து வர்த்தகத்தையும் கைப்பற்றிவிட்டால் ஐரோப்பாவில், தமது தலைப்பட்டினமாகிய லிஸ்பன் செல்வம் செழித்த ஒரு நகரமாகவும் போர்த்துக்கீசர் வளம்மிக்க ஒரு நாடாகவும் விளங்குமென்று கருதினார்கள்.

1498-ல் வாஸ்கோடிகாமா கள்ளிக்கோட்டையை அடைந்தபொழுது, கீழைத் தேச வர்த்தகம் முற்றாக முஸ்லிம்கள் ஆதிக்கத்திலேயே இருந்தது. போர்த்துக்கீசர் இம்முஸ்லிம்களை மொரெக்கோ பிரதேசத்திலேயே முதன் முதலாகச் சந்திக்க நேர்ந்ததால் இவர்கட்கு 'மூர்கள்' (Moors) என்ற பெயரிட்டழைத்தனர். கிழக்கு

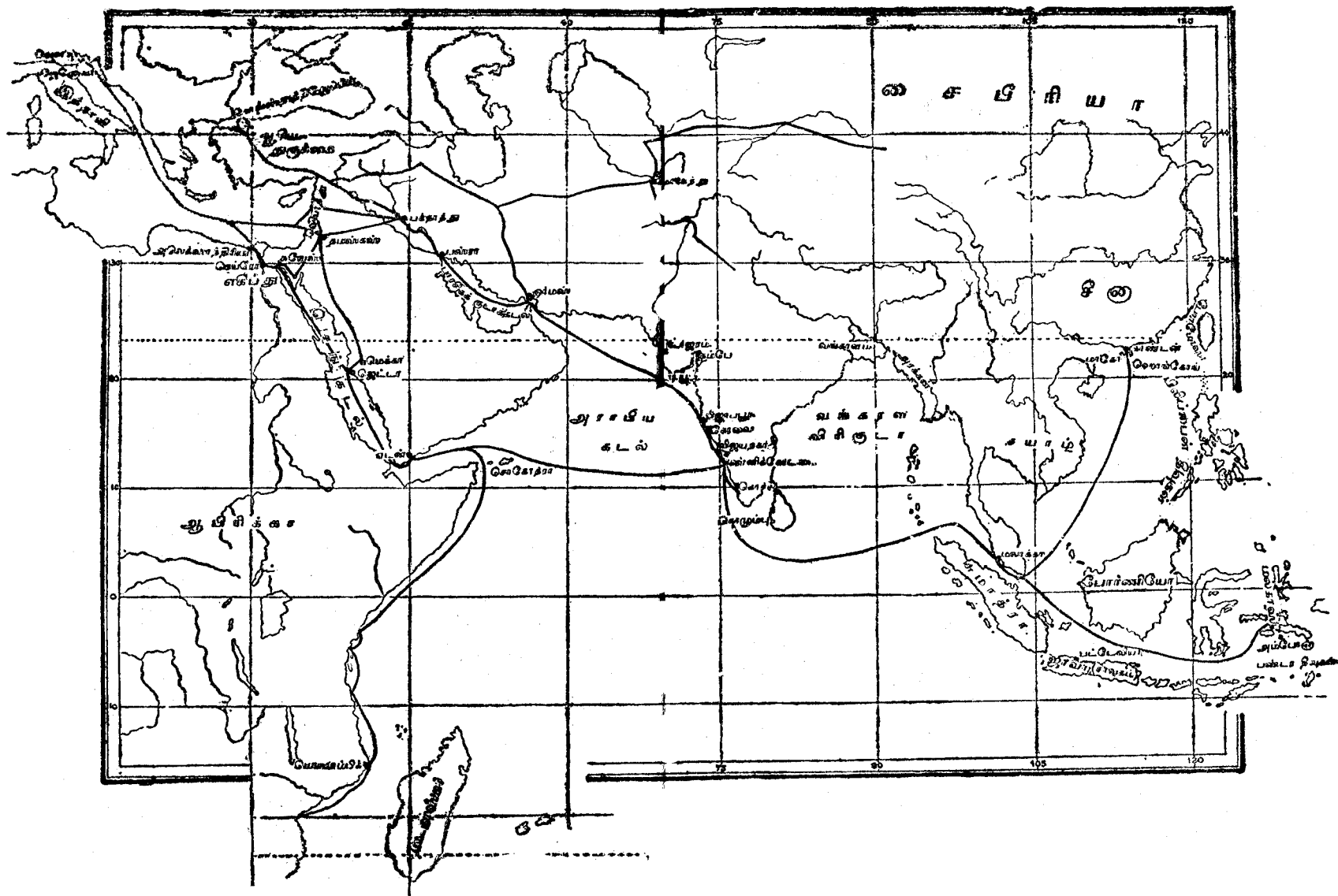
இந்திய தீவுகளிலிருந்து இம்முஸ்லிம்கள் கராம்பு, ஏலம், சாதிக்காய் முதலிய சரக்குகளையும், மலையாளத்திலிருந்து மிளகையும், இலங்கையிலிருந்து கறுவாவையும், சீனாவிலிருந்து பட்டுப் புடைவையையும் வாங்கி ஐரோப்பாவுக்கு அனுப்பி வியாபாரம் நடத்தினர். சோழமண்டலக் கரையிலும், வங்காளத்திலும், குஜரத்திலுமிருந்து பருத்தித் துணிகளை வாங்கி இலங்கையிலும், கிழக்கிந்திய தீவுகளிலும் விற்பார்கள். 'கம்பாயம்' என்று வழங்கப்படும் துணி ஆதியில் கம்பாயக் குடாக்கடலிலுள்ள குஜரத் துறைமுகங்களிலிருந்தே வந்திருக்கவேண்டும். குஜரத்திலும் வங்காளத்திலும் அபின் வாங்கி, முஸ்லிம்கள் சீனாவில் விற்று வந்தார்கள். வங்காளத்திலும், சோழமண்டலத்திலுமிருந்து அரிசி வாங்கி மலையாளத்தில் விற்று அந்நாடுகட்கு மலையாளத்து மிளகை மாற்றினார்கள்.

தென்னிந்தியாவிலிருந்து சுண்ணக்கல் முதலியன ஏற்றிக்கொண்டு கொழும்புக்கு வரும் சிறு படகுகளைப் போன்ற மரக்கலங்களில்தான் அக்காலத்தில் கடற்பிரயாணம் நடைபெற்றது. இப்படகுகள் கரையோரமாக மாத்திரம் ஓடவில்லை; பெரிய சமுத்திரங்களில் நீண்ட பிரயாணங்கூடச் செய்துவந்தன. இந்த முஸ்லிம் கடலோடிகள் பருவப்பெயர்ச்சிக் காற்றுகளின் துணைகொண்டே கடலில் யாத்திரை செய்தனர். ஏடென் துறைமுகத்திலிருந்தும் பஸ்ராவிலிருந்தும் மலையாளம், குஜரத்தாகிய இடங்கட்குச் சென்றனர். வங்காளத்திலிருந்து மலாக்காவுக்குச் சென்றனர். மலாக்காவிலிருந்து மறுபடியும் மலையாளக்கரைக்கு இக்காற்றுகளின் துணையால் திரும்பினர். விரைவாகப் பிரயாணஞ் செய்யவும் இக்காற்றுகள் உதவியாயிருந்தன. மேலும் வியாபாரமும் மிக நயமாக நடைபெற்றது.

இக்காலங்களில் தூரகீழ் திசையில் பிரதான வர்த்தகத் தலமாயிருந்தது மலாய்க் குடாநாட்டிலுள்ள மலாக்கா என்னும் பட்டினமே. இக்காலம் சிங்கப்பூர் ஆங்கில வர்த்தகர்க்கு எவ்வளவு முக்கிய தலமாயிருக்கிறதோ,

அவ்வாறே மலாக்காவும் அந்நாட்களில் முஸ்லிம் வர்த்தகர்கட்கு முக்கிய தலமாயிருந்தது. கிழக்கிந்திய தீவுகளிலுள்ள கராம்பு, சாதிக்காய் முதலிய சரக்குகள் இங்கிருந்தே ஐரோப்பாவுக்குக் கப்பல்களில் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டு வந்தன. சீனா, ஜப்பான், கிழக்கிந்தியத் தீவுகள் ஆகிய இடங்களுக்குச் செல்லுங் கப்பல்கள் இத்துறையைக் கண்டே போகவேண்டியிருந்தன. பகைவரது கப்பல்கள் இக்கடல்களில் வர்த்தகஞ் செய்யாமல் தடுக்க இப்பட்டின வாசிகட்கு வசதியிருந்தது. அடுத்த பெரிய துறைமுகம் கள்ளிக்கோட்டை; மலாக்காவிலும், வங்காளத்திலுமிருந்து வரும் பண்டங்கள் கள்ளிக்கோட்டையிலிறக்கப்பட்டு மறுபடியும் ஐரோப்பாவுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன. சோழமண்டலக் கரையிலிருந்து வரும் சாமான்களும் அக்கரையில் தகுந்த துறையில்லாத படியால். ஏலக்குன்றுக்கும் நீலகிரிக்குமிடையேயுள்ள பாலைக்காட்டு கணவாய் மூலம் கள்ளிக்கோட்டைக்கு அனுப்பப்பட்டன. எனவே, இத்துறைமுகம் பெரிய வர்த்தகத் தலமாயிருந்தது.

வாசனைச் சரக்குகள், பட்டு வஸ்திரங்கள் ஆகியவற்றை ஐரோப்பாவுக்குக் கொண்டு செல்வதற்கு இரண்டு மார்க்கங்களிருந்தன. ஒன்று பாரசீகக் குடாக்கடல் மார்க்கம்; மற்றது செங்கடல் மார்க்கம். பாரசீகக் குடாக்கடல் வழியாகச் செல்வோர் பாஸ்ராவுக்குப் போய் அங்கிருந்து பாக்டாட்டை அடைந்து அவ்வழியாய் கொன்ஸ்தாந்திநோப்பினைச் சேர்வர்; அல்லது மத்திய தரைக்கடலின் கீழைக்கரையான லிவாந்துக்குச் செல்வர். செங்கடல் வழியாகச் செல்வோர் சுவேஸ் மார்க்கமாக கெய்ரோ சென்று அங்கிருந்து அலெக்சாந்திரியா போவர்: இவ்விடங்களைக் காட்டும் படத்தைப் பார்ப்பீர்களானால், ஓர்மஸ் என்ற இடத்திலும், ஏடெனிலும் கப்பல் ஒரு ஒடுங்கிய தொடுவாய் வழியாய்ப் போகவேண்டியிருப்பதைக் கவனிப்பீர்கள். எனவே, பாரசீகக் குடாக்கடல் மூலஞ் செல்லுங் கப்பல்களை ஓர்மசிலிருந்தும், செங்கடல் வழியாய்ச் செல்பவற்றை ஏடென் கோட்டையிலிருந்தும்

கட்டுப்படுத்தக்கூடியதாக இருந்தது. இக்காரணத்தால் ஓர்மசம், ஏடெனும் மலாக்காவைப்போல மிகப் பிரதானமான இடங்களாய் விளங்கின.

II. முஸ்லிம்களும் போர்த்துகீசரதும் கப்பல்கள்

போர்த்துகீசர் கீழைத் தேசங்கட்கு வந்தபொழுது வாசனைச் சரக்கு வர்த்தகத்தைத் தம்வசமாக்கிக்கொள்ள விரும்பினரேயன்றி அச்சரக்குகளுற்பத்தியாகும் நாடுகளைக் கைப்பற்றவேண்டுமென விரும்பவில்லை. சொற்பசனங்கள் வாழும் ஒரு சிறிய நாட்டிலிருந்து வரும் தம்போன்ற சாதியார் வலிய அரசர்களை போர்புரிந்து வெற்றிபெறுவது அசாத்தியமென்பதை அவர்கள் நன்கறிந்திருந்தார்கள். எனவே, கீழை நாட்டு வியாபாரத்தை மட்டும் கைப்பற்றி அதை முற்றாய்த் தமது கையில் வைத்திருக்க எண்ணினார்கள். இதற்கும் அக்காலங்களில் யுத்தமே செய்யவேண்டியதாயிற்று. இக்காலங்களில் மலிவாகப் பண்டங்களைக் கொடுப்பதால் வியாபாரத்தைக் கைப்பற்றிக்கொள்ளுகிறார்கள். உதாரணமாக ஜப்பானை எடுத்துக்கொள்வோம். இலங்கையின் தேவைக்கான பொருட்களை ஜப்பான் சில ஆண்டுகளுக்கு முன் மலிவாகக் கொடுக்க ஆரம்பித்தது. அதனால் மற்ற நாட்டுப் பொருட்களைவிட ஜப்பானிய பொருட்களே அதிகம் விலையாயின. இதன் பயனாக ஆங்கிலேயரின் வியாபாரம் குன்றவே, ஜப்பான் பொருட்கள்மீது ஆங்கில அரசாங்கம் அதிக இறக்குமதி வரிகளை விதித்தது. அத்தோடமையாது குறித்த ஓரளவுக்கு மீறி ஜப்பானிய பொருட்களை இலங்கையில் இறக்குமதி செய்யக்கூடாதென்ற கட்டுப்பாட்டையும் விதித்தது. ஆனால் முற்காலங்களில் இம்மாதிரி நடைபெறவில்லை. வியாபாரத்தில் போட்டியிடுவோர் ஒருவரோடொருவர் போர் செய்தனர். அவ்வாறே போர்த்துகீசரும் முஸ்லிம் வியாபாரிகளுடன் சண்டையிட்டு அவர்களை இந்து சமுத்திரத்தினின்றும் களைக்க முயற்சி செய்தனர்.

போர்த்துகீசரின் கப்பல்கள் மிகத் திறமையுடையனவாயிருந்தன. அதனால் முஸ்லிம்களை வெல்வது அவர்களுக்கு இலேசாயிருந்தது. முஸ்லிம்கள் சிறந்த கடலோடிகளாயிருந்த போதிலும் அவர்களுடைய கப்பல்கள் அவ்வளவு சிறந்தனவல்ல. காற்றோட்டத்துக்கு எதிராய் ஓடும் திறமை அவைகளுக்கிருக்கவில்லை. கடலில் புயல் கிளம்பினால் அக்கப்பல்கள் சமீபத்துள்ள துறைமுகத்தைத் தேடி ஓடிவிடும். அன்றியும், பீரங்கிகளைத் தாங்கக்கூடிய திண்மையற்றனவாயிருந்தன. பீரங்கியினதிர்ச்சியாலேயே அவைகள் உடையக் கூடியனவாயிருந்தன.

ஆனால், போர்த்துகீசரோ முதல்தரமான கப்பல்களும் அவற்றுக்கேற்ற உபகரணங்களுமுடையவராயிருந்தனர். கடலோடு முறையிலுமவர்கள் சிறந்த தேர்ச்சி பெற்றிருந்தார்கள். சாஸ்திரிகமான முறையில் கப்பல்களைக் கட்டி, அவற்றுக்குத் தேவையான உபகரணங்களையும் புது முறையில் செய்து வந்தார்கள். அதனால் கண்ணுக்கெட்டாத நெடுந்தூரம் பிரயாணஞ் செய்வதற்கும், பெரும் புயல்களைத் தாங்குவதற்கும், பீரங்கிகளை ஏற்றி வெடிவைப்பதற்கும் அக்கப்பல்கள் ஏற்றவை யாயிருந்தன. அவர்களுடைய கப்பலில் சுமார் 60 பேர் பிரயாணஞ் செய்யவும், பலமாதப் பிரயாணத்துக்குரிய உணவுகளைக் கொண்டு செல்லவும் வசதியிருந்தது. எனவே, போர்த்துகீசரை எதிர்க்க முஸ்லிம் வியாபாரிகளால் முடியாமற் போய்விட்டது.

III. போர்த்துகீசரின் வியாபாரம்

களளிக்கோட்டை அரசனான சாமோரின் என்னும் இந்து இராசா, முஸ்லிம்களுடன் வியாபாரஞ் செய்வதைத் தடுப்பதற்குப் போர்த்துகீசர் முதலில் முயற்சி செய்தனர். ஆனால், சாமோரின் அவர்கள் விருப்பத்துக்கு இணங்க மறுக்கவே, அவர்கள் அவனுடைய பகையரசனான கொச்சிராசாவிடஞ் சென்றனர். (சோழ மண்டலத்திலிருந்து வரும் பொருட்களை ஐரோப்பாவுக்கு ஏற்று

மதி செய்வதற்கு கொச்சியும் ஒரு துறைமுகமாயிருந்து வந்தது). அது முதல் முஸ்லிம் வியாபாரிகளையும் அவர்களோடு வர்த்தகஞ் செய்யும் துறைமுகங்களையும் போர்த்துக்கீசர் தாக்கி வந்தார்கள். இதன் பயனாக அவர்களுக்கும் கள்ளிக்கோட்டை அரசனுக்கும் போர் உண்டானது. இம்மாதிரியான போர்நிலையைத் கண்ட போர்த்துக்கீசர், தங்களுடைய வியாபாரத்தை நிலை நிறுத்துவதற்கும் துணையரசர்களுக்கு உதவி செய்வதற்கும் ஒரு நிரந்தரமான சேனையைத் தாபிக்க எண்ணினார்கள்.

எனவே, 1505-ம் ஆண்டில் பெரிய ஒரு கடற்படை யுடனும் சேனையுடனும் பிரான்ஸில் டி அல்மேயிதா என்பவனை இந்தியாவிலிருக்குமாறு போர்த்துக்கீசர் அனுப்பினார்கள். அவன் கொச்சியில் காரியாலயம் வகுத்து அங்கே யிருந்துகொண்டு, போர்த்துக்கீசருடன் மாத்திரம் வியாபாரஞ் செய்ய விரும்பிய இந்திய மகாராசாக்களோடு உடன்படிக்கை செய்தான். தற்பாது காப்புக்காக அவர்களுடைய சமத்தானங்களில் கோட்டைகளும் கட்டினான். மலையாளக் கரையில் நடைபெறும் வியாபாரம் முழுவதையும் போர்த்துக்கீசர் வசமாக்கி விடவேண்டுமெனவும் முஸ்லிம்களை அப்பகுதியிலிருந்து துரத்திவிடவேண்டுமெனவும் அல்லும் பகலும் முயற்சி செய்துவந்தான்.

அல்மேயிதாவின் முயற்சிகள் இருந்திருந்து வேறு பல கிளர்ச்சிகளை உண்டாக்கின. முஸ்லிம்கள் வியாபாரம் நடத்தும் நாட்களில் மிளகு முதலிய வாசனைச் சரக்குகளைச் செங்கடல் மார்க்கமாக ஐரோப்பாவுக்குக் கொண்டுசென்றனர். அக்காலத்தில் எகிப்தில் அரசு நடத்திய மாமலூக் சுல்தான் என்பவன் செங்கடல் வழியாய்ப் போகும் சரக்குகளுக்கு ஒரு சுங்கவரி விதித்து ஏராளமான பொருள் பெற்றான். போர்த்துக்கீசர் கையிற் வியாபாரம் சிக்கினதும் அவர்கள் செங்கடல் மார்க்கத்தை விடுத்து நன்னம்பிக்கைமுனை வழியாய்ச் செல்லவே சுல்தானுக்கு வருவாய் குன்றியது. அன்றி

யும் கிழக்கிந்திய தீவுகளிலிருந்து வந்த வாசனைச் சரக்குகளையும் போர்த்துக்கீச கடலோடிகள் ஆறலைத்துச் சூறைகொண்டபடியால், அது குன்றியது. மத்தியதரைக் கடலிலுள்ள அலெக்சாந்திரியா முதலிய துறைகளில் வந்திறங்கும் வாசனைச் சரக்குகளை ஐரோப்பாவுக்கு ஏற்றுமதி செய்து வர்த்தகம் நடத்திவந்த வெனிஸ் வர்த்தகர்களின் வருவாயும் குன்றியது. இந்தியாவில் குஜரத், பிஜாப்பூர் ஆகிய சமத்தானாதிபதிகளும், போர்த்துக்கீசர் தங்களுடைய வியாபாரத்திலும் தலையிடுவார்களோவென எண்ணிப் பயப்பட்டனர்.

எனவே, வெனிசியரும், குஜராத்தியரும் போர்த்துக்கீசருக்கெதிராகப் போர் தொடுக்குமாறு எகிப்திய சுல்தானைத் தூண்டினர். அதனால் 1507-ல் அவன் குஜரத் கரையிலுள்ள டியூ என்னும் தீவுக்கு ஒரு கடற்படையை அனுப்பினான். அப்படை அல்மேயிதாவின் மகனான ஸொறன்சோ என்பவன் தளபதியாய் நின்று செலுத்திய போர்த்துக்கீசப் படையை எதிர்த்துக் கொஞ்சக்காலம் அவர்களுடைய ஆதிக்கத்தைக் குன்றச் செய்தது. ஆனால் 1509-ல் போர்த்துக்கீசர் இப்படையை முறியடித்துப் பழையபடி தங்கள் ஆதிக்கத்தைப் பெற்றனர்.

கீழைத்தேச வர்த்தகத்தைக் கைப்பற்றுதற்கு அல்மேயிதா அனுட்டித்துவந்த கொள்கை ஏற்றதல்லவென்பதும், போர்த்துக்கீசர் புதிய நெருக்கடிகளுக்காளாக வேண்டியிருந்ததென்பதும் இப்போரினால் தெரிய வந்தது. மேலும், மலையாளக் கரையைக் காவல் செய்வதனால் மாத்திரம், கீழைத்தேச வர்த்தகத்தில் ஏகபோக உரிமையை அவர்கள் பெறக்கூடியதாயிருக்கவில்லை. அன்றியும் வேறு துணையின்றிக் கடற்படைத் துணை மட்டும் கொண்டு இந்து சமுத்திரத்தின் பல பாகங்களிலும் ஒரே முறையில் ஆதிக்கஞ் செலுத்தவும் முடியாதிருந்தது. எனவே, அல்மேயிதாவுக்குப் பின் இராசப்பிரதிநிதியாய் நியமிக்கப்பட்ட அல்புக்ஸுக்கே ஒரு புதிய கொள்கையை அனுசரித்தான். இந்திய சமுத்திரம் முழு

வதையும் தங்கள் அதிகாரத்தின்கீழ் கொண்டுவருவதற்குத் தேவையான இடங்கள் யாவற்றையும் கைப்பற்ற வேண்டுமென்றும், கொச்சி இராசாவின் தயவில் நம்பியிராமல் தனக்கென ஒரு வேறான தலைமைக் காரியாலயம் அமைக்கவேண்டுமெனவும் நிச்சயித்தான்.

ஆகவே அல்புக்கூர்க்கே கொச்சிக்கு வடக்கே யுள்ள கோவை யென்னும் தீவை 1510-ல் கைப்பற்றினான். அத்தீவு ஒரு சிறந்த துறைமுகத்தை உடையதாயிருந்தது. அனேக வியாபாரிகளும் வியாபாரக் கப்பல்களும் அங்கு வியாபாரத்திற்கு வந்தன. மேலும் கோவையொரு தீவாயிருந்தபடியால் போர்த்துக்கீச கடற்படை, எதிரிகளின் தாக்குதலை இலகுவாகத் தடைசெய்யக் கூடியதாயிருந்தது. அல்புக்கூர்க்கே ஏற்கெனவே ஓர்மஸ், சோகொத்ரா என்ற தீவுகளைக் கைப்பற்றி அங்கு கோட்டைகள் அமைத்தான்.

சோகொத்திராத் தீவிலிருந்து பாரசீகக் குடா விற்குப் போகும் கப்பல்களை அவன் தடை செய்யக் கூடியதாகவிருந்தது. அதுவுமின்றித் தாக்க வரும் எதிரிகளைச் சுலபமாகப் போர் செய்து வெல்லவும் முடிந்தது. 1511-ல் அவன் மலாக்காவைக் கைப்பற்றினான். சீனா, கிழக்கிந்திய தீவுகள் முதலியவிடங்களுக்குச் சென்று வியாபாரம் செய்யும் அன்னிய கப்பல்களை இவ்விடத்திலிருந்து அவன் சுலபமாகத் தடை செய்ய முடிந்தது. அவனால் ஏடன் என்னுமிடத்தைக் கைப்பற்ற முடியாமற் போனாலும், சோகொத்திராத் தீவிலிருந்து செங்கடல் வழியைக் கண்காணிக்கக் கூடியதாயிருந்தது.

இந்து சமுத்திரத்தில் தமது ஆதிக்கம் வலியுற்றதும் போர்த்துக்கீசர் தூரகீழ்த்திசையிலும் தமது செல்வாக்கைப் பரப்ப எண்ணினார்கள். பிலிப்பைன் தீவுகளுக்குத் தெற்கேயுள்ள மொலுக்காஸ் என்னும் தீவுகளையும் கைப்பற்றி அங்கிருந்து கரம்பு, சாதிக்காய் முதலிய சரக்குகளை ஏற்றுமதி செய்தனர். அடுத்ததாக சீனாவிலுள்ள கான்ரன் என்னும் பட்டினத்திற்குத் தெற்கேயுள்ளதும் ஹொங்கொங் என்னுமிடத்துக்கு மேற்கேயுள்ளதுமான மக்காவோ என்னுந் தீவையுங் கைப்பற்றினர். இத்தீவிலிருந்து சீனாவுக்கு அபினும் வாசனைச் சரக்கும் கொடுத்து, அங்கிருந்து பட்டும்,

தேயிலையும், மட்பாண்டங்களும் பெற்றனர். 1542-ல் போர்த்துக்கீசர் ஜப்பானுக்குச் சென்றார்கள். யுத்த வெறி பிடித்திருந்த ஜப்பானியர் போர்த்துக்கீசர் கொண்டுவந்த வெடிமருந்தையும் துப்பாக்கிகளையும் வாங்குவதற்காக அவர்களை வரவேற்றார்கள்.

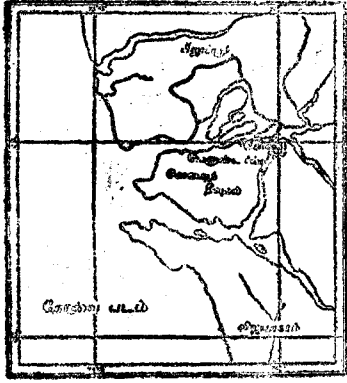
ஏற்கெனவே போர்த்துக்கீசர் வங்காளக்குடாக்கடலைச் சிறிது சிறிதாகத் தம்வசமாக்கி வந்தனர். ஆனால் வடகீழ்ப்பருவப் பெயர்ச்சிக்காற்றுக் கிளம்பினால் கப்பல்கள் ஒதுங்குவதற்கும் பழுதடைந்த கப்பல்களைத் திருத்துவதற்கும் இங்கே ஏற்ற துறைகளில் லாதது பெருங் குறையாயிருந்தது. 1518-ல் இலங்கைக் கறுவா வியாபாரத்தைக் கைப்பற்றுவதற்காக கொழும்பில் ஒரு கோட்டை கட்டினார்கள். வங்காளக் குடாவைக் காவல் செய்வதற்குக் கொழும்பும் மலாக்காவும் போர்த்துக்கீசருக்குப் பெரிய அரணாக விளங்கின. சிறிது காலத்தில் சோழ மண்டலக் கரையிலும், வங்காளத்திலுள்ள ஹூக்லியிலும், அரக்கன் கடற்கரையிலும், அவர்கள் வேறு காரியாலயங்களைத் தாபித்தார்கள்.

அல்புக்கூர்க்கே

போர்த்துக்கீசர் கடைசியாக இந்தியாவில் கைப்பற்றிய தேசம் குஜராத். 1517-ல் துருக்கியர் எகிப்தைக் கைப்பற்றியதும், போர்த்துக்கீசர் அவர்களுடன் எவரையும் வியாபாரம் செய்யாதவாறு தடை செய்

தனர். அதனால் துருக்கியர் குஜராத்தியருடன் சேர்ந்து தம்மைத் தாக்கக் கூடும் என அவர்கள் பயந்தனர். ஆகவே குஜராத் பகுதியில் ஒரு துறைமுகத்தை தாம் பெற்றுக் கொண்டால் பாதுகாப்பாக விருக்கும் என அவர்கள் எண்ணினார்கள்.

இவ் வெண்ணத்தைத் தொடர்ந்து அவர்கள் டியூ என்னுந் தீவை 1535-ல் கைப்பற்றினார்கள். குஜராத்தியர் இத்தீவை திருப்பிப் பெற பல முயற்சிகள் செய்தனர். பல தடவை துருக்கியரும் அவர்களுக்கு உதவி அளித்தனர். எவ்வித முயற்சியும் பயனளிக்காது போக, 1546-ன் பின் போர்த்துக்கீசரை வெளியேற்றும் எண்ணத்தை

குஜராத்தியர் கைவிட்டனர். இதற்குப் பின் சுமார் இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு எவ்வித தடையுமின்றி போர்த்துக்கீசர் இப் பகுதிகளில் வியாபாரம் செய்தனர்.

IV. இந்தியாவில் மொகலாயர் ஆட்சி

இந்திய அரசர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் கலகம் விளைத்து வந்தமை போர்த்துக்கீசருக்கு வாய்ப்பாயிருந்தது. இந்தியாவில் முஸ்லிம் ஆட்சி நடைபெற்றதைப் பற்றியும் இபின் துக்லக் என்ற முஸ்லிம் அரசன் இறந்தபின் ஒன்றுபட்டிருந்த இந்திய இராச்சியம் சிறுசிறு இராச்சியங்களாய்ப் பிரிந்ததைப் பற்றியும் ஏற்கெனவே நாம் கூறியுள்ளோம். 15-ம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் இந்நிலைமையில் மாற்றம் ஏற்படவில்லை. டில்லியில் அரசாண்ட ஆப்கானிஸ்த அரசன் வடஇந்தியாவை மாத்திரமே ஆட்சி செய்து வந்தான். மேற்கேயுள்ள குஜரத் தனி இராச்சியமாய்ப் பிரிந்திருந்தது. தக்கிணத்தில் பல முஸ்லிம் அரசர்கள் விளங்கின. அதன் தென்பாகம் முழுவதும் விஜ

நகர இந்து சாம்ராச்சியத்தில் அடங்கியிருந்தது. விஜய நகரச் சக்கரவர்த்தி பிஜாப்பூரையாண்ட முஸ்லிம் அரசனுடன் அடிக்கடி சண்டையிட்டு வந்தான். இவ்விரு அரசரின் ஒற்றுமையினம் போர்த்துக்கீசருக்குத் துணையாயிருந்தது. எனவே, மாறுபட்ட இவ்விரு இராச்சியங்களுக்குமிடையிலுள்ள கோவையை அவர்கள் இலேசாய்க் கைப்பற்றினர். மலையாள இராச்சியத்தைப் பல குறுநில மன்னர் ஆண்டு வந்தனர். இவர் தம்முள் பொருமையுற்றுச் சண்டை செய்தனர். கள்ளிக்கோட்டையை ஆண்ட சாமோரின் என்ற அரசனுடன் போர்த்துக்கீசர் பகைத்தபொழுது, கொச்சியரசன் அவர்களுக்கு துணைபுரிந்ததை ஏற்கெனவே அறிந்திருக்கிறோம். எனவே, தம்மை எதிர்க்கக்கூடிய வல்லரசு இல்லாததினாலும், குறுநில மன்னர் தம்முள் தாமே பிணங்கிச் சண்டை செய்ததினாலும், கீழ்நாடுகளில் போர்த்துக்கீசர் தமது ஆட்சியை வலியுறுத் தாபித்தார்கள்.

இந்நிலைமை 1570-ம் ஆண்டளவில் மாறியது. 1565 அளவில் தக்கணத்தில் உள்ள முஸ்லிம் அரசுகள் ஒன்று சேர்ந்து விசயநகர சாம்ராச்சியத்தைக் கைப்பற்றினார்கள். பிஜாப்பூர் அரசன் தனக்குத் தெற்கேயுள்ள எதிரிக்குப் பயப்படவில்லை. ஆகவே அவன் 1570ல் கோவையை முற்றுகையிட்டான். இதற்கு முன் மொகலாய படைகள் குஜரத்தைக் கைப்பற்றியிருந்தன. அவை இனி குஜரத்திலுள்ள போர்த்துக்கீச துறைகளை முற்றுகையிட்டனர்.

மொகலாய சக்கரவர்த்திகள் முறையே இந்தியாவை ஆட்சி செய்தார்கள். இச்சக்கரவர்த்திகளில் முதற் றோன்றியவன் பார்பூர் என்பவன். இவன் டில்லியை ஆட்சி செய்த ஆப்கானிய அரசனை 1526-ல் தோற்கடித்து வடக்கு இந்திய பகுதிகளுக்கு அரசனானான். இவர்களில் மூன்றாவதாகத் தோன்றியவன் அக்பர் (1556-1605). இவன் 1556-ல் சக்கரவர்த்தியாக அரசு கட்டில் ஏறினான். இவன் இந்தியாவை ஆட்சி செய்த மிகச் சிறந்த அரசர்களில் ஒருவனாவான். மேலும் முஸ்லிம் அரசர்களில் இவனே மிகவும் சிறந்தவன். இவன் இறக்கும் பொழுது மகாநதி, தப்தி ஆகிய நதிகளுக்கு வடக்கே உள்ள பிரதேசங்களைத் தன்னுணைக்குள்

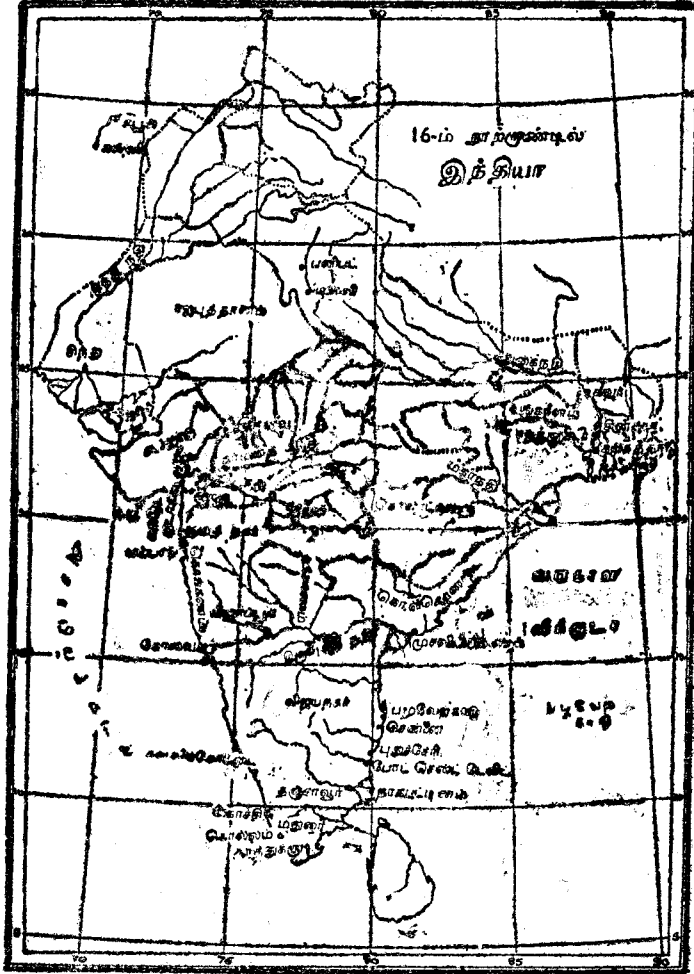
கொணர்ந்து வட இந்தியாவுக்குச் சக்கரவர்த்தியாக விருந்தான். அது மாத்திரமின்றி அவன் தக்கணத்தின் சில பகுதிகளையும் கைப்பற்றியிருந்தான்.

பொதுவாக இஸ்லாமிய அரசர் இந்து அரசர்களைப் போலல்லாது தம் மதத்தவர்க்கு விசேட சலுகை காட்டியும், சில சமயங்களில் அந்நிய மதத்தவரை வதைத்தும் வந்தார்கள். ஆனால் அக்பர் தாராள மனப்பான்மையுடன் இந்துக்களையும் தன் மதத்தவரைப்போலவேபோற்றி வந்தான். இராஜபுத்தானத்து இந்து இளவரசிகளைக்கூட மணந்தான். இந்து அரசவம்சங்களோடு ஐக்கியமாகவும் வாழ்ந்து வந்தான்.

அக்பர்

அக்பர் சிறந்த நிர்வாகத் திறமை படைத்தவன். அக்காலத்தில் ஆண்டு வந்த ஏனைய கீழைநாட்டரசரைப் போல அவன் சர்வாதிகாரியாயிருந்தபோதிலும் அவனுடைய ஆட்சி மொத்தத்தில் குடிகளுக்கு நன்மையையே கொடுத்தது. நாட்டுச் சட்டங்களெல்லாம் தனது அதிகாரத்துக்குக் கீழ்ப்பட்டன என்றெண்ணித் தான் நினைத்தபடி அவன் நடந்தபோதிலும், அரசியல் நிர்வாகத்தைத் தகுதியுள்ள உத்தியோகத்தரிடம் ஒப்புவித்தான். மாகாணங்களொவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு சேனாதிபதிவசம் ஒப்புவிக்கப்பட்டன. அவர்கள் தாம் வசூலிக்கும் வரியைக்கொண்டு அரசனுக்கு ஒரு தொகை சேனையை வழங்கி வந்தார்கள்.

இவ்வாறு அக்பர் பெரிய சேனையை வைத்து நாட்டில் சமாதானமும் திருந்திய ஒழுங்கும் நிலவச் செய்தான். ஆனால், அவனிடம் ஒரு கடற்படையில்லாதது பெருங்குறையாயிற்று. இக்குறையினால் கடலிலுந் தனது ஆணையைச் செலுத்த முடியாமல், போர்த்துக்கீசக் கடந்துறைகளை எதிர்த்தபொழுதெல்லாம் தோல்வியடைந்தான். அக்பருக்குப் பின் அவனது மகனான ஷாஜஹான் அரசனானான்.

அக்பரின் பேரனான ஷாஜஹான் (1627-1658) என்பவனே தாஜ்மஹால் என்ற சிற்பக் கழஞ்சியத்தைக் கட்டி முடித்தவன். மும்தாஸ் மஹால் என்ற அவனது மனைவியின் ஞாபகார்த்தமாகவே அது எழுந்தது. ஷாஜஹானது மகனான அவுரங்கசீப் என்பவனும் சிறந்த அரசன். ஆனால் அக்பரைப்போன்ற சமயச் சகிப்புத்தன்மையுடையவனல்ல. தன் மதமே சிறந்ததென்று அதில் அதிக பற்றுடையவனாயிருந்ததுடன், இந்துக்களைத் துன்புறுத்துவது தனது கடமையெனவுமெண்ணினான். இஸ்லாமிய மதத்தைப் பரப்புவதற்காக இந்துக்கோயில்களை இடித்தான். இந்துக்களை இஸ்லாம் மார்க்கத்துக்குத் திருப்புவதற்காக முஸ்லிம்களுக்குச் சலுகை காட்டினான். இந்துக்களுக்கு அரசாங்க உத்தியோகங்களை மறுத்தான். அவர்கள்மீது விசேடமான ஒரு தலைவரியை விதித்தான். இந்து வர்த்தகர்மீது அதிகமான சுங்கத் தீர்வையை ஏற்படுத்தினான்; ஏற்படுத்தி அவர்கள் வியாபாரத்தில் தலையெடுக்கவிடாது தடுத்தான்.

இந்நிலைமை இந்துக்களிடையே இவன் மேல் வெறுப்பையுண்டாக்கியது. இவ்வெறுப்பு எதிர்ப்பாக மாறி இவர்களை இடையிடையே அவனுக்கு எதிராகப் போர் செய்யவும் ஏவியது. அவுரங்கசீபை எதிர்த்து மிகத் துரிதமாகப் போர் செய்தவர்கள் மராத்தியர். இம் மராத்தியர் குஜரத்திற்குத் தெற்கே வசித்தார்கள். இவர்களது ஒப்பற்ற தலைவனாக விளங்கியவன் சிவாஜி. இவன் ஒரு இந்து ஏகாதிபத்தியத்தை ஏற்படுத்த எண்ணினான். இவனது எண்ணம் ஓரளவிற்கு

நிறைவேறி, அவன் 1680-ல் இறக்கும் பொழுது ஓர் மராத்திய ஏகாதிபத்தியத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தான். 1680-ல் அவுரங்கசீப் தக்கனத்திற்குள் தானே படைக்குத் தலைமை தாங்கி மராத்தியரை அடக்கும் நோக்கமாகச் சென்றான். ஆனால் மராத்தியரை இவனால் வெல்ல முடியவில்லை. மராத்தியருடன் சண்டை செய்யும் பொழுது அவனுக்குப் படையுதவி செய்யாதிருந்த பிஜாப்பூர், கோல்கொண்டா இராச்சியங்களைத் தாக்கி அவர்களைத் தோற்கடித்து வெற்றிமாலை சூடினான்.

அவுரங்கசீப்புக்குப்பின் வந்த அரசர்கள் வலிமையற்றவரும் ஆளுந்திறமை யில்லாதவர்களுமாயிருந்தார்கள். அதனால் தம் நாடுகளையடக்கியான முடியாது போகவே மகாராஷ்டிரர் ஆதிக்கம் எங்கும் பரவிற்று. எனவே, முஸ்லிம் சக்கரவர்த்திகளின் கீழ் சமத்தானங்களை ஆண்டு வந்த சிற்றரசர் நாள்டைவில் சுதந்திரம் பெற்றுத் தனியரசராகப் பிரிந்தார்கள்.

போர்த்துக்கீசர் இந்தியாவிற்கு வந்த காலத்தில் அங்கு மொகலாய சாம்ராச்சியம் அழிந்து போய் இருந்தது. இச் சாம்ராச்சியம் இருக்குமானால் போர்த்துக்கீசர் இந்திய கரையோரப் பகுதிகளில் தங்கள் அதிகாரத்தை நிலை நாட்டியிருக்க முடியாது. ஆனால் 1570-ல் போர்த்துக்கீசர் ஒரு வலிமை பொருந்திய ஆட்சியை நிலைநாட்டிவிட்டார்கள். இதற்குப்பின் கடற்படையில்லா எந்த வல்லரசும் அவர்களை இப்பகுதிகளிலிருந்து வெளியேற்ற முடியவில்லை. அவர்கள் கீழைத் தேசத்தில் ஏடனைத் தவிர ஏனைய பிரதானமான பகுதிகளையெல்லாம் தம்வசமாக்கியிருந்தனர். அவர்களிடமிருந்து அனுமதி பெறாமல் இந்தியாவைச் சுற்றியுள்ள எடுத்துறைமுகத்திலாவது எக்கப்பலேனும் வியாபாரம் செய்ய முடியாது. போர்த்துக்கீசர் ஐரோப்பாவின் முழு வியாபாரம் மட்டுமின்றி இந்தியாவின் துறைமுகங்களுக்கிடையேயுள்ள வியாபாரத்தையும் தமதாக்கிக் கொண்டார்கள்.

V கிறிஸ்தவ சமயம் பரவுதல்

தாம் சென்ற சென்ற இடங்களிலெல்லாம் கிறிஸ்தவ சமயத்தைப் பரப்ப வேண்டியது தமது கடமையெனப் போர்த்துக்கீசர் எண்ணினர். ஆனால் தொடக்கத்தில் அவர்கள் தமது அரசியல் ஆதிக்கத்தை நிலைபெறச் செய்ய

தற்கே முயன்று வந்ததால் சமயத்தைப் பரப்புவதில் கருத்துக்கொள்ளவில்லை. இக்காலங்களில், மத போதகர்களும் அதிகமாக கீழைத் தேசங்கட்கு வரவில்லை. வந்த சில குருமார்கள்கூட போர்த்துக்கீச கிறிஸ்தவர்கள் சம்பந்தப்பட்டவரையில் மாத்திரமே தமது கடமைகளைச் செய்து வந்தனர்.

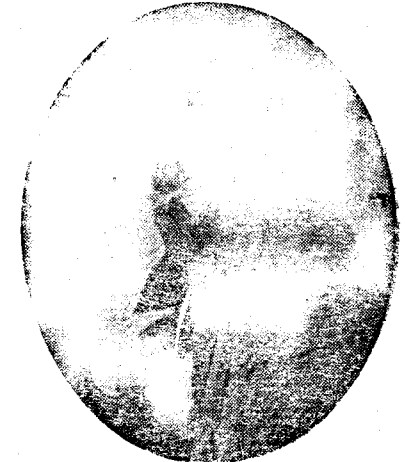
1521-ல் போர்த்துக்கலுக்கு அரசனான மூன்றுவது ஜோன் கிறிஸ்தவ சமயத்தைக் குருமார்மூலம் பரப்பப் பெரிதும் முயற்சி செய்தான். எனவே, கீழைத்தேசங்கட்கு ஏராளமான குருமார் வந்தனர். இவ்வாறு வந்த குருமார் பிரான்ஸிஸ் சபை, டொமினிக்கசபை, இயேசுசபை எனப் பெயர்கொண்ட பல தாபனங்களைச் சேர்ந்தவராயிருந்தார்கள். இவர்கள் இந்தியாவில் தமது மார்க்கத்தைப் பரப்பினர். பிரான்ஸிஸ் சபையினரும் டொமினிக் சபையினரும் 'சகோதரர்' (Friar) என்ற வகுப்பைச் சேர்ந்த சந்நியாசிகள்.

சிலுவை யுத்தத்தின் பின் ஏற் பிரான்ஸிஸ் சபை பட்ட சமயப் புணருத்தாரணத்தின் சந்நியாசி பயனாக அசிசியூர் பிரான்ஸிஸ் (1170-1221) என்ற மதத் தலைவர் விளங்கி பிரான்ஸிஸ் சபையை தாபித்தார். டொமினிக் (1182-1225) என்ற மதத் தலைவர் விளங்கி, டொமினிக் சபையை நிறுவினார். இச்சபைகளைச் சேர்ந்த 'சகோதரர்' பிரமசாரிய விரதமனுட்டித்துத் துறவிகளாய் வறுமையான, எளிய வாழ்க்கை வாழ்ந்து வந்தனர். அவர்கள் கரடுமுரடான துணியினால் தைக்கப்பட்ட சட்டையணிந்து அவற்றின் மேல், அரையில் கயிறு கட்டிக் கொண்டு, காலில் பாதரட்சையின்றி, உலாவி வந்தனர். ஆனால், வேறு சில சந்நியாசிகளைப்போல அவர்கள் உலகத்தை வெறுத்துக் காட்டுக் கோடவில்லை. உலகத்த

வரது நன்மைக்காகவும், இரட்சிப்புக்காகவும் அவர்களோ டிருந்து உழைத்து வந்தனர். இவர்கள் பெளத்த பிக்குகள் போல ஊரூராய்த் திரிந்து பிச்சையெடுத்துச் சாப்பிட்டுக் கொண்டு, வறியோர் பிணியாளராகியோரைத் தேடிப் பிடித்து அவர்கட்கு உதவிசெய்து வந்தார்கள்.

அமெரிக்காவைக் கண்டு பிடித்தமையும், இந்தியா செல்ல ஒரு புதிய கடல்மார்க்கம் ஏற்பட்டமையும் பிரான்ஸிஸ் சபையாரிடையே பெரிய ஊக்கத்தை உண்டாக்கின. தமது சமயத்தை அந்நிய தேசமெங்கும் பரப்பலாமென அவர்கள் மகிழ்ச்சிகொண்டு வெளி நாடு சென்ற கடற் பிரயாணிகளோடு அவர்களும் கூடப் போனார்கள்.

எதர்-மதச்சீர்திருத்தமும், இயேசுசபைஎன்பனவற்றை ஏற்கெனவே நாம் கூறியுள்ளோம். இவ் வியேசுசபையை ஆரம்பித்த இக்னேஷஸ் லோயலாவின் தோழனான பிரான்ஸிஸ் சேவியர் 1543-ல் இந்தியா விற்கு வந்தார். இவர் தென் இந்தியாவில் அனேகரைக் கிறிஸ்து மதத்திற்குத் திரும்பச் செய்தார். இந்தியா விலிருந்து இவர் ஜப்பானுக்குச் சென்று அங்கு பல்லாயிரக் கணக்கானவரைக் கிறிஸ்த மதத்தைத் தழுவச் செய்தார்.

பிரான்ஸிஸ் சேவியர்

இவ்வாறு கிறிஸ்து மதம் அந்நிய நாடுகளில் பரவவே அத்தேச அரசர்கள் தமது பிரசைகள்மீது தமக்கிருக்கும் அதிகாரம் குறைந்துவிடுமோ எனப் பயந்தனர். எனவே,

குருமாரின் மதப்பிரசாரத்திற்கு அடிக்கடி எதிர்ப்பு ஏற்பட்டது. உதாரணமாக, ஜப்பானில் கிறிஸ்தவ குருமார் நாட்டை விட்டுக் கலைக்கப்பட்டதுடன் கிறிஸ்தவ மதத்தைத் தழுவிய பிரசைகளும் துன்புறுத்தப்பட்டனர். அதனால் கிறிஸ்து மார்க்கம் அங்கிருந்து மறைந்தது.

IV. கீழைத்தேசங்களில் போர்த்துக்கீச நிர்வாகம்

கோவையை இராசப் பிரதிநிதி அல்லது தேசாதிபதி என்று அழைக்கப்படும் போர்த்துக்கீச அதிகாரி, வாசத் தலமாகக் கொண்டிருந்தான். இவன் இங்கிருந்து போர்த்துக்கீசரது முழு வியாபாரத்தையும், இந்தியாவிலும், கீழைத் தேசத்திலும் போர்த்துக்கீசர் வாழும் மிடங்களையும் மேற்பார்வை செய்து வந்தான். இராசப் பிரதிநிதியை போர்த்துக்கீச மன்னனே நியமனம் செய்தார். இவ்விராசப் பிரதிநிதிக்கு அதிக அதிகாரங்கள் இருந்தன. இவன் பரிபாலனம், போர், வியாபாரம் ஆகிய விடயங்கள் மேல் சர்வாதிகாரமுடையவனாக இருந்தான். இவனுக்கு உதவியாக 'ஒவிடோர்' என அழைக்கப்படும் நீதிபதிகள் இருந்தனர். இந்நீதிபதிகளை விட வேறோர் பிரதான அதிகாரி இவனுக்கு உதவியாக விருந்தான். இவ்வதிகாரியின் பிரதான கடமை, போர்த்துக்கீச வியாபாரத்தின் முதுகெலும்பாக விருந்த வியாபாரக் கப்பல்களை மேற்பார்வையிடுவதே. புது வியாபாரக் கப்பல்களைக் கட்டுவிப்பதும் பழுதடைந்தவையைத் திருத்துவிப்பதும் இவ்வதிகாரி செய்து வந்தான். மேலும் போர்த்துக்கீச பண்டகசாலைகளை மேற்பார்வையிடுவதோடு, அவர்களது வியாபாரத்திற்கு வேண்டிய புது நாணயம் அடிப்பிக்கும் பொறுப்பும் இவனிடமே யிருந்தது.

பல திக்குகளிலுஞ் சிதறிக்கிடக்கும் போர்த்துக்கீச நாடுகளை இராசப் பிரதிநிதி ஒருவனே நிர்வகித்து வருவதென்றால், விரைவான போக்குவரவுச் சாதனங்களில்லாத அக்காலங்களில் மிகவும் கடினமாகவேயிருந்தது. கப்பற்பிரயாணம் நீண்ட நாட்களை யெடுத்தது. எனவே, அரசாங்க நிர்வாகத்தை நடத்துவதற்காக அங்கங்கே தளபதிகள் நியமிக்கப்பட்டனர். இராசப் பிரதிநிதி அவர்களை மேற்பார்வை செய்து வந்தான். இவ்வாறான

கிளை அரசாங்கங்கள் ஆபிரிக்காவில் மொசாம்பிக் என்ற இடத்திலும், ஈரானில் ஓர்மசிலும், கொழும்பிலும், மலாய்க் குடாநாட்டில் மலாக்காவிலும் தாபிக்கப்பட்டன.

கீழைத்தேசங்களில் தாபிக்கப்பட்ட போர்த்துக்கீச ஆட்சியை 16-ம் நூற்றாண்டில் போர்த்துக்களிலுள்ள அதிகாரிகள் மேற்பார்வை செய்யவில்லை. 1604-ல் போர்த்துக்கீசருடைய கீழ்நாடுகளின் அரசியல் பரிபாலனத்தைக் கண்காணிப்பதற்காக, 'கீழ்நாட்டுப் பரிபாலனசபை' என்ற ஒரு சங்கம் நிறுவப்பட்டது. ஆனால் இதற்கு முந்தியே போர்த்துக்கீசரின் கீழைத்தேச ஆதிக்கம் வலிகுன்ற ஆரம்பித்துவிட்டது. போர்த்துக்கல் போன்ற ஒரு சிறிய தேசத்துக்குக் கீழ்நாடுகளிலும் அமெரிக்காவிலுமாகத் திக்கெல்லாம் இராச்சியங்களை வைத்துப் பரிபாலிப்பது முடியாத காரியமாயிற்று. மேலும், அடுத்தடுத்து வரும் யுத்தங்கள் அதன் சனத்தொகையைக் குறைத்தது. அதனால், திறமையற்றவர்களே கீழ்நாட்டு அரசியல் நிர்வாகத்தை நடத்த வேண்டியவராயினர். அது காரணமாகவும் அரசாங்கம் நாளுக்கு நாள் வீழ்ச்சியுற்றது. 17-ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் போர்த்துக்கீச அரசாட்சி தள்ளாடிற்று.

முக்கியமான ஆண்டுகள்

- 1498. கள்ளிக்கோட்டையில் வஸ்கோடிகாமா வந்திறங்குதல்.
- 1505. அல்மேயிதா இராசப் பிரதிநிதியாக நியமிக்கப்பட்டல்.
- 1510. அல்புக்கூர்க்கே, கோவையைக் கைப்பற்றல்.
- 1426. இந்தியாவில் மொகலாயர் ஆட்சி.
- 1535. போர்த்துக்கீசர் டியூவைக் கைப்பற்றல்.
- 1542. ஜப்பானில் போர்த்துக்கீசர் வருவு.
- 1543. இந்தியாவுக்குப் பிரான்ஸிஸ் சேவியர் வருதல்.
- 1556-1605. அக்பரின் ஆட்சி.
- 1565. விஜயநகரின் வீழ்ச்சி.
- 1658 1707. அவுரங்கசீப்பின் ஆட்சி.

ஏழாம் அத்தியாயம்

பிரித்தானியரும் பிரான்சியரும் தமது
இராச்சியங்களைப் பெருக்கிய வரலாறு

I. ஐரோப்பிய வல்லரசுகள் புதிய நாடுகளைக்
கைப்பற்றல்

புதுப் புதுத் தேசங்களைக் கண்டுபிடிப்பதற்காக இசுபானியர் அமெரிக்காவில் செய்த முயற்சிகளைப் பற்றியும், ஒல்லாந்தரும் போர்த்துகீசரும் கீழ்த்திசை நாடுகளிற் செய்த பிரயத்தனங்களைப் பற்றியும் இந்நூலின் முந்திய அத்தியாயங்களிற் கூறினோம். ஐரோப்பாவுக்கு வெளியே இற்றை நாளில் அதிக இராச்சியங்களையுடைய வல்லரசுகள் பிரித்தானியாவும், பிரான்சும், ருஷ்யாவுமேயாகும். ருஷ்யா ஆசியாவுள் நுழைந்து புதிய பிராந்தியங்களைக் கைப்பற்றிய வரலாற்றைப் பின்னர் கூறுவோம். தரை மார்க்கமாகவே ருஷ்யா சண்டை செய்து வந்தது. ஆனால் பிரித்தானியாவும் பிரான்சும் கடல் மார்க்கமாகச் சென்று புதிய நாடுகளைச் சுவீகரித்தன. அவற்றின் ஆரம்ப வரலாறுகளை இவ்வத்தியாயத்தில் கூறுவோம். இவ்விரு வல்லரசுகட்குமிடையில் ஏற்பட்ட போட்டியைப் பற்றியும், பிரித்தானியா கடைசியாக பிரான்சுக்குச் சொந்தமான நாடுகளில் பெரும் பகுதியை எவ்வளவு கைப்பற்றிக் கொண்டதென்பதைப் பற்றியும் அடுத்த அத்தியாயத்தில் கூறுவோம். இப்போது பிரான்சுக்கு இருந்து வரும் குடியேற்ற நாடுகளில் பெரும்பாலானவை கடந்த நூறு வருடங்களுள் கைப்பற்றப்பட்டவையாகும்.

ஐரோப்பிய நாடுகள் தமது இராச்சியங்களைப் பெருக்கிக்கொண்ட வரலாறு தற்கால சரித்திரத்தில் மிக அவசியமாயறியப்படவேண்டிய தொன்றாதலின் அதைக் கவனமாய்ப் படிக்கவேண்டியது இன்றியமையாததாகின்றது.

II. அமெரிக்காவில் பிரான்சியரும்

பிரித்தானியரும் குடியேறிய ஆரம்ப வரலாறு

பதினாறாம் நூற்றாண்டில் பிரான்சும், பிரித்தானியாவும் இசுபானியாவுக்குச் சொந்தமான நகரங்களையும் திரவியக் கப்பல்களையும் கொள்ளையிடுவதில் முயன்றனவேயன்றி தமக்கெனப் புதிய தேசங்களைக் கைப்பற்ற முயலவில்லை. ஆனால் ஆரம்பத்தில் இரு சம்பவங்களைக் கவனிக்கவேண்டும். ஒன்று, கனடா குடியேற்ற நாட்டைத் தாபிப்பதற்குக் காரணமாயிருந்த ஒரு பிரான்சியரின் பிரயாணம். மற்றது, வட அமெரிக்காவின் கிழக்குப் பாரிசத்தில் ஒரு குடியேற்ற தலத்தை உண்டாக்க பிரித்தானியர் செய்த பயனற்ற முயற்சிகள். ஐக்கிய அமெரிக்காவின் சரித்திரம் இங்கேதான் ஆரம்பமாகிறதெனவுங் கூறலாம். இப்பிரயாணங்கள் அடுத்த நூற்றாண்டில் பெரிதும் வலுவடைந்ததன் பயனாக பிரான்சுக்கும் பிரித்தானியாவுக்குமிடையில் 18-ம் நூற்றாண்டில் மிக மும்முரமான போர் உண்டானது.

கபொட் என்ற பெயருடைய யாத்திரிகர்களும் அவர்களுக்குப் பின்னால் யாத்திரை செய்தவர்களும் நியூபவுண்ட்லந்துக்கயலேயுள்ள மீன்பிடிக்கும் தலங்களைக் கண்டுபிடித்தார்கள். அந்த இலாபகரமான முயற்சியில் பிரான்சும் பிரித்தானியாவும் பங்குபற்றின. ஆனால் 1534-ம் ஆண்டுக்கும் 1536-ம் ஆண்டுக்குமிடையில் காட்டியர் என்ற பெயருள்ள ஒரு பிரான்சியன் உள்நாட்டைப் பார்க்க விரும்பி செயின்ட் லோறன்ஸ் நதியில் ஆயிரம் மைல்வரை எதிரேறிச் சென்றான். பின்னர் யாத்ரீகர்கள் பலர் அங்கிருந்த பூர்வீகக் குடிகளான 'சிவப்பு இந்திய'ருடன் கம்பலத்துக்கான உரோம வியாபாரஞ் செய்யத் தொடங்கினார்கள். 1608-ல் கியூபெக் என்ற குடியேற்ற தலத்தை சாம்பியேன் என்பவர் தாபித்தார். இங்கிருந்துகொண்டே அவ்விடத்தி

லுள்ள பெரிய ஏரிகளை பிரான்சியர் கண்டுபிடித்தனர். கொல்பேட்டின் காலத்தில் அநேகம் பிரான்சியர் அங்கு சென்று குடியேறினர். ஏரிகளின் மருங்கில் சங்கிலித் தொடராகக் கோட்டைகள் கட்டப்பட்டன. 1682-ல் லாசால் என்பவன் 'மிசிசிப்பி' என்னும் பெரிய ஆற்றின் பள்ளத்தாக்கைப் பார்வையிட்டான். அவ்வாற்றின் சங்கமத்தில் 'உலூசியானா' என்ற இன்னொரு குடியேற்றத்தலம் தாபிக்கப்பட்டது. நதி விழும் 'கரபியன்' கடலிலுள்ள பல தீவுகளில் கரும்பு சாகுபடி செய்வதிலும் பல பிரெஞ்சுக்காரர் ஈடுபட்டார்கள். வடமேற்கில் அவர்களுக்கு கனடா, அக்கேடி என்ற இரு குடியேற்றத் தலங்களிருந்தன. அங்குள்ள குடியேற்றவாசிகள் பிரதானமாக கம்பலத்துக்கான உரோம வியாபாரத்திலீடுபட்டிருந்தனர். இது ஒரு புறமாக, இயேசு சபையைச் சேர்ந்த போதகர்கள் பலர், அங்குள்ள பூர்வீகக் குடிகளைக் கிறிஸ்த சமயத்தில் சேர்த்துக்கொள்ள ஒல்லும்வகை முயன்றார்கள்.

பதினாறாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் கிள்பேட், றலி என்ற ஆங்கிலேயர் கிழக்குக் கரையில் குடியேற முயற்சி செய்தனர். இது சித்தியடையாதபோதிலும், 1606-ல் ஏற்பட்ட வேர்ஜினியா சங்கம் வெற்றிபெற்றது. இச்சங்கம் ஜோன் ஸ்மித் என்னும் தளபதியால் நிறுவப்பட்டது. இவர் நம்புதற்கரிய பல கஷ்டங்களை அனுபவித்தார். புகையிலைச் சாகுபடியினால் வேர்ஜினியா குடியேற்றம் நிலைநிற்கக் கூடியதாயிருந்தது. 'சிவப்பு இந்தியர்'களிடமிருந்து கற்றுக்கொண்ட புகையிலைப் பழக்கம் ஐரோப்பா எங்கும் பரவிற்று. 1620-ம் ஆண்டில் மதப்பிணக்குக் காரணமாக இங்கிலாந்திலிருந்து ஒரு சிறு கூட்டத்தவர் 'மே பிளவர்' என்ற கப்பலில் அமெரிக்காவுக்குப் பிரயாணமானார்கள். அங்கே கிழக்குக் கரையில் இப்போது 'நியூ இங்கிலாந்து' என்று சொல்லப்படும் இடத்தில் அவர்கள் குடியேறித் தாம் நினைத்தபடி தம் மதத்தை அனுட்டித்தனர். இவர்களைத் தொடர்ந்து வேறும் அநேகர் அங்கு சென்றார்கள். இவ்வாறாக குடியேற்றத் தலங்கள் நாளாவட்டத்தில் பெருகின.

சுவிடன் தேசத்தவரும், ஒல்லாந்தருங் கூட வேர்ஜினியாவுக்கும் நியூ இங்கிலாந்துக்குமிடையில் பல குடியேற்ற தலங்களையும் தாபித்தனர். ஆனால் அவை 1664-ல் ஆங்கிலேயர் கையில் சிக்கின. இக்குடியேற்ற தலங்களிலிருந்தே பின்னர் நியூயோர்க், நியூஜேர்ஸி, டிலாவார் என்ற குடியேற்றங்கள் கிளைத்தன. 1681-ல் வில்லியம் பென் என்பவர், முதலாவதாக ஒரு உள்நாட்டுக் குடியேற்றத்தை தாபித்தார். அதற்கிடையில் வேர்ஜினியாவுக்கு வடக்கே அநேகமாகக் கத்தோலிக்கருக்கெனவே பால்திமார் என்ற குடியேற்றத்தலம் தாபிக்கப்பட்டது, தெற்கே கரோலினா என்ற இரு குடியேற்றத் தலங்களும் நிறுவப்பட்டன. வறிய பிரித்தானிய கடன்காரரின் சௌகரியத்திற்காக 1732-ல் ஜெனரல் ஒகிள்தோப் என்பவர் ஜோர்ஜியா என்ற குடியேற்றத் தலத்தை அதற்குத் தெற்கில் தாபித்தார். இவ்வாறு 13 குடியேற்றத் தலங்கள் நிறுவப்பட்டன. தெற்கேயுள்ளவர்கள் ஆரம்பத்தில் புகையிலை சாகுபடி செய்தார்கள். பின்னர் நெல்லும், பருத்தியும் பயிர் செய்து சீனியம் நடத்தினர். வடக்கேயுள்ள குடியேற்றத் தலங்களில் பிரித்தானியாவைப்போன்ற சீதோஷண நிலையிருந்தது. அங்குள்ளவர்கள் அநேகமாய் தனிப்பட்ட கமக்காரராகவேயிருந்தனர். ஒவ்வொரு குடியேற்றத் தலத்திலும் இங்கிலாந்திலிருந்து அனுப்பப்பட்ட ஒவ்வொரு தேசாதிபதி இருந்தார். அத்துடன் சனப்பிரதிநிதிகளடங்கிய சட்டசபை ஒவ்வொன்றுமிருந்தது. சமய விடயங்களில் ஒருவிதமான நிர்ப்பந்தமும் ஏற்படுத்தப்படவில்லை. மற்ற விடயங்களிலும் அரசாங்கத்தார் ஒரு விதமாகவும் தலையிடவில்லை. இம்மாதிரியான சுதந்திரத்தை அவர்கள் பெரிதும் நயந்தார்கள். நாளடைவில் அவர்களுடைய சனத்தொகையும் பெருகுவதாயிற்று.

மேற்கிந்திய தீவுகள் சிலவற்றில் பிரித்தானியர் தமது குடியேற்றங்களைத் தாபித்தார்கள். இவற்றுள் இசுபானியரிடமிருந்து கைப்பற்றிய ஜமேக்கா தீவையிகப் பெரிதாயிருந்தது. இங்கு பிரதானமாகச் சீனி உற்பத்தித் தொழிலும், இசுபானிய குடியேற்றங்களுக்குக் கள்ளக் கடத்தலும் செய்யப்பட்டு வந்தது. இசுபானியரின் வர்த்தகக் கட்டுப்பாடுகளே இக் கள்ளக் கடத்தல் தொழிலுக்குக் காரணமாயிருந்தது.

III. ஆபிரிக்காவில் பிரித்தானியரும் பிரான்சியரும்

19-ம் நூற்றாண்டு வரையும் ஐரோப்பிய நாடுகள், ஆபிரிக்காவை ஓர் இருளடைந்த கண்டமெனக் கருதினார்கள். ஆனால் இக்கண்டத்தின் கரையோரப் பகுதிகளில் சிறு சிறு குடியேற்றங்களை இவர்கள் தாபித்திருந்தார்கள். இக் குடியேற்றங்கள் குறிப்பாக இரண்டு நோக்கங் கொண்டு தாபிக்கப்பட்டன.

முதலாவதாக, இந்தியாவிற்குச் செல்லும் வழியில் தங்குவதற்காக சில துறைகள் தாபிக்கப்பட்டன. ஒல்லாந்தர் நன்நம்பிக்கை முனையில் ஒரு சிறு குடியேற்றத்தைத் தாபித்தனர். இக்குடியேற்றம் வளர்ச்சியடைந்து தற்போதைய ஐக்கிய தென் ஆபிரிக்க நாடாக உருவாகியது. இப்படியாக ஒல்லாந்தர் ஈடுபட, பிரித்தானியரும் பிரான்சியரும் சில அரண் படுத்தப்பட்ட துறைகளை மேற்குக் கரையோரப் பகுதியில் தமக்கெனத் தாபித்துக் கொண்டனர்.

இரண்டாவதாக, அடிமை வியாபாரம் செய்வதற்காகச் சில குடியேற்றங்கள் தாபிக்கப்பட்டன. இவ்வடிமை வியாபாரம் சனசமூக வரலாற்றில் ஒரு துக்கரமான அத்தியாயமாகும். இவ்வியாபாரத்திற்கு ஆதரவளித்தவர்கள் அமெரிக்காக் கண்டத்தில் குடியேறிய ஐரோப்பியர். இவர்களுக்குக் குறைந்த செலவில் அதிகம் தொழிலாளர் வேண்டியிருந்தது. இந் தீக்ரோ அடிமைகள் இத் தேவையைப் பூர்த்தி செய்தார்கள். பிரதானமாக, இசுபானியரின் சுரங்கங்களிலும், பிரித்தானியரதும், பிரான்சியரதும் புகையிலை, கரும்புத் தோட்டங்களிலும் வேலை செய்வதற்கு இவ்வடிமைகள் உபயோகிக்கப்பட்டார்கள்.

இவ்வடிமைகள் ஆபிரிக்கக் கரையோரப் பகுதிகளுக்கு வியாபாரிகளால் கொண்டு வரப்பட்டு, ஐரோப்பிய கப்பல்களில் மிகவும் கேவலமான முறையில் அமெரிக்காவிற்கு அனுப்பப்பட்டனர். இவ்வடிமை வியாபாரத்தால் அனேகருக்குத் தாங்கொணாத துன்பம் விளைவிக்கப்பட்டது. ஆனால் 19-ம் நூற்றாண்டில் இவ்வடிமை வியாபாரம் ஒழிக்கப்பட்டு, எல்லா அடிமைகளும் விடுவிக்கப்பட்டனர்.

IV. இந்தியாவில் பிரித்தானியரும் பிரான்சியரும்

கீழ்நாடுகளில் விளையும் வாசனைச் சரக்குகளைத் தமது தேசங்கட்குக் கொண்டுவந்து நல்ல இலாபமுள்ள வியாபாரத்தைச் செய்வதற்காகவே ஐரோப்பிய வியாபாரிகள் ஆரம்பத்தில் கீழைத்தேசங்கட்குச் சென்றனர். இவ்வாறு இந்திய சமுத்திரத் தீவுகளில் ஒல்லாந்தர் ஆதிக்கம் பெற்றார்கள். பின்னர் பிரித்தானியரும் அவர்களைத் தொடர்ந்து பிரான்சியரும் இந்தியாவில் வியாபாரத் தலங்களை ஏற்படுத்தினர். 1600-ல் ஆங்கிலேயரின் கிழக்கு இந்திய சங்கம் நிறுவப்பட்டது. கீழைத்தேசங்களோடு வியாபாரஞ் செய்வதற்காக எலிசபெத் இராணியால் இச்சங்கத்துக்கு முழு உரிமை வழங்கப்பட்டது. இரண்டு நூற்றாண்டுகளாக இவ்வுரிமையை இவர்கள் பாதுகாத்து வந்தனர். முதலாவது சாள்ஸ் காலத்திலும், பின்னர் மூன்றாவது வில்லியத்தின் காலத்திலும், இச்சங்கத்துக்கு எதிராக வேறு சங்கங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டபோதிலும், அவற்றையெல்லாம் நாளடைவில் இச்சங்கம் தன்னோடு சேர்த்துக்கொண்டது. இரண்டாவது முறை ஏற்படுத்தப்பட்ட எதிர்ச்சங்கமே 1708-ம் ஆண்டில் ஒன்று சேர்க்கப்பட்டு, 'கிழக்கிந்திய தீவுகளில் வியாபாரஞ் செய்யும் ஆங்கிலேய வியாபாரிகள் ஐக்கிய சங்க'மெனப் பெயர் கொடுக்கப்பட்டது. இச்சங்கம் 'ஜோன் சங்கம்' என்றும் விளையாட்டாக அழைக்கப்பட்டது. 1858-ம் ஆண்டில் கிழக்கிந்திய சங்கம் கலைக்கப்பட்டபொழுது இந்தியாவின் பெரும்பகுதி இதன் ஆட்சிக்குள்ளாகிவிட்டது.

பதினேழாம் நூற்றாண்டில் இந்தியாவில் புகழ்பெற்ற மொகலாய வமிசத்தவர் தனியரசு செலுத்தி வந்தனர். சிற்றரசர் பலர், முக்கியமாக தென்னிந்தியாவில், அரைக்கரைவாசி சுதந்திரத்துடன் ஆட்சி செய்தார்கள். இவ்வரசரோடெல்லாம் சிநேகபாவம் கொண்டிருக்கவேண்டுமென இவ்வாங்கிலச் சங்கம் மிகவும் விருப்பியது. 1612-ல் ரூரத் என்னுமிடத்தில் அரண்மனையப்பட்ட ஒரு வியாபாரத் தலத்தை நிறுவதற்கு ஜஹாங்கீர் சக்கரவர்த்தி

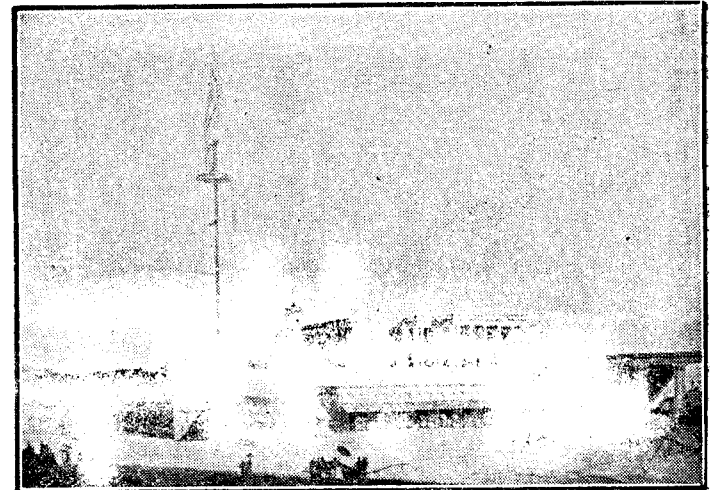
யிடம் அனுமதி பெற்றார்கள். அதே வருடத்தில் ஜஹாங்கீரின் அவைக்களத்துக்கு சேர் தோமஸ் ரோ என்னும் ஒரு ஆங்கில இராச தூதன் சென்றார். பத்து வருடங்களுக்குப் பின்னர் பாரசீகக் குடாக்கடலிலுள்ள ஓர்மஸ் என்னும் துறைமுகம் போர்த்துக்கீசர் வசமிருந்து கைப்பற்றப்பட்ட பின்னர் ஆங்கிலேயர் இந்தியாவுடனும், பாரசீகத்துடனுமே முக்கியமாக வியாபாரம் நடத்தத் தலைப்பட்டார்கள். சுமாத்ராவில் ஆங்கிலேயருக்கு ஒரு துறையிருந்தபோதிலும், ஒல்லாந்தரின் ஆதிக்கம் அங்கே வலுப்பெற்றிருந்தபடியால் அங்கே இவர்கள் நாட்டஞ் செலுத்தவில்லை.

1639-ல் இந்தியாவின் தென்கிழக்குக் கரையில் செயின்ட் ஜோர்ஜ் என்ற கோட்டையைக் கட்டினார்கள். இக்கோட்டையைச் சுற்றி சென்னை மாநகரம் உருவாகிற்று. 1651-ல் கங்கையாற்றின் சங்கமத்தில் வியாபாரத் தலங்கள் கட்ட அனுமதிக்கப்பட்டது. 1685-ல் ஓளரங்கீப் சக்கரவர்த்தியின் ஊழியர் ஒருவரோடு இச்சங்கத்தார் பிணங்கி அவனது உத்தரவை மீறியதன் பயனாகப் பல வியாபாரத் தலங்களை இழக்கவேண்டியுமேற்பட்டது. இல்லாத்தில் மிகுந்த பக்தியுடையவனான ஓளரங்கீப் (மக்கத்துக்குச் செல்லும் யாத்ரீகரின் கப்பல்களை ஆங்கிலேயரின் கப்பல்கள் வழிமறிக்கக்கூடுமென அறிந்து) ஆங்கிலேயரிடமிருந்து கைப்பற்றிய வியாபாரத் தலங்களைத் திருப்பிக்கொடுத்ததுமன்றி புதிய ஒரு கோட்டையைக் கட்டவும் உத்தரவளித்தான். கங்கையாற்றின் கிளையாகிய ஹுக்ளி ஆற்றில் வில்லியம் கோட்டை என்ற அரணை சாணெக் என்னும் ஒரு வியாபாரி கட்டினான். பிற்காலத்தில் இதிலிருந்தே கல்கத்தா என்ற நகரம் கிளம்பிற்று.

இதற்கு முன் 1661-ல் இரண்டாவது சாள்ஸ் ஒரு போர்த்துக்கீச அரசியை மணந்தபொழுது, இந்தியாவின் மேற்குக் கரையிலுள்ளதும் சிறந்த துறைமுகமுடையதுமான பம்பாய்த் தீவு, அவனுக்குச் சீதனமாக வழங்கப்பட்டது. இங்கு கூறப்பட்ட சென்னை, கல்கத்தா, பம்

பாய் ஆகிய மூன்று இடங்களுமே அக்காலத்தில் பிரித்தானிய வர்த்தகரின் மத்தியத் தானங்களாயிருந்தன. இவை பிற்காலத்தில் பெரிய பட்டினங்களாய் வளர்ந்தன.

ஆரம்பத்தில் இச்சங்க வர்த்தகர்கள் சமாதானத் தோடு வியாபாரத்தை நடத்தினால் போதுமென்றிருந்தார்கள். ஆனால் அடுத்த நூற்றாண்டில் மொகலாய சாம்ராச்சியம் நிலைகுலைந்தவுடன் பிரான்சியர் ஆங்கிலேய

18-ம் நூற்றாண்டில் சென்னையிலிருந்த செயின்ட் ஜோர்ஜ் கோட்டை

ரோடுபோட்டியிட்டார்கள். இக்காரணங்களைக் கொண்டு ஆங்கிலேயர் தமது வியாபாரத் தலங்களை, ஆயுதந்தாங்கிப் பாதுகாக்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தமேற்பட்டது.

பிரான்சிய ஆட்சி நிபுணரான கொல்பேட் 1664-ல் கீழைத் தேசங்களுடன் வியாபாரஞ் செய்வதற்காக ஒரு சங்கத்தைத் தாபித்தார். இச்சங்கம், முன்னே தாபித்து வெற்றியடையாத சங்கத்திற்குப் பதிலாகத் தாபிக்கப்பட்டது. சென்னைக்கடுத்துள்ள புதுச்

சேரியிலும், கல்கத்தாவுக்குச் சமீபத்திலுள்ள சந்திர நாகூரிலும், இன்னும் இந்தியாவின் கரையோரங்களில் பல இடங்களிலும், பிரான்சிய வியாபாரத் தலங்கள் நிறுவப்பட்டன. இப்பிரான்சிய சங்கம், பிரித்தானிய சங்கத்தைப் போலல்லாது, நேரடியாகப் பிரான்சிய அரசாங்கத்தால் நிர்வகிக்கப்பட்டு வந்தது. பிரான்சியரின் முறை சில கருமங்களில் நன்மை பயந்த பொழுதிலும் சுற்றில் நன்மையைக் கொடுக்கவில்லை. பிரான்சிய அரசியல் நிலை 18-ம் நூற்றாண்டில் திறமையற்றிருந்தது. அத்துடன் அவர்கள் இந்தியா முறைகளை நன்கு அறியாதிருந்தார்கள். ஆகவே இந்தியாவிலுள்ள பிரான்சிய அதிகாரிகள் தமது கருமங்களைச் செய்வதற்கு பிரான்சியருந்து ஆலோசனை பெற வேண்டியிருந்தது. பெரும்பாலும் இவ்வாலோசனைகள் பிழையானவைகளாக இருந்தன. ஆனால் பிரித்தானிய அதிகாரிகளோ இப்படிக்காத்திராது உறுதியான முறைகளைத் தாமே கையாண்டும் அதிகாரத்தை யுடையவராய் கருமங்களை மிகவும் சீராக நிறைவேற்றினர். எப்படியிருந்தபொழுதிலும் இவ்விரு நாடுகளுக்குமிடையில் 18-ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி வரையும் எவ்வித மோதல்களும் ஏற்படவில்லை.

முக்கியமான ஆண்டுகள்

1534. காட்டியரின் முதற் பிரயாணம்.
 1600 ஆங்கிலேயரின் கிழக்கிந்திய வர்த்தக சங்கம் தாபிக்கப்படல்.
 1606. வேர்ஜினியா கம்பெனி.
 1608. கியூபெக் நிறுவப்படல்.
 1620. 'மே பிளவர்' என்ற கப்பலின் பிரயாணம்.
 1639. சென்னை, செயின்ட் ஜோர்ஜ் கோட்டை கட்டப் படல்.
 1661. பிரித்தானியரால் பம்பாய் கைப்பற்றப் பட்டமை.
 1664. பிரித்தானியர் நியூயோர்க்கைப் பிடித்தல். பிரான்சிய கிழக்கிந்திய வர்த்தக சங்கம் தாபிக்கப்படல்.
 1681. பென்சில்வேனியா தாபிக்கப்படல்.
 1690. கல்கத்தா தாபிக்கப்படல்.

எட்டாம் அத்தியாயம்

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் பிரித்தானியாவுக்கும் பிரான்சுக்குமிடையில் நடைபெற்ற போட்டி

1. இசுபானிய அரசரிமைப் போர்

பிரித்தானியர் ஏனைய நேசப்படைகளின் துணை கொண்டுபதினென்காம் உலூயியின் வலியை எவ்வாறு அடக்கினர் என்பதைப்பற்றி ஐந்தாவது அத்தியாயத்தில் எடுத்துக் காட்டினோம். நெதர்லாந்து தேசத்திலேயே அநேக யுத்தங்கள் நடந்தன; ஏனெனில், கடல் யுத்தத்தில் பிரித்தானியர் மற்றெல்லாரிலுஞ் சிறந்து விளங்கினார்கள். இதன் பயனாக பிரித்தானியருக்கு எவ்வளவோ நன்மைகளுண்டாயின. கிழக்கிந்தியத் தீவுகளில் யுத்தம் நடைபெறாத போதிலும் மேற்கு இந்தியத் தீவுகளில் சண்டை நடந்தது. மத்தியதரைக் கடலுக்கு வாசல்போன்றுள்ள ஜிப்ரோல்டர் என்ற மலைக்கோட்டையும் வேறு பல தீவுகளும் கைப்பற்றப்பட்டன. அமெரிக்காக்கண்டத்தில் அக்கேடி பிடிக்கப்பட்டது. கனடாவைக் கைப்பற்ற இரு முறை சேனைகளை அனுப்பியும் அம்முயற்சி பயன்படவில்லை. ஒரு புறத்தில் பிரித்தானியருக்குச் சொந்தமான பகுதிகளைத் தாக்குமாறு பிரான்சியர் நாகரிகமற்ற செவ்விந்தியரைத் தூண்டிவிட்டார்கள். 1713-ல் செய்யப்பட்ட உற்றெக்ட்டு உடன்படிக்கையின் பயனாக ஐரோப்பாவில் பிரித்தானியா நடத்திய தரை யுத்தத்தின் பலனை வெளிநாடுகளில் பெறக்கூடியதாயிருந்தது. அமெரிக்காவில் கைப்பற்றப்பட்ட அக்கேடியாவுக்கு நோவா ஸ்கோஷியா என்ற புதுப்பெயர் கொடுக்கப்பட்டது. வடக்கே உரோம வியாபாரத்துக்கு முக்கியத் தானமாயிருந்த ஹட்சன் விரிகுடாவிலும், மீன்பிடி தொழிலுக்கு மிகவும் பிரதானத் துறையாயிருந்த நியுபவுண்லாந்திலும்

பிரித்தானியருக்கும் உரிமையை பிரான்சு அங்கீகரித்தது. மத்தியதரைக் கடலில் ஜிப்ரோல்டரையும் மினோர்க்கா தீவையும் வைத்திருந்ததுபோலவே, சிறந்த துறை முகத்தையுடைய ஒரு மேற்கிந்தியத் தீவையும் பிரித்தானியர் கைப்பற்றிக் கொண்டார்கள். இசுபானியா அமெரிக்காவுடன் அடிமை வியாபாரம் செய்யும் உரிமையையும் வேறும் பல வியாபார உரிமைகளையும் பிரித்தானியர் பெற்றனர். இதுவரை தடைசெய்யப்பட்டிருந்த இக்குடியேற்ற நாடுகளில் இவர்கள் பெற்ற வியாபார உரிமைகளைச் சுயநலங்கருதித் துர்ப்பிரயோகஞ் செய்தும் வந்தனர்.

II. அமெரிக்காவில் வர்த்தகப் போட்டியும் குடியேற்றப் போட்டியும்

1713-ம் ஆண்டு தொடக்கம் 1739-ம் ஆண்டுவரை இடையிட்ட ஆண்டுகளில் பிரித்தானியா இசுபானியாவுடனும் பிரான்சுடனும் சமாதானமாயிருந்ததாகவே நம்பப்பட்டது. ஆனால் வியாபாரமும் குடியேற்றமும் சம்பந்தமாக இந்நாடுகட்கிடையிலிருந்த போட்டியினால் அடிக்கடி குழப்பங்களுண்டாயின. பிரித்தானியாவுக்கு வழங்கப்பட்ட வியாபார உரிமைகளை அது சுயநலங்கருதித் துர்ப்பிரயோகஞ் செய்தமை இசுபானியருக்குக் கோபமூட்டிற்று. அதனால் அவர்கள் ஜோர்ஜியா என்ற புதிய பிரித்தானியக் குடியேற்றத்தை விரும்பவில்லை. இசுபானியாவின் நேச தேசமாகிய பிரான்சு, கனடாவிலுள்ள தனது குடியேற்றங்களை அரண்செய்ததோடமையாது பிரித்தானியர் தமது எல்லையுட்புகுந்து பரவிவிடாமல் தடுப்பதற்காக ஒஹியோ, மிசிசிப்பி ஆகிய ஆற்றுப் பள்ளத்தாக்குகளில் தொடர்ந்து பலகோட்டைகளைக் கட்டி உலாசியாவையும் கனடாவோடு இணைக்க முயற்சி செய்தது (படத்தைப் பார்க்க). 1739-ல் பிரித்தானியாவுக்கும் இசுபானியாவுக்குமிடையில் போர் மூண்டது. அடுத்த வருடத்தில் பிரான்சு இசுபானியாவுடன் சேர்ந்தது. இப்போர் ஐரோப்பாவிலும் நடத்தப்பட்டது. அங்கே இதனை ஆஸ்திரிய அரசரிமைப் போர் என்று கூறினர். (அடுத்த அத்தியாயம் பார்க்க).

வட அமெரிக்காவிலுள்ள பிரித்தானியரின் குடியேற்றம் நாளுக்கு நாள் அதிகரித்தது. பிரான்சியரிலும் பார்க்க பிரித்தானியரின் தொகையே கூடிற்று. பத்து, பன்னிரண்டு பிரித்தானியருக்கு ஒரு பிரான்சியர் வீதமே குடியேறியிருந்தனர். ஆனால் பிரான்சியர் விடாமுயற்சியுடையவராயும், ஒருவரின் நிர்வாகத்துக்குக் கட்டுப்பட்டவர்களாயிருந்தனர். ஆனால் பிரித்தானியக் குடியேற்றங்கள் பதின்மூன்றும் ஒன்றுக்கொன்று தொடர் பில்லாமலிருந்தன. இலண்டனிலிருந்து நடத்தப்பட்ட அரசியல் நிர்வாகத்தின் பயனாக ஓரளவுக்கு மாத்திரம் தொடர்பு இருந்தது. ஆனால் பிரித்தானியரின் கடற்படை மிகவும் திறமையுடையதாயிருந்தபடியால், சண்டைக் காலங்களில் பிரான்சியக் குடியேற்றங்கள் வெளியே யிருந்து துணைபெறுதபடி தடுக்கவும் முடிந்தது.

சதாம் பிரபு வில்லியம் பிற்

அமெரிக்காவில் போர் உண்மையாக 1744-ல் தான் ஆரம்பமானது. செயின்ட் லோறன்ஸ் நதி சங்க மிக்கு மிடத்திலுள்ள பெரிய பிரான்சிய கோட்டையான உலாயிஸ்பேர்க் கைப் பற்றப்பட்டது. ஆனால் 1748-ல் செய்யப்பட்ட 'ஏய்-லா-சாப்பெல்' உடன்படிக்கையின் பிரகாரம் அது திருப்பிக் கொடுக்கப்பட்டது. இது பிரித்தானிய குடியேற்ற வாசிகளுக்கு திருப்தியளிக்க வில்லை. ஆகவே இரு சாராரும் கோட்டைகளைக் கட்டினார்கள்.

அவ்வேளைகளில் அவர்களுக்கிடையே சிறு சண்டைகளும் ஏற்பட்டன. 1754-ல் பிரான்சியர் பிரித்தானிய கோட்டையொன்றைக் கைப்பற்றி அதை வலிதாய் அரண் செய்தார்கள். இக்கோட்டைக்கு டிகேபின் எனப் பெயரிட்டனர். உள்நாட்டுப் பகுதிகளில் பிரித்தானியரின் குடியேற்றத்தைத் தடை செய்யும் முறையில் அக்கோட்டை அமைந்திருந்தபடியால், அதைப் படைகொண்டு மீட்டுக் கொள்வதற்குப் பிரித்தானியர் அடுத்தவாண்டில் முயற்சி செய்தார்கள். ஆனால் இம் முயற்சி தோல்வியுற்றது. 1756-ல் ஐரோப்பாவில் போர் ஆரம்பமானதும், இப்போரில் பிரித்தானியரும், பிரான்சியரும் ஈடுபட்டனர்.

இவ்வாண்டில் கடலிலும், தரையிலும், பிரித்தானியருக்குப் பல தோல்விகள் ஏற்பட்டன. அவர்கள் மினோர்க்கா தீவை இழந்தார்கள். அவர்களது நண்பனான பிரஸ்யா நாட்டு பிரெடரிக் ஜெர்மனியில் தோல்வி யுற்றான். அமெரிக்காவில் உலாயிஸ்பேர்க் கோட்டையைத் திருப்பிப் பெறும் முயற்சியில் தோல்வியுற்றனர். அத்துடன் துர்ரதிஷ்டம் நில்லாது பிரான்சியர் மேலும் இரு கோட்டைகளைக் கைப்பற்றினர்.

ஆனால் 1757-ல் வில்லியம் பிற் பிரித்தானிய யுத்த மந்திரியாக நியமிக்கப்பட்டதும் இந்நிலைமை மாறியது. இவ்வுக்கமுள்ள மந்திரி அதி துரிதமாகக் கடமையாற்றியதால் இழந்த கடல் வலிமையைப் பிரித்தானியா திருப்பிப் பெற்றதுடன் 1758-ல் உலாயிஸ்பேர்க்கைக் கைப்பற்றிக் கனடா மேற்படையெடுத்தனர். இளமை வாய்ந்த வுல்பென்னும் சேனாதிபதி திறமையாகத் திட்டமிட்டு கீயூபெக்கைத் தாக்கினான். வெற்றியனுக்குச் சமரம் அவன் சண்டையில் இறந்தானாயினும் கியூபெக்கைப் பற்றப்பட்டது. கனடாவில் பிரான்சியரின் கடைசித் தலமாகிய மொன்ரீல் 1760-ல் கைப்பற்றப்பட்டது.

'ஏழாண்டு யுத்த'மென அழைக்கப்பட்ட இப்போர்பாரசில் உடன்படிக்கையின் மூலம் 1763-ல் நிறுத்தப்பட்டது. இந்தியாவிலும் அமெரிக்காவிலும் பிரான்சுக்கிருந்த

குடியேற்றத் தலங்கள் இப்போரின் பயனாக பெரிதும் குறைக்கப்பட்டன. பிரான்சு, கனடாவையும் உலூசியானாவின் கிழக்குப் பகுதியையும் பிரித்தானியாவுக்குக் கொடுத்தது. பிரித்தானியர் புளோரிடாவைக் கைப்பற்றிக் கொண்டு அதற்குப் பதிலாய் இசுபானியாவுக்கு உலூசியானாவின் எஞ்சிய மேற்குப் பகுதியைக் கொடுத்தார்கள். பிரித்தானியரால் கைப்பற்றப்பட்ட மேற்கிந்தியத் தீவுகளில் சிலவற்றை மாத்திரம் அவர்கள் வைத்துக்கொண்டனர். அவ்வாறு ஆபிரிக்காவின் மேல்கரையிலுள்ள துறைகளிலும் சிலவே அவர்கள் கையிற் சிக்கின. இந்தியாவில் நடைபெற்றவற்றை இன்னோரிடத்தில் கூறுவாம்.

III. பிரித்தானியர் அமெரிக்காவை இழத்தல்

வட அமெரிக்காவின் கிழக்குக் கரை முழுவதையும் பிரித்தானியர் கைப்பற்றியபோதிலும், அக்குடியேற்றத் தலங்களைச் சரியான முறையில் நிர்வகிக்காததால் அவற்றின் பெரும் பாகத்தை அவர்கள் இழக்கவேண்டி நேரிட்டது. குடியேற்ற வாசிகள், பிரதானமாக நியூ இங்கிலாந்து என்னுமிடத்தில் குடியேறினோர், சுதந்தரத்தை விரும்பியே தமது பூர்வீகப் பூமியைவிட்டு அமெரிக்காவுக்கு வந்தார்கள். புதிய இவ்விடத்தில் அவர்களுக்கு விடுதலை கிடைத்தது. தாய்நாட்டு அரசாங்கம் இவர்களுடைய விடயத்தில் சிறிதளவும் தலையிடவில்லை. மேலும், பிரான்சியரைப் பிரித்தானியர் வெற்றி பெறுவதற்காக இவர்கள் மிக உதவியும் புரிந்தார்கள். அன்றியும், இவர்கள் நாளுக்கு நாள் செல்வமுற்றுவிருத்தியடைந்து வந்தார்கள். பிரித்தானிய பாராளுமன்றத்தில் அதிக செல்வாக்குடைய பிரித்தானிய வர்த்தகர்கள் தமது செழிப்புக்கு குடியேற்றவாசிகளின் செல்வவிருத்தி பாதகமாயிராதபடி கவனஞ் செலுத்தியும் வந்தனர். வியாபார சம்பந்தமாகக் கட்டுப்பாடுகளும், கள்ள வியாபாரம் நடைபெறுது தடுப்பதற்குச் சட்டங்களுஞ் செய்யப்பட்டதை குடியேற்ற வாசிகள் பொருட்படுத்தவில்லை. பிரித்தானிய அரசாங்

கத்தார் இக்கட்டுப்பாடுகளை நடைமுறையில் கொண்டுவர முயற்சித்ததுமன்றி வட அமெரிக்காவில் தாம் நடத்தும் யுத்தத்துக்கு குடியேற்றவாசிகள் வரிகொடுத்துதவ வேண்டுமெனவும்கேட்டுக்கொண்டனர். இதை அவர்கள் கொடுக்க மறுத்ததும்ல்லாமல் வியாபாரக் கட்டுப்பாடுகட்கு உட்படவும் மறுத்தார்கள். இப்பிணக்கைச் சமாதானமாக இருபகுதியினரும் தீர்க்காமலிருக்கவே சண்டை பலத்தது. 1775-ல் குடியேற்ற வாசிகளெல்லாரும் ஒன்று சேர்ந்து பிரித்தானியாவுடன் யுத்தம் நடத்தினர். வேர்ஜினியா வாசியாகிய ஜோர்ஜ் வாஷிங்டன் என்னும் பெரியார் அவர்களுக்குச் சேனாதிபதியாயிருந்து யுத்தத்தை நடத்தினார். பிரித்தானிய சேனாதிபதிகளும் அரசாங்க நிர்வாகிகளும், அலுவல்களை மிக மோசமாக நடத்தினார்கள். குடியேற்ற வாசிகளிற் கொஞ்சப்பேரே பிரித்தானியாவிலிருந்து விலக விரும்பினர். பழம் பகையைத் தீர்க்க எண்ணி பிரான்சு 1778-ல் குடியேற்ற வாசிகளுக்குப் படைத்துணை உதவிற்று. சொற்ப காலமாகக், கடல் யுத்தத்தில் கலக்காரர் பிரித்தானியரின் படையைத் தோற்கடித்தனர். 1783-ம் ஆண்டுக்கு முன்னரே பிரித்தானியா தனது கடற்படை ஆதிக்கத்தைத் திரும்பப் பெற்றபோதிலும் அவ்வாண்டில் போரை நிறுத்திச் சமாதானம் செய்துகொண்டது. பிரித்தானியர் கனடாவைத் தம்மாட்சிக்குள் வைத்துக் கொள்ளக்கூடியதாயிருந்தபோதிலும், பதின்மூன்று குடியேற்ற தலங்களும் சுதந்திரம் பெற்றன. 1787-ல் இவையெல்லாம் ஒரு ஆட்சியின் கீழ் ஒற்றுமைப்பட்டு அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகள் என்ற புதிய தேசமாக மாறின. இக்குடியரசுக்கு ஜோர்ஜ் வாஷிங்டன் முதல் சனாதிபதியானார்.

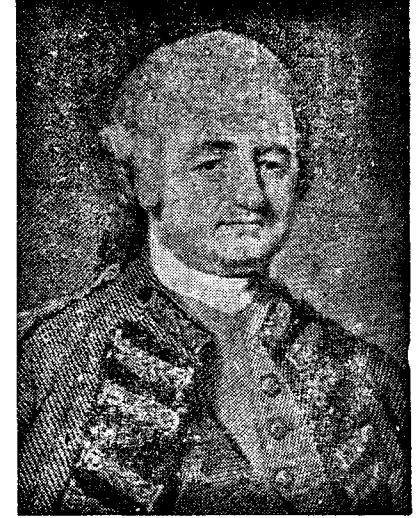
IV. இந்தியாவில் பிரித்தானியரின் வெற்றி

இசுபானிய அரசுரிமை யுத்தம் நடைபெற்றபொழுது இந்தியாவிலிருந்த பிரித்தானிய வியாபாரிகளும், பிரான்சிய வியாபாரிகளும் தமக்கிடையே சமாதானமாயிருந்தனர். பிரித்தானியர் தமது பழைய கொள்

கையை அனுசரித்து சமாதானமாகவே வியாபாரத்தை நடத்த எண்ணினபோதிலும் நிலைமை மோசமாயிருந்தது. 1707-ல் ஓளரங்கேப் இறக்கவே பெரிய மொகலாய இராச்சியம் நிலைகுலைந்தது. சிவாஜி என்ற மராட்டியத் தலைவன் 17-ம் நூற்றாண்டில் மராட்டிய வல்லரசொன்றைத் தாபித்தான். அவன் இறந்ததும், மராட்டிய சமத்தானங்களெல்லாம் ஒன்றுசேர்ந்து ஒருவிதமான ஐக்கிய நாடாயின. இவ்வாறு ஒற்றுமைப்பட்ட சமத்தானங்கள் மத்திய இந்தியாவில் பிரதானமான வல்லரசாயிருந்தன. அயோத்தி, வங்காளம் ஆகிய இடங்களில் சிற்றரசு நடத்திய நவாப்புகள் மொகலாய ஆட்சிக்குட்படாமல் மற்றைய சிற்றரசுகளைப்போலத் தாம் நினைத்தபடி கருமங்களைச் செய்து வந்தனர். தெற்கே, நவாப்பினால் ஆளப்பட்ட கன்னட தேசமும் மைசூர், ஹைதராபாத் ஆகிய இந்து சமத்தானங்களும் பெரிய குழப்பத்திலிருந்தன. வடக்கே ஆப்கானித்தானத்திலிருந்து வந்த படையெடுப்பு மராட்டியரின் வலியைக் குறைத்தது. எனவே, இந்தியா முழுவதும் பெரும் குழப்பத்திலேயே இருந்தது.

பிரான்சிய கிழக்கிந்திய சங்கத்தாரின் தேசாதிபதிகள் தாம் இந்திய அரசுகளின் சண்டைகளில் ஈடுபட்டால், தமது ஆதிக்கத்தைப் பெருக்குவதும்ல்லாமல், பிரித்தானியரையும் முற்றாக வெளியேற்றும் வாய்ப்பிருக்கிறது என உணர்ந்தார்கள். பல இந்திய அரசர்கள் தமது படைகளைத் திருத்தியமைக்கப் பிரான்சியரின் உதவியை நாடினார்கள். 1741-ல் பிரான்சிய தேசாதிபதியாகிய டுப்பிளே இந்திய உதவியுடன் பிரித்தானியரை முறியடிக்கத் திட்டமிட்டான். அவன் இந்திய போர் வீரரைக் கொண்டு ஒரு படையைத் திரட்டி, அதற்குப் பிரான்சிய போர் அதிகாரிகள் தலைமை தாங்கும்படி செய்து, ஐரோப்பாவில் அலுத்திரிய அரசரிமைப் போர் ஆரம்பிக்க, இந்தியாவில் பிரித்தானியரைத் தாக்கினான். 1746-ல் அவன் சென்னையைப் பிரித்தானியரிடமிருந்து

கைப்பற்றினான். ஆனால் 1748-ல் ஏற்பட்ட சமாதானத்தில், வட அமெரிக்காவிலுள்ள உலாயிஸ் பேர்க்கிற்குப் பதிலாக சென்னை திருப்பிக் கொடுக்கப்பட்டது. இச்செயல் டுப்பிளேக்குத் திருப்தியளிக்கவில்லை. ஆனால் இதற்கிடையில் டுப்பிளே தென் இந்தியாவில் தனது புகழை நாட்டினதும்பறி புஸ்லி எனும் வல்லமைவாய்ந்த ஒரு பிரான்சிய நிர்வாகியின் உதவியுடன் ஹைதராபாத்திலும், கர்நாடகத்திலும் பிரான்சியரின் செல்வாக்கைப் பரப்பினான்.

ரொபேட் கிளைவ்

இதற்கிடையில், பிரித்தானியர் இந்திய விடயங்களில் டுப்பிளேயைப் பின்பற்றி இந்திய வீரரைக் கொண்டு ஒரு படையைத் திரட்டி அதற்குத் தமது வீரரைத் தலைவர்களாக நியமித்தனர். அத்துடன் அவர்கள் தென் இந்திய அரசுகளின் கருமங்களிலும் தலையிட்டனர். ரொபேட் கிளைவ் தலைமையில் ஒரு சிறிய படை கன்னடத்தின் தலைநகரான ஆர்க்காட்டைக் கைப்பற்றியது. பிரான்சியரின் இத் தோல்வி அவர்களது திட்டங்கள் எல்லாவற்றையும் சிதறடித்தது. பின்னர் கன்னடத்திலுள்ள பிரான்சிய படையும் தோற்கடிக்கப்பட்டது. டுப்பிளேயின் பேராசை மிக்க கொள்கைகள் பிரான்சிய வியாபாரச் சங்கத்தைப் பெரும் கடனுள் ஆழ்த்தியது. ஆகவே அவன் 1754-ல் பிரான்சிய அரசாங்கத்தால் அவமதிக்கப்பட்டுத் திருப்பி அழைக்கப்பட்டான்.

இரண்டு வருடங்களாயின. பிரான்சியருடன் போர் செய்யவேண்டிய அவசியத்தை பிரித்தானியர் உணர்ந்தனர். உடனே கல்கத்தாவிலுள்ள வில்லியம் கோட்டையை அரண் செய்தார்கள். இச்செய்கை வங்களாத்து நவாப்பு சுராஜுத்தவுலா என்பவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. அவன் உடனே காத்திராப் பிரகாரமாகக் கோட்டையைத் தாக்கி அங்கிருந்த ஐரோப்பியரை அநாகரீகமான முறையில் இம்சைப்படுத்தினான். உடனே சென்னையிலிருந்து கிளைவ் அங்கு அனுப்பப்பட்டான். அவன் கல்கத்தாவை மீட்டதுடன் யுத்தப் பிரகடனம் செய்து சந்திரநாகூரையும் கைப்பற்றினான். நவாப்பு பிரான்சியருடன் சேர்ந்து கிளைவுக்கெதிராகச் சதி செய்தான். கிளைவ் பிளாசி என்ற இடத்தில் தனது 3,000 போர்வீரருடன் எதிரிகளின் 60,000 பேரைத் தாக்கி வெற்றிபெற்றான். பின்னர் முன்னிருந்த நவாப்பை நீக்கிவிட்டு இன்னொரு நவாப்பை அவனிடத்தில் நியமித்தான். இதன் பயனாக வங்களாத்தில் மிக இலாபகரமான வரி வசூலிக்கும் உரிமைகள் பிரித்தானியருக்கு வழங்கப்பட்டன.

1758-ல் லாலி என்பவன் தலைமையில் பிரான்சியர் புதுச்சேரிக்கு ஒரு சேனையை அனுப்பினார்கள். சென்னை முற்றுகையிடப்பட்டது. ஆனால் கருமங்கள் மிகச் சீர்கேடாக நடத்தப்பட்டதால் மசூலிப்பட்டணத்திலும் வாண்டிவாசிலும் நடந்த யுத்தங்களில் தோல்வியுற்றனர். 1761-ல் புதுச்சேரியும் பிரித்தானியரால் கைப்பற்றப்பட்டது. அத்துடன் இந்தியாவிலுள்ள பிரான்சிய ஆதிக்கம் அநேகமாய் ஒழிந்தது. 1763-ல் ஏற்பட்ட பாரிஸ் உடன்படிக்கைப்படி புதுச்சேரியும் சந்திரநாகூரும் பிரான்சியர் வசம் ஒப்படைக்கப்பட்ட போதிலும், அங்கு படை வைத்திருக்கும் உரிமை கொடுக்கப்படவில்லை. சில வருடங்களில் அவர்களது கிழக்கிந்திய வர்த்தக சங்கமும் மறைந்தது.

V. பிரித்தானியக் கிழக்கிந்திய சங்கத்தின் ஆட்சி முறை

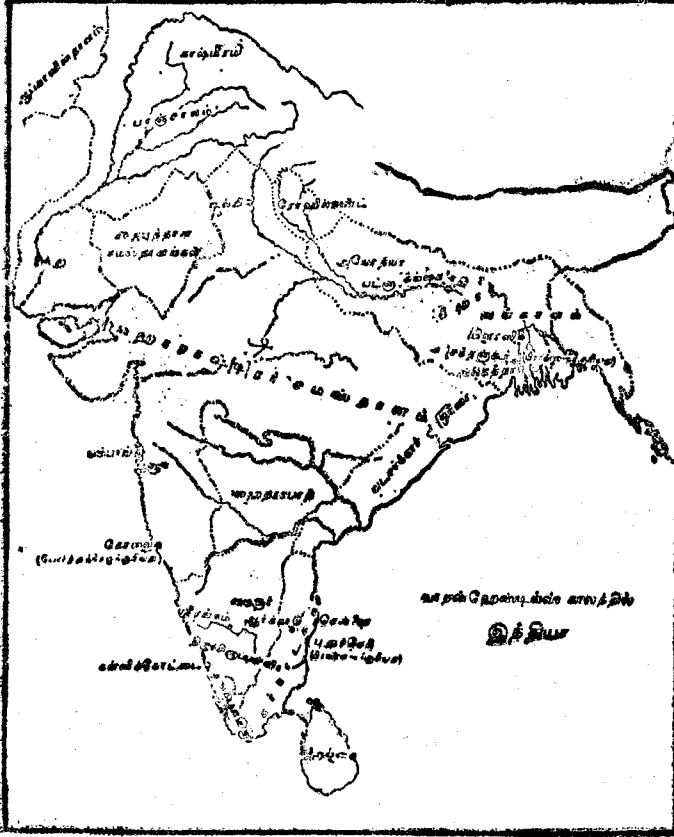
பிரித்தானியரின் மூன்று முக்கியத் தலங்களாகிய கல்கத்தா, பம்பாய், சென்னை ஆகிய இடங்கள் ஒன்றுக் கொன்று எவ்வித தொடர்புமின்றியிருந்தன. ஒவ்வோரிடத்திலும் ஒவ்வோர் தேசாதிபதியிருந்தார். கல்கத்தா தேசாதிபதியே முக்கியமானவர். ஆனால் இவர்கள் எல்லாரும் இலண்டனிலிருந்த கிழக்கிந்திய வர்த்தக சங்க மேற்பார்வையாளரின் கட்டளைப்படியே நடந்தார்கள். ஆரம்பத்தில் சங்கத்தின் தேசாதிபதிகளும், மற்றைய சிப்பந்திகளும் வியாபார விடயங்களையே பரிபாலித்து வந்தனர். ஆனால் தற்போது சேனை சம்பந்தமான அலுவல்களையும் அரசியல் விடயங்களையும் பார்க்க வேண்டி ஏற்பட்டது. அரசியல் நிர்வாகத்தை அவர்கள் செவ்வனே நடத்தாததால் பெரிய குழப்பம் இருந்து வந்தது. சங்கத்து உத்தியோகத்தருக்குச் சரியான சம்பளம் கொடுக்கப்படாததால் அவர்கள் சொந்த வியாபாரம் நடத்தினார்கள். இந்த முறை பல சீர்கேட்டை யுண்டாக்கிற்று. 1765-ல் சங்கத்தார் நிலைமையைச் சீர்ப்படுத்துமாறு கிளைவை அனுப்பினார்கள். கிளைவ் சங்கத்தின் பேரினால் வங்களாத்து வரிகளை வசூலித்து நல்ல நிர்வாக முறையை ஏற்படுத்த முயன்றான். ஆனால் 1772-ல் வாறன் ஹேஸ்டிங்ஸ் என்பவன் கல்கத்தா தேசாதிபதியாய் நியமிக்கப்பட்டான். அவன் பல திருத்தங்களைச் செய்தான். ஆனால் அவனும் பல கஷ்டங்களை அனுபவிக்க வேண்டியிருந்தது. பம்பாயிலிருந்த சங்கத்துச் சிப்பந்திகளின் புத்திக்குறைவான சில செய்கைகளினால் வலிமை மிக்க மராட்டியரோடு கூட யுத்தஞ் செய்யவேண்டியேற்பட்டது. மேலும், மைசூர் இராச்சியத்தைக் கைப்பற்றி ஆண்டு வந்தவனும், பிரித்தானியருக்கு விரோதியுமான ஹைதர் அலி என்பவனோடும் சண்டையிடவேண்டியிருந்தது. இங்கிலாந்து அக்காலத்தில் அமெரிக்க சுதந்தர யுத்தத்திலீடுபட்டிருந்ததால் அங்கிருந்து எவ்வித

துணையையும் வாறன் ஹேஸ்டிங்ஸ் பெற முடியவில்லை. இந்தியாவிலிருந்த பிரான்சியரின் துணைவரும் பிரித்தானியருக்கெதிராகப் பல குழப்பங்களை உண்டுபண்ணினர். வாறன் ஹேஸ்டிங்ஸ் அனுட்டித்த முறை குறைபாடுடையதாயிருந்தபோதிலும்* சங்க நிர்வாகத்தைச் சீர்படுத்தி எவ்வித ஊழலுமின்றி திறமையுடன் நடத்துவதற்கு அடிகோலினான். அவனுக்குப் பின் வந்த தேசாதிபதியான கோண்வாலிஸ் பிரபு இன்னொரு மராட்டிய யுத்தத்தை வென்று ஹேஸ்டிங்ஸ் செய்த வேலையைத் தொடர்ந்து செய்து வந்தார். மறுபடியும் பிரான்சியர் குழப்பத்தை உண்டாக்கினர். 1792-ல் மறுபடியும் பிரித்தானியா, பிரான்சுடன் ஒரு பெரிய போரில் ஈடுபட்டது. இதுவே இவ்விரு சாதியாருக்குமிடையில் நடைபெற்ற கடைசி யுத்தமாகும். இந்த யுத்தத்தில்தான், பிரான்சுடன் ஓரளவுக்கு விருப்பமின்றியே நேசம் பாராட்டிவந்த ஒல்லாந்தர் வசமிருந்த இலங்கையை பிரித்தானியா 1795-ல் கைப்பற்றவேண்டிய அவசியமேற்பட்டது.

முக்கியமான ஆண்டுகள்

- 1704. பிரித்தானியர் ஜிப்ரோல்டரைப் பிடித்தல்.
- 1713. உற்றெசுட் உடன்படிக்கை.
- 1714. வட அமெரிக்காவிலும் இந்தியாவிலும் பிரான்சியருக்கும் பிரித்தானியருக்குமிடையில் போர்.
- 1748. ஏய்லாசெப்பெல் உடன்படிக்கை.
- 1751. கிளைவ் ஆர்க்காட்டைப் பிடித்தல்.
- 1755. டுகேயின் கோட்டையைப் பிடிக்கத் தவறுதல்.

*வாறன் ஹேஸ்டிங்ஸ் இங்கிலாந்துக்குத் திரும்பியதும், பிரித்தானியப் பிரபுக்கள் சபையில் அவன் ஏழு வருடமாக விசாரணை செய்யப்பட்டு ஈற்றில் விடுதலை செய்யப்பட்டான்.

1756. ஏழாண்டு யுத்தத்தின் ஆரம்பம்.
 1757. பிளாசி யுத்தத்தில் கிளைவ் வெற்றி பெறல்.
 1759. கியூபெக் பிடிபடல்.
 1761. புதுச்சேரி பிடிக்கப்படல்.
 1763. பாரிஸ் உடன்படிக்கை.
 1776. அமெரிக்க சுதந்திர தினம்.
 1781. யோர்க் டவுனில் பிரித்தானியர் தோல்வியுறல்.
 1783. வெர்செய்ல்ஸ் உடன்படிக்கை.
 1784. வில்லியம் பிற்றின் இந்திய அரசியல் மசோதா.

ஒன்பதாம் அத்தியாயம்

மத்திய ஐரோப்பாவும் கிழக்கு ஐரோப்பாவும்

I. புதுயுக ஆரம்பத்தில் கிழக்கு ஐரோப்பாவின் நிலைமை

இக்காலத்தில் மத்திய ஐரோப்பாவிலும் கிழக்கு ஐரோப்பாவிலும் ஆதிக்கம் பெற்ற இரு வல்லரசுகள் ஜெர்மனியும், ருஷ்யாவுமேயாகும். 16-ம் நூற்றாண்டில் இவ்விரு தேசங்களும் இத்தகைய ஆதிக்கம் பெறுமென ஒருவரும் எதிர்பார்க்கவில்லை. இக்கால ஜெர்மனி, பரிசுத்த உரோம இராச்சியத்தின் ஒரு சிறிய தேசமாயிருந்த பிரஷ்யாவிலிருந்தே இத்தகைய உயர்நிலைக்கும் ஒற்றுமைக்கும் வந்தது. ருஷ்யா நாகரிகமற்ற ஒரு தேசமாயிருந்தது. 15-ம் நூற்றாண்டிலேயே தார்ட்டார் என்ற கொள்ளைக் கூட்டத்தாரின் தொல்லையிலிருந்து அது விடுதலை பெற்றிருந்தது.

மத்திய ஐரோப்பாவில் பரிசுத்த உரோம சக்கரவர்த்தியின் கீழடங்கியவெனக் கருதப்பட்ட பெருந்தொகையான ஜெர்மனிய சமத்தானங்களிருந்தன. இந்நூலில் விவரிக்கப்பட்டமூன்று நூற்றாண்டுகளிலும் இந்த உரோம சக்கரவர்த்திகள் பெரும்பாலும், ஹப்ஸ்பேர்க் வமிசத்திலிருந்து வந்தவர்களாகவே காணப்பட்டனர். இவர்கள் ஆஸ்திரிய இராச்சியத்திலேயே அதிக செல்வாக்குடையவர்களாயிருந்தார்கள். ஜெர்மனிய சமத்தானங்கட்குக் கிழக்கே சிலேவியர் என்ற சாதியாரின் பல தேசங்களும், போலந்து, பொஹீமியா, ருஷ்யா ஆகிய தேசங்களும் மட்கியார் என்ற சாதியாரின் இராச்சியமாகிய ஹங்கேரியுமிருந்தன. பொஹீமியாவும், ஹங்கேரியும் ஹப்ஸ்பேர்க் வமிசத்தவர் கையில் சிக்கின. ஒரு காலத்தில் ஒரு வல்லரசாயிருந்த போலந்து, அங்குள்ள பிரபுக்களின் குழப்பங்களால் பலவீனமுற்றது. மத்திய காலம் முழு

வதும் ஜெர்மனியர் சிலேவியருடன் ஓயாமல் சண்டை செய்து அவர்களை கிழக்கே மேலும் மேலும் கலைத்து விட்டார்கள். முதலில் சிலேவியர் சமயமில்லாத மிலேச் சராயிருந்தார்கள். பின்னர் உரோமன் கத்தோலிக்க ருரு மாரின் முயற்சியால் போலந்தும், பொஹீமியாவும் கிறிஸ்து சமயத்தைத் தழுவின. கொன்ஸ்தாந்தினோ பிலிஸ்து வந்த கிரேக்க, வைதீக ருருக்கள்மார் ருஷ்யா வையும் கிறிஸ்து சமயத்துக்கு மாற்றினர்.* பார்க்கக் குடாநாட்டிலுள்ள கிறிஸ்தவ சமத்தானங்களெல்லாம் துருக்கியரால் கைப்பற்றப்பட்டு 18-ம் நூற்றாண்டின் இறுதிவரை அவர்களால் ஆளப்பட்டு வந்தன. ஹங்கேரி கூட சில காலமாய் துருக்கிய ஆட்சியின்கீழிருந்தது. 17-ம் நூற்றாண்டில் வீயன்னாவைத் துருக்கியர் முற்றுகையிட்டனர். ஆனால் போலந்து அவர்களை எதிர்த்துச் செய்த கடும்போரினால் துருக்கியரை அங்கிருந்து துரத்திற்று. ஜோன்சோபிஸ்கி என்ற ஒரு போலந்துப் போர்வீரனே வீயன்னாவைத் துருக்கியர் ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுவித்தான்.

II. வட ஐரோப்பா

டென்மார்க், சுவீடன், நோர்வே என்ற இராச்சியங்கள் மத்திய காலத்தில் சில சமயங்களில் ஒரு ஆட்சியின் கீழ் ஒற்றுமைப்பட்டிருந்தபோதிலும், அடிக்கடி ஒன்றுக் கொன்று சண்டையிட்டுக்கொண்டே வந்தன. முப்பதாண்டு யுத்தத்தில் கஸ்தாபஸ் அடோல்பஸ் என்ற சுவீடன் அரசன் தலையிட்ட பின்னர் 17-ம் நூற்றாண்டில் சுவீடன் மிகவும் செல்வாக்குற்றது. பால்நீரிக் கடலின் தென் கரையிலுள்ள சில ஜெர்மன் சமத்தானங்களையும், கிழக்குக்கரையிலுள்ள பின்லாந்தையும் சுவீடன் பெற்றது. ஆனால் அடுத்த நூற்றாண்டில் இவையெல்லாவற்றையும் இழக்க நேரிட்டது. 19-ம், 20-ம் நூற்றாண்டு வரையில் தான் இச்சிறு தேசங்கள் தம்மிடையே சமா

தானமாயிருப்பதாலேற்படக்கூடிய நன்மையை உணர்ந்தன. உணர்ந்து, சமாதானமும் ஒழுங்கும் நல்ல ஆட்சி முறையும் நடைபெறும் தேசங்களுக்கு இவை எடுத்துக் காட்டாய் விளங்கின.

III. ஆஸ்திரியாவின் எழுச்சி

ஹப்ஸ்பேர்க் வமிசத்தவரின் ஆட்சியின் கீழ் ஆஸ்திரியா ஐரோப்பாவில் ஒரு பெரிய வல்லரசாக விளங்கிற்று. கத்தோலிக்க சமயத்தை நிலைநிறுத்தி, ஐரோப்பாவில் துருக்கியருடைய ஆதிக்கத்தையும் வலிகுறைத்தவர்கள் ஆஸ்திரியரே. இவர்கள் தம்மைப் பரிசுத்த உரோம இராச்சியத்தவரென்று கூறிக்கொண்டபோதிலும், பொஹீமியாவின் நன்மையையும், 17-ம் நூற்றாண்டில் துருக்கியரிடமிருந்து கைப்பற்றப்பட்ட ஹங்கேரியின் நன்மையையே யன்றி இவ்வெல்லைக்கு அப்பாற்பட்ட ஜெர்மனியரின் நலங்களைக் கவனித்ததே கிடையாது. இசுபானிய சிம்மாசனச் சண்டைக்குப் பின்னர் அவர்கள் இசுபானிய நெதர்லாந்தைக் கைப்பற்றியபோதிலும், ஒல்லாந்தருக்கும் பிரித்தானியருக்குமிடையில் ஏற்பட்ட வியாபாரப் போட்டியின் காரணமாக, புதிய இவ்வெற்றியின் பயனை அனுபவிக்க முடியவில்லை. முப்பதாண்டு யுத்தத்திலும், பின்னர் போலந்து அரசரிமைச் சண்டை, ஆஸ்திரிய அரசரிமைச் சண்டை, ஆகிய போர்களிலும் பிரான்சியருடன் ஓயாமல் யுத்தஞ் செய்யவேண்டி ஏற்பட்டது. ஏழாண்டு யுத்தத்தில் அவர்கள் பிரான்சுடன் சேர்ந்து தமது புதிய எதிரியாகிய போலந்துக்கெதிராய் யுத்தம் நடத்தினர். அந்த நூற்றாண்டின் இறுதியில் ருஷ்யாவும் பிரஷ்யாவும் போலந்தைப் பங்கிட்டபொழுது அவ் வநியாயத்தில் ஆஸ்திரியாவுங் கலந்துகொண்டது.

IV. பிரஷ்யாவின் எழுச்சி

15-ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் தெற்கேயுள்ள நியூரெம்பர்க் என்னும் நகரத்தை ஒரு ஜெர்மன் பிரபு ஆண்டு வந்தான். வட ஜெர்மனியிலுள்ள பிரான்டன்

*ஒரு ருஷ்ய அரசன், தனது பிரசைகளுக்கு ஞானஸ்நானம் கொடுப்பதற்காகத் தனது சேனையைக்கொண்டு அவர்களை ஓர் ஆற்றில் தள்ளி வித்தான்.

பர்க் என்னும் இடத்துக்கும் இவனே அரசனானான். இதனால் இவன் பரிசுத்த உரோம சக்கராதிபதியை தேர்ந்தெடுக்கும்பொழுது தனது வாக்குரிமையைப் பிரயோகிக்கக்கூடிய ஓர் உரிமையைப் பெற்றான். இவன் ஹென்ஸொல்லேன் வமிசத்தைச் சேர்ந்தவன். அடுத்த நூற்றாண்டில் பிராண்டன்பர்க்கின் தேர்தற்றலைவன் புரட்டஸ்தாந்து சமயத்தைத் தழுவினான். ஜெர்மனியின் வடகிழக்கு மூலையிலுள்ள ரியூட்டோனிக் நைப்பட்டவர்த்தனர்களுக்குரிய பிரஷ்யா என்ற தேசத்தையும் இவன் பெற்றான். இவ்வாறு பிராண்டன்பர்க்—பிரஷ்யாவின் அரசர்கள் முப்பதாண்டு யுத்தத்தில் மேலும் தமது நாடுகளைப் பெருக்கிக்கொண்டனர்.

ஆனால் பிரஷ்யாவை உண்மையான பெருநிலைக்குக் கொண்டு வந்தவன் 1640 தொடக்கம் 1670 வரையாண்ட பிரெடரிக் வில்லியமாகும் இவன் கவீடன் தேசத்துச் சேனை

இரண்டாவது பிரெடரிக்

களை வென்று தனியாட்சி நடத்திய பொழுது தனது நாட்டின் விவசாயத்தையும் கைத்தொழிலையும் பெருக்கினான். பதினாறாம் உலாயியின் கொடுங்கோன்மைக்கு ஆற்றாது வெளியேறிய ஆயிரக்கணக்கான பிரான்சியப் புரட்டஸ்தாந்திய கைவினைஞருக்கு தன்னாட்டில் குடியிருக்க வீடுகளை வழங்கி ஆதரித்தான். இவனுடைய மகனுக்கு அரசன் என்ற பட்டம் வழங்கப்பட்டது. இவனுடைய பேரனான பிரெடரிக் வில்லியம் என்பவன் அற்புதமான ஆற்றல் வாய்ந்தவன். இவன் அங்குமிங்கு

மாகச் சிதறிக்கிடந்த தனது நாடுகளைப் பாதுகாப்பதற்கு வலிமையுள்ள ஒரு படையை நிறுவவேண்டுமென நினைத்தான். இவ்விடயத்தில் அவன் பைத்தியங்கொண்டவனாய் தன் நாட்டின் வருமானம் முழுவதையும் 80,000 போர்வீரர்களைக்கொண்ட ஒரு நிரந்தரப் படையைத் திரட்டுவதில் செலவுசெய்தான். அரசியல் நிர்வாகத்தையும் திறமையுடையதாக அமைத்தான். எல்லாரோடும் கலந்து பழகுவது இவனிடம் கிடையாது. அன்றியும், இவன் ஒருவித வசீரகமுமில்லாதவனாயிருந்தான். போர்வீரர்களைத் திரட்டுவதே இவனுடைய ஒரே வேலையாயிருந்தது. ஆறு அடிக்கு மேல் உயரமுள்ளாரைக் கொண்ட ஒரு காவலாளர் படையைத் திரட்டுவதில் ஏராளமான பணத்தைச் செலவு செய்தான். தனது மகனைப் பற்றி இவன் அதிக நம்பிக்கை வைக்கவில்லை. ஏனெனில், அவன் இலக்கிய ஆராய்ச்சியிலும் இதர கவின் கலைகளிலுமே தனது நேரத்தைக் கழித்துவந்தான். ஆனால் இவன் தனது மகனை அந்நிலையில் விடவில்லை. நல்ல இராணுவத்தேர்ச்சி கொடுத்தான். எனவே, பிரஷ்ய மன்னர்கள் எல்லாரிலும் அவன் சிறந்தவனாக விளங்கினான்.

பிரெடரிக் வில்லியத்தின் மகனான இரண்டாவது பிரெடரிக் பட்டத்துக்கு வந்ததும், தனது தந்தை திரட்டிவைத்த சேனையைப் பயன்படுத்த எண்ணினான். இக்காலத்தில் ஆஸ்திரியாவின் சிம்மாசனத்தில் மரியா திரெசா என்ற ஒரு பெண் வீற்றிருந்ததை அறிந்த பிரெடரிக், அவளோடு யுத்தஞ் செய்து சைலீஷியா என்ற அவளது செழிப்பான மாகாணத்தைக் கைப்பற்ற நினைத்தான். இச்சண்டையில் பிரான்சும் இசுபானியாவும் பிரெடரிகை ஆதரித்தன. பிரஷ்யரை, மரியா திரெசாவால் கலைக்க முடியவில்லை. 1756-ல் மறுபடியும் யுத்தம் மூண்டது. இம்முறை பிரான்சு ஆஸ்திரியாவுக்குத் துணை செய்தது. சமீபத்தில் பலமுற்ற ருஷ்யாவும் ஆஸ்திரியாவையே ஆதரித்தது. பிரான்சை எதிர்க்கும் நோக்கமாக பிரித்தானியா இப்பொழுது பிரெடரிகை ஆதரித்தது. பிரெடரிக் பல யுத்தங்களில் சிறந்த வெற்றி பெற்றபோதிலும், ருஷ்யா அவனுடைய நாட்டின் மீது படையெடுத்து பெர்லினைக்கூட கைப்பற்றியது.

ஆனால் பிரெடரிக் ஒருவிதமாக விட்டுக்கொடாது நின்று வந்தான். பிரெடரிக்கின் சென்ம சத்துருவான ருஷ்ய சக்கரவர்த்தினி எலிசபேத் இறந்ததும், ருஷ்யா, பிரஷ்ய ரோடு சமாதானஞ் செய்துகொண்டது. அவனுக்குப் படைத்துணை செய்த பிரித்தானியர் பிரான்சை மிக மோசமாகத் தோற்கடித்துவிட்டதால், சைலீஷியாவை அவனே வைத்துக்கொள்ளக்கூடியதாயிருந்தது. சேனா பலத்தினாலும், பலாத்கார ஆட்சியினாலும் பிரஷ்யாவின் பெருமை நிலைநாட்டப்பட்டது. பின்னர் பிரெடரிக் ருஷ்யாவுடனும் ஆஸ்திரியாவுடனும் சேர்ந்து போலந்தைப் பங்கு போட்டான். இதுவரை சிதறிக்கிடந்த பிராண்டன்பர்க், பிரஷ்யா, சைலீஷியா ஆகிய தேசங்களை ஒன்றுபடுத்தினான். ஒன்றுக்கொன்று அதிக ஒற்றுமையில்லாத சமத்தானங்களின் கூட்டமாகிய ஜெர்மனி என்று வழங்கப்பட்ட தேசத்தில் பிரஷ்யா, ஆஸ்திரியாவுடன் ஒத்த வலிமையுடைய ஒரு வல்லரசாய் விளங்கிற்று. ஒரு நூற்றாண்டின் பின்னர் பிரெடரிக்வுக்குப்பின் ஆட்சிக்குவந்தோர் ஆஸ்திரியா நீங்கிய மற்ற சமத்தானங்களை யெல்லாம் சேனையின் துணைக்கொண்டு ஒற்றுமைப் படுத்தி அதன் மூலமாகப் பிரஷ்யாவை ஐரோப்பிய வல்லரசுகளில் ஒன்றாகும்படி செய்தார்கள்.

V. ருஷ்யாவின் எழுச்சி

மத்திய காலத்திலிருந்த தாத்தாரியார் என்ற சாதியாரின் படையெடுப்புகளுக்குத் தப்பிய மொஸ்கோ என்ற சிற்றரசே ருஷ்ய இராச்சியத்துக்கு அடிப்படையென்று கூறலாம். 16-ம், 17-ம் நூற்றாண்டுகளில் இங்கிருந்த சனங்கள் கருங்கடலுள்ளும், காஸ்பியன் கடலுள்ளும் பாயும் ஆறுகளின் வளம் பொருந்திய பள்ளத்தாக்குகளை நோக்கி தென்கிழக்குப் பக்கமாகப் பிரிந்து குடியேறினர். கிழக்கே அவர்கள் சைபீரியச் சமவெளியூடாக வட ஆசியா முழுவதும் பரவி பசிபிக் கடற்கரைவரை பரந்திருந்தார்கள். இக்குடியேற்ற

வாசிகள் அநேக கஷ்டங்களை அனுபவிக்கவேண்டியிருந்தது. இவர்கள் 'கொசகஸ்' என்றழைக்கப்பட்டனர்.

ருஷ்ய அரசர்கள் சார் என வழங்கப்பட்டனர். (சார் என்பது சக்கரவர்த்தி எனப் பொருள்படும்).

நிலைகுலைந்த கிழக்கு உரோம இராச்சியத்தின் சமயத்தையே இவர்கள் கைக்கொண்டனர். ஆனால் ருஷ்யா அநேகமாய் ஆசியா மயமாய் இருந்ததேயன்றி ஐரோப்பிய மயமாயிருக்கவில்லை. ஐரோப்பாவின் கடல்களை அணுகுவதற்கு ருஷ்யருக்கு வசதியிருக்கவில்லை. மேலும், அவர்களுடைய பழக்கவழக்கங்கள் கீழைத்தேச பழக்கவழக்கங்களாகவே இருந்தன. ஆனால் 17-ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் ஒரு புதிய ருஷ்ய வமிசத்தவர் அரசுகட்டிலேறினர். இவர்களே உரோமனோவ் எனப்படுவோர். முதலாவது உரோமனோவின் பேரனான மகா பீற்றர் என்பவன் ருஷ்யாவில் பல மாறுதல்களைக் கொண்டு வந்தான்.

மகா பீற்றர்

இவன் ஆட்சிகாலம் 1696 தொடக்கம் 1725 வரை. ருஷ்யாவை மேல்நாட்டு மயமாக்கவேண்டுமெனவும், ஐரோப்பியக் கடல்களை ருஷ்யர் அணுகவேண்டுமெனவும் இவன் எண்ணினான். மேல்நாடுகள் பலவற்றுக்குச் சென்று விடயங்களைத் தன் கண்ணாரக் கண்டான். பல கைத்தொழில்களையும் கற்றான். தன்னாடு திரும்பியதும்

மேறினான். அவளது ஆட்சியில் ருஷ்யா துரிதமாக முன்னேறிற்று. அவள் துருக்கியரை வலிதொலைத்து கருங்கடலின் வடகரையின் பெரும்பாகத்தைக் கைப்பற்றினாள். கல்வி, கைத்தொழில் ஆகியவற்றை விருத்தி செய்ய ஒல்லும் வகையில் முயற்சிசெய்தாள். போலந்து பங்கிடப்பட்டபொழுது இவளே பெரும்பாகத்தைப் பெற்றாள். போலந்தின் வலிமையற்ற பாதுகாப்பில்லாத நிலையைக் கண்டு, அதைப் பயன்படுத்தி இலாபம் பெற நிச்சய புத்தியோடு முயன்றவள் இவளே. 1795-ல் இவள் இறந்தபொழுது போலந்து தனது சுதந்தரத்தை யிழந்தது. ருஷ்யா, ஐரோப்பாவில் மிக வலிமையுடைய ஒரு இராச்சியமாய் விளங்கியதுமல்லாமல், ஐரோப்பாவின் ஏனைய பாகங்களையெல்லாம் வென்று பிரான்சுடன் இணைத்த நெப்போலியனோடு சமர்செய்து அவனையுந்தோற்கடித்தது.

முக்கியமான ஆண்டுகள்

1562. மோஹாக்கஸில் துருக்கியர் ஹங்கேரியரைத் தோற்கடித்தனர்.
1640. மகா இலெக்டர் அரசுகட்டிலேறல்.
1696. மகா பீற்றர் அரசுகட்டிலேறல்.
1709. புல்டாவாவில் சுவீடியரை பீற்றர் வெற்றி பெறல்.
1740. மகா பிரெடரிக் சிங்காசனமேறல்.
1756. இரண்டாவது சைலீசிய யுத்தம்.
1762. மகா கதரீன் சிங்காசனமேறல்.
- 1795 போலந்து கடைசியாகப் பங்குபோடப்படல்.

பத்தாம் அத்தியாயம்

1714-ம் ஆண்டு தொடக்கம் 1795 வரை
பிரித்தானியாவின் நிலைமை

I. விக் கட்சியாரின் ஆட்சி

முதலாவது ஜோர்ஜ் மன்னரைச் சிங்காசனத்தில் ஏற்றியது விக் கட்சியே. அடுத்த அரை நூற்றாண்டாக இங்கிலாந்தில் விக் கட்சியாரின் ஆட்சியே நடைபெற்றது. டோரி கட்சி பலங்குன்றியது. இவர்களில் அதிதீவிரமான போக்கையுடைய ஜாகோபைட்ஸ்* என்ற மறைக்கப்படும் ஒரு கட்சியினர், நாடு கடத்தப்பட்ட ஸ்டீவட் வம்சத்தவரை மறுபடியும் சிங்காசனத்துக்கு கொண்டுவருவதற்கு ஓயாமல் சதிசெய்து வந்தார்கள். 1715-ல் இரண்டாவது ஜேம்சின் மகன் ஸ்கொட்லாந்தில் வந்திறங்கினான். 1745-ல் அவனது பேரனான சாஸி இளவரசனும் அவ்வாறு செய்தான். முதலாவது குழப்பம் ஒரு பயனுமுதவவில்லை. இரண்டாவது குழப்பம் ஓரளவுக்கு சித்தியெய்தியபோதிலும் ஈற்றில் தோல்வியாகவே முடிந்தது. சாஸ் எட்வர்ட் என்ற இளவரசன் ஸ்கொட்லாந்து மலைவாசிகள் சிலரைத் திரட்டி, ஒரு சேனையை உருப்படுத்தி இங்கிலாந்துள் டார்பி நகரம் வரை படையெடுத்துச் சென்றான். ஆனால் தேசத்தில் இவனுக்கு ஆதரவு குன்றவே இம்முயற்சி ஆபத்தில் முடிந்தது.

விக் கட்சியில் பெரிய நிலச்சுவான்களும், பணம் படைத்த பெரிய வியாபாரிகளுமிருந்தனர். இவர்

*ஜேம்ஸ் என்ற சொல்லுக்கு இலத்தீனில் 'ஜாகோபைட்ஸ்' என்பது தற்பவம்; ஜேம்சை அனுசரிப்போர் என்பது பொருள்.

களுக்குத் தேர்தல்களில் அதிக செல்வாக்கிருந்தது. சமாதானத்தை நிலைநிறுத்திய விக் ஆட்சியில் சனங்கள் மகிழ்ச்சியோடு சீவியம் நடத்தினர். இங்கிலாந்தும் ஸ்கொட்லாந்தும் வளமுற்று வந்தன. பத்துப்பேரில் ஒருவருக்கே தேர்தலில் வாக்குக் கிடைத்தது. இவர்களில் பலர் தமது பிரபுக்கள் சொல்லியபடி வாக்குக் கொடுக்கவும் சில வேளைகளில் தமது வாக்கைப் பணத்துக்கு விற்கவும் தயாராயிருந்தனர். ஒரு சிறிய கட்சியைச் சேர்ந்த நிலச்சுவான்களாகிய இந்த விக் கட்சிப் பிரபுக்கள் தாம் நினைத்தபடி ஆட்சியை நடத்தினார்கள். அரசனுக்கு ஒரு வித அதிகாரமுமிருக்கவில்லை. அரசியல் திட்டத்தில் விதித்திருக்கும் முறைப்படி ஆட்சி செய்வதோடு அவன் திருப்தியடைந்தான். பிரபுக்கள் சபையிலிருந்தோ, பொதுமக்கள் சபையிலிருந்தோ தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சில மந்திரிகளே, 'கபினெட்' எனப்படும் மந்திரசபை என்ற பெயரோடு அரசாங்க அலுவல்களையெல்லாம் செய்தனர். மந்திரசபைத் தலைவர் பிரதம மந்திரி என அழைக்கப்பட்டார். இவரே ஏனைய மந்திரிகளையுந் தெரிவுசெய்வார். 1721-ம் ஆண்டு தொடக்கம் 1742-ம் ஆண்டுவரை சேர் ரொபேட் வால்போல் என்பவர் மந்திரசபைக் கூட்டங்களில் தலைமைவகித்து வந்தார். பிரதம மந்திரி என்ற பதவியை உண்டாக்கியவர் இவர் என்றே கூறலாம். பொதுமக்கள் சபையில் பெரும்பாலோர் பிரதம மந்திரியின் கொள்கைகளுக்கு மாறாக இருந்தால் அவர் தமது பதவியைத் தாமாகவே விட்டு விலகிவிடுவார். இதுவரை பிரதம மந்திரிகளும் மந்திரசபையும் இக்கொள்கையையே அனுசரித்து வருகின்றன. கைலஞ்சம் வழங்கியும் பாராளுமன்ற அங்கத்தினருக்கு உயர் பதவிகளை வழங்கியும், சேர் ரொபட் வால்போல் தமது பதவியை நிலைநிறுத்தி வந்தார். பிரித்தானியாவில் முக்கியமாக வர்த்தக வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள் இசுபானியரோடும் பிரான்சியரோடும் வியாபார சம்பந்தமான யுத்தஞ் செய்யப் புறப்பட்டதே வால்போலின் வீழ்ச்சிக்குக் காரணமாயிருந்தன. வால்போல்

பிரித்தானியாவை யுத்தத்திலீடுபட விடாமல் புத்தியாக ஆட்சி நடத்தி வந்ததுமல்லாமல், நாட்டின் பண விடயங்களிலும் பல மாற்றங்களை உண்டுபண்ணியதால் நாடு செழிப்புற்றது. வால்போலுக்குப் பின் வந்த மந்திரிகள் அவரைப்போல் அதி திறமை யில்லாதிருந்தபடியால் 1756-ல் ஏழாண்டு யுத்தம் நடைபெற்றபொழுது ஆரம்பத்தில் அலுவல்களை மிக கேவலமாக நடத்தினார்கள். ஆனால் சதாம் பிரபுவான வில்லியம் பிற் என்னும் ஒரு இராச தந்திரியின் திறமையால் நிலைமை சீரடைந்தது. இவர் மிகத் திறமையுடைய யுத்த மந்திரியாக விளங்கினார். இவருடைய முயற்சியினாலேயே அந்தப் போரில் பிரித்தானியர் பெரும் வெற்றிகளையெல்லாம் பெறக் கூடியதாயிருந்தது.

II. விக் கட்சியின் வீழ்ச்சி

இந்த யுத்தம் முடிவதற்குள் மூன்றாவது ஜோர்ஜ் சிங்காசனமேறினான். இவன் தன்னுடைய முதாதைகளான முதலாம், இரண்டாம் ஜோர்ஜ் அரசர்களைப் போலல்லாது இங்கிலாந்திலேயே பிறந்து வளர்ந்து வந்த படியால் ஆங்கிலேயரை ஆட்சி செய்யும் விடயத்தில் அதிக ஊக்கமுஞ் சிரத்தையும் எடுத்து வந்தான். இவனை எதிர்த்த விக் கட்சியார் எவ்வாறு பிசகான முறைகளைக் கையாண்டு ஆதிக்கஞ் செலுத்தினார்களோ அதே முறைகளை அவனும் அனுட்டித்து, நீண்ட காலம் கஷ்டப்பட்ட பின், பாராளுமன்றத்தில் தன்னை ஆதரித்து வந்தவரான நோர்த் பிரபுவை பிரதம மந்திரியாக்கினான். டோரி கட்சியினர் பலர் தமது ஜாகோபைட் கொள்கைகளை விடுத்து இவனையே ஆதரித்தார்கள். தான் நினைத்ததைச் செய்யக்கூடிய மந்திரசபையொன்றையும் நிறுவினான். ஆனால் அமெரிக்கச் சுதந்திரப்போரில் இவனது மந்திரிகள் விடயங்களை மிக மோசமாக நடத்தியதால், இவன் தனது எண்ணங்களை நிறைவேற்ற முடியாமற் போய்விட்டது. நோர்த் பிரபு தமது பதவியிலிருந்து விலகினார். விக் கட்சியார் மறுபடியும் ஆதிக்கம்

பெற்றனர். ஆனால் அவர்களுடைய ஆட்சியும் அதிக காலம் நிலைக்கவில்லை. சதாம் பிரபுவின் மகனான வில்லியம் பிற் என்பவரை ஜோர்ஜ் பிரதம மந்திரியாக்கினான். பிற் தன்னை டோரி கட்சியினன் என்று சொல்லிக் கொண்டபோதிலும், நோர்த் பிரபுவைப்போல் அரசனுடைய விருப்பத்தின்படி எல்லா அலுவல்களையும் நடத்த வில்லை. பிற், தான் நினைத்தபடியே நாட்டை ஆட்சி செய்தார். இவருடைய ஆட்சி ஏறக்குறைய விக் கட்சி யாரின் ஆட்சியைப் போலிருந்தபோதிலும், நாட்டில் முறைகேடான ஒழுக்கங்கள் குன்றின. புதிய சட்டங்கள் அநேகஞ் செய்யப்பட்டன. அரசனுக்கு இக்காலங்களில் இடையிடையே மூளைக்கோளாறு ஏற்பட்டதால் அரசியல் விடயங்களெல்லாவற்றையும் பிற்றே நடத்தி வந்தார். சமாதான காலங்களில் ஒரு மந்திரி செய்யக் கூடிய சீர்திருத்த வேலைகளையெல்லாம் பிற் திறமையாகச் செய்தார். வியாபாரத்தை விருத்தி செய்யப் பெரு முயற்சியெடுத்தார். கிழக்கிந்திய வர்த்தக சங்கத்தார் இந்தியாவில் கைப்பற்றி ஆண்ட தேசங்களின் அரசியல் நிர்வாகத்தை 1784-ல் சீர்திருத்தியமைத்தார். இதன் பயனாக அவ்விடயங்களில் பிரித்தானிய அரசாங்கமும் மேற்பார்வை செய்யக்கூடியதாயிருந்தது. பிரித்தானிய வியாபாரிகள் பிறரை ஆதரித்தார்கள். 1789-ல் பிரான்சியப் புரட்சி ஏற்பட்டது. மூன்று வருடங்களின் பின் 23 வருடங்கள்வரை நடைபெற்ற பிரான்சியப்புரட்சி யுத்தத்தில் பிரித்தானியாவும் ஈடுபடவேண்டியதாயிற்று. யுத்த மந்திரி என்ற முறையில் பிற் தமது தந்தையாரைப் போல அதிக திறமை காட்டவில்லை.

இதுகாறும் பிரபுக்கள் சபையின் அங்கத்தினர் சிலரது ஆதிக்கத்திலேயே அரசாட்சி நடந்து வந்தபோதிலும் அரசியல் முறை பாராளுமன்ற முறையாகவேயிருந்தது. வரி முதலியவை ஏற்படுத்தும் விடயங்கள் ஆதியவை

யெல்லாம் பொதுமக்கள் சபையிலேயே நடைபெற்று வந்தன.* பொதுமக்கள் சபையின் பெரும்பாலோரது ஆதரவு கிடைத்தால்தான் மந்திரிசபை நிலைநிற்கமுடியும்; ஆனால் விக் கட்சியினர் தம்முள் ஒற்றமையாய் இருக்கும் வரை பெரும்பாலோரது ஆதரவைப் பெறக்கூடியதாயிருந்தது. ஆனால் அடுத்த நூற்றாண்டில் மத்திய வகுப்புச் சனங்களும் தொழிலாளரும், தேர்தலில் தங்கட்கும் பங்கு கொடுக்குமாறு கிளர்ச்சி செய்து வாக்குரிமை பெற்றுக்கொண்டதும் பிரபுக்களின் ஆதிக்கம் மெல்ல மெல்லக் குறைந்தது. இவ்வாறு அரசியல் முறையில் எவ்வித மாற்றமுமின்றியே பிரித்தானியாவில் சனநாயக ஆட்சி வேருன்றியது.

III. செல்வச் செழிப்பும் பொருளாதாரப் புரட்சியும்

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் இரண்டு முக்கியமான விடயங்களை பிரித்தானியாவில் நாம் கவனிக்கவேண்டியிருக்கிறது. அவற்றுள் முதலாவது பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியத்தின் வளர்ச்சி. (ஒன்பதாம் அத்தியாயம் பார்க்க). இரண்டாவது நாட்டின் வியாபாரத்திலும் கைத்தொழிலும் ஏற்பட்ட பிரமிக்கத்தக்க முன்னேற்றம். அமெரிக்காவின் பெரும்பாகத்தை பிரித்தானியர் இழந்தபோதிலும், அதே காலத்தில் கப்பின் ஜேம்ஸ் குக் என்பார் ஆஸ்திரேலியா என்ற புதிய கண்டத்தையும், அதைச் சுற்றிப் பல தீவுகளையும் கண்டுபிடித்தார். இவற்றின் பெரும்பாகம் ஆங்கிலேயர் ஆட்சியின்கீழ் கொண்டு வரப்பட்டது. பிரித்தானியப் பொருட்களுக்கு உலக மெங்கும் வியாபாரத் தலங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டமையால் பிரித்தானியக் கைத்தொழிற் பொருட்களும் விசேடமாகச் சீலை நெசவும் மிக விருத்தியடைந்தன.

இந்நூற்றாண்டில் விவசாய முறைகளில் பெரிய மாற்றங்கள் செய்யப்பட்டன. பெரிய நிலச்சுவான்கள் தம் நிலங்களைத் திருத்துவதற்கு எடுத்துக்கொண்ட சலியா

*பிரித்தானியப் பாராளுமன்றம் பொதுமக்கள் சபை, பிரபுக்கள் சபை என இரு பிரிவினையுடையது.

ஊக்கத்தினால், தங்கீழ் வேலைசெய்த விவசாயிகள் இப் புதிய முறைகளைக் கையாளச் செய்தார்கள். 'டெர்னிப்ஸ்' போன்ற கிழங்குவகைகளும் பயிர்செய்து பரப்பப்பட்டன. புற்செய்கையினால் கால்நடைகட்கு குளிர் காலங்களில் உணவளிக்கக் கூடியதாயிருந்ததுடன், நிலத்துக்கு ஓய்வெடுக்கவும் வசதியேற்பட்டது. அன்றியும், பேக்லெல் என்பவர் மாடு, ஆடுகட்கு விஞ்ஞான முறையாக உணவு கொடுத்து நல்ல இனக் கால்நடைகளை விருத்தி செய்தார். உழுதல், விதைத்தல் நீர்ப்பாய்ச்சல் ஆகியவற்றில் புதிய முறைகள் கையாளப்பட்டன. இதன் பயனாக செய்கையற்று வெறுந் தரையாய்க் கிடந்த பெரிய நிலப் பரப்புக்கள் கமச் செய்கைகேற்ற நிலங்களாக்கப்பட்டன. தானியமும், இறைச்சியும் முன்னையிலும் அதிகமாகப் பெருகவே நிலப்பிரபுக்களும் கமக் காரரும் செல்வந்தராயினர். ஆனால் சொற்ப நிலமுடையவர்கள், புதிய இம்முறைகளைக் கையாள முடியாதபடியால் மிகக் கஷ்டப்பட வேண்டியதாயிற்று. வெறுந்தரைகளில் தமது கால்நடைகளை மேய்த்து வந்த இவர்கள் இப்பொழுது அவ்வுரிமையை இழந்து, தமது சிறிய நிலங்களையும் விட்டு கூலிக்காரராக வேலைசெய்ய வேண்டி ஏற்பட்டது. இந்நூற்றாண்டின் இறுதியில் இவர்களுடைய நிலைமை மிக மோசமாயிற்று.

இசுபானிய அரசனின் துன்புறுத்துகளுக் காற்றது பிளாண்டேர்சிலிருந்து இங்கிலாந்துக்குத் தப்பி ஓடிய புரட்டஸ்தாந்திய நெசவுக்காரரின் முயற்சியால், எலிசபெத் இராணி காலத்தில் இங்கிலாந்தின் புராதன கைத்தொழிலாகிய நெசவுத்தொழில் பெரிதும் முன்னேற்ற மடைந்தது. பருத்தி நூற் புடவைத்தொழில் உட்பட அநேக புதிய கைத்தொழில்கள் அடுத்த நூற்றாண்டில் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. 18-ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் நெசவுத்தொழில் அதிசயிக்கத்தக்கவிதமாக முன்னேற்றமடைந்தது. பல புதிய நெசவு யந்திரங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. மிகக் குறைந்த செலவில் பெருந்தொகையான துணியை நெசவு செய்தார்கள்.

இந்நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் நீராவியைக் கொண்டு இயந்திரங்களை இயக்கலாமென அறிந்தார்கள். ஜேம்ஸ் உவாட் என்பவர் நீராவியினால் இயக்கக்கூடிய ஒரு யந்திரத்தைக் கண்டுபிடித்தார். முன்னர் நீர்வீழ்ச்சியின் வேகத்தால் இயக்கப்பட்ட இயந்திரங்களை இதன் பின்னர், நீராவி யந்திரங்களால் இயக்கினர். பின்னிட்ட காலத்தில் வேறு பலவகையான கைத்தொழில்களுக்கும் நீராவி யந்திரங்கள் உபயோகிக்கப்பட்டன. இதனால் கைத்தொழில் முறையில் பல மாற்றங்களேற்பட்டன. 19-ம் நூற்றாண்டுச் சரித்திரங் கற்போருக்கே இதன் விபரங்களவசியம், ஆனால் கைத்தொழிலில் ஏற்பட்ட இம்மாற்றங்கள் 18-ம் நூற்றாண்டிலேயே ஆரம்பமாயின. இம்மாற்றங்களைச் சரித்திரக்காரர் கைத்தொழிற் புரட்சி அல்லது பொருளாதாரப் புரட்சி என்று வழங்குவர். நிலக்கரி, இரும்பு ஆகியவற்றின் உதவியால் நீராவி யந்திரங்கள் செய்யப்பட்டன. 16-ம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் நிலக்கரி ஏராளமாக அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்டது. 18-ம் நூற்றாண்டில் நிலக்கரியை உபயோகித்து இரும்பை நல்லமுறையில் உருக்கி எடுக்கக் கூடியதாயுமேற்பட்டது.

பதினேழாம், பதினெட்டாம் நூற்றாண்டுகளில் வேறு பலவகையான கைத்தொழில்களும் விருத்தியடைந்தன. 18-ம் நூற்றாண்டில் போக்குவரத்துச் சாதனங்களும் மிக முன்னேற்றமடைந்தன. கால்வாய்கள் கட்டப்பட்டன. வீதிகள் திருத்தியமைக்கப்பட்டன. இம்மாற்றங்களைப் பிரித்தானியரே முதலாகச் செய்துகாட்டி, கைத்தொழில் வர்த்தகங்களில் முக்கியம்பெற்ற நாட்டினராய் விளங்கினர்.

முக்கியமான ஆண்டுகள்

1714. முதலாவது ஜோர்ஜ் (ஹனோவரைச் சேர்ந்தவன்) சிம்மாசனமேறுதல்.

120 நம்முன்னோரளித்த அருஞ்செல்வம்

1721. சேர் ரொபேட் வால்போல் 'பிரதம மந்திரி' யாதல்.

1739. இசுபானியாவுடன் சண்டை (ஜென்கினதுகாது சம்பந்தமான யுத்தம்.)

1757. பெரிய பிற மந்திரியாதல்.

1760. மூன்றாம் ஜோர்ஜ் சிம்மாசனமேறல்.

1784. இனைய பிற முதல் மந்திரியாதல்.

1792. புரட்சியிலீடுபட்ட பிரான்சுடன் யுத்தம்.

பதினோராம் அத்தியாயம்

விஞ்ஞான அறிவிலும், எண்ணப்பாங்கிலும்
ஏற்பட்ட மாற்றமும், பிரான்ஷிய புரட்சியும்

I. விஞ்ஞான வளர்ச்சி

பிரித்தானிய கைத்தொழிலிலும், ஓரளவிற்கு ஏனைய நாடுகளிலும், மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. விஞ்ஞான அறிவும், எண்ணப்பாங்கும் வளர்ச்சியடைந்ததால், ஐரோப்பிய சமுதாயத்தில் நாகரிக முன்னேற்றம் காணப்பட்டது. ஆனால் இம் முன்னேற்றம் காணப்பட்ட பொழுதிலும் அரசரும், அரசாங்கங்களும் போர் செய்வதை நிறுத்தவில்லை. போர் செய்வது, பிணக்குகளைத் தீர்ப்பது அநாகரிகம் என்று உணர்ந்த பின்னரும், இற்றை வரை அவ் வழக்கம் ஒழிந்தபாடில்லை. எப்படியிருந்த போதிலும், தற்போதைய சமுதாயத்தில் அநாகரிக வழக்கங்கள் குறைந்து, மனிதத் தன்மை பெருகிற்று. நாளாந்த வாழ்க்கையில், தேநீர், காப்பி, புகையிலை, நல்ல தளபாடங்களுடன் வீடுகளமைத்தல், உலோகம், மரம் ஆகியவற்றால் செய்யப்பட்ட பாத்திரங்களுக்குப் பதிலாகக் பீங்கான் பாத்திரங்கள், நல்ல வீதிகளமைத்தல் போன்ற வசதிகள் புகுத்தப்பட்டன. இவை ஆரம்பத்தில் தனவந்தர்களால் அனுபவிக்கப்பட்டு வந்தன. நாளடைவில் சமுதாயத்தின் மத்திய வகுப்பினரிடையும், பின் கீழ் தர வகுப்பினரிடையும் பரவியது.

இம்மூன்று நூற்றாண்டுகளிலும் நவீன விஞ்ஞான சாத்திரம் வளர்ச்சியுற்றது. அத்துறையில் பல புதிய

விடயங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. பிரான்சிஸ் டெஸ்காட்டெஸ் என்றொரு பெரிய கணித நிபுணர் இருந்தார். அவரைப் பின்பற்றி சேர் ஐசாக் நியூட்டன் என்ற ஆங்கிலேயர் வான சாத்திரத்திலும் பெளதிகசாத்திரத்திலும் பெரிய, புது உண்மைகளைக் கண்டறிந்தார். பதார்த்தங்கள் நிலத்தில் ஏன் விழுகின்றன என்பதை விளக்கும் 'புவியீர்ப்புப் பிரமாணத்தை' சேர் ஐசாக் நியூட்டன் விளக்கிக் காட்டினார். வாயுவின் அழகத்தை யறிவதற்குக் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட வாயுமானி (பரோமீற்றர்) என்னும் கருவியும், சீதோஷ்ண நிலையை யறிவதற்குக் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட தாபமானி (தேர்மோமீற்றர்—உஷ்ணமானி) என்னும் கருவியும் பெளதிக சாத்திர ஆராய்ச்சியின் பயனாக கண்டறியப்பட்டவைகளாம். மின்சார சக்தியின் இயல்புகள் அமெரிக்க தேசத்தவராகிய பிறுங்கினின் என்பவராலும் பற்றறியென்னும் மின்சார அடக்கம் இத்தாலிய தேசத்தினராகிய வொல்டா, கல்வாணி என்பவர்களாலும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. இக்காலத்தில் நிலவிவரும் பெளதிக சாத்திரம் தாபிக்கப்பட்டது. பொயில், பிறீஸ்ட்லீ, கவென்டிஷ் என்ற ஆங்கிலேய விஞ்ஞான சாத்திரிகளும், லவோயிசியர் என்ற பிரான்சிய விஞ்ஞானியும் இரசாயன சாத்திரத்தோடு சம்பந்தப்பட்ட ஆராய்ச்சிகளை நடத்தினர். இவ்விதமாகவே காற்றிலும், தண்ணீரிலும் என்னென்ன வாயுக்கள் கலந்துள்ளன என்பதும், இரசாயன சாத்திரத்தின் இன்னோரென்ன அடிப்படையான உண்மைகளும் கண்டறியப்பட்டன.

உயிர்களைப்பற்றி விளக்கும் சீவ சாத்திரத்திலும், அதன் கிளையான வைத்திய சாத்திரத்திலும் மிகுந்த முன்னேற்றமேற்பட்டது. ஹாவே என்ற ஆங்கிலேயர் இரத்தோட்டத்தைப்பற்றிக் கண்டறிந்தார். லீயு

வென்கோக் என்ற ஒல்லாந்தர் (டச்சுக்காரர்) பக்டீரியா* எனப்படும் நுண்ணிய கிருமிகளைப்பற்றியும் ஏனைய பல முக்கியமான விடயங்களைப்பற்றியும் புது உண்மைகளைக் கண்டுபிடித்தார். சுவிற்செர்லந்து வாசியாகிய வொன் ஹாலரும் ஸ்கொத்லாந்து தேசத்தவராகிய ஹன்றும் முக்கியமான இரு சத்திர வைத்தியர் ஆவர். அவர்கள் மனித அங்க நிலையைப்பற்றிய மற்றும் உண்மைகளைக் கண்டறிந்தார்கள். இவர்களது பெறுமுயற்சியாலேயே அங்காதிபாதம், உடல் நூல் என்பவற்றின் வளர்ச்சி பெரிதும் விருத்தியடைந்தது. இவ்வாராய்ச்சிகள் வைத்தியப் பகுதியின் முன்னேற்றத்துக்கு அறிகுறியாய் விளங்கியதோடு மனித வர்க்கத்தின் நோய்களைக் குறைப்பதற்குச் சாதனங்களுமாயின. பிரான்சு தேசத்துப் பவ்வன், சுவீடன் தேசத்து லிஸேன்ஸ் போன்ற மற்றைய விஞ்ஞான சாத்திரிகள் உயிரியல் தாவரவியல், முன்னேற்றத்துக்குக் கொண்டு வந்ததுமன்றி அவற்றைச் சாத்திர ரீதியாகப் படிக்கக் கூடிய முறையில் பாகுபடுத்தியும் விட்டார்கள்.

இங்கு குறிப்பிடப்பட்டோர் விஞ்ஞான சாத்திர ஆராய்ச்சியாளர் குழாத்தில் முக்கிய இடம் பெற்றவர்களில் ஒரு சிலரேயாம். சாத்திரீக சம்பந்தமான ஆராய்ச்சியின் பொருட்டுப் பல கழகங்கள் தோன்றலாயின. அவற்றுள் 1662-ம் ஆண்டில் இரண்டாம் சாள்ஸ் மன்னனின் ஆதரவின்கீழ் இலண்டனில் ஏற்பட்ட ரோயல் கழகம் முக்கியமானதாகும். இரண்டாம் சாள்ஸ் மன்னன் மற்றைய அரச குடும்பத்தவரையும், பிரபுக்களையும் போன்று விஞ்ஞான சாத்திரத்தின் பலதுறைகளது வளர்ச்சியில் பெரிதும் ஊக்கங்காட்டி நின்றான்.

*பக்டீரியா என்பவை மிக நுண்ணியதான சீவசெந்துக்கள். அவை பூதக்கண்ணாடியின் மூலம் பார்ப்பினன்றி ஊனக்கண்ணுக்குத் தோற்றம். அவற்றின்மூலம் பல நோய்கள் பரவுகின்றன.

II. அறிவுத்துறையில் ஏற்பட்ட வேறு சில

மாற்றங்கள்

முற்கூறியவாறு அறிவு வளர்ச்சிக்கு ஆதரவளித்தோர் நூல்களையும் ஏட்டுப்பிரதிகளையுந் திரட்டி நூல் நிலையங்களிற் சேமிப்பதிலும், நூல் எழுதுபவர்களை ஊக்கப்படுத்துவதிலும் சிரத்தை யெடுத்துக்கொண்டனர். 17-ம் நூற்றாண்டில் மொலியர், கோர்னேலி, ரேசின் போன்ற பிரான்சிய நாடக ஆசிரியர்களின் நாடகங்களும் வேறு பல பிரான்சிய இலக்கியங்களுந் தோன்றின. அதே காலத்தில் மில்ற்றன் என்ற ஆங்கில மகாகவி அரிய நூல்களை எழுதினார். அவரைப் பின் தொடர்ந்து டிஹடன், போப் போன்ற கவிகளும், அடிசன், ஸ்ரீல் போன்ற கட்டுரை ஆசிரியர்களும் பிறரும் பல நூல்களை எழுதுவராயினர். 18-ம் நூற்றாண்டில் டாக்டர் சாமுவேல் ஜோன்சன் என்பார் பல பிரக்யாதி பெற்ற நூலாசிரியர்களிடையே மிளிர்ந்து விளங்கினார். இங்கிலாந்திலேயே நாவல் என்றழைக்கப்படும் கற்பனைக் கதைகள் இலக்கியமாகத் தோன்றின. அவை இலட்சக்கணக்கான வாசகர்களுக்கு இன்பத்தை யளித்தன. 18-ம் நூற்றாண்டில் ஜெர்மனியில், ஹாண்டல், பாச், ஹையிடன், மொசாட் போன்ற சங்கீத வித்வான்கள் தொற்றினதுமன்றி இனிய கானத்தைப் பிறப்பிக்கும் அநேக சங்கீதக் கருவிகளும் புதிதாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன.

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் மதவிடயங்களில் ஊக்கங் குன்றியது. முந்திய நூற்றாண்டுகளில் மதசம்பந்தமான போர்களில் மக்கள் சிந்திய இரத்தம் பொது மக்களுக்கு வெறுப்பைக் கொடுத்தது. சிலர் கிறிஸ்து மதத்தின் அடிப்படையான கொள்கைகளில் நம்பிக்கையிழந்து வரையறையற்ற ஒரு மதத்தைத் தழுவினர். எனவே, அக்காலத்தில் நிலவிவந்த சமயங்களைத் தாறுமாறாய்க் கண்டிப்பதற்கான வழிகோலப்பட்டது பிரான்சியப் புரட்சிக் காலத்தில் இத்தகைய மதக்கண்டனம் நடைபெறலாயிற்று.

III. பிரான்சிய புரட்சியின் ஆரம்பம்

தற்கால வரலாற்றில் பிரான்சிய புரட்சி ஒரு பிரதானமான நிகழ்ச்சியாக விளங்குகிறது. இதன் உண்மை வரலாறு 19-ம் நூற்றாண்டின் வரலாற்றைக் கற்பவருக்கு உரியதாகவிருந்த பொழுதிலும், முந்திய நூற்றாண்டுகளில் ஏற்பட்ட என்னென்ன சம்பவங்கள் இப்புரட்சிக்குக் காரணமாயிருந்ததென அறிவது நன்று.

புரட்சியென்றால் மாற்றம், அல்லது கூட்டமாகத் தொடர்ந்து வரும் மாறுதல்கள். விஞ்ஞான அறிவின் முன்னேற்றமும், விடயங்களை நுண்ணறிவுடன் ஆராயும் விவேக வளர்ச்சியும் அறிவு சம்பந்தமான புரட்சியென்று கூறப்படும். கைத்தொழில், வியாபாரம், விவசாயம் ஆகியவற்றில் ஏற்படும் மாற்றங்களை பொருளாதாரப் புரட்சி எனலாம். ஆனால், அரசியலில் புரட்சி எனப்படுவது சண்டைச்சர்ச்சவுகளோடு கூடிய குழப்பத்தினாலேற்படும் மாற்றங்களையே குறிக்கும். 1688-ல் இங்கிலாந்தில் நடைபெற்ற அரசியல் புரட்சியில் பெரிய நிலச் சுவான்கள் அரசியல் ஆதிக்கத்தைக் கைப்பற்றினர். அத்துடன் முடியாட்சிக்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளியிடப்பட்டது. பின்னர், பிரபுக்களாட்சியிலிருந்த நாடு சிறிது சிறிதாக சனநாயக ஆட்சியில் முற்றியது. (10-ம் அத்தியாயம் பார்க்க). வட அமெரிக்க குடியேற்ற வாசிகள் பிரித்தானியர் ஆட்சியிலிருந்து விலகிக்கொண்டதை 'அமெரிக்க புரட்சி' என்று கூறுவர். மற்றவர்களின் தலையீட்டின்றி அமெரிக்கர் தமது விஷயங்களைத் தாங்களே தீர்மானிக்க இப்புரட்சி சந்தர்ப்பமளித்ததனால் ஐக்கிய அமெரிக்கா உலகத்திலேயொரு பெரிய சனநாயக நாடாக முதிர்ந்தது.

உயர் வகுப்பாரின் விசேட உரிமைகளைத் தகர்த்தெறிந்து மக்களெல்லோர்க்கும் சமஉரிமை கொடுக்க வேண்டுமென்பதே பிரான்சிய புரட்சிக்காரரின் முக்கிய நோக்கமாகும். 'பூசுவாசெ' என்று பிரான்சில் வழங்கப்படும் மத்திய வகுப்பாரே இப்புரட்சியில் அநேகமாகக் கலந்தார்கள். இக்காலத்திலே பிரான்சிலும், ஐரோப்பாவின் ஏனைய கண்டங்களிலும், பிரபுக்கள் தமக்கென சகலவிதமான விசேட உரிமைகளையும் சட்ட

1780-ல் உலகில் பல பாகங்களிலும்

ஐரோப்பியருக்கிருந்த தேசங்கள்

பூர்வமாகச் செய்துகொண்டார்கள். பிரித்தானியாவில் பிரபுக்களாட்சியே நடைபெற்றபோதிலும் சட்டங்களைப் பொறுத்தவரையில் ஒரு குலத்துக்கொரு நீதி வழங்கப்படவில்லை. பிரான்சில் மத்திய வகுப்பாரே அரசாங்க வேலைகளைச் செய்துவந்தபோதிலும் அரசாங்கத்திலும், திருச்சபைகளிலும் உயர்ந்த சம்பளமுள்ள பெரிய பதவிகளையெல்லாம் பிரபுக்கள் கைப்பற்றினர். ஜெர்மனியிலுள்ளதுபோல் பிரான்சில் குடிகள் அடிமைகளாயில்லாவிட்டாலும், பிரபுக்களுக்குத் தேவையான பண உதவியோ, சரீர சேவையோ எல்லாம் இவர்களே செய்யவேண்டும். மேலும், அரசனுக்கு ஏராளமான வரிகளையும் இறுக்கவேண்டியிருந்தது. இவ்வாறே மத்திய வகுப்பாரும் பெருந்தொகையான வரியைச் செலுத்திவந்தார்கள். ஆனால் பிரபுக்கள்மீது சொற்ப வரியே விதிக்கப்பட்டது.

பதினாலாம் உலூயியின் ஆட்சியில் நிகழ்ந்ததுபோல், அரசாங்கம், திறமையாகவும் பழுதில்லாமலும் நடைபெறும்வரையில் சனங்கள் இந்நிலைமையைச் சகித்துக் கொண்டனர். ஆனால் 18-ம் நூற்றாண்டில் அரசியல் திறமையின்றி நடத்தப்பட்டதோடு, பிரான்சு பெருத்த கடனாளியாகியும் விட்டது. சண்டைகளிலெல்லாம் பிரான்சு பிரதானமாக பிரித்தானியாவால் தோற்கடிக்கப்பட்டது. எங்கும் அதிருப்தி ஏற்பட்டது. பெரிய ஆசிரியர்களும் தத்துவ அறிஞரும் அரசாங்கத்தைக் கண்டித்து எழுதினர். இவர்களுடைய நூல்கள் மிகவும் பிரசித்திபெற்று வந்ததால் அரசாங்கம் முன்னேயிலும் அபகீர்த்தியடைந்தது. வொல்ற்றெயிர் என்ற ஆசிரியர் அரசாங்கத்தையும் திருச்சபையையும் கேலிசெய்தார். பிரித்தானியாவில் நடைபெறும் அரசியல் முறையை வகுக்கவேண்டுமென மொண்டெஸ்கூ என்பவர் முழங்கினார். மனிதவர்க்கத்திடையே எங்கும் உயர்வு தாழ்வின்றிச் சமத்துவமும் சகோதரத்துவமும் நிலவவேண்டுமென ஹூசோ என்பவர் இடித்துரைத்தார். 'சுதந்திரத்தோடு இப்பூமியில் தோன்றிய மனிதன் எங்கும் கட்டுண்டிருக்கிறான்' என அவர் எழுதினார். நாட்டின் அரசாங்கத்தில் ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் பங்கிடுக்க வேண்டுமென அவர் வாதித்தார். இவ்வெண்ணங்கள்

மத்திய வகுப்பாரையும், நிதான புத்தியுள்ள பிரபுக்களையும் கூடச் சிந்திக்கச் செய்தன. விஞ்ஞான அறிவிலும் எண்ணப்பாங்கிலும் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள், விடய ஆராய்ச்சி உடைய எல்லாரையும் 'முன்னேற்றத்தில் நம்பிக்கை வைக்கச் செய்தன. பழைய நியாயமற்ற உரிமைகளையும் சம்பிரதாயங்களையும் உடைத்தெறிந்து அரசியலிலும் அரசாங்க நிர்வாகத்திலும் நியாயத்தையே மேற்கொள்ளவேண்டுமென இவர்கள் வாதித்தார்கள். இவ்வகையான எண்ணங்கள் அரசர்களைக்கூடச் சிந்திக்கச் செய்தன. ஆஸ்திரிய மன்னனான இரண்டாவது ஜோசப் சக்கரவர்த்தி போன்றவர்கள்கூட பிரசைகளின் நன்மைக்காகவே ஆட்சி நடத்தவேண்டும், தங்களுடைய ஆடம் பரத்துக்கல்ல வென்பதை நன்குணர்ந்து, முன்னேயிலும் பார்க்க காருண்யமாக அரசியலை நடத்தினர். இத்தகைய சீர்திருத்த எண்ணங்கள் பிரான்சில் அதிக வலுவடைந்திருந்த காலத்தில், 1789-ல் பதினாறாம் உலூயி மன்னன், தனது அரசாங்கம் பணமுறிவுற்றதை அறிந்து பிரான்சியத் தேசியப் பிரதிநிதிகள்சபையான 'ஸ்டேட்ஸ் ஜெனரல்' சபையைக் கூட்டினான். அந்நேரத் தொட்டு சீர்திருத்தங்கள் நாட்டில் அடுத்தடுத்து வந்தன.

மிதவாதிகளின் கையிலிருந்து இச்சீர்திருத்தக் கிளர்ச்சி தீவிரவாதிகளிடத்து எவ்வாறு சென்றதென்பதைப்பற்றியும், நல்லெண்ணமுடைய பலமற்ற உலூயி மன்னனும் அவனது அழகிய இராணியும், எண்ணிறந்த பிரபுக்களும் ஏனையோரும் எவ்வாறு கழுமரத்துக்கிரையாயினர் என்பதைப்பற்றியும், ஐரோப்பா முழுவதும் எவ்வாறு நீண்ட யுத்தத்தில் அமிழ்ந்திருந்ததென்பதைப்பற்றியும், நெப்போலியன் என்ற பெரிய அரசியல் விற்பன்னன் பிரான்சில் எவ்வாறு இராணுவ சர்வாதிகார ஆட்சியை நிறுவினான் என்பதைப்பற்றியும் கூறுவதற்கு இங்கு இடமில்லை. ஆனால் இப்புரட்சியின் பயனாக பிரான்சிலும் ஏனைய நாடுகளிலும் பழைய பிரபுக்களாட்சி ஒழிந்து சனநாயக ஆட்சி தாபிக்கப்பட்டது.

தற்காலத்தில் பல ஐரோப்பிய நாடுகள் இச் சனநாயக அரசியல் முறையைக் கைவிட்டு, ஒருவனால் ஆக்கப்பட்ட சர்வாதிகார அரசியல் முறை நிலவுவதை விரும்புகிறார்கள். இவர்களின் கருத்துப்படி அரசு மக்களிலும் மேம்பட்டது. மக்கள் அரசிற்குக் கடமையாற்ற வேண்டுமெனியோழிய, அவ்வரசின் கருமங்களில் ஈடுபட்டு தமது அபிப்பிராயத்தை நிலைநாட்ட முடியாது. அவர்கள் சர்வாதிகாரியின் கட்டளைகளுக்கு மறுப்பின்றிக் கீழ்ப்படிய வேண்டும். இச் சர்வாதிகாரி இவற்றையெல்லாம் மக்களின் நயத்திற்காகவே செய்கிறார். இக் கருத்துச் சில ஐரோப்பிய நாடுகளில் இருந்த பொழுதிலும் சனநாயக அரசியல் முறையை இலங்கை இந்தியா போன்ற புதிய சுதந்திர நாடுகள் ஏற்றன. ஆனால் இச் சனநாயக அரசியல் முறை சரியாக நடைபெற வேண்டுமாயின் அதில் ஈடுபடும் மக்கள் ஒழுங்காகச் சுயபுத்தியுடன் தமது வாக்குகளைப் பிரயோகிக்க வேண்டும். அவர்கள் தமது வாக்குகளை வீண் ஏவுதலுக்கும் கைலஞ்சத்திற்கும் பலியாக்கினார்களானால் சனநாயக அரசியல் முறை ஓர் சீர்கேடான அரசியல் முறையாக மாறிவிடும். மக்கள் தமது குழுவில் ஏற்படும் விடயங்களில் ஊக்கம் காட்டி அவற்றைச் சரிவர நடத்தி வந்தால் அவர்கள் உண்மையான சனநாயக முறைகளில் பழக்கப்பட்டவராய், தேசிய பொதுத் தேர்தல் காலங்களில், நாட்டிற்கு நன்மை பயக்கும் உத்தம பிரதிநிதிகளைத் தெரிவு செய்து அனுப்பக்கூடியவராயிருப்பார்கள்.

முக்கியமான ஆண்டுகள்

1748. சட்டங்களின் தத்துவம் ' என்ற நூலை மொண்டெஸ்கூ எழுதினார்.
1762. றாசோ தமது ' சமூக உடன்படிக்கை ' என்ற நூலைப் பிரசுரித்தார்.
1778. வொல்ஹெயரின் மரணம்.
1789. பிரான்சியப் புரட்சியின் ஆரம்பம்.

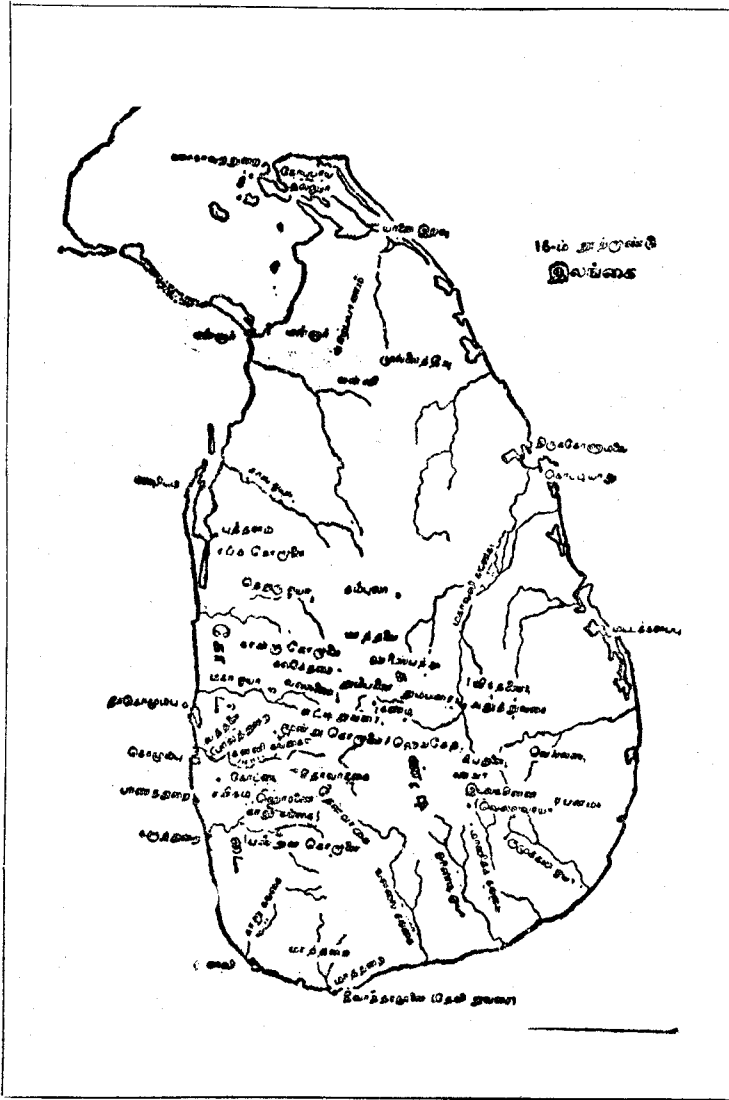
பன்னிரெண்டாம் அத்தியாயம்

போர்த்துக்கீசர் வருகையும் கத்தோலிக்க சமயமும்

I. 1505-ல் இலங்கையின் அரசியற் பிரிவுகள்

கீழ்நாடு வந்த போர்த்துக்கீசர் இலங்கைக்கு வந்த பொழுது இந்நாடு மூன்று அரசர்களால் ஆளப்பட்டு வந்தது. இவ்வரசர்கள் கோட்டை, யாழ்ப்பாணம், கண்டி, ஆகிய இராச்சியங்களை முறையே ஆட்சி செய்தனர். கோட்டைக்கு அரசனாக ஏழாவது வீரபராக்கிரமபாகுவும் (1484-1509), யாழ்ப்பாணத்திற்கு அரசனாக பரராச சேகரனும் (1478-1519) கண்டிக்கு அரசனாக விக்கிரமபாகுவும் (1480-1511) இருந்தனர். முதலில் விக்கிரமபாகுவின் இராசதானி கம்பளையாக விருந்தது. ஆனால் பின் அவன் அதை விடுத்து கண்டியைத் தனது இராசதானியாக ஆக்கிக் கொண்டான்.

ஒவ்வொரு அரசனின் இராச்சிய எல்லைகளும் வரையறுக்கப்பட்டிருந்தன. புராதன காலத்தில் இலங்கை, இராஜரட்டை, மாயரட்டை, உருகுணை, மலையரட்டை என நான்காகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. அந்தப் பிரிவுகளெல்லாம் இப்பொழுது மாறிவிட்டன. படத்தில் காட்டியபடி கோட்டை இராச்சியம் வடக்கே கலஹா தொடங்கி தெற்கே வளவை கங்கைவரை பரந்து தற்கால மாகாணங்களாகிய வடமேல் மாகாணம், மேல் மாகாணம், சப்பிரகமுவா மாகாணம் ஆகிய மூன்றையும் தென் மாகாணத்திலுள்ள காலி, மாத்தறைப் பகுதிகளையும் உள்ளடக்கியிருந்தது. அது சப்த கோறளையென்றும், நான்கு கோறளை, மூன்று கோறளையென்றும் இரயிகம், தேவனாக, மாத்தறை என்றும் குறிச்சிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது.

கோட்டையே இவ்விராச்சியத்துக்குத் தலைநகர். நாற்புறமும் நல்ல அரணுடையதாய், எதிரிகளால் இலேசில் தாக்கமுடியாத விதமாக அந்நகர் அமைந்திருந்தது. பெரும்பகுதியும் நீரினால் அல்லது சதுப்பு நிலங்களால் சூழப்பட்டிருந்தது. இவையில்லாத தரைப்பக்கத்தில் உயர்ந்த மதில்கள் அரண்செய்தன. மதில்களைச் சூழ்ந்து அகழியும், மண்ணுலமைந்த சுவரும் விளங்கின. மேலும், இந்நகர் பிரதானமான ஒரு தானத்தில் அமைந்திருந்தது. நாட்டினுள்ளே நுழைவதானால் கோட்டையைத் தாண்டியே போகவேண்டியதாயிருந்தது. ஒரு பாதை களனி கங்கையை—இக்காலத்து பாலத்துறை என்று வழங்குமிடத்தில்—குறுக்கிட்டது. மேலும், வட பக்கமாகக் கொழும்புக்குச் செல்வதானாலும் கோட்டையைத் தாண்டியே போகவேண்டியிருந்தது. இவ்வழி களனியை வத்தளை என்னுமிடத்தில் சந்தித்தது. மேலும் ஹோரணை மார்க்கமாகத் தென் கிழக்குத் திசையாய்க் கொழும்புக்கு வருவோரும் கோட்டையைச் சந்தித்தே செல்லவேண்டியிருந்தது.

கிழத்திசை நாடுகளில் இலங்கைக் கறுவாவைப்போல் சிறந்த கறுவா வேறெங்குங் காணப்படவில்லை. சிலுவையுத்தம் முடிந்ததின் பின்னர் இலங்கைக் கறுவாவுக்கு அதிகம் மதிப்பு ஏற்பட்டது. எனவே, கறுவா வியாபாரம் விருத்தியடையத் தீவின் தென்மேற்குப் பகுதிகள் மற்றப் பாகங்களிலும் சிறப்புப் பெற்றன. ஏனெனில், தென்மேற்குப் பருவப் பெயர்ச்சிக் காற்றினால் மழையைப்பெறும் இப்பிரதேசங்களிலேயே கறுவா ஏராளமாக வளர்ந்தது. நாம் முன்கூறியபடி கோட்டையை முதல் முதல் இராசதானியாக்கியவன் ஆரூவது பராக்கிரமபாகு என்பவன். கறுவா வியாபாரத்தைக் கைப்பற்றித் தனது வருமானத்தைப் பெருக்கிக்கொள்ளவேண்டுமென்ற நோக்கங்கொண்டே, அந்நகரத்தை இவன் இராசதானியாக்கினான். இத் தமிழ்ப் படைகளின் எதிர்ப்புக்கு இவன் அங்கு சென்று ஒதுங்கவில்லை. இவனைப் போலவே இவனுக்குப் பின் வந்த அரசர்களும் கறுவா

வியாபாரத்தினால் வருவாயை அதிகரிக்கலாமென எண்ணி அந்நகரையே இராசதானியாகக் கொண்டனர்.

யாழ்ப்பாண இராச்சியம், யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டையும் அதைச் சார்ந்த அயல் தீவுகளையும் இக்காலத்து முல்லைத்தீவு, மன்னார்ப் பகுதிகளையும் உள்ளடக்கியிருந்தது. இங்கு தமிழரே அதிகமாக வசித்தனர். இவர்கள் சைவ சமயத்தை அனுட்டித்தனர். யாழ்ப்பாணப் பட்டினத்திலிருந்து சில மைல் கிழக்கேயுள்ள நல்லூர் என்னும் நகரமே இராசதானியாக இருந்தது. மன்னாருக்கும், திருகோணமலைக்குமிடையேயுள்ள வன்னி என்னும் பகுதி வன்னியர் என்ற வேளாள அதிகாரிகளால் ஆளப்பட்டு வந்தது. யாழ்ப்பாண அரசனுக்கு இவர்கள் மீது அதிக அதிகாரம் இருக்கவில்லை. 13-ம் நூற்றாண்டிலிருந்து இவர்கள் அநேகமாகத் தாங்கள் நினைத்தபடியே ஆட்சி நடத்தி வந்தார்கள்.

பழங்காலத்தில் உடரட்டை என வழங்கிவந்த கண்டி இராச்சியம், உடநுவரை, எட்டிநுவரை, தம்பறை, ஹரிஸ்பற்று, ஹேவஹேத என்ற ஐந்து பகுதிகளை உடையதாயிருந்தது. ஆனால் கண்டியரசனுக்கு ஊவா, மாத்தளை, பனமா, மட்டக்களப்பு, வெல்லச, விந்தளை, திரிகோணமலை என்ற குறிச்சிகளின் அதிகாரிகளும் கட்டுப்பட்டிருந்தனர். விந்தளை, வெல்லச என்ற இடங்கட்குக் கிழக்கே வெகு சிலரே குடியிருந்தனர். இவர்களிற் பெரும்பாலோர் வேடர். காட்டு மிருகங்களும் இப்பகுதிகளில் அதிகம். மட்டக்களப்புக்கு மேற்கேயுள்ள குறிச்சியை வன்னியர் ஆண்டுவந்தனர்.

கண்டி இராச்சியம் நாடுபக்கங்களிலும் மலைகளாலும், காடுகளாலுஞ் சூழப்பட்டிருந்ததினால் கரையோரப் பகுதிகளிலிருந்து அங்கு செல்வது கடினமாயிருந்தது. ஒரு சேனை கொழும்பிலிருந்து கண்டி சேர விரும்பினால் முதல் கடுகணுவைக் கணித்தாயுள்ள வல்லளை என்ற இடத்தில் மலையேறவேண்டும்; கிழக்குப் பக்கத்திலிருந்து வருவதானால் அலுத்துவரை மார்க்கமாய் வரவேண்டும்; வட

மேற்கிலிருந்து வருவதானால் கலகேதரைக் கணவாய் வழியாய் வரவேண்டும். 17-ம் நூற்றாண்டில் கண்டி இராச்சியத்திலிருந்த ரெபேட் நொக்ஸ் என்னும் ஆங்கிலக் கைதி இப்பாதைகள் ஒடுங்கியிருந்தபடியால், அவற்றுக் கூடாகச் செல்வோர் ஒருவருக்குப்பின் ஒருவராகவே செல்லக்கூடியதாயிருந்ததென்றும், மலைகளின் அடியிலும் முடியிலும் முட்களாலமைந்த கபாடங்களிருந்தன வென்றும், சமவெளிகளிலிருந்து மலைநாட்டுக்கு ஒரு வரும் வராதபடி தடுக்க காவலாளர் நியமிக்கப்பட்டிருந்தனர் என்றும் கூறியிருக்கிறார்.

கண்டி நகரம் இயற்கை யரணையுடையதாயிருந்தது நாற்புறமும் மலைகள். தெற்கே சிறிது தூரம் மலையின் றிக் கிடந்த வெளியில் இருபது அடி உயரமுள்ள மதி லொன்றெழுப்பப்பட்டிருந்தது.

II. விவசாயமும் வர்த்தகமும்

சிங்களரும், தமிழரும் கமத்தொழிலையே அதிகஞ் செய்துவந்தனரன்றி வியாபாரத்தில் அவர்கள் கிரத்தை எடுக்கவில்லை. கிரேக்கர், பாரசீகர், அராபியர் ஆகிய அந்நியரே பழங்காலந் தொட்டு இலங்கைச் சரக்குகளை மேல்நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்து வந்தனர். 15-ம் நூற்றாண்டாகிய இக்காலத்தில் தக்கணத்து முஸ்லிம்களே இவ்வியாபாரத்தை நடத்தினார்கள். அவர்கள் சரக்குகளில் வியாபாரஞ் செய்ததோடமையாது, யானை, தேங்காய், பாக்கு, இரத்தினக்கற்கள், முத்து, யானைத் தந்தம் ஆகிய இவற்றையும் வாங்கி விற்பார்கள். தற்காலத்தில் இரத்தினபுரி என்றழைக்கப்படும் தேனவாக என்ற இடத்திற்குள் இரத்தினக்கற்கள் முக்கியமாகக் காணப்பட்டன. யானைகள் பிரதானமாக சப்த கோறளையிலும், நான்கு, மூன்று கோறளையிலும், மாத்தறையிலும், வன்னிப் பகுதியிலும் காணப்பட்டன.

இக்காலத்தில் கொழும்பே பிரதான துறைப்பட்டின மாயிருந்தது. முஸ்லிம் வியாபாரிகள் அங்கேயே வசித்து வந்தார்கள். கறுவா நிறைந்த பிரதேசங்களின் மத்தியில் நீர்கொழும்புக்கும் காலிக்கும் நடுவே கொழும்பு இருந்ததால், கறுவா வியாபாரிகட்கு அது நல்ல வியாபாரத் தலமாயிருந்தது. ஆனால் முஸ்லிம்கள் கொழும்பில் மாத்திரம் தங்கவில்லை. கரையோரமாய்ச் சிதறிக் கிடந்த மற்றைய துறைமுகங்களுக்கும் சென்றார்கள். உள்ளூரிலிருந்து பொருட்களை துறைமுகஞ் சேர்ப்பதற்கு அக்காலத்தில் நல்ல வீதிகளிருக்கவில்லை. ஒன்றில் கமை ஆட்கள் மூலமாகவோ அல்லது பொதிமாடுகள் மூலமாகவோ அணித்தாயுள்ள துறைமுகத்துக்குச் சாமான் கள் அனுப்பப்பட்டன. இல்லாவிட்டால் ஆற்று மார்க்கமாகக் கடற்றுறைக்கு அனுப்பப்பட்டன. அக்காலத்துக் கப்பல்கள் சிறிய தோணிகளாதலால் முகத்துவாரத்திலிருந்து வெகுதூரம் ஆற்றுச் செல்லவும், சிறிய துறைமுகங்களில் நங்கூரமிடவும் ஏற்றனவாயிருந்தன. இலங்கையின் கரையோரங்களிலுள்ள பல சிறிய துறைமுகங்களிலும் முஸ்லிம் வியாபாரிகள் வியாபாரம் நடத்தினர்.

கோட்டை இராச்சியமே இவ்வியாபாரத்துக்கு ஏற்ற நிலைக்களமாயிருந்தது. வாசனைச் சரக்குகள் பிரதானமாக அதன் எல்லைக்குள்ளேதான் பயிர்செய்யப்பட்டன. இரத்தினக்கற்களும் அதன் இராட்சிய எல்லைக்குட்பட்ட தேனவாக என்ற இடத்திற்குள் வெட்டப்பட்டன. யானைகள் அதிகமாக சப்த கோறளையிலும் ஏனைய கோறளையிலும் மாத்தறையிலுமே காணப்பட்டன. இவ்வாறு கோட்டை இராச்சியம் பல்வளங்களுஞ் சிறந்து பொலிவுற்றது. அத்துடன் அரசனும் வலியுள்ளவனாயிருந்திருப்பானால், கண்டியையும் யாழ்ப்பாணத்தையும் தன்னுணைக்குக் கீழ்க் கொண்டுவந்திருப்பான்.

III. போர்த்துக்கீசரின் முதல் வருகை

இலங்கைக் கறுவா வியாபாரத்தை முற்றாகத் தம் வசமாக்கிக் கொள்ளவேண்டுமென நினைத்த போர்த்துக்கீசர் இலங்கைக்கு அவசியம் செல்லவேண்டுமென ஆவலுற்றனர். ஆனால் அவர்கள் காத்திராப்பிரகாரமாக முதல் முதல் இலங்கையை அடைந்தனர். போர்த்துக்கீசர் முஸ்லிம் வியாபாரிகளை மலையாளக் கரையிலிருந்து கலைத்ததும், அவர்கள் கள்ளிக்கோட்டைக்குச் செல்லாமல், நேரே பாரசீகக் குடாக்கடலையும் ஏடனையும் நோக்கிச் சென்றனர். இதையறிந்த பிரான்ஸிஸ் டி அல்மேயிதா என்பவன், மலாக்காவிலிருந்து தன்னைத் தப்பி ஓடும் முஸ்லிம் கப்பல்களைக் கைப்பற்றுமாறு 1505-ல் தனது மகனான லொறென்சோவை ஒரு சிறிய கடற்படையோடு அனுப்பினான்.

லொறென்சோ வரும் வழியில் ஒரு பெரும் புயலில் அகப்பட்டுக் காலித் துறைமுகத்திலெற்றப்பட்டான். தான் பல நாளாக அடையவேண்டுமென்று ஆவலுற்றிருந்த இலங்கைத்தீவு இதுதான் என்று அறிந்ததும் நேரே கரையோரமாகக் கொழும்புக்குச் சென்றான். புகழ்வாய்ந்த இலங்கைக் கறுவாவைப்பெறும் நோக்கத்தோடு சிங்கள அரசனுடன் ஒரு உடன்படிக்கை செய்யவும் அவன் நினைத்தான். ஆனால் கொழும்பு வாசிகள் இப்புதிய மனிதரை மகிழ்வுடன் வரவேற்கவில்லை; எதிரிகள் போலக் கருதி அவர்களுக்குக் கெடுதியுஞ் செய்தார்கள். எனினும், கப்பலிலிருந்த போர்த்துக்கீசர் தமது பீரங்கிகளைத் திறந்து சில வெடிகளைப் போட்டதும் எல்லாக் கலவரமும் அடங்கியது.

இப்புதிய சாதியாரைக் கண்டு சிங்களவர் பெரிதும் வியப்புற்றனர். வெள்ளைத்தோலுள்ள மனிதரை அவர்கள் முன்னொருபோதும் பார்த்ததே இல்லை. இரும்புச் சட்டையும், தொப்பியுமணிந்த போர் வீரரையும் அவர்கள் முன் கண்டதில்லை. சிங்களப் போர் வீரர் அரை

நிர்வாணமாய் நின்றே போர் புரிந்தனர். இப்புதியவர்கள் வெள்ளி நாணயங்களையும், தங்க நாணயங்களையும் தாராளமாகக் கொடுத்துப் பண்டங்களை வாங்குகிறார்களே என்று அவர்கள் ஆச்சரியமடைந்தனர். இலங்கையில் அந்நாட்களில் உலோக நாணயங்கள் அதிகம் உபயோகிக்கப் படவில்லை. பண்டங்களையே சனங்கள் வரியாகக் கொடுத்தார்கள். முஸ்லிம் வியாபாரிகளுக்கு அவர்கள் நாணயங்களுக்குப் பதிலாகப் பாக்கு முதலிய பொருட்களைக் கொடுத்தே சீலை முதலிய வற்றை வாங்கினர். வெடி மருந்தையாவது, துப்பாக்கியையாவது போர்த்துக்கல் வீர முத்திரை முன் கண்டறியாத இவர்கள், இடிமுழக்கம்போல் வெடித்துக் கொண்டு வெகுதூரஞ் செல்லுங் குண்டுகளையுடைய பீரங்கிகளைக் கண்டு அச்சமுற்றனர்.

இலங்கைக்கு போர்த்துக்கீசரின் வருகை முஸ்லிம் வியாபாரிகளுக்குத் திகிலையுண்டாக்கியது. தாம் தொடர்ந்து இங்கு வியாபாரம் செய்யும் எண்ணத்தை விடவேண்டும் என்று உணர்ந்தார்கள். சிங்கள அரசனுடன் போர்த்துக்கீசர் உறவு கொண்டாடாது இருக்கும்படி பெரும் முயற்சிகள் செய்தார்கள். ஆனால் எட்டாவது வீர பராக்கிரமபாகு தான் போர்த்துக்கீசரை எதிர்க்க வல்லமையற்றவன் என்று உணர்ந்து, அவர்கள்

ஆணையை ஏற்கத் தீர்மானித்திருந்தான். போர்த்துக்கீசர் இலங்கைக்கு முக்கியமாகக் கறுவா வியாபாரத்திற்காகவே வந்தார்கள். ஆகவே அதை அவன் அவர்களுக்கு வருடா வருடம் திறையாகத் தருவதாக ஒப்புக் கொண்டதுமன்றிப் போர்த்துக்கீச அரசனைத் தனது தலைவனாகவும் ஏற்றுக் கொண்டான். இதற்கு மாறுத் தரமாக லொறென்சோ கோட்டை அரசனின் எதிரிகளிடமிருந்து அவன் துறைமுகங்களைப் பாதுகாப்பதாக உறுதி கூறினான்.

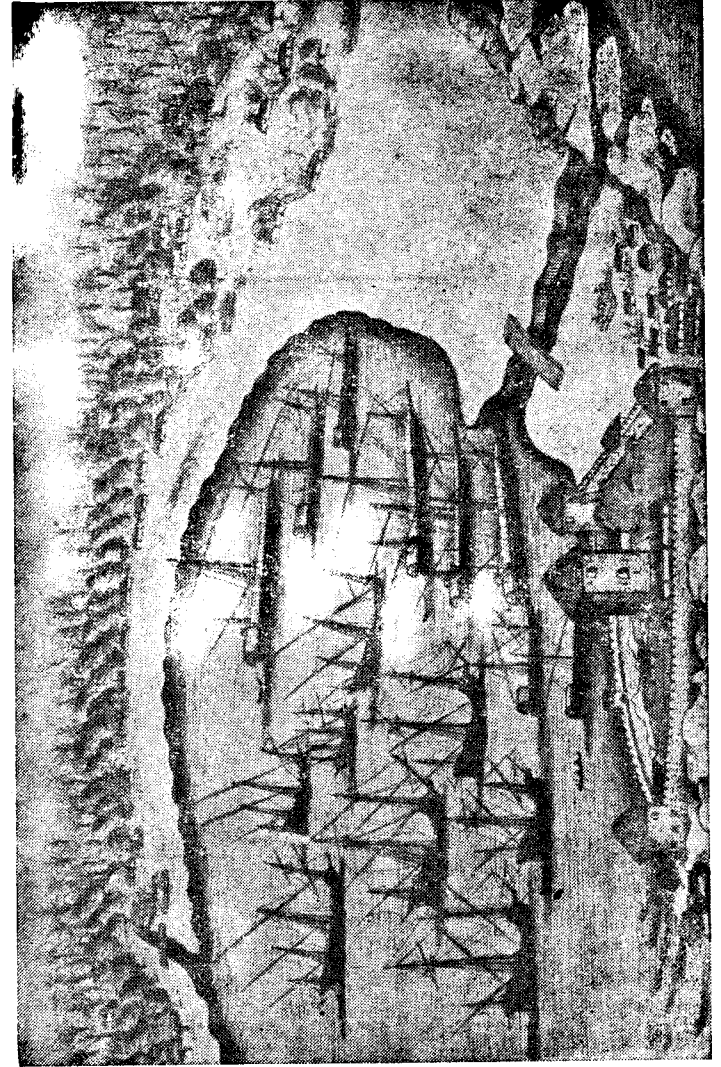
லொறென்சோ ஊர் திரும்புமுன், மேல்நாடுக்கு ஏற்றுமதி செய்யும் பொருட்களைச் சேமிப்பதற்காக ஒரு பண்டகசாலையை நிறுவி, சில போர் வீரர்களை அதைக் காவல் செய்யுமாறு வைத்தான். போர்த்துக்கீசர் தேவாராதனை செய்வதற்கு ஒரு சிறிய தேவாலயத்தையுங் கட்டினான். கொழும்புக்குடாவின் முன்னால் உள்ள ஒரு பாறையில் தனது தேச வழக்கப்படி, போர்த்துக்கல் நாட்டின் வீர முத்திரையைச் செதுக்கவும் கட்டளையிட்டான். இவ் வீர முத்திரையில் ஐந்து முனைகளையுடைய ஐந்து கேடகங்கள் பொறிக்கப்பட்டிருந்தன. இம்முத்திரை பொறித்த பாறையைத் தற்போது நமது மகாதேசாதிபதியின் மாளிகைக்கு அணித்தாயுள்ள கோர்டன் நந்தவனத்தில் காணலாம்.

லொறென்சோ கொழும்பை விட்டுச் சென்றதும் அரசன் அவனுக்குக் கொடுத்த வாக்கை நிறைவேற்றவில்லை. முஸ்லிம்கள் இலங்கையில் விட்டுச் சென்ற போர்த்துக்கீசரைத் துன்புறுத்தினர். இவ்வேலைக்கு இம் முஸ்லிம்களுக்கு சில சிங்களவரின் உதவியும் கிடைத்தது. இச்சம்பவங்கள் இங்கு நடக்கும் பொழுது இந்தியா விலுள்ள போர்த்துக்கீசர் எகிப்திய கல்தானுடன் போரில் ஈடுபட்டிருந்தபடியால் கொழும்பிலுள்ள போர்த்துக்கீசரின் உதவிக்கு வர முடியவில்லை. எனவே அவர்கள் கொழும்பிலுள்ள தமது பண்டகசாலையை மூடிவிட்டு இங்குள்ள போர்த்துக்கீச போர் வீரர்களைக் கொச்சிக்குக் கொண்டு சென்றனர்.

IV. கொழும்பில் போர்த்துக்கீசரின் முதற் கோட்டை

சில வருடங்களின் பின் மறுபடியும் போர்த்துக்கீசர் கொழும்பில் குடியேற வசதியேற்பட்டது. தான் இறப்பதற்குச் சில வருடங்கட்கு முன் 1509-ல் எட்டாவது வீரபராக்கிரமபாகு தனது மக்களான ஒன்பதாவது தர்ம பராக்கிரமபாகுவையும் விஜயபாகுவையும் கோட்டை இராச்சியத்தின் இணையரசராக நியமித்தான். ஆனால் இஃதொரு புத்தியீனமான செய்கையாய் உள்நாட்டுக் குழப்பத்துக் கேதுவாயிருந்தது. இவ்விரு அரசரும் ஒரு வரையொருவர் நீக்கிவிட வழிபார்த்ததால் உள்நாட்டுக் குழப்பங்கள் உண்டாயின. இக்குழப்பங்கள் போர்த்துக்கீசருக்கு நன்மை பயந்தன. கோட்டையை இராசதாலியாகக்கொண்டு அரசாண்ட பராக்கிரமபாகு, தனது சகோதரன் தன்மீது படையெடுக்க உத்தேசித்திருக்கிறான் என்பதை அறிந்து போர்த்துக்கீசரின் படைத்துணையை நாடினான். தாம் செய்யும் உதவிக்குப் பதிலாக கோட்டை இராச்சியத்தின் வியாபார உரிமையைத் தாங்களே பிரத்தியேகமாகப் பெற்றுவிடப் போர்த்துக்கீசருக்கு இப்பொழுது வசதியேற்பட்டது. ஆனால் அவர்கள் யுத்தத்தில் சாதகமாயிருக்கக்கூடிய பிரதானமான இடங்களைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு, முஸ்லிம் வியாபாரிகளை இந்து சமுத்திரத்தில் வர்த்தகஞ் செய்ய விடாது கலைப்பதிலேயே கண்ணுங் கருத்துமாயிருந்தனர். மலாக்காவை வெற்றிகொண்டபின், வங்காளக் குடாக் கடலிலும் ஆதிக்கம் வகிப்பதற்குக் கொழும்புத் துறைமுகத்தையும் தம் வசமாக்குவது அவசியமாயிருந்தது. எனவே, தர்ம பராக்கிரமபாகு துணை செய்வானென எண்ணி 1518-ல் மறுபடியும் போர்த்துக்கீசர் இலங்கையை அடைந்தனர்.

முஸ்லிம் வியாபாரிகளும் அவர்களை ஆதரித்த சிங்களரும் போர்த்துக்கீசரை எதிர்த்தார்கள். ஆனால் போர்த்துக்கீசருடைய பலம் தமது பலத்திற்கு மிக அதிகமென்

கொழும்பில் முதல் கட்டப்பட்ட போர்த்துக்கீசக் கோட்டை

பதை விரைவில் அவர்கள் உணர்ந்தனர். இம்முறை போர்த்துக்கீசர், கறுவா வியாபார உரிமையோடு தமது எதிரிகளை எதிர்க்க ஒரு கோட்டை கட்டவும் அனுமதி கேட்டார்கள். உள்நாட்டுக் குழப்பத்தினால் பயந்திருந்த அரசன் போர்த்துக்கீசர் துணையைப் பெறுவது அவசியமென நினைத்து அதற்கு உடன்பட்டான்.

பழைய சிங்கள அரசர் தமது நகரைச் சுற்றி மதிலெழுப்பியிருந்தார்களென்றும், ஆபத்துக் காலங்களில் சிகிரியா, வக்கிரிகால போன்ற மலைக்கோட்டைகளிலும், இயற்கையரணமைந்த கோட்டைபோன்ற நகரங்களிலுமிருந்து ஆட்சி புரிந்தனரென்றும் நாம் மேலே கூறினோம். கொழும்பு நகரத்துக்கு இயற்கையான அரணை கிடையாது. போர்க்காலங்களில் உள்நாட்டில் சென்று ஒளித்துக்கொள்ளப் போர்த்துக்கீசருக்கு இயலா திருந்தது. எனவே, அவர்கள் ஐரோப்பாவில் உள்ள கோட்டைகள்போல ஒரு கோட்டையை கொழும்பில் கட்டினார்கள்.

கொழும்புத் துறைமுக நீரணையின் தென்மேற்குப் பாகத்தில் இக்கோட்டை அமைக்கப்பட்டது. மூன்று பக்கங்களிலும் நீரால் சூழப்பட்டிருந்ததால் இந்த இடம் மிக வசதியாயிருந்தது. நிலப்பக்கத்திலிருந்து பகைவர் கோட்டையை அணுகாதவாறு ஒரு பெரிய கால்வாய் வெட்டப்பட்டது. இதைப் படத்தில் காண்க. ஐரோப்பாவிலுள்ள அரசர்கள் அகழிகளால் சூழப்பட்டதுபோல இக்கோட்டையுங் கடலாற் சூழப்பட்டிருந்தது.

போர்த்துக்கீசரின் முதல் கொழும்புக் கோட்டையை படத்தில் காணலாம். இக் கோட்டையின் நடுவில் ஓர் உயர்ந்த கோபுரம் இருப்பதையும் படத்தில் காணலாம். இது அக்காலத்தில் ஐரோப்பாவில் விளங்கிய கோட்டைகளின் சாயலை யுடையது. இக் கோட்டையைச் சுற்றியிருந்த சுவர்களின் மூலைகளில் சிறு கூர் நுதிக் கோபுரங்கள் கட்டப்பட்டிருந்தன. இக் கோட்டையைக் காவல் செய்யும் காவலாளர்கள் ஒதுங்குவதற்கே

இக் கோபுரங்கள் உபயோகிக்கப்பட்டன. ஒரு கோபுரத்திலிருந்து பார்த்தால் சுவரின் இரு பகுதிகளைப் பார்க்கலாம். பகைவர்கள் வருவதை இப்பகுதிகளில் கண்டால், காவலாளர், உள்ளிருப்பவர்களுக்கு உடனடியாக எச்சரிக்கை செய்யலாம். படத்தைக் கூர்ந்து கவனித்தால் சுவரின் மேற்புறத்தைச் சுற்றி ஒரு பாதை செல்வதைக் காணலாம். இப்பாதையில் காவலாளர் சுவரை விட்டிறங்காமல் சுற்றித் திரிந்து காவல் செய்வார்கள். சுவரின் மேற்புறம் பள்ளம் திட்டியாக வளைத்துக் கட்டப்பட்டிருந்தது. வெளியாயுள்ள பாகத்தால் போர்வீரர் துப்பாக்கி பிரயோகஞ் செய்தபின் பகைவர் திருப்பி வெடி தீர்க்கமுன் சுவர்மறைவில் ஒளிந்து கொள்ளக் கூடியதாயிருந்தது.

இக்கோட்டையைக் கட்ட அரசன் அனுமதி கொடுத்ததால் சனங்கள் அவன்மீது வெறுப்புக்கொண்டனர். அக் கோட்டை அந்நியராதிக்கத்தின் அறிகுறியாக அவர் கட்டுத் தோன்றிற்று. முஸ்லிம் வியாபாரிகள் துணை கொண்டு விஜயபாகு தனது சகோதரனிடமிருந்து இராச்சியத்தைக் கைப்பற்றினான். தன்னிடம் கடற்படையில்லாதபடியால் போர்த்துக்கீசரைக் கொழும்பிலிருந்து துரத்த முடியாதெனவும், அவர்களுடைய கோட்டையை ஒரு கடற்படை முற்றுகையிட்டு, இந்தியாவிலிருந்து துணை வருவதைத் தடுத்தாலன்றி வெற்றியடைவது முடியாதெனவும் அவன் அறிந்தான். ஆனால் போர்த்துக்கீசருடன் பகைகொண்டிருந்த கள்ளிக்கோட்டை சாமோரின் துணை செய்தபோதிலும், அவர்களது படைமுன் சாமோரின் எதிர்நிற்க முடியாது பின்வாங்க நேரிட்டது. எனவே, விஜயபாகு கடைசியாக போர்த்துக்கீசருடன் சமாதானஞ்செய்ய வேண்டியதாயிற்று.

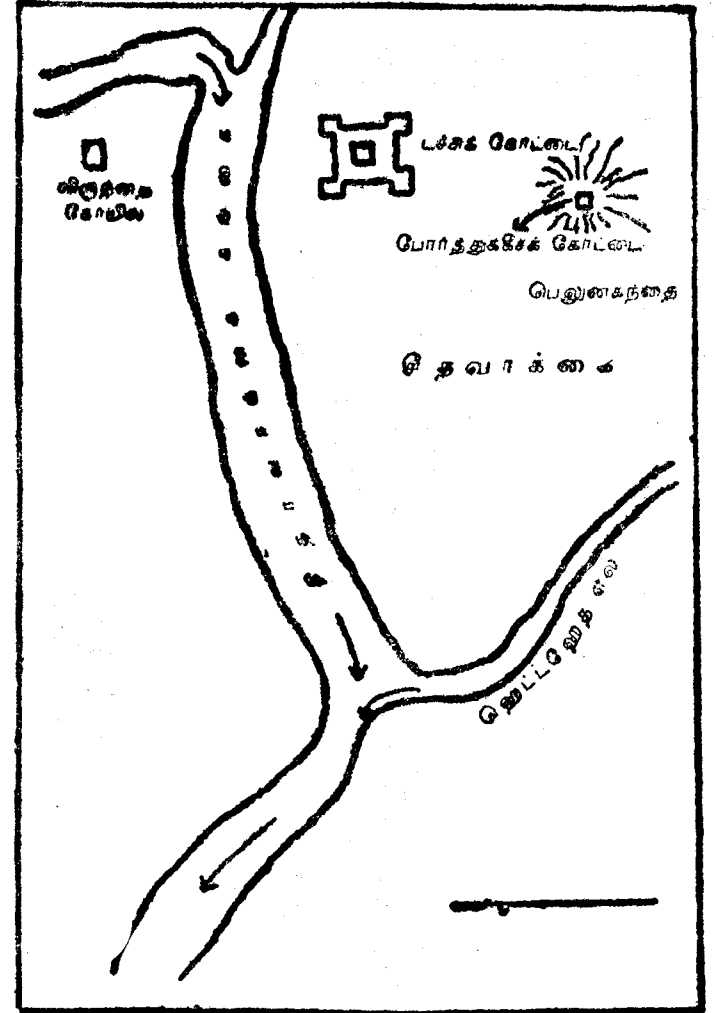
விஜயபாகுவின் தோல்வியினால் சனங்கள் அவனிடத்து வைத்திருந்த அபிமானங் குறைந்தது. அரசன் தனது தத்த புத்திரனுக்கு அரசை வழங்கக்கூடுமென அஞ்சியிருந்த அவனது புதல்வர்கள், இத்தருணத்தில் தமது காரியத்தை முடிக்க எண்ணி, விக்கிரமபாகுவின் பின் அரசு கட்டிலேறிய ஐயவீரன் என்ற (1501-1521) கண்டியரசனின் துணைகொண்டு, விஜயபாகுவை 1521-ல் கொலை செய்து, இராச்சியத்தைத் தம்முட் பங்கிட்டார்கள்.

இக்குழப்பத்திற்குக் காரணமாயிருந்தவனும் எல்லா ரிலும் இனையவனுமாகிய மாயதுன்னை என்பவனுக்கு நான்கு கோற்றைகளும் தற்போது சப்பிரகமுவா மாகாணம் என வழங்கப்படும் தேனவாகா என்ற பகுதியும் வழங்கப்பட்டன. இரண்டாவது மகனான இறைகம் பண்டாரன் என்பவனுக்கு றைகம், பஸ்டுன், வல்லவிதி என்ற கோற்றைகளில் (கனாத்துறை, காலி என்ற பகுதிகள்) கடற்கரை தவிர்ந்த மற்றைய பாகங்களெல்லாம் வழங் கப்பட்டன. கோட்டை இராச்சியத்தின் எஞ்சிய பகுதி மூத்த மகனான ஏழாவது புவனோகபாகுவுக்கு வழங்கப் பட்டது. இவனே இலங்கைச் சக்கரவர்த்தியென மதிக்கப்பட்டான்.

போர்த்துக்கீசர் கொழும்பில் தமது நிலைமையை வலியுறுச் செய்வதற்கு இவ்வாறு இராச்சியம் பிரிக்கப் பட்டமை, வாய்ப்பாயிருந்தது. தனது சகோதரர் தன்னை எந்நேரமாவது தாக்கக்கூடுமென்ற பயத்தினால் புவனோகபாகு போர்த்துக்கீசருடன் நட்புக்கொண்டிருந்தான்.

சிங்களர் போர்த்துக்கீசரோடு அடிக்கடி சச்சரவிட்டுத் தமது வெறுப்பைக் காட்டியே வந்தனர். போர்த்துக்கீசத் துருப்புகள், நீதியீனமாக நடந்து வந்தபடியால் சிங்களர் அவர்களை நாட்டை விட்டுக் கலைத்துவிட விரும்பினர். இக்காலத்தில் இந்தியாவிலிருந்த போர்த்துக்கீசர், செங்கடல் மூலமாகவும், பாரதீசக் குடாக்கடல் மூலமாகவும் நடைபெற்ற வர்த்தகத்தைக் கைப்பற்றும் முயற்சியிலீடுபட்டு வந்தனர். அதனால், இலங்கையில் யுத்தஞ்செய்ய அவர்கள் விரும்பவில்லை.

தமது வியாபார தலங்களைக் காப்பாற்றுவதே போர்த்துக்கீசரது கொள்கையாயிருந்ததால் மற்ற கருமங்களில் அவர்கள் தலையிடவில்லை. இந்திய மன்னரது துணையைப்பெற்றுத் தமது வியாபாரத்தை வலுப்படுத்த வேண்டுமெனவே அவர்கள் பெரிதும் விரும்பினார்கள். எனவே, புவனோகபாகுவின் சிநேகிதத்தில் நம்பிக்கை கொண்டு 1524-ம் ஆண்டில் கொழும்பிலிருந்த தமது கோட்டையை அழித்து விட்டார்கள். பண்டகசாலையை மாத்திரம் பரிபாலித்து வந்தனர்.

V. மாயதுன்னையோடும் முஸ்லிம்களோடும் நடைபெற்ற

யுத்தம்; போர்த்துக்களுக்குத் தூது

புவனேகபாகுவின் நட்பில் நம்பிக்கை வைத்துப் போர்த்துக்கீசர் கோட்டையை அழித்ததும், தமது தொல்லையெல்லாம் ஒழிந்ததென எண்ணினார்கள். ஆனால் அவர்களது நிலைமை சிறிது நாளில் மோசமாகிவிட்டது. மாயதுன்னை திறமையும் பேராசையும் உடையவனாதலால் கோட்டை இராச்சியத்தைக் கைப்பற்ற எண்ணினான். ஏற்கெனவே அவன் இதில் முனைவதற்குத் தடையா யிருந்தது போர்த்துக்கீசரின் கோட்டையும், அவர்கள் புவனேகபாகுவுக்களித்த துணையுமேயாகும். தற்போது கோட்டை அழிக்கப்படவே அவன் தனது தந்தையின் சூழ்ச்சியைப் பின்பற்றி, முஸ்லிம்களையும், கள்ளிக் கோட்டை அரசனையும் துணைவேண்டிப் பெற்றுக்கொண்டான். இவர்களை எதிர்ப்பதற்காகப் புவனேகபாகு போர்த்துக்கீசரின் துணையை நாடினான். போர்த்துக்கீசர் இத்தருணத்தில் துணைபுரியாவிட்டால் அவர்களுடைய வியாபாரத்தலமாகிய கொழும்பை இழக்க நேரிடும்; அதனால் அவர்கள் யுத்தத்தை விரும்பாதபோதிலும் துணைபுரியவேண்டிப் போரில் இழுக்கப்பட்டனர்.

1527-ம் ஆண்டு தொடக்கம் 1539-ம் ஆண்டுவரை 12 வருடமாக முறைக்கு முறை மாயதுன்னை கோட்டை இராச்சியத்தை முற்றுகையிட்டுப் புவனேகபாகுவை எதிர்த்தான். கள்ளிக்கோட்டை சாமோரின் தனது கடற்படையோடு கொழும்பை முற்றுகையிட்டு மாயதுன்னைக்கு உதவி புரிந்தான். ஒவ்வொரு முறையும் புவனேகபாகு போர்த்துக்கீசப் படைத் துணைகொண்டு எதிரிகளைப் புறங்காட்டச் செய்தான். கோவையிலிருந்த போர்த்துக்கீசக் கடற்படையும் இதற்குப் பெருந்துணை செய்தது. 1538-ல் போர்த்துக்கீசர் மாயதுன்னையை அவனது இராசதானியாகிய சீதவாக்கைவரை புறங்காட்டி யோடச் செய்து, அவனிடமிருந்த மலையாளப் படையதிகாரிகளைத் தம்மிடம் கொடுத்து விடுமாறும்

கேட்டார்கள். மாயதுன்னை முதல் அதற்கு இசைய வில்லை. பின்னர் அதனால் தனக்குப் பெரிய ஆபத்து வருமென அறிந்து அவர்களைக் கொலைசெய்து தலைகளைப் போர்த்துக்கீசருக்கு அனுப்பினான். இதையறிந்த கள்ளிக் கோட்டையரசன் மாயதுன்னைக்கு மேற்கொண்டு துணையனுப்ப மறுத்துவிட்டான். தனிமையாக யுத்தத்தை நடத்த முடியாதபடியால் மாயதுன்னை 1539-ல் புவனேகபாகுவுடன் சந்து செய்துகொண்டான். ஆயின் இச்சமாதானம் 1547-ல் முறிந்துபோயிற்று.

இச்சமாதானம் புவனேகபாகுவுக்காவது போர்த்துக்கீசருக்காவது மனச்சாந்தியை அளிக்கவில்லை. புவனேகபாகுவின் பட்டத்துத் தேவிக்கு ஆண் மகவு இல்லாதபடியால் மாயதுன்னைக்கே சிங்காசன உரிமை சேரவேண்டியிருந்தது. ஆனால் புவனேகபாகு, இராச்சிய உரிமையைத் தனது மகனின் மகனுக்குக் கொடுக்க விரும்பினான். மாயதுன்னையை விரும்பாத போர்த்துக்கீசரும் இதற்கு உடன்பட்டார்கள்.

மாயதுன்னை தனது உரிமைகளை இழக்க விரும்ப மாட்டான் என்பதை புவனேகபாகு நன்கறிந்திருந்தான். இறைகம் பண்டாரன் இறந்ததும் மாயதுன்னை அவனது இராச்சியத்தைக் கைப்பற்றி மேலும் தன்னைப் பலப்படுத்திக் கொண்டான். மேலும் மாயதுன்னை செய்த போர்களை அவதானித்தால் அவையெல்லாம், தான் கோட்டை அரசனாக வேண்டுமென்பதற்காகச் செய்யப்பட்டதாகப் புலப்படுகிறது. இந்நிலையில் புவனேகபாகு தனது பேரனான தர்மபாலனை, எப்படித் தன்பின் கோட்டைக்கு அரசனாக்கலாம் எனச் சஞ்சலப் பட்டான். இவ்வேண்ணத்தை நிறைவேற்றப் போர்த்துக்கீசரின் உதவியைப் பெற 1540-ல் முடிவு செய்தான். அவன் தர்மபாலனின் சாயலில், பொன் உருவமொன்று செய்வித்து அத்துடன் ஒரு பொன் முடியையும் இலிக் பென்னுக்கு அனுப்பினான். போர்த்துக்கல் மன்னனான மூன்றாம் ஜோனை அவ்வுருவத்திற்கு முடிசூட்டித் தர்மபாலனையடுத்த கோட்டை யரசனாக ஏற்று உதவி

அளிக்குமாறு வேண்டினான். இதற்குப் பிரதியுபகாரமாகத் தொடர்ந்து திறை இறுப்பதாகவும் வாக்குக் கொடுத்தான். மேலும் போர்த்துக்கல் அரசனை மகிழ்விப்பதற்காகத் தனது பிரசைகளைக் கிறிஸ்த மதத்திற்கு மாற்றுவதற்காகக் கிறிஸ்த மதபோதகர்களையும் அனுப்புமாறு வேண்டிக் கொண்டான். இவையெல்லாம் போர்த்துக்கல் மன்னனை மகிழ்வித்தது. அவன் அவ்வுருவத்திற்குப் போர்த்துக்கீச முறைப்படி முடிசூட்டி அங்கு வந்த சிங்களத் தூதுவருடன் ஆறு கிறிஸ்த மத போதகரையும் இலங்கைக்கு அனுப்பினான்.

VI. கிறிஸ்தவ குருமாரின் வருகையால் ஏற்பட்ட பயன்

மாயதுன்னை புவனேகபாகுவடன் 1539-ல் ஓர் உடன்படிக்கை செய்தான். இதற்குப்பின் போர்த்துக்கீசர் இலங்கை அரசியலில் தமது காலத்தை வீண்படுத்தாது வியாபாரத்தில் முழு நேரத்தையும் பயன் படுத்தக் கூடியதாக விருந்தது. ஆனால் இந்நிலைமை போர்த்துக்கலுக்குச் சென்ற தூதுக்குழு திரும்பியதும் மாறியது. பின் போர்த்துக்கீசர் மக்களை கிறிஸ்த மதத்திற்கு மாற்றும் நோக்கம் கொண்டவராயினர்.

இயேசு சபையைச் சேர்ந்த பிரான்சிஸ் சவேரியர் இந்தக் காலத்தில் இந்தியாவின் தென் கரையோரப் பகுதிகளில் அனேகரைக் கிறிஸ்த மதத்திற்கு மாற்றினார். இத்தென்னிந்திய சாகியத்தாரைச் சேர்ந்தவர் இக்காலத்தில் மன்னூரில் வசித்து வந்தார்கள். அவர்கள் பிரான்சிஸ் சவேரியரை இங்கு வந்து தம்மையும் கிறிஸ்த மதத்திற்கு மாற்றும்படி வேண்டிக் கொண்டனர். ஆனால் தான் வரமுடியாததால் தனது பெயரைக் கொண்ட தனது சீடனொருவரை பிரான்சிஸ் சவேரியர் இலங்கைக்கு அனுப்பினார். சிறிது காலத்துக்குள் இந்த பிரான்சிஸ் சவேரியர் மன்னூரைச் சுற்றியிருந்த ஏராளமான இந்துக்களைக் கிறிஸ்த மதத்திற்கு மாற்றினார்.

இதைக் கண்ட இந்துமத அருச்சுக்கர்கள் யாழ்ப்பாணத்தரசனுக்கு முறையிட்டார்கள். யாழ்ப்பாணத்தை அப்பொழுது ஆண்டு வந்த அரசன் செகராச சேகரன் (1519-1561). இவனைச் சங்கிலி அரசன்,

எனவும் அழைத்தார்கள். இவ்வாறான மதமாற்றம் தொடர்ந்து நடைபெற்றால் இந்துக் கோயில்கள் அழிக்கப்படுவதுடன், அரசன் இராச்சியத்தையே இழக்க நேரிடுமென்றும், கிறிஸ்த சமயத்திற்கு மாறியவர்கள் போர்த்துக்கீச ஆட்சியையே விரும்புவார்களென்றும் கூறினர்.

இதற்கு ஒரு வருடத்திற்கு முன் போர்த்துக்கீசருக்கு தொழும்பு பூண்ட செகராச சேகரன், இச்செய்தியைக் கேள்வியுற்றதும், மன்னுக்கு ஒரு படையனுப்பி கிறிஸ்த மதத்திற்கு மாறினோரைக் கொலை செய்வித்தான். இந்நியாவிலிருந்த போர்த்துக்கீச இராசப் பிரதிநிதி இச்சம்பவங்களைக் கேள்வியுற்று அடுத்த வருடம் செகராச சேகரனைத் தண்டிப்பதற்காக யாழ்ப்பாணத்திற்கு ஒரு படையுடன் வந்தான். செகராச சேகரன் போர்த்துக்கீசரின் ஆணையைத்தான் ஏற்றுக்கொள்வதாக அவனுடன் ஒரு உடன்படிக்கையைச் செய்து தண்டனைக்குத் தப்பினான். இந்நாட்களில் யாழ்ப்பாணக் கரையோரத்தில் ஓர் பர்மியக் கப்பல் உடைந்திருந்தது. இவ்விராசப் பிரதிநிதி, சங்கிலி அரசனுக்கு கொடுக்க வேண்டிய தண்டனையிலும் பார்க்க இக்கப்பலிலுள்ள திரவியத்தில் கூடின அக்கறையுடையவனாயிருந்தான். ஆகவே அவன் சங்கிலி யரசனின் உடன்படிக்கை நிபந்தனைகளை ஏற்றுக்கொண்டான்.

கிறிஸ்தவ குருமாரின் வருகையால் கோட்டையிற் கூட நிலைமை மாறியது. கிறிஸ்தவ குருமாரை அனுப்புமாறு புவனேகபாகு கேட்டிருந்த போதிலும் கிறிஸ்தவ மதத்தைத் தழுவ அவன் விரும்பவில்லை. பௌத்த மதத்தைச் சேர்ந்த தனது பிரசைகள் தான் கிறிஸ்தவ னுவதை விரும்பமாட்டார்கள் என்றறிந்தான்.

மேலும் மாயதுன்னை தன்னைக் கோட்டையிலிருந்து வெளியேற்றக் காத்திருந்த சத்தர்ப்பம், தான் கிறிஸ்தவ னானால் ஏற்பட்டு விடும் என்னுணர்ந்தான். புவனேகபாகு போர்த்துக்கீசரின் நட்பை நாடியது கோட்டையிலிருந்து அரசு செலுத்துவதற்கே. அப்படியிருக்க, அவன் கிறிஸ்த மதத்தைத் தழுவினால் இந்நோக்கம் தவறிவிடும் என நன்குணர்ந்தான்.

அரசன் தழுவும் மதத்தை அவன் குடிகளும் பின்பற்ற வேண்டும் என்ற எண்ணம் அக்காலத்தில் ஐரோப்பாவில் நிலவியது. ஆகவே இலங்கை வந்த கிறிஸ்தவ குருக்கள் இந்நாட்டுப் பிரசைகளை மதமாற்றத்தில் அதிகம் வற்புறுத்தவில்லை. அவர்கள் அரசனைத் தம் மதத்திற்கு மாற்றிவிட்டால் குடிகள் அவனைப் பின்பற்றுவார்கள் என்ற எண்ணத்துடன் புவனேகபாகுவை கிறிஸ்தவ மதத்திற்கு மாற்ற முயன்றனர். புவனேகபாகு மத மாற்றத்தை ஏற்காது மறுக்க, ஏமாற்ற மடைந்த குருமார், போர்த்துக்கீச அதிகாரிகளுக்கு முறையிட்டனர்.

இக்காரணங்களால் தொடர்ந்து புவனேகபாகு அரசனாக இருப்பதைப் போர்த்துக்கீசர் விரும்பவில்லை. அவர்களில் சிலர் புவனேகபாகுவின் இரண்டாம் மனைவியின் ஒரு மகனை அல்லது அவனுடைய பெருமகனை அரசனாக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தைத் தெரிவித்தார்கள். இவ்விருவரும் இலங்கையிலிருந்து தப்பி ஓடி கோவையில் கிறிஸ்தவ மதத்தைத் தழுவி அங்கு வசித்து வந்தார்கள். இந்நோக்கத்திற்கு இராசப் பிரதிநிதியாகிய மார்டின் அவுன்சோ ஆதரவளித்தான்.

நிலைமை இப்படியிருக்க, புவனேகபாகு மாயாதுன்னையின் உறவை நாடினான். மாயாதுன்னை மிகவும் மகிழ்ச்சியுடன் புவனேகபாகுவிற்கு உதவியளிக்க முன்வந்தான்.

முன் கூறப்பட்ட இளவரசரில் எவராவது அரசு கட்டிலேறுவதையோ அல்லது புவனேகபாகு போர்த்துக்கீசருடன் உறவாடுவதையோ மாயாதுன்னை விரும்பவில்லை. ஆகவே புவனேகபாகுவிற்கு, தான் உதவி செய்தால் இவற்றை தவிர்க்கலாம் என மாயாதுன்னை எண்ணினான். இவ்விருவரும் சேர்ந்து கண்டியைக் கைப்பற்றினார்கள். போர்த்துக்கீசர் தாக்கினால் புவனேகபாகு தப்பி ஓடுவதற்கே, பிரதானமாகக் கண்டி கைப்

பற்றப்பட்டது. அப்பொழுது கண்டி அரசனாக இருந்தவன் இரண்டாம் ஐயவீரன் (1521-1551). அவன் கிறிஸ்தவ குருமாரைக் கண்டிக்கு வரவழைத்து, அங்கு ஒரு தேவாலயத்தைக் கட்டுவித்து மத பிரசாரம் செய்ய அனுமதித்தான். அத்துடன் போர்த்துக்கீசர் மாயாதுன்னைக்கு எதிராகத் தனக்கு உதவியளித்தால் அவர்களுக்குத் திறையளிப்பதாகவும், திருகோணமலையில் பண்டகசாலை கட்ட நிலமளிப்பதாகவும், தான் கிறிஸ்தவனாக மாறுவதாகவும் உறுதி கூறினான். ஆனால் போர்த்துக்கீசரின் உதவி நேரத்திற்குக் கிடைக்காததால் அவன் மாயாதுன்னையுடன் சமாதானஞ் செய்ய நேரிட்டது. தாமதித்து வந்த போர்த்துக்கீசர் படையைத் தேவையில்லையென்றும், தனக்குச் சிதவாக்கையைக் கைப்பற்றித் தந்தாலேயல்லாமல் தனது வாக்கை நிறைவேற்ற மாட்டேன் என்றும் கூறினான்.

நிலைமை இப்படியிருக்க, தான் போர்த்துக்கீசரின் உதவியின்றிக் கோட்டைக்கு அரசனாகவியலாது என்று மாயாதுன்னை உணர்ந்தான். ஆகவே தான் போர்த்துக்கீசருடன் புவனேகபாகுவின் உறவைத் துண்டிக்க முயன்றான். கண்டியிலிருந்து திரும்பிய போர்த்துக்கீச படையை அவன் சிதவாக்கையில் வரவேற்று அவர்களுக்கு வேண்டிய உதவியைச் செய்து, அவர்களின் நன்மதிப்பைப் பெற முயன்றான். அப்பொழுது இருந்த போர்த்துக்கீச இராசப் பிரதிநிதியாகிய சொவாவோ டி கசுட்ரோவின் (1545-1548) உதவியை 1547-ல் பெற்று புவனேகபாகுவைத் தாக்கினான். புவனேகபாகு உடனே போர்த்துக்கீசரைத் தனக்கு திரும்பவும் உதவியளிக்குமாறு வேண்டிக் கொண்டான். அவர்கள் 1550-ல் அவனுக்குப் படையுதவியளித்தனர். இப்போர்த்துக்கீச படை மாயாதுன்னையை முறியடிக்க அவன் தேவநாகைக்குத் தப்பி ஓடினான். ஆனால் 1551-ல் மாயாதுன்னை படையொன்றைத் திரட்டித் திரும்பவும் புவனேகபாகுவைத்

தாக்கினான். இப்போரில் புலனேகபாகு ஒரு போர்த்துக்கீச போர்வீரனால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டான். 1551-ல் நடந்த இந்தச் சம்பவம் மாயதுன்னையின் தூண்டுதலால் நடந்திருக்கக் கூடும் எனக் கருதப்படுகிறது.

முக்கியமான ஆண்டுகள்

1505. இலங்கைக்குப் போர்த்துக்கீசர் முதல் முதல் வருதல்.
1518. கொழும்பில் முதல் முதலாகப் போர்த்துக்கீசர் கோட்டை கட்டுதல்.
1521. கோட்டை இராச்சியம் பிரிக்கப்படல்.
- 1527-1539. மாயதுன்னைக்கும் புலனேகபாகுவுக்கு மிடையில் யுத்தம்.
1543. பிரான்ஸிஸ் சங்கக் குருமாரின் வருகை.
1551. புலனேகபாகுவின் மரணம்.

பதிமுன்றும் அத்தியாயம்

சீதவாக்கையின் எழுச்சியும் வீழ்ச்சியும்

1. நொறன்ஹாவும் வித்திய பண்டாரனும்

இந்த யுத்தத்தைப் பற்றியும் புலனேகபாகுவின் மரணத்தைப் பற்றியுங் கேள்விப்பட்ட போர்த்துக்கீச இராசப் பிரதிநிதியான நொறன்ஹா என்பவன் இலங்கைக்கு வந்தான். அவன் அரசனின் கொலையைப்பற்றி உடனே விசாரணைசெய்து, மாயதுன்னைக்கெதிராகத் தர்மபாலனுக்குத் துணைபுரிவானென எதிர்பார்க்கப்பட்டது. ஆனால் அவன் இறந்த அரசனின் திரவியத்தைக் கவர்ந்து கொள்ளவும், தர்மபாலனைக் கிறிஸ்து சமயத்துக்கு மாற்றவும் நோக்கங்கொண்டான். கொள்ளையும் மதமாற்றமும் ஒன்றுக்கொன்று ஆதாரமானவையல்ல. எனினும், அக்காலங்களில் இப்படி நடைபெற்றன. திரவிய மொன்றையே போர்த்துக்கீசர் விரும்பினபடியால் தரும அதருமங்களைப்பற்றி அவர்கள் கவலைப்படவில்லை. எவ்வழியிலும் பொருள்வந்தாற் போதுமென எண்ணினர். இதே சமயத்தில் போர்த்துக்கல் அரசன் கிறிஸ்து சமயத்தைக் கீழ்நாடுகளில் பரப்ப விரும்பினான். அதனால் மதப்பிரசாரகர்களின் வேலையை ஆதரித்து வந்தான். அரசன் கட்டளையைப் போர்த்துக்கீச தேசாதிபதிகள் நிறைவேற்ற வேண்டியது கடமை. அந்நிய மதனுசாரியான அரசனின் நட்பிலும் பார்க்க கிறிஸ்தவ அரசனின் நட்பே மேலானது என்று கருதினார்கள்.

நொறன்ஹா ஒரு சிறு தொகை திரவியத்தையே பெற்றான். பின்னர் தனது படைகளை மாயதுன்னைக் கெதிராகச் சீதவாக்கைக்கு நடத்திச்சென்றான். மாயதுன்னை ஓடிவிட்டான் என்று அறிந்ததும் நகரைத் தரை மட்டமாக்கி, அரச மாளிகையையும் இந்து ஆலயமாகிய

விருந்தை கோயிலையும் கொள்ளை அடித்தான். அவன் விரும்பினால் மாயதுன்னையைத் தேடிப்பிடித்து, அவனால் கோட்டைக்கு ஏற்படுந் தொந்தரவுகளுக்கு ஒரு முடிவு தேடியிருக்கலாம். ஆனால் பணத்தில் ஆசை கொண்ட அவன் கோட்டை மாளிகையின் திரவியத்தையே நினைத்துத் திரும்பினான். இதற்கிடையில் துருக்கியர் ஓர்மசைப் பிடிக்க முயற்சிக்கிறார்களென அறிந்து இந்தியாவுக்குச் சென்றான். திரவியங்களைக் கொள்ளையடித்ததைப் போர்த்துக்கல் அரசன் விரும்பவில்லை. அவற்றையெல்லாம் உடனே திருப்பிக் கொடுத்துவிட வேண்டுமென அவன் கட்டளையிட்டான். ஆனால் அவை முறையுத் திருப்பிக் கொடுக்கப்படாதது ஆச்சரியமல்ல.

நொறன்ஹா திரவியத்தைக் கைப்பற்றும் முயற்சியில் தர்மபாலனின் தகப்பனான வித்திய பண்டாரன் என்பவனைக் கைதுசெய்ய எண்ணினான். அதையறிந்து அவன் தப்பி ஓடிவிட்டான். நொறன்ஹா இந்தியாவுக்குப் புறப்பட்டபின் வித்திய பண்டாரன் திரும்பிவந்து தனது மகனான பாலிய அரசனுக்கு இராசப் பிரதிநிதியாயிருந்தான். நொறன்ஹா தனக்குச் செய்த தீமைக்குப் பழிவாங்கும் நோக்கமாகப் போர்த்துக்கீசரைத் தாக்கி அவர்களது தேவாலயங்களை அழித்து, கிறிஸ்தவரையும் வதைத்து வந்தான். திறைகொடுக்கவும் மறுத்தான். இக்காலத்தில் நொறன்ஹா இந்திய அலுவல்களில் அதிகம் ஈடுபட்டிருந்தபடியால் இலங்கையிலுள்ள போர்த்துக்கீசருக்கு உதவிசெய்ய முடியவில்லை. வித்திய பண்டாரன் திறையுங்கொடுத்து கிறிஸ்தவரையும் வதைசெய்யாமல் விட்டால் அவனை இராசப் பிரதிநிதியாய் ஏற்றுக்கொள்வதாயும் அறிவித்தான்.

வித்தியன் இதற்கு உடன்பட்டபோதிலும், அவனை நம்பியிருக்க முடியாதென்று போர்த்துக்கீசர் விரைவில் உணர்ந்தனர். எனவே, 1554-ல் தற்பாதுகாப்புக்காக ஒரு கோட்டையைக் கட்டினர். முதற்கட்டிய கோட்டையிலும் இது மிகப்பெரியதாயும் கடலிலிருந்து கனல் வீதி, யோர்க் வீதிவரையும் பரந்ததாயுமிருந்தது. போர்த்துக்

கீசரின் பலத்தை அதிகரிக்கும் இந்தக் காரியம் வித்தியனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. கிறிஸ்தவர்கள் தன்னிடத்திலும் பார்க்க போர்த்துக்கீசரிடம் அதிகம் அபிமானம் பூண்டிருந்தபடியால், அவர்களை மீண்டும் இம்சைப்படுத்தியதுடன் இராச்சியத்தையும் தனதாக்க முயன்றான்.

வித்தியன் அரசனாவதைப் போர்த்துக்கீசர் விரும்பவில்லை. ஆகவே அவன் தமக்கெதிராகக் குழப்பம் செய்யாதிருக்குமாறு அவனைக் கைது செய்து சிறையிலிட்டனர். ஆனால் வித்தியன் கெட்டித்தனமாக இச்சிறையிலிருந்து தப்பி ஓடிப் போர்த்துக்கீசருக்கு எதிராகப் போர் செய்தான். இப்போரில் அவன் கோட்டையை முற்றுகையிட்டபொழுதிலும் அதையவனால் கைப்பற்ற முடியவில்லை.

நொறன்ஹா இந்தியாவுக்குச் சென்றதும் தர்மபாலனுக்கெதிராக மாயதுன்னை போர் செய்திருப்பான். ஆனால் சிறந்த போர்வீரனான வித்தியனுக்குப் பயந்து வாளாவிருந்தான். தற்போது அவனைத் தொலைத்துவிட ஒரு வழியுண்டென அறிந்து போர்த்துக்கீசரோடு சேர்ந்து அவனுக்கெதிராய்ப் போர் செய்தான். கடைசியாக வித்தியன் யாழ்ப்பாணத்துக்கு ஓடினான். அங்கே செகராச சேகரன் அவனை வரவேற்றுபசரித்தான். ஆனால் அவன் திரும்பிவந்து போர் செய்வதற்குள் அங்கு தற்செயலாகக் கேட்ட ஒரு துப்பாக்கி வெடியின் பயனாக உண்டான குழப்பத்தில் கொலையுண்டிருந்தான்.

II. மாயதுன்னையுடனும், சங்கிலியுடனும் போர்த்துக் கீசரின் போர்கள்

வித்தியன் இறந்ததும், மாயதுன்னை மீண்டும் தனது ஆசையை நிறைவேற்ற முயன்றான். கோட்டையிலும் நிலைமை தனக்குச் சாதகமாயிருப்பதை அறிந்தான். 1556-ல் கடற்கரைப் பகுதிகளிலிருந்த எழுபதினாயிரம் பேர் கிறிஸ்து சமயத்தைத் தழுவினர். தென்னிந்தியாவில் சவேரியார் நடத்திவந்த மதமாற்றத்துக்கும் இதற்கும் சம்பந்தமிருந்ததென்பதில் ஐயமில்லை. தருமபாலன் ஞானஸ்நானம் பெற்றவுடன் அநேக பிரமுகர்கள் அவனைப் பின்பற்றி கிறிஸ்து மதத்தைத் தழுவினர்.

இச்செய்தி கோவையிலுள்ளாருக்கும் போர்த்துக்கல் வாசிகட்கும் அளவிறந்த ஆனந்தத்தைக் கொடுத்தது. ஆனால் தர்மபாலனின் மதமாற்றத்தை அவனது பிரசைகள் விரும்பவில்லை. அநேக பௌத்த குருமார் கோட்டையை விட்டுச் சீதவாக்கைக்குங் கண்டிக்குஞ் சென்றனர். கோட்டையில் நடைபெற்ற போர்த்துக்கீசருக்குப் பாதகமான ஒரு கலகத்தில் சம்பந்தப்பட்ட பௌத்த பிக்குகள் பலரை அவர்கள் கொலை செய்ததும், சனங்களின் கோபத்தை அதிகரித்தது.

இத்தருணத்தில் மறுபடியும் மாயதுன்னை கோட்டையை முற்றுகையிட்டான். ஆனால் கடற்படைப் பலமுள்ள போர்த்துக்கீசர் இந்தியாவிலிருந்து படையை வரவழைத்து அவனைப் புறமுதுகிடச் செய்தனர்.

1560-ல் தருமபாலனை எதிர்க்க இன்னொரு வசதியான சமயம் வாய்த்தது. அவ்வாண்டில் செகராச சேகரனைத் தண்டிக்க எண்ணிப் போர்த்துக்கீசர் யாழ்ப்பாணஞ் சென்றனர். இராசப்பிரதிநிதி செகராச சேகரனுடன் ஏற்கெனவே உடன்படிக்கை செய்திருந்தபோதிலும் கிறிஸ்தவரை அவன் கொலை செய்ததற்காக போர்த்துக்கல் அரசன் அவனைத் தண்டிக்க வேண்டுமெனக் கட்டளையனுப்பினான். மேலும் போர்த்துக்கீசரது விருப்பத்துக்கு மாறாக அவன் வித்திய பண்டாரனை ஆதரித்ததும் இன்னொரு காரணம்.

போர்த்துக்கீசப் படைகள் யாழ்ப்பாணத் துறைமுகத் திறிங்கி மதிலாலும் சுவராலும் அரண் செய்யப்பட்டிருந்த நல்லுரைத் தாக்கின. நகரைப் பகைவர்கள் கைப்பற்றியதும், செகராச சேகரன் கோப்பாய்க்குச் சென்று, அங்கிருந்து யானை இறவு மார்க்கமாக ஓடி குடா நாட்டைத் தாண்டினான். போர்த்துக்கீசர் அவனைப் பின் தொடர்ந்து சென்றார்கள். அவர்கள் முன்னேறி வருவதைத் தடுக்க ஒரு வழியுமறியாதவனாய் அவன் போர்த்துக்கீசரிடம் சரணடைய வேண்டியதாயிற்று. வித்தியன் கொண்டு வந்த திரவியத்தையெல்லாம் அவர்களுக்குத்

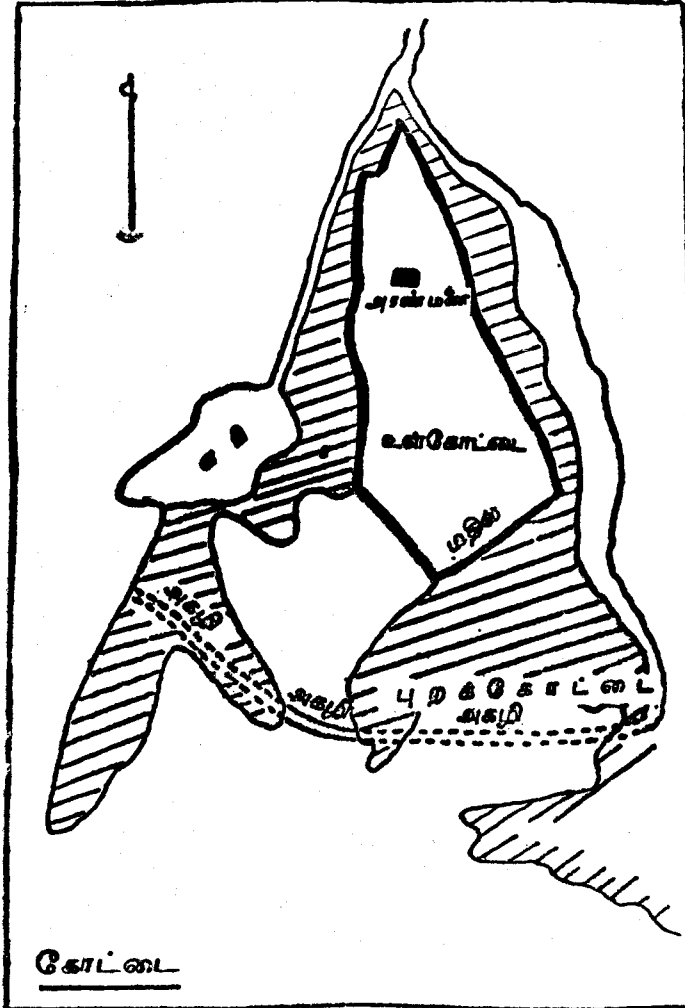
திறையாகக் கொடுப்பதாயும், கிறிஸ்தவருக்கு அவர்கள் நினைத்தபடி சமயத்தை அனுட்டிக்க வசதியளிப்பதாயுங் கூறினான்.

சங்கிலியின் நிபந்தனைகளைப் போர்த்துக்கீசர் ஏற்றுக் கொண்டபின்னர் ஊரெங்கும் அவர்கள் சென்று சைவாலயங்களை இடித்துப்பாழாக்கி வந்தனர். கிறிஸ்தவக் குருமார் மதமாற்ற வேலையிலீடுபட்டனர். உடனே சங்கிலி மறுபடியும் அவர்களுடன் போர்தொடுத்து அவர்களை நாட்டைவிட்டுக் கலைத்தான். கலைக்கப்பட்ட போர்த்துக்கீசர் மன்னாருக்குச் சென்று அங்கே ஒரு கோட்டையை அமைத்து தமது ஆதிக்கத்தை வலியுறுத்தினர்.

இவ்வாறு போர்த்துக்கீச இராசப் பிரதிநிதி யாழ்ப்பாணத்தில் போர் நடத்திக்கொண்டு நிற்க, மாயதுன்னை கோட்டையையும் கொழும்பையும் முற்றுகையிட்டான். 1562-ல் நடைபெற்ற இந்த யுத்தத்தில்தான் மாயதுன்னையின் மகனான இராஜசிங்கன் முல்லேறியாவில் போர்த்துக்கீசரை முறியடித்தான். கோட்டை நீண்ட காலமாக முற்றுகையிடப்பட்டதன் காரணமாக, அதனுள் வசித்தோர் உணவின்றிப் பெரிதும் வருத்தினார்கள். இந்தியாவிலிருந்து துணை வரும்வரை போர்த்துக்கீசர் நிறைந்த வைராக்கியத்துடன் முற்றுகையை நிர்வகித்தார்கள். மறுபடியும் மாயதுன்னை முற்றுகையை விட்டுப் புறங்காட்டி சீதவாக்கைக்கு பின்வாங்க நேர்ந்தது.

இந்த யுத்தத்தின் பயனாகப் போர்த்துக்கீசர் ஒரு உண்மையை அறிந்துகொண்டார்கள். அதாவது தம் வசமுள்ள சேனையைக்கொண்டு இரண்டு இடங்களைப் பகைவருக்கெதிராய்க் காப்பாற்ற முடியாதென்பதே. அதனால் அவர்கள் கோட்டையை—150 வருடங்களாக இலங்கையின் தலைநகராயிருந்த இராசதானியை—கைவிட்டு தர்மபாலனையுங் கூட்டிக்கொண்டு கொழும்புக்குச் சென்றனர்.

முன்னர் கோட்டை எவ்வளவு சிறப்பாக விளங்கிற்றோ அவ்வளவு சிறப்பாக சீதவாக்கை இக்காலத்தில்

விளங்கியது. ஏற்கெனவே இரயிகம் பண்டாரன் இறந்ததும் அவனுடைய இராச்சியத்தை மாயதுன்னை கைப்பற்றியிருந்தான். இப்பொழுது தர்மபாலனும் போர்த்துக்கீசரும் கொழும்பை மாத்திரம் தமது ஆதிக்கத்துள் வைத்திருந்தனர். மற்றவையெல்லாம் மாயதுன்னை கைப்பட்டன. அடுத்ததாகக் கண்டி இராச்சியத்தையுங்கைப்பற்றிவிடவேண்டுமென மாயதுன்னை ஆலோசித்தான். கண்டியரசன் தனது மகளை இராஜசிங்கனுக்கு மணஞ் செய்துகொடுக்க மறுத்துத் தர்மபாலனுக்கு மணஞ்செய்வித்தான். அதனால் மாயதுன்னை கண்டியரசன்மீது போர் தொடுத்தான். ஆனால், போர்த்துக்கீசர் ஒரு புறத்தில் அவனுடைய துறைமுகங்களைத் தாக்கி நாட்டைக் கொள்ளையடிக்கவே, கண்டியில் அவனால் வெற்றிபெற முடியவில்லை.

மாயதுன்னை அடுத்ததாகத் தர்மபாலனை நஞ்சூட்டிக் கொல்ல நினைத்தான். இது தவறவே, தனது மகனான இராஜசிங்கன் தலைமையில் கொழும்பை முற்றுகையிடுமாறு 1579-ல் மறுபடியும் ஒரு படையை அனுப்பினான். இரண்டு வருடமாக முற்றுகையிடப்பட்டது. ஒரு வருடம் கழிந்ததும் தெற்குப் பக்கத்தில் நகரைப் பாதுகாத்துக்கிடந்த வாவியின் நீரை இறைத்து வற்றச் செய்தும் கொழும்பைக் கைபற்ற அவனால் முடியவில்லை. அன்றியும் அவனிடம் கப்பற்படை இல்லாததினால் இந்தியாவிலிருந்து வந்த பகைவரின் படைத்துணையைத் தடுக்க அவனால் முடியாமற் போயிற்று.

III. முதலாம் இராஜசிங்கன் (1581-92)

இராஜசிங்கன் சீதவாக்கைக்குத் திரும்பியபொழுது, அறுபது வருட ஆட்சி நடத்திய அவன் தகப்பன் இறந்து போனதாக அறிந்தான். உடனே தானே அரசரிமைகளை ஏற்று ஆட்சி நடத்தினான். இலங்கை முழுவதுக்குந்தானே தனியரசனாக வேண்டுமென அவன் தந்தையைப் போலவே அவனும் எண்ணினான். கொழும்பை விரைவில்

வெல்லமுடியாதென அறிந்ததும், தனது தந்தையார் வெல்லமுயன்ற கண்டி இராச்சியத்திற் கண்ணோட்டஞ் செலுத்தினான். 1582-ல் கண்டியிலாண்ட கரலியட்ட பண்டாரன் என்பவனைக் கலைத்துவிட்டுச் சிங்கள இராச்சியம் முழுவதற்கும் தானே அரசனானான்.

கரலியட்ட பண்டாரன் நாட்டை விட்டோடி திருக் கோணமலையில் அம்மைநோய் வாய்ப்பட்டிற்றந்தான். இறக்கும்பொழுது யமசிங்கனென்னுந் தனது மருமகனுக்கு இராச்சிய உரிமையை வழங்கியிருந்தான். யமசிங்கன் கோவைக்குச் சென்று டொன்பிலிப்பு என்ற பெயருடன் கிறிஸ்தவனானான். கரலியட்ட பண்டாரனின் மகளை போர்த்துக்கீசர் மன்னருக்கு கொண்டுபோய் டோனா கதரினா என்ற பெயரை அவளுக்குச் சூட்டி கிறிஸ்த சமயத்தில் சேர்த்துக்கொண்டார்கள்.

இராஜசிங்கன் பெரிய போர்வீரனானாலும், அவன் தந்தையிடத்திலுள்ள அமைதி, பொறுமை, தந்திரம் ஆகிய குணங்களவனிடத்திருக்கவில்லை. சகிப்புத்தன்மையில்லாதவனானபடியால் தனது விருப்பம் நிறைவேறுவதற்குத் தடையாயிருந்த எல்லாரையும் நீக்கின தோடமையாது, தனக்கு விரோதமாயெழுந்த பௌத்த பிக்குக்களைக்கூடக் கொலை செய்வித்தான். இம்மாதிரியான முரட்டுச் செய்கைகளினால் இவனுக்குப் பல பகைவர்கள் உண்டாயினர். இவர்களில் ஒருவன் கோனப்பு பண்டாரன். இவன் தகப்பனான வீரகந்தர பண்டாரன் கண்டியை வெல்ல இராஜசிங்கனுக்கு உதவி புரிந்தவன். ஆனால் அவனை இராஜசிங்கன் பின்னர் சதிசெய்து கொன்றான். இதனால் கோனப்பு கொழும்புக்கு ஓடி போர்த்துக்கீசருடன் சேர்ந்தான். இவன் பின்னர் கோவைக்கனுப்பப்பட்டு டொன்ஜுவான் என்ற பெயருடன் கிறிஸ்தவனானான்.

1587-ல், மே மாதத்தில் இராஜசிங்கன் கொழும்பைப் பிடிக்கவும் போர்த்துக்கீசரை இலங்கையிலிருந்து கலைக்கவும் இன்னொருமுறை தெண்டித்தான். அப்பொழுது

கோட்டையில் 350 போர்த்துக்கீசரே இருந்தபடியால் அது சாத்தியமென எண்ணி கொழும்பை முற்றுகையிட்டு தெற்கேயுள்ள வாவியின் நீரை இறைத்து அத்திசையில் தாக்க முயற்சி செய்தான். கடலில் வலிமைபெற்றிருந்த போர்த்துக்கீசர் கடற்கரைப் பட்டினங்களை அழித்து விகாரைகளையும், தீவாந்தரமுனை (தேவிநுவரை) யிலிருந்த அழகிய கோவிலையும், இன்னும் பல ஆலயங்களையும் தரைமட்டமாக்கினார்கள். 1588-ம் ஆண்டு, பிப்ரவரி மாதத்தில் இந்தியாவிலிருந்து போர்த்துக்கீசருக்கு துணை வந்ததும் இராஜசிங்கன் பின்வாங்கினான்.

கொழும்பிலிருந்து திரும்பியதும் பல தொல்லைகள் அவனைச் சூழ்ந்தன. அவனுடைய கொடுங்கோன்மையைப் பொறுக்க முடியாது சொதுபால பண்டாரன் என்பவன் சப்தகோறளையில் ஒரு கலகத்தை உண்டாக்கினான். கொழும்பில் தோல்வியுற்றதனால் மனமுடைந்திருந்த இராஜசிங்கன், கலகக்காரரை இரக்கமின்றித் தண்டித்தான். இதே சமயத்தில் கண்டி வாசிகளும் இவனுடைய கொடுமையைப் பொறுக்கமாட்டாது கலகஞ் செய்தனர். டொன்பிலிப்பைத் தங்களது அரசனாகும்படியும் அழைத்தார்கள். அவன் உடனே டொன்ஜுவானுடன் போர்த்துக்கீசப் படைத்துணையோடு கண்டிக்குப் படையெடுத்துச் சென்றான். சென்று, தன் தகப்பனிழந்த சிங்காசனத்தை மீட்டான். சிறிது நாளைக்குப் பின் டொன்பிலிப்பு நஞ்சூட்டிக் கொல்லப்பட்டான். டொன்ஜுவானே அநேகமாய் இக்கொலைக்குக் காரணம் எனக் கூறலாம். ஏனெனில், அவன் போர்த்துக்கீசரைக் கையகலக் கடத்திவிட்டு, விமலதர்மசூரியன் என்ற நாமத்துடன் தானே அரசனென விளம்பரப்படுத்திக்கொண்டான்.

இந்தக் குழப்பங்களிடையே யுத்தத்தை மூட்டிக் கண்டியை மறுபடியும் தனக்காக்கிக் கொள்ளலாமென இராஜசிங்கன் நினைத்தான். ஆனால், போர்த்திறம்மிக்க விமலதர்மசூரியன் வல்லனை என்ற இடத்தில் இராஜசிங்கன் சேனையை மறித்துப் புறமுதுகிடச் செய்தான். அவனோடு எதிர்நிற்க முடியாது இராஜசிங்கன் சீதவாக்

கைக்குத் திரும்புகையில் வழியில் ஒரு மூங்கில் கிராய் காலில் குத்தியதால் வலியுண்டாகி 1592-ல் இறந்தான்.

இராஜசிங்கனுக்கு மகனில்லாதபடியால் அவன் இறந்த பொழுது அடுத்தாப்போல் பட்டத்துக்குரியவர் யாரென நிச்சயிக்க முடியாது பெரிய குழப்பமுண்டாயிற்று. இதை யறிந்த போர்த்துக்கீசர் இராஜசிங்கனின் தேசத்தை எல்லாம் சிறிது சிறிதாகத் தமது ஆட்சியின் கீழ் கொண்டு வந்தனர். மாயதுன்னையின் காலத்திலும் இராஜசிங்கன் காலத்திலும் சிறந்து விளங்கிய சீதவாக்கையும் இவ்வாறு வீழ்ச்சியுற்றது.

முக்கியமான ஆண்டுகள்

1554. கொழும்பில் இரண்டாவது கோட்டை கட்டப் பட்டல்.
1562. முல்லேறியா யுத்தம்.
1565. கோட்டை கைவிடப்படல்.
1582. முதலாவது இராஜசிங்கன் கண்டி இராச்சி யத்தை வெல்லுதல்.
1592. முதலாவது இராஜசிங்கனின் மரணம்.

பதினான்காம் அத்தியாயம்

போர்த்துக்கீசர் கண்டியைப் பிடிக்க முயலுதல்

1. விமலதர்மசூரியனுக்கெதிராக யுத்தம்

இலங்கை வியாபாரத்தைக் கைப்பற்றுவதில்தான் போர்த்துக்கீசர் முதல் முதலீடுபட்டனர். பின்னர் மத மாற்றஞ்செய்வதில் கருத்துன்றினார்கள். இலங்கையைக் கைப்பற்றி ஆட்சி செய்யவேண்டுமென அவர்கள் விரும்ப வில்லை. முதலாம் இராஜசிங்கன் இறந்த பின்னர்தான் அதைப்பற்றி யோசனை செய்தார்கள். அதுவரை கொழும்பில் தமது ஆதிக்கத்தை நிலைநிறுத்தித் தமது வியாபாரத்தைப் பாதுகாப்பதுவே அவர்கட்குப் போதிய கிரமமாயிருந்தது.

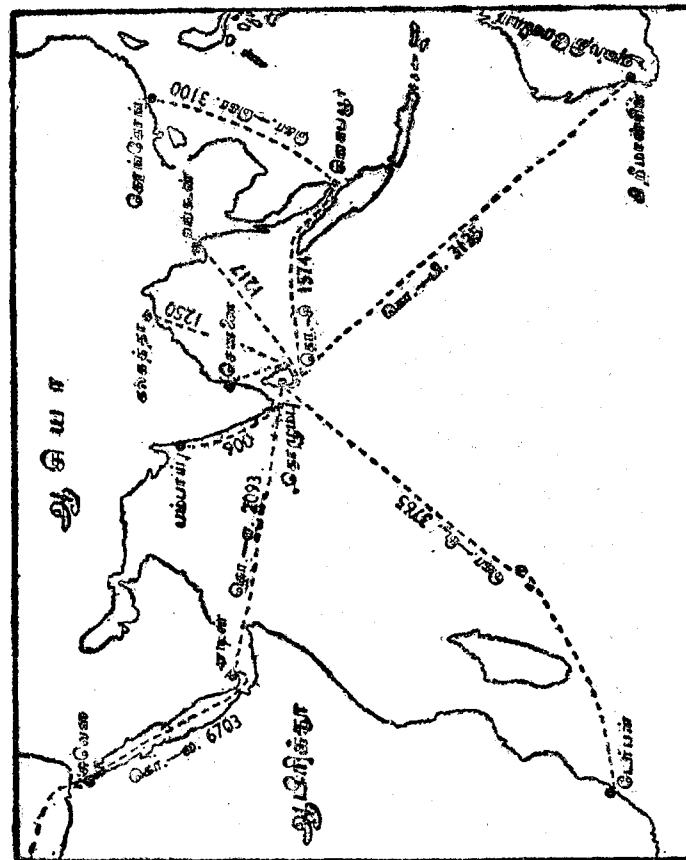
முதலாம் இராஜசிங்கன் இறந்ததும் இலங்கையைத் தாம் கைப்பற்றி ஆண்டால் என்ன என்று அவர்களுக்கு எண்ணமுண்டாயிற்று. இந்தியாவில் ஆதிக்கஞ்செலுத்த விரும்பினால் இலங்கையைத் தம்வசமாக்க வேண்டுமென பதை அவர்கள் உணர்ந்தார்கள். இலங்கை, இந்தியா வின் தெற்கு முனையில், இந்து சமுத்திரத்தின் மத்தியில் இருப்பதால் இந்தியாவின் கிழக்கு-மேற்குப் பகுதிகளை அங்கிருந்தே கண்காணித்து வரலாம். மேலும் போர்த் துக்கீசக் குடியிருப்புகளுடைய மலாக்காவுக்கும், வட மேற்கிலுள்ள ஏடன், ஓர்மஸ் என்னுமிடங்களுக்கும் மத்தியில் இலங்கை இருந்தது இன்னொரு வசதி. அன்றியும் அது ஒரு சிறிய தீவாயிருப்பதால் வலிமையுள்ள கடற் படையையுடைய போர்த்துக்கீசர் அதைச் சிரமமின்றிப் பகைவரனுகாது காக்கக்கூடியதாயுமிருந்தது. மலையா ளக் கரையில் அவர்களுக்குப் பிரதான குடியிருப்புகள் அமைந்த காலத்தில் கோவையைத் தலைநகராகக் கொண்டார்கள். ஆனால், தற்போது பிஜப்பூர் அரசன் வலிமை

பெற்று விளங்கியதால் கோவை அவ்வளவு பாதுகாப்
பில்லாதிருந்தது. இத்தியாதி காரணங்களை முன்னிட்டு
இலங்கைமீது அவர்கள் கவனஞ் செலுத்தினர்.

கோட்டை இராச்சியத்தை மிக எளிதில் கைப்பற்றிய உற்சாகத்தினால், இலங்கை முழுவதையுமே வென்றுவிடலாமெனப் போர்த்துக்கீசர் எண்ணினர். மேலும், தனக்குப் பின் பட்டத்துக்கு வருவதற்குப் புத்திரன் இல்லாததால் கோட்டை அரசனான தர்மபாலன் போர்த்துக்கல் மன்னனுக்கே அரசரிமை வழங்குவதாக வாக்களித்திருந்தான். யாழ்ப்பாண அரசனும் போர்த்துக்கீசரது ஆணைப்படியே ஆட்சிசெய்து வந்தான். கண்டி இராச்சியமொன்றே அவர்களது ஆணைக்குட்படாது தனியரசனாக ஆளப்பட்டது. வேறும் பல காரணங்களை முன்னிட்டுக் கண்டியையுந் தம்மடிப்படுத்த வேண்டுமென அவர்கள் நினைத்தார்கள்.

விமலதர்ம சூரியன் கள்ளமாய் இராச்சியத்தைக் கவர்ந்தவன். கண்டியரசுக்கு உரிமையுடையவன் கரலியட்ட பண்டாரனின் மகனும், கிறிஸ்தவ மார்க்கத்தில் சேர்ந்து மன்னரில் இருந்து வந்தவளுமான டோனாகதரினா என்பவளே. மேலும், விமலதர்மன் மதத்துரோகியென்றும் கிறிஸ்து சமயத்திலிருந்து அவன் பெளத்த சமயத்துக்கு மாறினான் எனவே, அவனை சிங்காசனத்தை விட்டுக் கலைத்துத் தக்க தண்டனை கொடுக்க வேண்டுமெனவும் அவர்கள் எண்ணினர்.

1594-ல் கண்டிமீது படையெடுக்குமாறு கோவையி லிருந்து பீரே லொபெஸ் டி சூசா என்பவன் அனுப்பப் பட்டான். விமலதர்மனைக் கலைத்துவிட்டு, டோனா கதரி னைவச் சிங்காசனத்தில் வைக்கும்படி அவனுக்குக் கட் டளையிடப்பட்டது. டி சூசா 600 போர்த்துக்கீசப் படைகளோடும், ஒரு பெரிய சிங்கசச் சேனையோடும் புறப்பட்டுக் கண்டியை நோக்கிச் சென்றான். சென்ற வன் அத்தனாகலை, மெனிக்கடவரை என்ற இடங்களைத்

வெளியுலகு சம்பந்தப்பட்டவரையில் கொழும்பின் நிலை

தாண்டி வல்லனையில் கண்டிச் சேனையை எதிர்த்துத் தோற்கடித்தான்.

போர்த்துக்கீசப் படையை எதிர்த்துச் சண்டையிடுவது இலேசான காரியமல்ல என்பதை விமலதர்மன் அறிந்திருந்தான். தனது சொந்த படையின் குறைபாட்டையும், போர்த்துக்கீச வீரரின் திறமையையும் நன்குணர்ந்திருந்தான். துப்பாக்கிப் பிரயோகஞ் செய்யவும், பீரங்கி வெடிக்கவும் சிங்கள வீரர் போர்த்துக்கீசரிடம் பழகியிருந்தபோதிலும் போரில் அவர்கள் அவ்வளவு திறமை காட்டவில்லை. சில சிங்கள வீரரிடமே துப்பாக்கியிருந்தது. ஏனையோர் ஈட்டி, வாள், கசை முதலிய ஆயுதங்களைத் தங்கள் செவ்விலேயே வைத்திருந்தார்கள். அவர்கள் வில்வித்தை அறிந்திருந்தபோதிலும் காடுகளிலும் மலைகளிலும் அவர்கட்கு அதைப் பயன்படுத்த முடியவில்லை. மேலும், ஒவ்வொரு போர்வீரனும் 15 தினத்துக்குத் தனக்குத் தேவையான உணவைத் தானே கொண்டுவரவேண்டியதாயிருந்தது. அது முடிந்ததும் அவன் மறுபடியும் வீட்டுக்குச் சென்று 15 நாளைக்குப் போதுமான உணவோடு திரும்பி வருவான். தற்காலப் போர்வீரனைப்போல அவனுக்குப் போர்முறையில் பயிற்சியே கிடையாது. பகைவரைத் தாக்குவதானால் பெருத்த சத்தமிட்டுக்கொண்டும், பேரிகைகளைக் கொட்டிக்கொண்டும், பகைவரை நெருக்கித் தாக்குவார்கள். போனவுடன் வெற்றி கிடைக்காவிடில் அல்லது தங்கள் தலைவன் போரில் இறந்தானானால் அவர்கள் மனஞ்சலித்துப் பின்னிடுவார்கள். காடுகளிலும் மலைப் பகுதிகளிலும் பதுங்கி நின்று சண்டை செய்வதில் மாத்திரம் திறமை பெற்றிருந்தார்கள்.

ஆனால் போர்த்துக்கீசத் துருப்புகளோ அனுபவமும் நல்ல பயிற்சியும் பெற்றவர்கள் : அவர்கள் போர் செய்வதையே தொழிலாகக்கொண்டவர்கள்; சிங்களவரைப் போல யுத்தம் வந்த காலத்தில் மாத்திரம் படைதாங்கித்

தமது எசமானருக்குப் படைத்துணை செய்தும், மற்றக் காலங்களில் வேளாண்மை நடத்தியும் வாழ்ந்தவர்களல்ல. மேலும், அவர்கள் சிங்களப் போர்வீரரைப் போல அரை நிர்வாணமாக யுத்தஞ் செய்யாமல் உடம்பெங்கும் உலோகத்தால் செய்த சட்டைகளை அணிந்திருந்தார்கள். துப்பாக்கியுங் கையுமாகவே திரிவர். பெரிய மதில்களையெல்லாம் தகர்த்தெறியக்கூடிய பீரங்கிகளை உபயோகித்தனர். இவற்றால் போர்த்துக்கீசருடைய போர்முறை ஒழுங்குள்ளதாயிருந்தது. அன்றியும், சமூபியில் தங்களிலும் பத்து மடங்கு பெரிய சிங்களச் சேனையை ஒரே முறையில் வெல்லக்கூடியவராயிருந்தனர்.

விமலதர்மன் போர்த்துக்கீசரை நிர்வகிக்க முடியாமல் கண்டியிலிருந்து வெல்லச என்னுமிடத்துக்குப் பின் வாங்கினான். போர்த்துக்கீசர் தன்னை அங்கு தொடரமாட்டார்களென எண்ணினான். அவ்வாறு விமலதர்மன் பின்வாங்கியதும், சூசா கண்டியை இலேசாகக் கைப்பற்றி, கண்டிக்குத் திறைசெலுத்தி வந்த ஏனைய சிற்றரசுகளையும் தன் வசமாக்கினான். கடைசியாக டோனுகதரினாவை கண்டியரசியாக முடிசூட்டுவித்தான்.

முதலில் டோனுகதரினாவை வரவேற்ற கண்டிப் பிரசைகள், போர்த்துக்கீசர் அவனைத் தங்கள் விருப்பத்துக் கெல்லாம் ஆட்சி செய்வார்களென்பதை விரைவில் கண்டு கொண்டார்கள். மேலும், அவனை ஒரு போர்த்துக்கீசனே மணக்கவுங் கூடுமென அறிந்தனர். முதலாம் இராஜசிங்கனின் நண்பனும், போர்த்துக்கீசர் பக்கத்தில் தற்போது சண்டை செய்து வந்தவனுமான ஜயவீரபண்டாரன் இம்மாதிரி விவாகம் நடைபெறுவதை விரும்பவில்லை. விமலதர்மன் ஜயவீரனின் மன நிலையை அறிந்ததும், தான் போர்த்துக்கீசருடன் சண்டை செய்வதிலும், அவனை அவர்களிடமிருந்து பிரித்துவிடுவதே நல்லதென எண்ணினான். உடனே ஜயவீரனோடு கடிதப் போக்கு வரவு செய்து அவனுடைய ஆதரவைப் பெற்றான். போர்த்துக்கீசர் இதையறிந்து ஜயவீரனைக் கொலைசெய்தார்கள். உடனே அவர்களுக்குத் துணை

புரிந்த சிங்கள வீரர் அவர்களைக் கைவிட்டுவிடவே, துணையற்றவராய் அவர்கள் கண்டியை விட்டுக் கொழும்பு நோக்கி ஓடினர்.

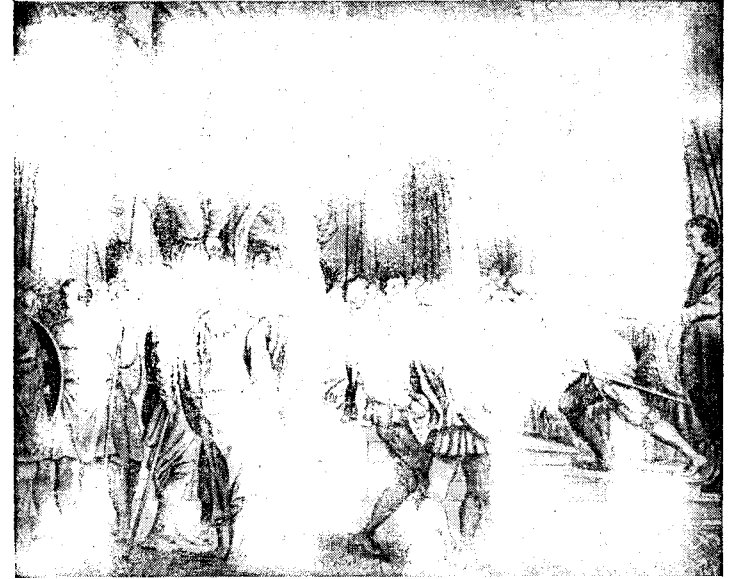
இதையறிந்த விமலதர்மன், இதுதான் தருணமென எண்ணி அவர்களைத் தொடர்ந்து தனது சேனையை நடத்தினான். மலைப் பாதைகளை நன்கறிந்த சிங்கள வீரர் போர்த்துக்கீசரைக் கலைத்துச் சென்று பேராதனைப் பூந்தோட்டம் தற்போதிருக்கும் இடத்திற் கணித்தாயுள்ள கன்னொறுவாவில் அவர்களைத் தடுத்துப் போர்செய்தனர். மகாவலி கங்கையைத் தாண்ட முயற்சி செய்த அப் போர்த்துக்கீசரைச் சிங்கள வீரர் சூழ்ந்து பலரைக் கொன்று, எஞ்சியவரைச் சிறைப்படுத்தினர். அவர்களோடு கூடச்சென்ற டோனா கதரினாவை விமலதர்மன் தனது இராணியாக்கினான். இச்சேர்க்கையால் தனது ஆட்சிக்குப் பலமுண்டாகுமெனவும் எண்ணினான். சில போர்த்துக்கீசப் போர்வீரரை விமலதர்மன் அங்கவீனப்படுத்தி கண்களைக் கெடுத்து நான்கு பேருக்கு ஒரு கண் வீதம் அவர்கள் அனுப்பினான். அவர்கள்மீது தனக்கிருக்கும் வெறுப்பைக் காட்டவே அவ்வாறு செய்தான்.

கண்டியில் போர்த்துக்கீசருக்கு நேர்ந்த நெருக்கடிகள் ஒரு புறமிருக்க, கோட்டையிலும், சனங்கள் அவர்களுடைய ஆட்சியை விரும்பாது கலகம் விளைத்தனர். கண்டியில் விமலதர்மன் வெற்றி பெற்றானெனக் கேள்வியுற்றதும் அந்த உற்சாகத்தினால் தூண்டப்பட்டு கோட்டை வாசிகள் போர்த்துக்கீச ஆதிக்கத்திலிருந்து தம்மை விடுவிக்க வேண்டுமெனக் கிளம்பினர்.

II. அசிவிடோ

எவ்வித குழப்பங்களேற்பட்டபோதிலும் இலங்கை முழுவதையும் தாங்கள் ஆளவேண்டுமென்ற எண்ணத்திலிருந்து போர்த்துக்கீசர் அணுவளவும் மாறவில்லை. நாட்டிலுள்ள கலகங்களை அடக்கி போர்த்துக்கீச ஆணையை நிலவச் செய்விக்குமாறு 1594-ல் ஜெரனிமோ டி அசிவிடோ என்பவன் தளபதியாக்கப்பட்டான்.

அவன் இலங்கைக்கு வந்தபொழுதும் சனங்கள் போர்த்துக்கீசராட்சிக் கெதிராய்க் கலகஞ்செய்து கொண்டிருந்தார்கள். சனங்களைப் பயமுறுத்தும் பொருட்டும், முன்னர் போர்த்துக்கீசப் போர்வீரரை அங்கவீனப்படுத்தியதற்குப் பழிவாங்கும் நோக்கமாகவும் அசிவிடோ கலகக்காரரைப் பிடித்து மிகக்கொடிய தண்டனைகளை விதித்தான். இது சிங்களருக்கு ஆத்திரத்தை யுண்டாக்க

ஸ்பில்பேர்கனும் விமலதர்ம சூரியனும் சந்தித்தல்

கவே விமலதர்மனின் தூண்டுதலால் கோட்டை இராச்சியத்தின் பல பாகங்களிலும், கலகம் உண்டானது. சில சமயம் விமலதர்மன் தனது சேனையுடன் வந்து கலகக்காரருக்கு உதவி புரிந்தான். சில சமயம் போர்த்துக்கீசரோடு சேர்ந்து நிற்கும் சிங்கள வீரரை அவர்களுக்கு துணையாய் கலகக்காரருடன் சேருமாறு தூண்டியவந்தான்.

மிகவுந் திறமையுடன் அசிவிடோ கலகக்காரரையடக்கித் தாழ்பிரதேசத்தில் சமாதானத்தை நிலவச் செய்தபின் 1602-ல் விமலதர்மனை வல்லனைவரை படையெடுத்துச் சென்றான். இவ்வருடத்தில், போர்த்துக்கீசருக்கெதிராகத் துணைசெய்வதாக இரண்டு ஒல்லாந்தர் விமலதர்மனிடஞ் சென்றனர். முதற் சென்றவனுக்குப் பெயர் ஜோரிஸ்வான் ஸ்பில்பேர்கன்; இவன் வந்து ஆறு மாசங்களுக்குப் பின் சிபால்டி வேட் என்பவன் சென்றான். வலிமையுள்ள ஒரு கடற்படையுடைய அந்நியரின் படைத்துணையில்லாமல் போர்த்துக்கீசரை இலங்கையிலிருந்து கலைக்கமுடியாதென எண்ணியிருந்த விமலதர்மன், காத்திராப் பிரகாரம் வந்த இத்துணையை ஏற்று அவர்களை உபசரித்தான். தான் தரையிலிருந்து தாக்க அவர்கள் கடலிலிருந்து போர்த்துக்கீசப் படையைத் தாக்கினால் இலங்கையில் வியாபாரஞ் செய்வதற்கு ஏகபோக உரிமையளிப்பதுடன் அவர்களுடைய போர்ச் செலவையும் தான் பொறுப்பதாக விமலதர்மன் ஒல்லாந்தருக்கு வாக்களித்தான்.

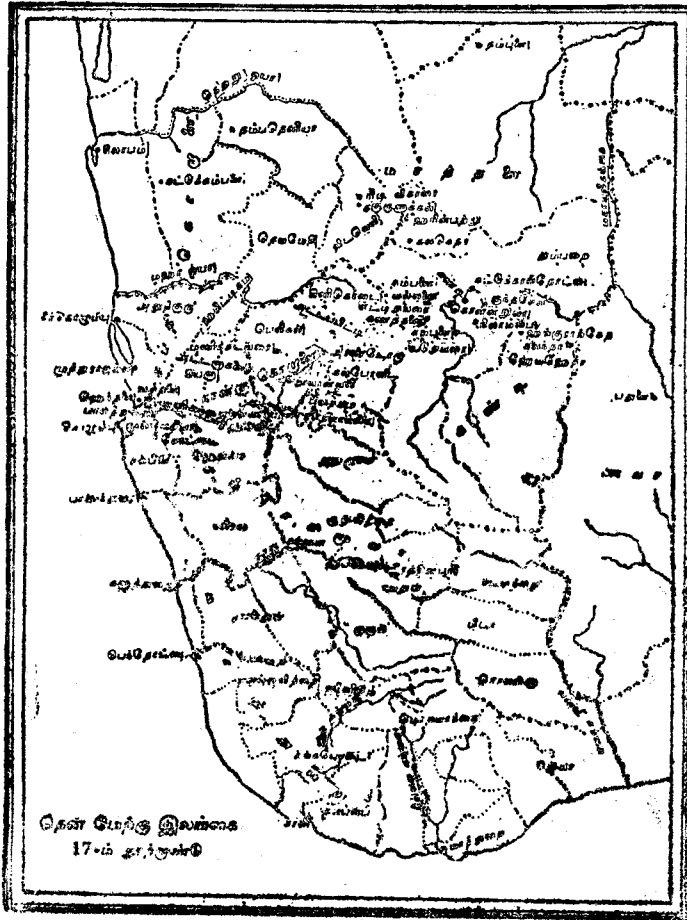
ஒல்லாந்தர் துணை செய்யக் கூடுமென்பதை அறிந்ததும் கண்டியரசனைத் தாமதமின்றி வெற்றிகொள்ள வேண்டுமென போர்த்துக்கீசர் எண்ணினர். கடற்சண்டையில் ஒல்லாந்தர் போர்த்துக்கீசரைத் தாக்குவதானால் உள்ளூரில் சத்துருக்கள் இருப்பது உசிதமல்ல. ஆதலால், 1603-ல் அசிவிடோ கண்டியைப் பிடிப்பதற்குச் சேனையோடெழுந்தான். அத்தனாகலை, மெனிக்கடவரை, அட்டப்பிட்டி என்ற இடங்களுக்கடாகச் சேனையை இட்டுச் சென்று நான்கு நாட்களில் கணத்தன்னை என்ற இடத்தை அடைந்தான். ஆனால் வல்லனையென்னுமிடத்தில் கண்டியர் இவனுடைய சேனையை மேற்செல்லவிடாது தடுத்தனர். ஒரு மாதமாக அவ்விடத்தில் போர்செய்து அதனைக் கைப்பற்றியதும் இவனுக்குப் படைத்துணை புரிந்த சிங்கள வீரர் விமலதர்மனின் சூழ்ச்சியால் இவனை விட்டுப் பிரிந்தார்கள். மேற்செல்லமுடியாது இவன் புறங்காட்டவே விமலதர்மன் பின்னிட்டு

மல்வானைக்குச் சென்ற போர்த்துக்கீசச் சேனையை வழிதோறும் தாக்கினான்.

இவ்வாறு போர்த்துக்கீசச் சேனை பின்னடையவே விமலதர்மன் நாடெங்கும் அவர்களுக்கெதிராய்க் கலகத்தைக் கிளப்பிவிட்டான். அதனால் சண்டை அடுத்த வருடம்வரை நிகழ்ந்தது. இச்சண்டையில் சீபால் டிவேட் என்ற ஒல்லாந்தன் சிங்களருக்கு உதவியெய்யச் சேனையோடு வந்தான். ஆனால் சிங்களருக்கும் இவனுக்குமேற்பட்ட சில பிணக்குகளால் இவனை அரசனின் பிரதானிகள் சிலர் கொலைசெய்து விட்டார்கள். ஒல்லாந்தர் துணை இவ்வாறு நீங்கவே விமலதர்மன் போர்த்துக்கீசரோடு சமாதானஞ் செய்ய விரும்பினான். ஆனால் அது முற்றவில்லை. சில நாளையில் அவன் தன்னரசைத் தனது மகனுக்கு விட்டு, இராசப் பிரதிநிதியாகத் தனது மைத்துனான சேனரதனை ஏற்படுத்தி இறந்துபோனான்.

சேனரதன் இராசப் பிரதிநிதியாக இருக்க விரும்பவில்லை. அவன் டோனா கதரினாவை மணந்து கண்டிக்கு அரசனாக முயற்சி செய்தான். இதே முறையில் வேறு இருவரும் கண்டிக்கு அரசனாக முயற்சி செய்தார்கள். ஆனால் ஏழு மாதங்களுக்குள் சேனரதன் டோனா கதரினாவை விவாகஞ் செய்து கண்டிக்கு அரசனானான். இப்படியாக அவன் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கையில் அசிவிடோ கலகக்காரர் கைப்பற்றிய நிலங்களைத் திரும்பவும் கைப்பற்றினான்.

சேனரதன் அரசனான சம்பவம் அசிவிடோவின் கொள்கைகளைத் திணையளவும் மாற்றவில்லை. ஒல்லாந்தரோடு சேர்ந்து சேனரதன் தன்னை எதிர்க்கக் கூடுமென அவன் நினைத்தான். எனவே, கண்டியைத் தாக்குமாறு சேனையை அனுப்பாவிட்டாலும் மலைநாடுகளிலுள்ள சேனரதனின் ஊர்களைக் கொள்ளையடிக்குமாறு வீரர்களை அனுப்பிவந்தான். இம்மாதிரியான எதிர்ப்பை ஒழிப்பதற்கு வழிகாணாது சேனரதன் ஒல்லாந்தரின் துணையை நாடவேண்டியிருந்தது. டிவேட் என்பவனுடைய

கொலைக்காக வஞ்சங் கொண்டிருந்தபோதிலும் ஒல்லாத
தர் இலங்கையின் கறுவா வியாபாரத்தைக் கைப்பற்றி
விடவேண்டுமென்ற நோக்கத்தினால் சேனரதனுடன்
சமாதானஞ் செய்துகொண்டார்கள்.

இதைக் கேள்வியுற்ற அகிவிடோ சேனரத்தைத் தன்னடிப்படுத்த வேண்டுமென எண்ணி 1611-ல் ஒரு சேனையை இட்டுச் சென்று கன்னொறுவா என்ற இடத்தில் அரசனின் சேனையைப் புறங்கண்டான். அதன்பின் கண்டிக்குச் சென்று அந்நகரத்தைக் கொள்ளையிட்டு உடனே அங்கே தங்காமல், கண்டிக்குச் செல்லும் பொழுதே அரண்மனையிருந்த வல்லனைக்குத் திரும்பினான். அங்கே பலமுள்ள ஒரு சேனையை நிறுத்திவிட்டு மலைநாட்டை விட்டகன்றான்.

போர்த்துக்கீசத் தேசாதிபதிகளுள் அசிலிடோ மிகக் கொடியவனானாலும் நல்ல திறமை வாய்ந்தவன். 1612-ல் அவன் போர்த்துக்கீச இராசப் பிரதிநிதியாக்கப்பட்டதால் இலங்கையை விட்டு நீங்கினான். சேனரதன் மீண்டும் ஒல்லாந்தருடன் தொடர்பு கொண்டு துணை கேட்டதனால் அசிலிடோவின் பின் வந்த போர்த்துக்கீசத் தளபதிகள் மலைநாட்டின்மீது அடிக்கடி படையெடுத்து தார்கள்.

1616-ல் கோட்டை இராச்சியம் தனக்குச் சொந்தமானதென உரிமை பாராட்டி ஒருவன் தோன்றினான். அவன் கிளப்பிய கலகம் நாடெங்கும் பரவிற்று. ஊவாவை ஆண்ட அந்தோனியோ பரெட்டோ என்பவன் அவனுக்குத் துணைசெய்தான். ஆரம்பத்தில் சேனரதன் கூட அவனுக்குத் துணைசெய்தபோதிலும், அவனுடையகோரிக்கைகள் சிலவற்றை இவன் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாததால் அவனைப் பின்னர் கைவிடவேண்டி நேர்ந்தது. கலகமெல்லாம் அடக்கப்பட்டபின் 1617-ல் சேனரதன் போர்த்துக்கீசரோடு சமாதானஞ் செய்யவே கலகக்காரர் மறுபடியும், கிளம்பி, சேனரதனையும் போர்த்துக்கீசரையும் எதிர்த்தார்கள்.

III. கொன்ஸ்தாந்தைன் டி சா

இலங்கைக்குப் பிரதான தளபதியாக 1618-ல் கொன்ஸ்தாந்தைன் டி சா போர்த்துக்கீசரால் நியமிக்கப்பட்டான். 1620-1623 இடையிட்ட மூன்று வருடத் தவிர, 1618-ம் ஆண்டு தொடக்கம், 1630-ல் அவன் இறக்கும் வரையும் அவன் இலங்கைக்குத் தளபதியாக இருந்தான். இவன் மிகவும் இரக்க சிந்தையுடையவன். கொடுமையே உருவாக விளங்கிய அசிவிடோவிற்கு முற்றும் மாறான குணதிசயமுடையவனாக இருந்தான்.

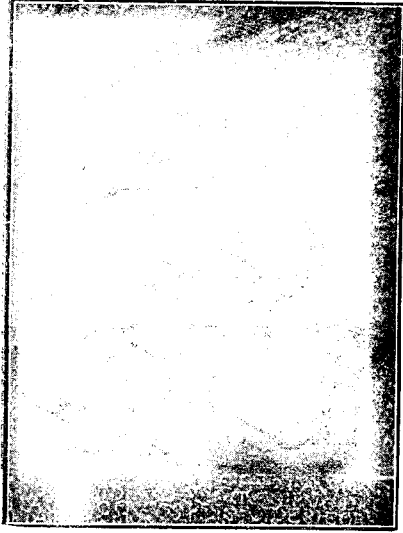
இவன் பதவியேற்றதும் கலகக்காரரை அடக்குவதில் ஓடுபட்டான். அவன் கலகம் விளைவித்த தலைவர்களைப் பிடித்து கொலை செய்து கலகத்தையடக்கினான். சீர்கேடான நிலையிலிருந்த நிர்வாகத்தைச் சீர்ப்படுத்த முயன்றான். பாதகமறியாத சிங்களக் குடிகளைப் போர்த்துக்கீச வீரர் துன்புறுத்தி அநீதிகள் பல புரிந்து வந்தார்கள். இவை, போர்த்துக்கீசர் மேல் மக்களின் வெறுப்பைக் கூட்டியது. அடுத்து அரசாங்கம் மிகவும் கேடான நிலையிலிருந்தது. அரசாங்க ஊழியர்கள் அரசாங்க கருமங்களைக் கவனிக்காது தமது சொந்த வியாபாரத்தில் ஊக்கம் கொண்டவராயிருந்தனர். சிலர் கண்டிப்பு அரசனுக்கு படை ஆயுதங்கள் விற்கவும் முற்பட்டனர்.

டி சா இச் சீர்கேடு எல்லாவற்றிற்கும் ஒரு முற்றுப் புள்ளியிட முயன்றான். அவன் படைகளுக்கு கடுமையான ஒழுங்கு விதிகளையமைத்து அவற்றை ஒவ்வொரு போர் வீரனும் பேணி நடக்கும்படி செய்தான். அடுத்து அரசாங்க ஊழியர் கையிலஞ்சம் பெறுவதை தடை செய்தான். அவன் போர்த்துக்கீசரையும் சிங்களவரையும் சமமாக மதித்து எல்லோரையும் மிகவும் தயவுடன் நடத்தி வந்தான். மேலும் அவன் போர்த்துக்கீசரை சிங்களப் பெண்களை விவாகஞ் செய்யுமாறு ஊக்கமளித்தான்.

இவ்வாறு அரசாங்கத்தைச் சீர்திருத்தி, பின்னர் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தில் அவன் கண்ணோட்டஞ் செலுத்தினான். சங்கிலி அரசன் (செகராச சேகரன்) இறந்த நாட்டொட்டு, போர்த்துக்கீசர் யாழ்ப்பாண அரசியல் விடயத்தில் அடிக்கடி தலையிட்டுக்கொண்டே வந்தனர். 1570-ல் பெரிய பிள்ளை என்றழைக்கப்படும் இன்னொரு செகராச சேகரனுக்குப் போர்த்துக்கீசர் முடிசூட்டினர். இவனுக்குப் பின் 1582 தொடக்கம் அரசு செலுத்திய புவிராச பண்டாரம் அல்லது பரராச சேகரன் மன்னரைப் போர்த்துக்கீசரிடமிருந்து பெற்றுக்கொள்ள முயற்சி செய்தான். போர்த்துக்கீசர் இவனை எதிர்த்து 1591-ல் கொலை செய்தார்கள். பின் பெரிய பிள்ளையின் மகனான எதிர்மன்னசிங்கனுக்குச் (1591-1615) சிங்காசனத்தைக் கொடுத்தனர். இவ்வரசன் போர்த்துக்கீசருக்கு உண்மையுள்ளவனாக நடந்தபோதிலும், அவர்கள் அரசாங்க விடயங்களில் அதிகம் தலையிட்டதால் சனங்களிடத்தில் இவனுக்கிருந்த செல்வாக்கு குறைந்தது.

இவனிற்கும்போது இவனுடைய மகன் மூன்று வயதுடைய சிறுவனாயிருந்தபடியால் தனக்குப் பின் இராசப் பிரதிநிதியாயிருக்குமாறு தனது சகோதரனை ஏற்படுத்தினான். அதையறிந்த எதிர்மன்னசிங்களின் மருமகனான சங்கிலி அப்புதிய இராசப் பிரதிநிதியைக் கொலைசெய்து அரசாங்கத்தைக் கைப்பற்றினான். போர்த்துக்கீசர் இச்செய்கையை முதலில் விரும்பாதபோதும், சங்கிலி அவர்களுக்குச் செய்த சில சகாயங்களை முன்னிட்டு அவனெண்ணத்துக்கு அரசியலை நடத்த விட்டார். ஆனால், சங்கிலியின் ஆட்சியை விரும்பாது குடிகள் கலகஞ் செய்தார்கள். உடனே சங்கிலி, தஞ்சாவூரில் ஆட்சி செய்த நாயக்க மன்னரின் துணை பெற்று கலகத்தை அடக்கினான்.

இதன் பின்னர் சங்கிலி போர்த்துக்கீசருக் கெதிராகவே நடந்தான். அவர்களுக் கெதிராகத் தென்னிந்தியாவிலிருந்தும் ஒல்லாந்தரிடமிருந்தும் படைத்துணை பெற்று சேனரதனையும் அவர்களுக்கு மாறாகப் போருக்குத் தூண்டிவிட்டான். மேலும், தான் போர்த்துக்கீசருக்குக் கொடுத்து வந்த திறையை மூன்று வருடமாக மறுத்து வந்தான்.

பின்ஹாவோவும் எதிர்மன்ன சிங்கனும்†

கொன்ஸ்தாந்தைன் தனது நிர்வாகிகளில் ஒருவனாகிய ஒலிவியெரா என்பவனை சங்கிலியிடம் அனுப்பித் திறை கேட்பித்தான். சங்கிலி மறுக்கவே போர் மூண்டது. ஈற்றில் சங்கிலி தோல்வியுற்றான்.

தஞ்சாவூர் நாயக்க மன்னனின் துணையிருந்தபடியால் போர் நீடித்தது. 1621-ல் நல்லூரிலுள்ள கோவில்

†தான் பெரிய பிள்ளையின் மகனென்றும், தன்னைக் கொல்ல வேண்டாமென்றும் அரசிளங்குமரான எதிர்மன்னசிங்கன் கதறினான். சிமாவோபின்காவோ உடனே அவனுக்கு உதவி செய்ய ஒடினான். ஒடிப்போய் அவன் எதிரே நின்று அவனைக் காப்பாற்ற முயன்றான். எதிர்மன்னசிங்கன் முகங்குப்புற விழவே பின்காவோ அவன்மீது தனது ஒற்றைக்காலை வைத்துக்கொண்டு காப்பாற்ற முயன்றான்.

(குவெய்ரோஸ் என்பவர் எழுதிய 'இலங்கை வெற்றி' என்ற நூலின் ஆங்கில மொழிப்பெயர்ப்பைப் பார்க்க—பக்கம் 452).

தரைமட்டமாக்கப்பட்டது. முடிவில் போர்த்துக்கீசர் தம் மாட்சியை யாழ்ப்பாணத்தில் தாபித்தார்கள். கோட்டை இராச்சியம்போல யாழ்ப்பாணமும் தன்னரசிழந்தது.

1626-ல் கொன்ஸ்தாந்தைன் போர்த்துக்கீச இராச்சியத்துட்பட்ட பகுதியில் வாழ்ந்த சோனகரை அங்கிருந்து துரத்தினான் இது நான்காம் பிலிப்பு (1621-1640) மன்னன் கட்டளைப்படியே நடைபெற்றது. சோனகரைத் தனது நாடுகளில் குடியிருக்க விடக்கூடாதென்பது அவனுடைய விருப்பம். சோனகர் இக்காலத்தில் இலங்கையில் உள்நாட்டு வியாபாரம் நடத்திவந்ததோடு போர்த்துக்கீசக் கப்பல்களில் மாலுமிகளாகவுமிருந்தார்கள். போர்த்துக்கீச நாடுகளில் இருக்கக்கூடாதெனக் கட்டளை பிறந்ததும் சோனகர் கண்டி இராச்சியத்துக்குச் சென்றார்கள். சேனரதன் அவர்களை ஆதரித்து மட்டக்களப்புத் துறைமுகத்துக்கருகில் பலருக்கு நிலங் கொடுத்தான்.

இக்காலங்களில், ஒல்லாந்தர் போர்த்துக்கீசருடைய வியாபாரங்களிலும் தலையிட்டார்கள். இதையறிந்த கொன்ஸ்தாந்தைன், இலங்கையை அவர்களிடமிருந்து காப்பாற்றக் கருதினான். தாம் முன்னதாக கைப்பற்றி மிஞ்சியிருந்த துறைமுகங்களையும், கண்டி யரசனுடன் ஒல்லாந்தர் எவ்வித தொடர்பும் வைத்துக் கொள்ளா வண்ணம் கைப்பற்றினான். திருக்கோணமலைத் துறைமுகத்தைக் கைப்பற்றி அங்கேயிருந்த இந்து ஆலயத்தை இடித்ததுடன் ஒல்லாந்தர் அத்துறைமுகத்தைக் கைப்பற்றாமல் தடுப்பதற்காக ஒரு கோட்டையையுங் கட்டினான். சேனரதன் இதை விரும்பவில்லை. போர்த்துக்கீசருடன் போர்செய்தால் கொட்டியரத் துறைமுக மார்க்கமாகத் தனது இராச்சியத்தோடு நடைபெறும் வியாபாரத்துக்குக் கெடுதிவருமென அவன் எண்ணினான். கண்டிராச்சியத்தின் மற்றத் துறையாயிருந்த மட்டக்களப்பையும், கொன்ஸ்தாந்தைன் கோட்டை கட்டி அரண்செய்தபின் கொழும்புக் கோட்டையும் பலப்படுத்தினான். காலியிலும் ஒரு கோட்டையைக் கல்லாலும் சாந்தாலுங் கட்டி அதற்குப் பாதுகாப்பாக தரைப்பக்கத்தில் ஒரு அகழியும் மதிலும் அமைத்தான்.

கண்டி அரசன் சுதந்திரமாக இருக்கும்வரை தாழ்ந்த பிரதேசத்தில் போர்த்துக்கீசர் ஆபத்தின்றி இருக்க முடியாது என்று அவர்களது இராசப் பிரதிநிதி உணர்ந்தான். இச் சுதந்திர அரசு ஒல்லாந்தருக்கு உதவியளித்துத் தம்மைத் தாக்கக் கூடுமென்று அவன் உணர்ந்து கண்டியை உடனடியாகக் கைப்பற்றுமாறு கொன்ஸ்தாந்தைன் டி சாவைக் கேட்டுக் கொண்டான். டி சாவிடம் போதிய படைப்பலமில்லாதிருந்த போதிலும், இராசப் பிரதிநிதியின் வேண்டுகோளை மறுக்க விரும்பாது தன் படையுடன் கண்டியைக் கைப்பற்ற 1630-ம் ஆண்டு ஆவணி மாதம் புறப்பட்டான். அவன் அப்புத்தளைக்கு அண்மையிலுள்ள இதல்கசிமா கணவாய்க் கூடாக தன் படையைக் கொண்டு வதுளையை அடைந்தான், அங்கு அவன் முடியங்கன விகாரையையும், நகரையும் அழித்தான். நிலைமை இப்படியிருக்க அவனுடைய சிங்கள வீரர் அவனை விட்டு விலகினர். இவர்கள் விலகியதும் டி சா பின்வாங்க வேண்டியிருந்தது. வெள்ள வாயாவில் கடும்புயல் மத்தியில் சேனரதன் டி சாவைத் தாக்கினான். இச் சண்டையில் போர்த்துக்கீச வீரரில் அனேகர் கொல்லப்பட்டும், மிகுதியானோர் கைது செய்யவும் பட்டனர். டி சா கொழும்பிற்குத் தப்பி யோடாது இறுதி வரை போர் செய்தான். ஈற்றில் அவன் தனது வீரனொருவனால் தவறாகக் கூட்டுக் கொல்லப்பட்டான்.

இவ் வெற்றிக்குப் பின் கண்டி யரசனின் படை கொழும்பை முற்றுகையிட்டது. அதே சமயம் கோட்டையரசில் வாழ்ந்த சிங்களவர் போர்த்துக்கீசருக்கு எதிராகக் கலகஞ் செய்தனர். கோவையிலிருந்து உதவி வரும்வரை போர்த்துக்கீசர் ஒருவாறாகத் தம்மைப் பாதுகாத்து, உதவி வந்த பின் எல்லாக் கலகங்களையும் அடக்கினர். 1634-ல் சேனரதனுடன் போர்த்துக்கீசர் சமாதானஞ் செய்து கொண்டனர். ஆனால் அடுத்தவாண்டில் சேனரதன் இறந்து அவனுடைய மகன் அரசு கட்டில் ஏறியதால் இச் சமாதானம் அதிக நாட்களுக்கு நீடிக்க வில்லை.

கண்டி இராச்சிய அரசு கட்டில் ஏறிய இரண்டாம் இராசசிங்கன் ஓர் கடற்படையுடன் அன்னியரின் உதவியின்றிப் போர்த்துக்கீசரை இலங்கையிலிருந்து வெளியேற்ற முடியாது என்று உணர்ந்தான். நானா பக்கங்களிலும் போர்த்துக்கீசர் சூழ்ந்திருந்தபடியால் வெளியிலிருந்து படைத் துணை வேண்டித் தூதனுப்ப முடியாது தவித்தான். ஈற்றில் ஒருவாறாக 1636-ல் ஒரு தூதுவனை இந்தியாவிலிருந்த ஒல்லாந்தரிடம் அனுப்பினான். இத் தூதுவன் பழ வேற்காட்டைச் சேர ஆறு மாத காலமாயிற்று. இத் தூதுவன் மூலம், இராசசிங்கன் ஒல்லாந்தரைத் தனக்கு, போர்த்துக்கீசரை முற்றுகையிடுவதற்கு ஐந்து கப்பல்கள் தந்துதவமாறும், அப்படி உதவினால் அதனால் ஏற்படும் செலவுகளைக் கொடுப்பதாகவும், இலங்கையில் ஒரு கோட்டை கட்டுவதற்கு அனுமதி கொடுப்பதாகவும் கூறினான்.

டியோகோ டி மெல்லோ என்பவன் இக்காலத்தில் போர்த்துக்கீச பிரதம தளபதியாக இலங்கையிலிருந்தான். அவன், ஒல்லாந்தர், இராசசிங்கனுக்கு உதவியளிக்க முன் அவனைத் தாக்கினான். 1638-ல் மெல்லோ கண்டியைத் தாக்கி அந்நகரை அழித்தான்.

ஆனால் டி மெல்லோ திரும்பிக் கொழும்பு செல்லும் பொழுது கன்னொறுவாவில், டி சூசாவும் அவனது படையும் விமலதர்மசூரியனால் அழிக்கப்பட்டது போல், அவனும் அவனது படையும் இராசசிங்கனால் அழிக்கப்பட்டன. உடனே போர்த்துக்கீசராட்சியின் கீழ் இருந்த சிங்களவர் அவர்களுக்கு மாறாகக் கலகஞ் செய்தனர். பெண்கள், பிள்ளைகள் என்ற வித்தியாசங்காட்டாது சிங்களவரைக் கொலை செய்தும், கிராமங்களையழித்தும், மிகவும் கொடுமையான முறையில் இக் கலகத்தைப் போர்த்துக்கீசர் அடக்கினார்கள்.

முக்கியமான ஆண்டுகள்

- 1594. லொபெஸ் டி சூசா கண்டியீது படையெடுத்தல்.
- 1604. சேனரதன் சிங்காசனமேறல்.
- 1611. அசிவிடோ கண்டியைத் தாக்கல்.
- 1621. யாழ்ப்பாண அரசைப் போர்த்துக்கீசர் கைப்பற்றல்.

1626. போர்த்துக்கீசப் பிரதேசங்களிலிருந்து சோனகர் கலைக்கப்படல்.
1630. கொன்ஸ்தாந்தைன் டி சா இறத்தல்.
1635. இரண்டாவது இராசசிங்கன் சிங்காசனமேறல்.
1638. கன்னொறுவாவில் போர்த்துக்கீசரும் டியோகோ டி மெல்லோவும் தோற்கடிக்கப்படல்.

பதினேந்தாம் அத்தியாயம்

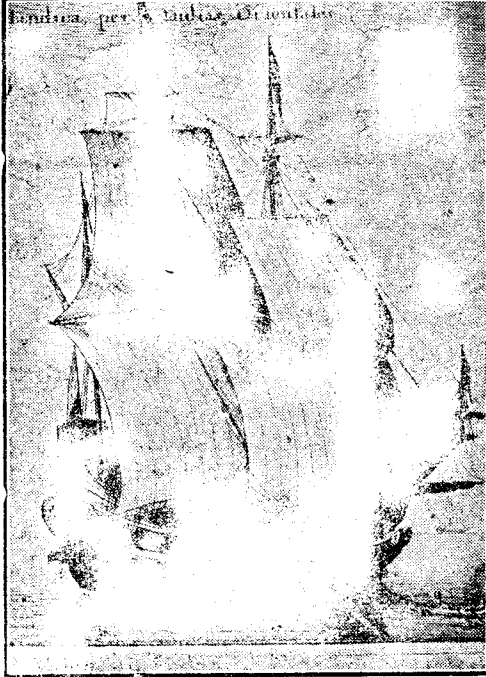
கீழ்நாடுகளில் ஒல்லாந்தர்

I. கீழ்நாடுகளில் ஒல்லாந்த வியாபார ஆரம்பம்

இப்புத்தகத்தின் முன்னொரு அத்தியாயத்தில், 1580-ல், இசுபானிய அரசனான இரண்டாம் பிலிப்பு போர்த்துக்கலுக்கு அரசனாக முடிசூட்டப்பட்டதைக் கூறினோம். அக்காலத்தில் கீழைத் தேசங்களில் வியாபாரம் செய்த போர்த்துக்கீசர் கொண்டு வந்த பண்டங்களை ஒல்லாந்தர் அவர்களிடம் வாங்கி மற்றைய ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கு விற்று வந்தார்கள். இவ்வொல்லாந்தர் தனக்கெதிராகக் கலகம் செய்தபடியால் பிலிப்பு இவர்களை அடக்க எண்ணி, போர்த்துக்கீசரை அவர்களுடன் வியாபாரம் செய்யாது தடை செய்தான். ஆகவே தங்கள் வியாபாரத்தைத் தொடர்ந்து செய்ய எண்ணிய ஒல்லாந்தர் தாமே கீழைத் தேசங்களுக்குப் பிரயாணஞ் செய்ய முற்பட்டனர். இதன் பயனை 1602-ல் ஐக்கிய கீழ்க்கிந்திய சங்கம் என்னும் வியாபார சங்கம் தாபிக்கப்பட்டது.

கீழ்த்திசை நாடுகளில் தமது வியாபாரத்தை நிலைநிறுத்தப் போர்த்துக்கீசர் முஸ்லிம்களோடு எவ்வாறு சண்டை செய்ய நேர்ந்ததோ, அது போலவே புதிதாய் வந்த ஒல்லாந்தரும் போர்த்துக்கீசரோடு யுத்தம் புரிய வேண்டியதாயிற்று. கீழைத் தேசங்களின் அக்கால அரசியல் நிலை ஒல்லாந்தருக்குச் சாதகமாயிருந்தது. போர்த்துக்கீசரின் கொடிய ஆணைக்குக் கட்டுப்பட்டு, யாராவது தம்மை விடுதலை செய்வார்களோ என ஆவல் கொண்டிருந்த சுதேச மன்னர்கள், ஒல்லாந்தரின் வரவை விரும்பினார்கள். 15-ம் நூற்றாண்டிலும் 16-ம் நூற்றாண்டினரம்

பத்திலும் போர் செய்வதிலும், கடலோடுவதிலும், பீரமிக்கத்தக்க விதமாய் முன்னேறியிருந்த போர்த்துக்கீசர், யுத்தத் திறமையில் தம்மிலும் பார்க்க மிகவும் கீழான நிலைமையிலிருந்த கீழைத்தேச வாசிகளுடன் ஒரு நூற்றாண்டுக்கதிகமாகச் செய்து வந்த யுத்தத்தின் பயனாய்,

கீழ்த்திசைக் கடல்களில் ஓடிய ஒல்லாந்த கப்பல்கள்

போர் முறையில் பின்னடைந்தார்கள். ஐரோப்பாவில் நடைபெற்றுவந்த போர்முறைத் திருத்தங்களை அவர்கள் பின்பற்றத் தவறினார்கள். ஆனால், ஒல்லாந்தர் கடற்சண்டையில் அதிக முன்னேற்றமடைந்திருந்தார்கள். உயரமாகக் கட்டப்பட்ட போர்த்துக்கீசக் கப்பல்களிலும்

பார்க்க ஒல்லாந்தருடைய கப்பல்கள் கடற்சண்டைக்கு ஏற்றவையாயிருந்தன. போர்த்துக்கீசக் கப்பல்களிலும் பார்க்க இவைகள் இலேசாகவும், சிறந்த துப்பாக்கிகளையுடையனவாயுமிருந்தன. முன்பக்கமும் பின்பக்கமும் அகலமாயும், காற்றை நன்றாக எதிர்க்கக்கூடிய அமைவுடையனவாயுமிருந்தன. காற்றை நன்கு வாங்கக்கூடிய முறையில் பெரிய பாய்மரம் பின்பக்கத்தை நோக்கிச் சரிவுடையதாயிருந்தது.

இத்தகைய செளகரியங்களிருந்தபோதிலும், ஒல்லாந்தர், போர்த்துக்கீசரின் பலம் குறைந்துள்ள கிழக்கிந்தியத் தீவுகட்கே முதற் சென்றார்கள். கோட்டை கொத்தளங்களால் நன்கு அரண்செய்யப்பட்டிருந்த மலையாளக் கரையைத் தாக்க அவர்கள் விரும்பவில்லை. ஆனால் கிழக்கிந்தியத் தீவுகளிலோ முக்கியமான போர்த்துக்கீச அரண்களொன்றுமில்லாதபடியால், கரம்பு, சாதிக்காய் இவைக்குப் பேர்போன பண்டா தீவுகளையும், மொலுக்காஸ், அம்பொய்னா ஆகிய தீவுகளையும் சில வருடங்களில் கைப்பற்றினர். அதன் பின்னர் ஜாவா தீவில் வியாபாரத் தலங்களை ஏற்படுத்தினர். ஒல்லாந்தரின் கீழ்நாட்டு வியாபார நிலையங்களுக்கு இத்தீவே விரைவில் மத்தியத் தானமாயிற்று.

II. ஒல்லாந்தரின் கீழைத்தேச வியாபார விருத்தி

ஒல்லாந்தர் கீழைத்தேசங்களில் ஆட்சி நடத்த ஆரம்பித்தபொழுது கடற்படைத் தளபதியே அரசியல் நிர்வாகம் எல்லாவற்றுக்கும் தலைவனாயிருந்தான். ஆனால் 1609-ல் பலபடச் சிதறிக்கிடந்த ஒல்லாந்த தலங்களை யெல்லாம் நிர்வகிக்க ஒரு தேசாதிபதியும், அவனுக்கு ஆலோசனை கூற ஒரு சங்கமும் ஏற்படுத்தப்பட்டன. 1619-ம் ஆண்டில் ஜோன் பீட்டர்ஸ் கோவன் இரண்டாவது தேசாதிபதியாக நியமிக்கப்பட்டான்.

இவன் ஜாவாவிலுள்ள ஜகத்ரா என்ற இடத்தைக் கைப்பற்றி, பட்டேவியா என்ற நகரத்தை அதே தானத்தில்

நிறுவினான். இந்நகரம் மலாக்காவைப்போல கிழக்கிந்தியத் தீவுப்பகுதிகட்கு ஒரு மேற்கு வாசலாக இருந்து வந்தது; ஒல்லாந்தரின் கீழ்நாட்டு நிர்வாகத்துக்கு இந்நகரே தலைமைத் தான

ஜோன் பீட்டர்ஸ் கோவன்

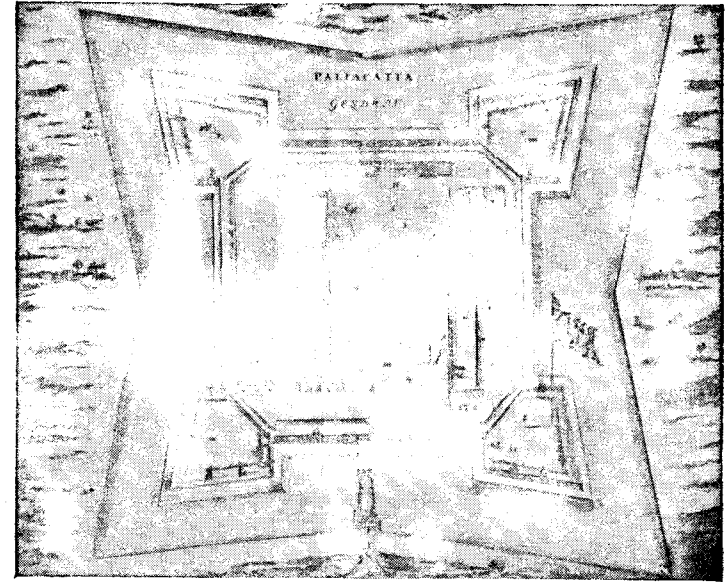
மாய் விளங்கிற்று. ஒல்லாந்தர் கீழ்த்திசை நாடுகளில் வியாபாரம் நடத்துவது சம்பந்தமாக கோவன் ஒரு திட்டமான கொள்கையைக் கைக் கொண்டான். அல்புகர்க்கே என்ற போர்த்துக்கீசத் தளபதி, தன் கடற்படைவலியால் முக்கியமான தலங்களைக் கைப்பற்றி, போர்த்துக்கீச வியாபாரத்தை எவ்வாறு விருத்தி செய்தான் என்பதை ஏற்கெனவே கூறியுள்ளோம். அல்புகர்க்கே

போல வியாபாரத்தை முற்றாய்த் தன்வசமாக்க கோவன் முயற்சிக்குவிலை. வாசனைச் சரக்குகள் விளையும் இடங்களை மாத்திரம் பெற்றுவிட்டால் போதுமென நினைத்து, தனது கடற்படைத் துணைகொண்டு அவ்விடங்களை முற்றாய்த் தன்வசப்படுத்த முயற்சித்தான். போர்த்துக்கீசரைத் தவிர, பிரித்தானியர் மாத்திரமே அவனுக்கு எதிரிகளாயிருந்தார்கள். நல்ல கடற்படையாவது சேனைப் பலமாவது இல்லாதிருந்த ஆங்கிலேயரை அவன் சொற்ப காலத்தில் அவ்விடத்தை விட்டுக் கலைக்கக்கூடியதாயிருந்தது.

கோவன் தேசாதிபதியாவதற்கு முன்பே ஒல்லாந்தர் தமது வியாபாரத்தை தூர கீழ்த்திசை நாடுகளில் பரப்ப முற்பட்டு விட்டார்கள். 1613-லேயே சீய தேசத்தோடு

ஒரு உடன்படிக்கை செய்து வியாபாரம் நடத்தினார்கள். பின்னர் போர்மோசாவையும் கைப்பற்றி அதன் மூலம் சீனாவோடும் ஜப்பானோடும் வியாபாரம் நடத்தத் தொடங்கினர்.

இந்தியாவிலும் அரண் பாதுகாப்பின்றி பல வியாபாரத் தலங்கள் நிறுவப்பட்டன. வங்காளத்தில் சின்சுரா என்ற இடத்திலும், குஜரத்தில் சூரத் என்ற

பழவேற்காட்டிலுள்ள ஒல்லாந்தக் கோட்டை

இடத்திலும் சோழமண்டலக் கரையிலும் இவ்வகையான தலங்கள் அமைக்கப்பட்டன. போர்த்துக்கீசருக்கும் இவ்விடங்களில் நல்ல அரண்களில்லாதபடியால் பழவேற்காடு என்ற இடத்தில் மாத்திரம் அவர்கள் ஒல்லாந்தரை எதிர்த்தனர். ஒல்லாந்தர் இச்சண்டையில் மும்முரமாகப் போர் செய்து வெற்றி பெற்றதும்

தமது நிலைமையை வலுப்படுத்தி 1613-ல் அங்கே ஒரு கோட்டையைக் கட்டினர்.

இந்தியாவின் இப்பகுதிகளில் ஒல்லாந்தர் வாசனைச் சரக்குகளைப் பெறவோ அல்லது ஐரோப்பாவுக்குத் தேவையான பொருட்களை ஏற்றுமதி செய்யவோ வியாபாரம் செய்யவில்லை. அவர்களுடைய நோக்கம் வேறு. கிழக்கிந்திய மக்கள் தாங்கள் கொடுக்கும் சரக்குகளுக்கு ஐரோப்பிய பொருட்களைப் பண்டமாற்றமாகப் பெற மறுத்தார்கள். அவர்கள் அதற்குரிய பெறுமதியைப் பொன்னாகவோ அல்லது வெள்ளியாகவோ பெற விரும்பினர். ஒல்லாந்தர் அப்படிச் செய்ய விரும்பாததால், இந்தியாவிலிருந்து பருத்திப் புடவைகளை வாங்கிக் கிழக்கிந்தியத் தீவுகளில் பண்டமாற்றம் செய்தார்கள். அங்கு பெற்ற வாசனைச் சரக்குகளை இந்திய வியாபாரத் தலங்களுக்கு எடுத்துச் சென்றார்கள்.

III. இலங்கையிலும் தென்னிந்தியாவிலும்

ஒல்லாந்தர் அடைந்த வெற்றி

கிழக்கிந்தியத் தீவுகளைக் கைப்பற்றி ஆட்சி செய்வதிலும், தூர கீழ்த்திசையில் தமது வியாபாரத்தைப் பரப்புவதிலுமே முதலில் ஒல்லாந்தர் மிக ஊக்கமாயிருந்தார்கள். அதனால் இந்திய வாசனைச் சரக்கு வியாபாரத்தில் அதிக கவனஞ் செலுத்த முடியவில்லை. ஆனால் இந்த வேலைகள் எல்லாம் முடிந்ததும், மலையாளக் கடற்கரையிலுள்ள போர்த்துக்கீசரின் அரண்களைத் தாக்க வசதியேற்பட்டது. வான்மீமன் என்ற தேசாதிபதியின் ஆட்சியில் மலையாள மினகு வியாபாரத்தையும், இலங்கைக் கறுவா வியாபாரத்தையும் முற்றாகத் தம்வசமாக்க முயற்சி செய்தார்கள். இக்காலத்திலேயே ஆஸ்திரேலியாவும் அதையடுத்த தீவுகளும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. 1635-ம் ஆண்டு தொடக்கம், ஒவ்வொரு வருடமும் ஒல்லாந்தர் கோவையை முற்றுகையிட்டு வந்தார்கள். தென்மேற்குப் பருவப் பெயர்ச்சிக்காற்றுத்

தொடங்கியதும் முற்றுகையைக் கைவிட்டுவிடுவார்கள். 1638-ம் ஆண்டில் இரண்டாவது இராசசிங்கனின் வேண்டுகோளின் பிரகாரம் மட்டக்களப்பைக் கைப்பற்றினர். 1641-ல் மலாக்காவிலிருந்து போர்த்துக்கீசரைக் கலைத்து விட்டார்கள்.

1640-ல் போர்த்துக்கல் இசுபானியாவின் ஆதிக்கத்திலிருந்தும் விலகிச் சுயாட்சி பெற்றதும், ஒல்லாந்தர் போர்த்துக்கீசரோடு சமாதானமானார்கள். சண்டையிடுவதற்குரிய காரணமில்லாமற் போயிற்று. ஒல்லாந்தர் இசுபானியாவோடு பகைத்திருந்தமையால், இசுபானிய ஆட்சியிலிருந்த போர்த்துக்கலையும் பகைக்க வேண்டியதாயிற்று. தற்போது போர்த்துக்கலோடு ஒல்லாந்தருக்கிருந்த பகை நீங்கியது. 1642-ல் இவ்விரு தேசத்தவரும் ஐரோப்பாவில் பத்து வருடத்துக்கு சமாதானமாயிருப்பதாக ஒரு உடன்படிக்கை செய்ததுடன், 1643-ல், கீழ்நாடுகளில் இனிதாம் சண்டையிடுவதில்லை யென்றும் ஒரு ஒழுங்குக்கு வந்தனர். ஆரம்பத்தில் ஒல்லாந்தரும் போர்த்துக்கீசரும் தங்கள் கீழ்த்திசை நாடுளில் கைப்பற்றிய தேசங்களைப் பங்கிடுவதைப்பற்றி சமரசமாய் முடிவுசெய்ய இயலாதிருந்தனர். எனவே, 1644 வரையிற்குள் சமாதானம் ஏற்பட்டது. இதற்கிடையில் கொழும்புக்கு அடுத்தாப்போல்

அந்தோனியோ வான்மீமன்

வியாபாரத்தில் முக்கிய தலங்களாயிருந்த நீர் கொழும்பு, காலி ஆகிய இரு பகுதிகளும் ஒல்லாந்தர் கையிற் சிக்கின.

உடன்படிக்கை காலம் முடிவானதும் ஒல்லாந்தர் மறுபடியும் போர்த்துக்கீசரைத் தாக்க ஆரம்பித்தனர். மொலுக்காசில் உண்டான ஒரு குழப்பத்தை அடக்க வேண்டியிருந்ததால் இலங்கை விடயத்தில் அவர்கள் 1655-ம் ஆண்டு வரை போதிய கவனஞ்செலுத்த முடியாம லிருந்தனர். 1656-ல் கொழும்பைக் கைப்பற்றிய பின் 1658-ல் யாழ்ப்பாணத்தையும் கைப்பற்றினர். இவ் வாறே, இலங்கையில் நடைபெற்ற போர்த்துக்கீச ஆட்சிக்கு முடிவுகட்டினார்கள். அடுத்தாப்போல் சோழ மண்டலக் கரையிலிருந்து போர்த்துக்கீசரைக் கலைத்து விட்டு நாகப்பட்டினத்தை 1689-ல் அதன் தலைநகராக நிறுவினர். மலையாளக் கரையில் பல இடங்களைக் கைப் பற்றினார்கள். 1661-ல் கொல்லமும், 1663-ல் கொச்சியும் கைப்பற்றப்பட்டன. கோவையும் குஜரத்துக் கரையி லுள்ள துறைமுகங்களும் அதிகம் பிரயோசனமில்லாதிருந் ததால் அவற்றை அவர்கள் பிடிக்க முயற்சி செய்யவில்லை. மலையாளத்து மிளகு வியாபாரம் முழுவதையும் கைப்பற்ற எண்ணினார்கள், ஆனால் அங்கு வர்த்தகஞ்செய்த ஆங்கி லேயரை அங்கிருந்து துரத்த முடியாததால், அம்முயற்சி பலிக்கவில்லை.

இவ்வாறு போர்த்துக்கீசரைத் தோற்கடித்ததும் இந் தியக் கடல்களில் ஒல்லாந்தருடைய செல்வாக்கு மிகுந் தது. ஆனால் போர்த்துக்கீசரைப்போல எதிரிகளின் கப்பல்களைப் பிடித்து, வியாபாரத்தைப் பூரணமாகத் தம்வசமாக்க ஒல்லாந்தர் முயலவில்லை. வாசனைச் சரக்கு வியாபாரத்திலேயே அவர்கள் கண்ணுங்கருத்துமா யிருந்ததுடன் கீழைத் தீவுக்கூட்டப் பகுதியையே தமது முக்கியத் தலமாகவும் கொண்டாடினார்கள். போர்த் துக்கீசருக்கு எதிராகப் போராடி உண்டான வெற்றி ஒல்லாந்தருக்கு ஈற்றில் கேட்டையே உண்டாக்கினது.

ஏனெனில் இதர ஐரோப்பிய தேசத்தவரும் இக்காலத் தில் இந்தியாவுடன் வியாபாரம் நடத்தத் தலைப்பட்ட னர். இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் ஒல்லாந்தர் ஆதிக்கம் நாளடைவில் வீழ்ச்சியுற்றது.

கீழைத்தேசத்தில் ஒல்லாந்தர் வீழ்ச்சியுறவேண்டி யதற்குக் காரணம், ஐரோப்பாவிலேயே அவர்களது ஆதிக்கம் குன்றியமையே.

இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் ஒல்லாந்தரின் ஆதிக்கம் குன்றினமைக்குக் காரணம் ஐரோப்பாவில் அவர்களது பலம் குன்றியதே. ஒல்லாந்து ஒரு சிறிய தேசம். அது பலம் கொண்ட வல்லரசாகிய பிரான்சை எதிர்த்துப் போராடவோ, அல்லது நாளுக்கு நாள் வலிமை யடைந்து வந்த பிரித்தானிய வர்த்தகத்தோடு போட்டியிட முடியாது பின்வாங்கினர். பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் பின்பகுதியில் ஒல்லாந்தர் மிகவும் வலிமை குன்றியதால் இந்தியா இலங்கை ஆகிய நாடு களைப் பிரித்தானியரிடம் விட்டு விட்டுக் கிழக்கிந்திய நாடுகளுடன் மாத்திரம் வியாபாரம் செய்தனர்.

IV. கீழ் நாடுகளில் ஒல்லாந்தர் அரசியல்

ஒல்லாந்த கிழக்கிந்திய சங்கம், ஒரு ஐரோப்பிய நாட்டின் அரசாங்கம் போல், கீழை நாடுகளை ஆட்சி செய்து வந்தது. இச் சங்கம் வியாபாரத்துடன் நிற்க வில்லை. அது தான் கைப்பற்றிய பிரதேசங்களை ஆட்சி செய்ததுமன்றி அன்னிய அரசர்களுடன் போர் அல்லது சமாதானமும் செய்து வந்தது. இச் சங்கத்தின் கருமங்கள் மகா தேசாதிபதியாலும் அவருடைய ஆலோ சனைச் சபையாலும் நடத்தப்பட்டன. பெரும்பாலும் இம் மகா தேசாதிபதி ஆலோசனைச் சபையின் கருத்துக்களை வினொது தான் நினைத்தபடி நடந்தான். குறைந்த தர உத்தியோகத்தர் மாவட்டப் பகுதிகளை ஆட்சி செய்து வந்தனர். குடியேற்றப் பகுதிகளை

தேசாதிபதிகளும், சேனை தங்கும் தலங்களைத் தளபதிகளும், வியாபாரத் தலங்களை நிர்வாகத்தர்களும் பரிபாலித்து வந்தார்கள்.

சங்க நிர்வாகம் செவ்வனே நடைபெறவில்லை. சங்க அங்கத்தவர்கள் சங்கக் கட்டளைகட்கு மாறாக தமது சொந்தப் பொறுப்பில் வியாபாரம் நடத்தி வந்ததால் சங்கம் வலிகுன்றியது. மேலும், பலவேறு இடங்களிலும் சிதறிக்கிடந்த தலங்களை வெகு தூரத்தேயுள்ள பட்டேவியாவிலிருந்து பரிபாலிப்பது மிகவும் சிரமமாயிற்று. சங்க உத்தியோகத்தர் பிழையான வழிகளில் இறங்கினார்கள். கூடாத நடத்தையுடைய ஒல்லாந்தரையும் அந்நியரையும் உத்தியோகத்திலமர்த்தாது ஆரம்பத்தில் சிறிது கவனமாயிருந்தபோதிலும், தாய்நாடான ஒல்லாந்து போர்த்துக்கலைப்போலச் சிறிய தேசமானபடியால், சங்கத்தின் தேவைக்குப் போதுமான உத்தியோகத்தர்களைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியாமலிருந்தது. எனவே காலஞ் செல்லச் செல்ல நல்ல நடத்தையில்லாதவர்களும், அந்நியரும் உத்தியோகத்திலமர்த்தப்பட்டனர். பதினாறு வயதுள்ள வாலிபர்கள் கூட படையில் சேர்க்கப்பட்டார்கள்.

ஒல்லாந்தரும் மதமாற்றஞ் செய்வதில் பின்னிற்கவில்லை. கிழைத்தேச வாசிகளைக் கிறிஸ்து சமயத்திற்கு மாற்ற அவர்கள் முயற்சி செய்து வந்தனர். ஒல்லாந்தத் தலங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் 'கோயிற்சபை' என ஒரு ஆலோசனைச்சபை யிருந்து வந்தது. மதகுருமார் பலர் சங்க உத்தியோகத்தரிடையிலும் குடியானவரிடையிலும் மதப்பிரசாரஞ் செய்து வந்தனர். ஆனால் இத்தகைய சமயப்பிரசாரங்கள் தமது ஆட்சியிலும் அதிகாரத்திலும் தலையிடாமல் பார்த்துக்கொண்டார்கள். இவற்றைச் சில தருணங்களில் தமது ஆட்சியை வலுப்படுத்துவதற்கும் உபயோகிக்கத் தவறவில்லை. ஆனால் ஒல்லாந்த மதகுருமார், உரோமன் கத்தோலிக்க குருமாரைப்போல அவ்வளவு ஊக்கங்காட்டவில்லை. உதாரணமாக தமது வியாபாரத்தை விருத்தி செய்யும் பொருட்டு ஜப்பானில் ஒல்லாந்தர் மதமாற்ற வேலையைக் கைவிட்டு விட்டார்கள். இல்லையேல் போர்த்துக்கீசரைக் கலைத்ததுபோல் இவர்களையும் ஜப்பானியர் கலைத்திருப்பார்கள்.

முக்கியமான ஆண்டுகள்

- 1602. இடச்சு கிழக்கிந்தியச் சங்கம் தாபிக்கப்படல்.
- 1619. பட்டேவியா தலைநகரமாக்கப்படல்.
- 1641. மலாக்காவை ஒல்லாந்தர் கைப்பற்றல்.
- 1658. ஒல்லாந்தர் போர்த்துக்கீசரை இலங்கையிலிருந்து துரத்துதல்.

பதினாரும் அத்தியாயம்

இலங்கையில் போர்த்துக்கீசருக்கும்
ஒல்லாந்தருக்குமிடையில் சண்டை

I. ஒல்லாந்தர் நீர்கொழும்பையும் காலியையும் கைப்பற்றுதல்

இலங்கையிலிருந்து போர்த்துக்கீசரை வெளியேற்ற ஒல்லாந்தரின் உதவியை இரண்டாம் இராசசிங்கன் நாடினான் என்பதை முன்னொரு அத்தியாயத்தில் கூறினோம். இச்செய்தி ஒல்லாந்தரை எட்டியபொழுது அவர்கள் இந்தியாவிலிருந்த போர்த்துக்கீச அரண்களை அழிக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்தனர். ஆகவே இரண்டாம் இராசசிங்கனின் கோரிக்கைக்கு ஒல்லாந்தர் உடனடியாக இசைந்தார்கள்.

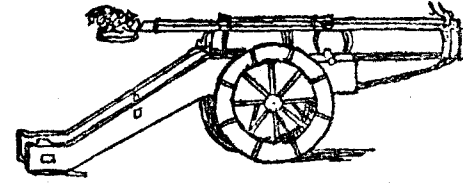
கோவையை முற்றுகையிட்டுக் கொண்டிருக்கையில் தென்மேற்குப் பருவப் பெயர்ச்சிக்காற்றுக் கிளம்பியதால் தனது கடற்படையுடன் திரும்பிய வெஸ்டர் வோல்ட் என்ற ஒல்லாந்தத்தளபதி 1638-ல் மட்டக்களப்பையடைந்து அங்குள்ள போர்த்துக்கீசரின் கோட்டையைத் தாக்கினான். ஏனைய கோட்டைகளைப்போலவே மட்டக்களப்புக் கோட்டையும் சிங்களரின் எதிர்ப்பை நிர்வகிப்பதற்காகக் கட்டப்பட்டதொன்றானதால் அவ்வளவு வலியுள்ளதாயிருக்கவில்லை. ஒல்லாந்தரின் பெரிய பீரங்கி சக்தியைத் தாங்க முடியாமல் எட்டு நாட்களில் இக்கோட்டையை போர்த்துக்கீசர் கைவிட்டனர்.

இதுவரை வெளியுலகத்தோடு தொடர்பு வைத்துக் கொள்ள முடியாமல் போர்த்துக்கீசரால் சூழப்பட்டிருந்த இராசசிங்கனுக்கு இப்பொழுது ஒரு துறைமுகம் வெளி

192

நீர்கொழும்பையும் காலியையும் கைப்பற்றுதல் 193

யாயிற்று. எனவே போர்த்துக்கீசரை இலங்கையிலிருந்து கலைத்துவிடுவதற்காக வெஸ்டர் வோல்ட்டுடன் உடனே ஓர் உடன்படிக்கை செய்தான். அவனுக்குத் தேவை

ஒல்லாந்த பீரங்கி

யானபடைகளையும் கப்பல்களையும் ஒல்லாந்த வியாபாரச் சங்கத்தின் சார்பாக உதவுவதாக கொடுத்துவெர்டஸ் வோல்ட் வாக்களித்தான். அவர்களுக்

குண்டாகும் செலவுகளைச் சமாளிப்பதற்கு தான் கறுவா முதலிய விளை பொருட்களைப் பதிலாகக் கொடுப்பதுடன் இலங்கையில் வியாபாரஞ் செய்வதற்கு முழு உரிமையுங் கொடுப்பதற்கும், ஏனைய ஐரோப்பியரை வியாபாரஞ் செய்யவிடாது தடுத்து விடுவதற்கும் இராசசிங்கன் உடன்பட்டான்.

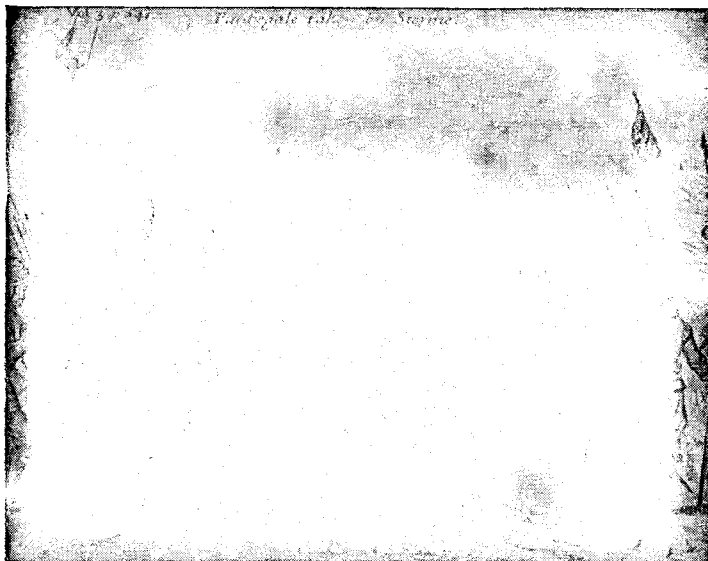
அடுத்தவருடம் இராசசிங்கனின் துணையைப் பெற்று கொழும்பைத் தாக்கலாமென ஒல்லாந்தர் திரும்பினர். இராசசிங்கன் தரை மார்க்கமாக அவர்களுக்கு ஒருவித உதவியுஞ் செய்யவிடாது போர்த்துக்கீசர் தடை செய்தார்கள். உடனே ஒல்லாந்தர் திருக்கோணமலைக்குச் சென்று அங்குள்ள கோட்டையைக் கைப்பற்றினார்கள். ஆனால் அவர்கள் விரும்பிய கறுவாவைப் பெறுவதற்கு இவ்வெற்றியை நிறைவித்து.

1640-ல் மறுபடியும் ஒல்லாந்தர் கொழும்பைத்

எறிகுண்டு வீசும் ஒல்லாந்தப் போர்வீரன்

தாக்க வந்தார்கள். ஆனால் இராசசிங்கன் அவர்களுக்கு ஒரு விதமான துணையுஞ் செய்யாதவாறு போர்த்துக்கீசர் இம் முறையும் தடுத்தார்கள். இதையறிந்த ஒல்லாந்தக் கடற்படை நீர்கொழும்புக்குச் சென்றது. நீர்கொழும்பைப் பாதுகாப்பதற்காக இராசசிங்கனை எதிர்த்துக்கொண்டிருந்த படையைப் போர்த்துக்கீசர் அங்கு அனுப்பினர். உடனே இராசசிங்கன் திடீரெனத் தனது படையைச்

காலிக் கோட்டையின் வீழ்ச்சி

செலுத்திச் சென்று ஒல்லாந்தருக்குத் துணை புரிந்தான். ஒல்லாந்தப் போர்வீரர் தங்களுடைய பெரிய பீரங்கிகளால் வெடிதீர்த்து நீர்கொழும்புக் கோட்டையைக் கைப்பற்றினர். பிடித்த கோட்டையைத் திருத்தி அதில் ஒல்லாந்தப் போர்வீரர்களைக் காவலுக்கு வைத்தனர். ஆனால் இராசசிங்கன் இதற்கு உடன்படவில்லை. இதன் பின்னர் அவர்கள் தெற்கு நோக்கிச் சென்று காலியில் கடுஞ்சண்டை

செய்து அதையும் கைப்பற்றினார்கள். காலிக் கோட்டையும் பலமின்றியே கட்டப்பட்டிருந்தது. அத்துடன் அங்கு வைக்கப்பட்டிருந்த துப்பாக்கிகள் ஒல்லாந்தப் பீரங்கிகளோடினை நிற்க முடியவில்லை. அன்றியும் ஒல்லாந்தர் உபயோகித்த வெடிகுண்டுகளை அவ்வூர்ப்படைகள் பார்த்துப் பயந்துபோயின. அத்தகைய வெடிகளை அவர்கள் முன் பார்த்ததில்லை.

காலித் துறைமுகமும் ஒல்லாந்தர் வசமானதும் கறுவா உற்பத்தியாகும் முக்கியமான இடங்களுக்குரிய இரு துறைமுகங்களுக்கும் அவர்கள் அதிகாரிகளாயினர். மட்டக்களப்பு ஒல்லாந்தர் கைப்பட்ட நாள் தொட்டு, இலங்கையில் நடைபெற்ற ஒல்லாந்த அலுவல்களுக்கெல்லாம் தலைமையாயிருந்த கொஸ்டர் என்பவன் இலங்கையிலுள்ள ஒல்லாந்த தலங்களுக்கெல்லாம் அதிபதியாக நியமிக்கப்பட்டான். இக்காலத்தில் இராசசிங்கனுக்கும் ஒல்லாந்தருக்குமிடையில் சில பிணக்குகளுண்டாயின. அவற்றை இலேசாகச் சமாளிக்க முடியாமலிருந்தபடியால், இராசசிங்கனை நேரே கண்டு விடயங்களைப் பேசுவதற்கு, கொஸ்டர் கண்டிக்குச் சென்றான். திரும்பிவரும் வழியில் சிங்களவரோடு அவன் பிணக்குப்பட்டு அவர்களால் கொலையுண்டான்.

1640 முடிவதற்குள் ஒல்லாந்தரின் முன்னேற்றம் தடைப்பட்டது. கோவையில் கொண்டேடி அவெய்ராஸ் என்பவன் போர்த்துக்கீச இராசப்பிரதிநிதியாக நியமிக்கப்பட்டான். இவன் மிக ஊக்கமான ஒரு நிர்வாகியாயிருந்தபடியால், ஒல்லாந்தருக்கு எதிராக யுத்தஞ் செய்யுமாறு இலங்கைக்கு ஒரு படையை அனுப்பினான். அதன் பயனாக போர்த்துக்கீசர் நீர்கொழும்பை மறுபடியும் கைப்பற்றினர். நான்கு கோறளையும் சப்த கோறளையும் அவர்கள் கைவசமாயின. காலியை முற்றுகையிட அவர்களுக்குப் பலமில்லாததால் கோட்டையைச் சுற்றியுள்ள நிலங்களைக் கொள்ளையடித்தார்கள்.

ஐரோப்பாவில் ஒல்லாந்தருக்கும் போர்த்துக்கீசருக்குமிடையே ஏற்பட்ட சமாதான உடன்படிக்கையின் பயனாய் இலங்கையிலும் ஒரு சமாதானத்தை ஏற்படுத்த 1642-ல் முயற்சி செய்யப்பட்டது. ஆனால் எல்லை பிரிக்கும் விடயத்தில் இரு பகுதியாரும் ஒத்து வராதபடியால் சமாதானப் பேச்சுகள் முறிந்தன. சண்டை நடைபெற்றுக்கொண்டே வந்தது. 1644-ம் ஆண்டு, தை மாதத்தில் ஒல்லாந்தர் மறுபடியும் நீர்கொழும்பைப் பிடித்தார்கள். சமாதானஞ் செய்யாது நீடித்தால் தாங்கள் கொழும்பு, யாழ்ப்பாணம், மன்னார் ஆகிய மற்றைய இடங்களையும் இழக்க நேரிடுமென எண்ணி போர்த்துக்கீசர் வருடம் முடிவதற்குள் ஒல்லாந்தரின் சமாதான நிபந்தனைகளுக்கு இணங்கினர்.

II. சமாதானத்தின் பின் ஒல்லாந்தருடன் இராசசிங்கன் தொடர்பு

போர்த்துக்கீசருக்கும் ஒல்லாந்தருக்குமிடையில் ஏற்பட்ட இச் சமாதான உடன்படிக்கை இராசசிங்கனுக்கும் ஒல்லாந்தருக்குமிடையிலிருந்த உறவை எவ்விதத்திலும் கூட்டவில்லை. ஒல்லாந்தரின் செய்கைகள் இராசசிங்கனுக்கு ஏமாற்றத்தைக் கொடுத்தன. அவன் ஏற்கனவே, போர்த்துக்கீசரிடமிருந்து கைப்பற்றும் கோட்டைகளை ஒல்லாந்தர் உடனடியாக அழிக்க வேண்டும் என்று கூறினான். ஆனால் ஒல்லாந்தர் அப்படிச் செய்யாது, தம்மைப் போர்த்துக்கீசரிடமிருந்து பாதுகாத்துக்கொள்ள இக் கோட்டைகள் வேண்டுமென்று கூறி, இக் கோட்டைகளில் தமது படைகளை நிறுவினார். போர்த்துக்கீசரை வெளியேற்றுவதற்குப் பதிலாக அவருடன் சமாதானஞ் செய்தபின்னர், இக் கோட்டைகள் அவசியமற்றவை, ஆகவே அவை அழிக்கப்பட வேண்டும் என்று இராசசிங்கன் ஒல்லாந்தருக்குக் கூறினான்.

ஆனால் ஒல்லாந்தர் இராசசிங்கனின் சொற்களை மதியாது, தாம் இங்கு வந்ததின் நோக்கத்தை நிறைவேற்ற முயன்றனர். அவர்கள் கறுவா வளரும் பிரதேசங்களுக்குச் சென்று தமக்கு வேண்டிய கறுவாவைத் தாமே சேகரிக்க ஆரம்பித்தனர். இதைக் கண்ட இராசசிங்கன் இக் கறுவா மரங்களை அழிக்கும்படி தனது வீரர்களை அனுப்பினான். இம்மரங்களை அழித்து விட்டால் கறுவா பெறமுடியாது ஒல்லாந்தர் இலங்கையை விட்டு நீங்கி விடுவார்கள் என்று அவன் எண்ணினான். ஆனால் ஒல்லாந்தர் இவ் வீரர்களுடன் சண்டை செய்தது மன்றிப் போர்த்துக்கீசருடன் ஒரு இரகசிய உடன்படிக்கையும் செய்தனர். இதற்கிடையில் கொஸ்டர் கொல்லப்பட்டு, தைசன் ஒல்லாந்த தேசாதிபதியாகினான். இவன் போர்த்துக்கீசரின் ஏவுதலால் படைகொண்டு இராசசிங்கனைத் தாக்கினான்.

பட்டேவியாவிலிருந்த ஒல்லாந்த அரசாங்கம் இராசசிங்கனோடு போர் தொடுப்பதை விரும்பவில்லை. ஆத்தத்தில் பணத்தையும் மனிதரையும் இழக்க அது ஒருப்பட்டாத படியால் அரசனைச் சாந்தப்படுத்தி நிலைமையைச் சமாளிப்பதற்காக நிர்வாக அனுபவம் நிறைந்தவனும் சிறந்த கல்விமானும், பெரிய அரசியல் நிபுணனுமான

ஜோன் மட்சுய்கர்

ஹோன் மட்சுய்கர் என்பவனை இலங்கைக்கு அனுப்பியது. தைசனின் செயல் சரியில்லை என்பதைக் காட்டுவதற்காக அவனைத் திருப்பி அழைத்தார்கள். மட்சுய்கர் சமாதனத்தை ஏற்படுத்த நடவடிக்கைகள் எடுப்பதற்கு

ஓல்லாந்த ஈட்டிப் போர்வீரன்

முன்னர் சப்தகோரூளை கனிலுள்ள கறுவா நிலங்களைச் சூறையாடியதுடன் 1646-ம் ஆண்டு, வைகாசி மாதத்தில் ஓல்லாந்தப் படை யோன்றையும் இராசசிங்கன் தோற்கடித்தான். ஓல்லாந்தரின் நெருக்கடி நிலைமையை அறிந்த போர்த்துக்கீசர், நீர் கொழும்பைத் திருப்பிக்

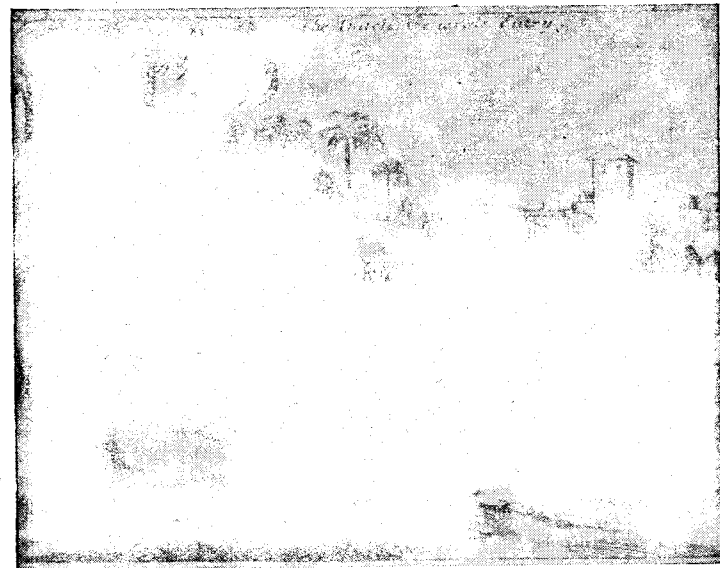
கொடுத்து விடுமாறு கேட்டார்கள். ஐரோப்பாவில் தங்களுக்கும் ஓல்லாந்தருக்குமிடையில் ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட உடன்படிக்கை கீழைத்தேசத்திலும் அமுலுக்கு வந்த பிற்பாடே நீர்கொழும்பை ஓல்லாந்தர் பிடித்திருந்தபடியால் அதைத் திருப்பித் தங்களிடம் கொடுத்து விடுவதே முறையென போர்த்துக்கீசர் வாதாடினர்.

இச்சமயத்தில் பிரேசிலில் ஒரு குழப்பம் நேர்ந்தது. இதன் பயனாக போர்த்துக்கீசருக்கும் ஓல்லாந்தருக்கும் ஐரோப்பாவில் நிலவிவந்த ஒற்றுமை பங்கப்பட்டது. இதைக்கொண்டு மட்சுய்கர் போர்த்துக்கீசரின் கோரிக்கையை மறுக்க வசதியேற்பட்டது. போர்த்துக்கீசருடன் மறுபடியும் யுத்தஞ் செய்யவேண்டிய நிலைமையிருந்தபடியால் இராசசிங்கனை தாமதமின்றி சமாதானப்படுத்த வேண்டிய அவசியமுமுண்டாயிற்று. இராசசிங்கனோடு போர்த்துக்கீசர் சமாதானஞ் செய்து தனது திட்டங்களைச் சிதறடித்துவிடாமற் பாதுகாப்பதற்காக முன்னேறியே மட்சுய்கர் சமாதானஞ் செய்தான்.

அதனால், 1638-ல் வருடத்து நிபந்தனைகளைப்போல இச்சமாதான நிபந்தனைகள் ஓல்லாந்தருக்கு வாய்ப்புடையனவாயிருக்கவில்லை.

III. ஓல்லாந்தர் கொழும்பைக் கைப்பற்றுதல்

சிங்களவரும் ஓல்லாந்தரும் ஒன்று சேர்ந்து போர்த்துக்கீசருடன் 1650-ல் இருந்து 1655 வரையும் இடைவிடாது சண்டையிட்டனர். வெற்றி தோல்வி மாறி

ஹல்ப்ட், இராசசிங்கன் அவைக்களத்துக்கு பவனிபோதல்

மாறி இரு பகுதியினர்க்கும் கிடைத்தது. ஆனால் 1654-ல் போர்த்துக்கீசருக்குப் பாதகமாகச் சண்டையின் போக்கு மாறியது. இவ்வருடத்தில் இரைகிளப் வான் கோயன்ஸ் கோவையிலிருந்து போர்த்துக்கீசருக்கு வரும் உதவியைக் கடலில் ஆதிக்கம் பெற்றுத் தடை செய்தான்.

அடுத்தவாண்டில் இலங்கையிலுள்ள கடற்படை, தரைப் படையாகியவற்றிற்கு நிர்வாக அதிகாரியாக ஜெரார்ட் ஹல்ப்ட் நியமிக்கப்பட்டான். இவன் முதல்

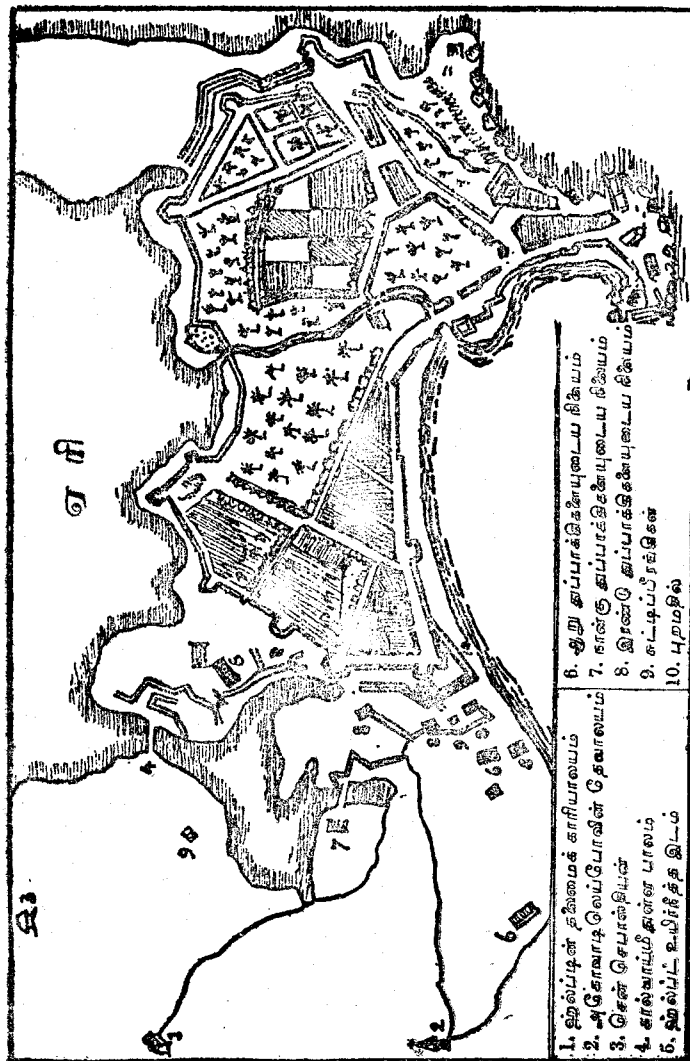

ஜெரார்ட் ஹல்ப்ட்

முதல் களுத்துறையைத் தாக்கி இலகுவான ஒரு - வெற்றியை யடைந்தான். இதற்குப் பின் அவன் பாணந்துறையில் போர்த்துக்கீசரைத் தோற்கடித்து அவர்களை மிலாகிரியா (பம்பலபிட்டியா) வரையும் துரத்திச் சென்றான்.

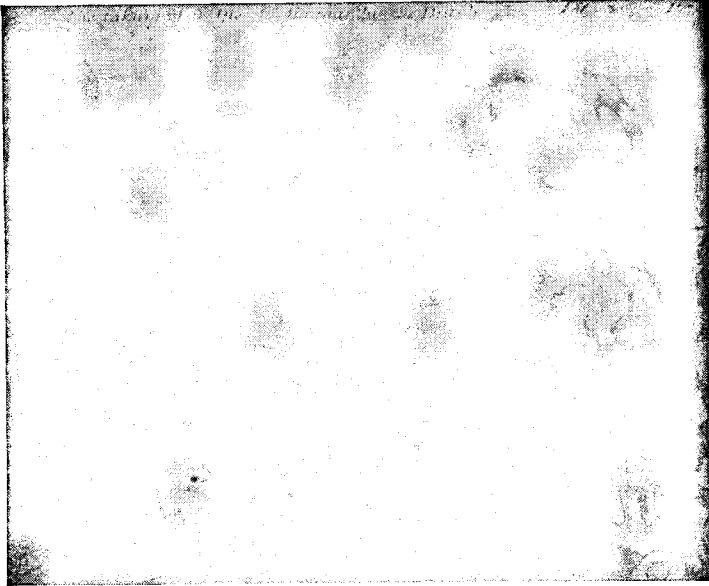
அடுத்ததாக ஹல்ப்ட்டு கொழும்பை முற்றுகையிட்டு தரைமார்க்கமாகவோ அல்லது கடல்மார்க்கமாகவோ போர்த்துக்கீசருக்கு எவ்வித உதவியும் சேராதவாறு தடை

செய்தான். அவன் கோட்டைக்குக் கிழக்கு புறமாகத் தனது மத்திய அதிகாரத் தலத்தை அமைத்துக் கொண்டு முற்றுகையை நிர்வகித்தான். இவ்விடம் தற்போது ஹல்ஸ்டோப் என விளங்கப்படுகிறது. இம் முற்றுகை ஐப்பசி மாதத்தில் ஆரம்பமானது. மாசி மாதத்தில் கோட்டைக்குள்ளேயில் அனேகர் பஞ்சத்தாலும், கொள்ளை நோயாலும் பீடிக்கப்பட்டு இறந்தனர். ஆனால் ஒல்லாந்தருக்கு இராசசிங்கன் உணவு முதலியவை கொடுத்து உதவினான். அத்துடன் நில்லாது, அவன் கண்டியை விட்டகன்று கொழும்பிற்கு அருகாமையிலுள்ள இரயிகம்வத்தையில் தங்கினான். 1656-ம் ஆண்டு சித்திரை 7-ம் திகதி ஹல்ப்ட்டு இராசசிங்கனை சந்தித்தான். சந்தித்து கொழும்பு சென்ற மறுநாள்,

1. ஹல்ப்ட்டின் தலைமைக் காரியாலயம்
2. அகோவாடி லெஃப்ரேவின் தேவாலயம்
3. சென் ரொபர்ட்டியன்
4. காலவாய்தின் தள்ளுபடாலை
5. ஹல்ப்ட்டின் உயிர்த்த இடம்
6. ஆறு தாப்பங்களை யுடைய நிகையம்
7. கான்து தாப்பங்களை யுடைய நிகையம்
8. இரண்டு தாப்பங்களை யுடைய நிகையம்
9. கட்டிடப்பீரங்களை
10. புறமலை

சித்திரை 10-ம் திகதி அவன் துப்பாக்கிச் சூட்டுக்காய மொன்றால் உடனடியாக இறந்தான். போர்த்துக் கீசரின் நிலைமை வர வர மோசமாகிக் கொண்டிருந்த போதிலும் அவர்கள் விடாது சண்டை செய்தனர். இதைக் கண்ட ஒல்லாந்தர் வைகாசி 7-ம் திகதி கோட்டையைத் தாக்கினர். 12-ம் திகதி போர்த்துக்கீசர் சரணடையக் கோட்டை ஒல்லாந்தருக்காகியது.

மன்னார் கைப்பற்றப்படல்

கொழும்புக் கோட்டை இக்காலத்தில், தற்போதுள்ள கோட்டையையும் புறக்கோட்டையின் ஒரு பகுதியையும் உள்ளடக்கியதாய், புராதன காலத்தில் ஐரோப்பாவில் நிலவிய மதில் சூழ்ந்த நகரைப்போலிருந்ததேயன்றி, கோட்டை என்று சொல்லக்கூடியதாயிருக்கவில்லை.

கோட்டை நகரத்தைக் கைவிட்ட பின் போர்த்துக்கீசர் இதனை பெருப்பித்தார்கள். தர்மபாலன் அதில் வசித்து வந்தான். ஒல்லாந்தர் அதைக் கைப்பற்றியவுடன் அதனை முன்னிருந்த அளவுக்குக் குறைத்து, புறக்கோட்டையிலிருந்தும் அதைப் பிரித்தனர்.

இலங்கைக்கேற்பட்ட கேடுகளுக்குக் கொழும்பிலிருக்கும் போர்த்துக்கீசர்தான் காரணமென இராசசிங்கன் நினைத்தான். ஆகவே கொழும்பைத் தனதாக்கி வெளியேற்றவே ஒல்லாந்தரின் உதவியை அவன் நாடினான். இதற்காக அவன் ஒல்லாந்தருடன் பல உடன் படிக்கைகள் செய்திருந்தான். இவ்வுடன் படிக்கைகளில் ஒல்லாந்தர் இராசசிங்கனுக்குக் கொழும்புக் கோட்டையைக் கைப்பற்றியதும் கொடுப்பதாக உறுதியளித்திருந்தார்கள். இதை அவன் எதிர்பார்த்திருந்தான். ஹல்ப்ட்டு தன்னுடன் அதிக ஐக்கியமாகவிருந்ததால், ஒல்லாந்தர் தமது வாக்குறுதியை நிறைவேற்றுவார்கள் என அவன் நம்பியிருந்தான். ஆனால் ஹல்ப்ட்டிற்குப் பின் வந்த வான் டெர் மெய்டன், கொழும்புக் கோட்டையைக் கொடுக்க மறுத்துவிட்டான். போர்ச் செலவுகளில் இராசசிங்கன் தன் பங்கைக் கொடுக்கத் தவறியதாகச் சாட்டுக் கூறி மெய்டன் கோட்டையைக் கொடுக்க மறுத்துவிட்டான்.

இதையறிந்த இராசசிங்கனுக்குத் தாங்கொணக் கோபமுண்டாயிற்று. மலைக்கணவாயூடாக இவனுடைய இராச்சியத்துக்குப் போகும் வழிகளில் அமைத்திருந்த முள்ளுக்கதவுகளை அடைத்துவிடுமாறு கட்டளையிட்டான். ஒல்லாந்தருக்கு ஆடு மாடாவது, உணவாவது கொடுக்கக் கூடாதென உத்தரவிட்டான். போர்த்துக் கீசரோடு சேர்ந்து கொழும்பையும், காலியையும் சுற்றியுள்ள பிரதேசங்களை அழித்து ஒல்லாந்தர் உணவு முதலிய தேவைகளைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியாதபடி செய்தான். உடனே வான் டெர் மெய்டன் ஒரு சேனையை அனுப்பி, அரசனை இரயிகம்வத்தையிலிருந்து, மலைநாட்டுக்கு புறமுதுகிடச் செய்தான்.

அரசன் போர்த்துக்கீசரோடு சேர்ந்து விடுவானே எனப் பயந்து, ஒல்லாந்தர் இலங்கையில் எஞ்சியிருக்கும் போர்த்துக்கீசப் பகுதிகளையும், இந்தியக் கரைகளிலுள்ள போர்த்துக்கீசப் பகுதிகளையும், கைப்பற்ற எண்ணினர். 1658-ம் ஆண்டு மாசி மாதம் ரைகிளப் வான்கோயன்ஸ் தூத்துக்குடியையும் மன்னாரையும் கைப்பற்றிய பின், சித்திரை மாதத்தில் ஊர்காவற்றுறையையும் யாழ்ப்பாணத்தையும் கைப்பற்றினான்.

முக்கியமான ஆண்டுகள்

- 1638. ஒல்லாந்தர் மட்டக்களப்பைப் பிடித்தல்.
- 1640. காலி கைப்பற்றப்பட்டமை.
- 1656. கொழும்பு கைப்பற்றப்படுதல்.
- 1658. யாழ்ப்பாணம் கைப்பற்றப்படல்.

பதினேழாம் அத்தியாயம்

கண்டிநாட்டரசரும் ஒல்லாந்த தேசாதிபதிகளும்

I. இரண்டாம் இராசசிங்கன், மூத்த இரைகிளப் வான் கோயன்ஸ், இரண்டாம் விமலதர்ம சூரியன்

இரண்டாவது இராசசிங்கன் இடைவிடாது அனேக போர்களைச் செய்தது அவனுடைய பிரசைகளில் அனேக ருக்குத் திருப்தியளிக்கவில்லை. இராசசிங்கனால், ஒல்லாந்தரும் நீண்ட காலமாகப் போர்த்துக்கீசருக்கு எதிராகப் போர் செய்து ஒருவாறாக அவர்களை இலங்கையிலிருந்து வெளியேற்றினார்கள். வெளியேற்றியபின் ஒல்லாந்தர் கரையோரப் பகுதிகளைத் தமதாக்கிக் கொண்டு இராசசிங்கனைப் புறக்கணித்தார்கள். இம் முடிவை அவதானித்த பிரசைகள்* மிளகாயைக் கொடுத்து இஞ்சி பெற்ற கதையாகிவிட்டது எனக் கூறினார்கள். இராசசிங்கனுடைய செல்வாக்கு மிகவும் குறைந்தது. சிலர் அவனைக் கொலை செய்யவும் முயன்றார்கள். இம் முயற்சிகளிலிருந்து தப்பிக் கொள்ளுவதற்காகக் கண்டிக்குத் தெற்கே நிலம்பே என்னுமிடத்தில் ஒழித்திருந்தான். 1664-ல் அவன் அங்கு இருக்கும் காலத்தில் சில பிரதானிகள் அவனைக் கொன்று அவன் மகனை அரசாக்க முயன்றார்கள். இம்முறை அவன் அங்குருங்கட்டைக்குக் கிழக்கேயுள்ள கலோதா என்னும் மலைக்குத் தப்பி ஓடி ஒழிந்திருந்தான். பின் அவன் தனது எதிரிகளையடக்கி, அங்குருங்கட்டையைத் தனது இராசதானியாக்கிக் கொண்டு 1687-ல் அவன் இறக்கும் வரை அங்கிருந்து அரசு செலுத்தினான்.

இராசசிங்கன், தன் ஆட்சியின் இறுதிக் காலத்தில் சிறு பிள்ளைத்தனமாக நடந்துவந்தான். தனது நாட்டுக்கு வந்த ஐரோப்பியரை தூதுவராயிருந்தபோதிலும் திரும்பிப்போக அவன் அனுமதிக்கவில்லை. 1660-ல் கொட்டியாரத்திலே வந்திறங்கிய ரெபேட் நொக்ஸ்

*‘மிரிஸ் தீலா இங்குறு கத்தவாகே’ என்பது சிங்கள வாக்கு.

இரண்டாவது இராஜசிங்கன்

என்பவனைச் சிறைப்படுத்தினான். நொக்ஸ் இலங்கையில் பத்தொன்பது வருடக்காலமாய் வசித்துவந்தான். அக்காலத்தில் அவன் கண்டி இராச்சியத்தைப்பற்றி நன்கறிந்துகொண்டான். இலங்கையிலிருந்து தப்பிச்சென்று இங்கிலாந்தையடைந்த பின் 'இலங்கையின் சரித்திரம்' என்னும் ஒரு நூலை எழுதினான். இந்நூலின் மூலமாக நாம் இரண்டாம் இராசசிங்கனைப்பற்றியும், அவனுடைய ஆட்சி முறையைப்பற்றியும், இலங்கையில் அப்போது

இரண்டாம் இராசசிங்கனது உடையைப்பற்றி ரோபேட் நொக்ஸின் வர்ணனை:

'அவனுடைய ஆடைகள் மிகவும் நூதனமானவை. அவனது நாட்டினரின் உடை முறையைப் பின்பற்றியதல்ல' அவன் நவமாகக் கண்டு பிடித்த ஒரு முறையைப் பின்பற்றித் தயார் செய்யப்பெற்றது. தலையிலவன் நாலு மூலைப் பட்டமுடைய ஒரு தொப்பி அணிந்துக்கொள்கிறான். அது யேகசபைச் சன்னியாசிகளுடைய தொப்பியைப்போல இருந்தாலும், அதிலும் பார்க்க மூன்று நிறை உயரமுடையது. தொப்பியின் முற்பக்கத்தில் சிறகுகள் அலங்காரமாகச் செருக்கப்பட்டிருக்கும். பந்தியில் முன்னுக்கு நிற்கும் குதிரையின் தலையில் செருக்கப்பட்டிருக்கும் சிறகுகளைப்போல அழகு செய்யும். போர்த்துக்கீசர் அணிந்திருப்பது போல் முதுகிலிருந்து ஒரு நீண்ட கச்சை பின்னால் தொங்கிவிடப்பட்டிருக்கும். கழுத்திலிருந்து இடைவரை அணியப்பட்டிருக்கும் சட்டை நூதனமாக அமைந்திருக்கிறது. அதை என்னால் சரியாக வருணிக்க முடியாது. மத்திய பாகம் ஒரு வருணத்திலும், கைகள் இன்னொரு வர்ணத்திலும் அமைந்திருக்கும். கணுக்கால்வரை நீண்ட காற்சட்டையும், கால்மேகம் சப்பாத்தும் அணிந்திருப்பான். எப்பொழுதும் ஒரே பாவனையில் அவன் உடுப்பணிந்துக்கொள்வதில்லை. மனம் போன போக்கில் அடிக்கடி மாற்றிக்கொள்வான். தோளிலிருந்து வரியப்பட்ட ஒரு கச்சில் அவனுடைய வாள் பக்கத்தே தொங்கிக்கொண்டிருக்கும். அரசனைத்தவிர்ந்த ஏனைய பிரசைகள் அம்மாதிரி வாள் தரித்திருக்கக் கூடாது. வெள்ளைக்காரர் மாத்திரம் அனுமதிக்கப்பட்டனர். வாளின் பிடியும் உறையும் தங்கத்தினால் செய்யப்பட்டிருந்தன. கையில் சாதாரணமாக ஒரு பிரம்பு தாங்கியிருப்பான். அது பல வர்ணமுடையதாய் நுனியில் அவனிடத்திலுள்ள மனதுக்குகந்த பல ரத்தினக் கற்கள் பதித்ததாய், பொன்னினாலய பூனுடையதாயிருக்கும்'.

வாழ்ந்த மக்களின் சமுதாய வாழ்க்கை, பொருளாதார நிலைமை முதலியவற்றைப்பற்றியும் நன்கறியக்கூடியாத யிருக்கிறது.

மன்னாரையும், யாழ்ப்பாணத்தையும் பிடித்த ரைகிளப் வான் கோயன்ஸ் என்ற ஒல்லாந்த தேசாதிபதி 1660 தொடக்கம் 1675 வரை இலங்கையில் ஒல்லாந்தர் கைப்பட்டிருந்த இடங்களை ஆட்சிசெய்தான். இரண்டு முறை கொஞ்சக் காலத்துக்கு அவன் ஆட்சி நடத்த வில்லை. அவன் தளரா ஊக்கமுடையவன். யுத்த காலத் தில் கடற்கரை யுத்தங்களில் அவன் எவ்வித திறமை காட்டினானோ, அரசியல் நிர்வாகத்திலும் அத்தகைய திறமை காட்டினான். உத்தியோகப் பொறுப்பை அவன்

ரைகிளப் வான் கோயன்ஸ்

கையேற்றபொழுது, இடைவிடாது நடை பெற்ற யுத்தத்தின் காரணமாயும், போர் த்துக்கீச கொடுங் கோன்மையின் பயனாகவும் சனங்கள் இடுக் கண் நிறைந்தவர்களாய் வாழ்ந்ததைக் கண்டான். அவர்களுடைய பொருளாதார நிலைமையைச் சீர்படுத்த அவன் உடனே நடவடிக்கைகள் எடுத்துக் கொண்டான். வன்னிப் பகுதியில் பருத்தியையும், யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் 'புகையிலையையும்'

ஒல்லாந்த ராட்சிக்குட்பட்டிருந்த எல்லாப் பாகங்களிலும் நெல்லையும் செய்கைபண்ணும்படி சனங்களை ஊக்கப்படுத்தினான். நீர்ப்பாசனத்துக்குப் புத்துயிரளிக்கும் பொருட்டு கொழும்பினயற் பாகங்களிற் சனங்களாற் கைவிடப்பட்டிருந்த வயல்களில் நெல் செய்கைபண்ணும் பொருட்டும் தஞ்சாவூரிலிருந்து அடிமைகளைக் கொண்டுவந்தான்.

நாட்டிற் கைத்தொழில்களை ஆரம்பித்துச் செல்வ நிலையை விருத்தியாக்குவதற்கு வேண்டிய பிரயத்தனங்கள் யாவுஞ் செய்தான். பட்டுப் பூச்சி வளர்ப்பதற்கு முயற்சித்தான். யாழ்ப்பாணத்தில் சீலைக்குச் சாயமுட்டுந் தொழிலைத் தொடக்கினான். நெசவுத்தொழிலை நன்னிலைக்குக் கொண்டுவரும் பொருட்டுத் தென்னிந்தியாவிலிருந்து திறமைமிக்க தொழிலாளரை வரவழைத்தான்.

இலங்கையில் ஒல்லாந்த அரசியல் முறையை அவன் திருத்தியமைக்க நேரிட்டது. எங்கு கருமங்கள் பிழையாக நடை பெற்றனவோ அங்கு அவன் கடுமையான நடவடிக்கைகள் எடுத்து அவற்றை சரியாக்கினான். ஒல்லாந்தருக்கு உரிய காணிகளையும் அதன் குத்தகைக் காரரையும் அவன் பதிவு செய்வித்தான். இப் பதிவுத் தயாரிப்பால் சங்கத்தினருக்குச் சேர வேண்டிய பணமும், சேவைகளும் நிறை திட்டமாக மதிக்கப்பட்டு அறவிடப்பட்டன. இந்த நாட்களில் கொழும்பு, காலி, யாழ்ப்பாணம் ஆகிய பகுதிகள், போர்த்துக்கீசர் காலத்தில் பரிபாலித்த முறைப்படியே செய்யப்பட்டு வந்தன. அவை திருப்திகரமாகவிருக்கவில்லை. ஆகவே வான் கோயன்ஸ் இவ்விடயங்களின் பரிபாலனத்தைச் சீர்படுத்தினான். அத்துடன் போர்வீரர்க்கிடையே மலிந்திருந்த கட்டுப்பாடின்மையை நிவிர்த்தி செய்தான். அடுத்து, பறங்கியர், மேலும் துரிதமாக உழைக்க அவர்களை ஊக்குவித்தான். சங்கத்தின் வருவாய் குன்றியதற்கு முஸ்லிம் வியாபாரிகள் தான் காரணமென உணர்ந்து அவர்களைத் தடைசெய்ய முயற்சிகள் செய்தான். இலங்கையில் போர்த்துக்கீச சந்ததியார்களான துப்பாசெஸ் என்பவர்கள் ஒல்லாந்தருக்கு நடட்டம் விளைவிக்கும் முறைகளில் நடந்தபடியால் அவர்களையும் கட்டுப்படுத்தினான்.

பிரித்தானிய, பிரான்சிய கிழக்கிந்திய சங்கங்கள் இலங்கையுடன் வியாபாரம் செய்ய இக்காலத்தில் முயற்சிகள் செய்தார்கள். பிரித்தானியர் இலங்கையில் ஒரு துறைமுகத்தைப் பெற்று வியாபாரம் செய்ய எண்ணினர். ஆனால் வான் கோயன்ஸ் திருகோணமலை, கொட்டியாரம், மட்டக்களப்பு, கற்பிட்டியாகிய துறைமுகங்களைக் கைப்பற்றி பிரித்தானியர் இராசசிங்கனுடன் வியாபாரஞ் செய்யாதவாறு தடுத்தான். பங்குனி மாதம் 1672-ல் டீலாகே என்னும் கடற்படை தளபதி திருகோணமலையில் இறங்கி இராசசிங்கனுடன் தொடர்பு வைக்க ஆரம்பித்தான். பின் அவன் கடற்படையுடன் இலங்கையை விட்டுச் சென்றதும், வான் கோயன்ஸ் திருகோணமலையில் தங்கியிருந்த பிரான்சிய போர்வீரரைத் தாக்கி அதைத் திருப்பி ஒல்லாந்தருக்குப் பெற்றுக் கொடுத்ததால் இலங்கையின் முழு வியாபாரமும் அவர்களாகியது.

கிழைத்தேச அரசர்களுடன் போர் செய்வதை ஒல்லாந்தர் விரும்பவில்லை. வியாபாரத்தின் மூலமாகச் செல்வத்தைப் பெருக்க அவர்கள் வந்தார்களேயன்றிப் போரில் அவர்கள் பணத்தைச் செலவழிக்க வரவில்லை. ஆயின், இராசசிங்கனைக் கட்டுப்படுத்தும் பொருட்டு அவனுடன் போரியற்ற வேண்டுமென்ற கொள்கையை வான் கோயன்ஸ் ஆதரித்தான். இராசசிங்கன் கலோது வாவுக்கு 1664-ல் ஓடித் தப்பியபோது ஒல்லாந்தரின் உதவியைக் கேட்டான். அச்சமயம் வான் கோயன்ஸ் முன்னர் போர்த்துக்கீசராற் கைப்பற்றப்பட்டிருந்த கோறளையையும் சப்பிரகமுவாவையும் ஒல்லாந்தருக்குரியதான பாகத்துடன் சேர்த்துக்கொண்டான். அரசன் மறுபடியும் ஒல்லாந்தருக்குப் பகைவனாய் வந்தபோது, கண்டி நாட்டினர் வியாபாரஞ் செய்துவந்த கொட்டியாரம், கற்பிட்டி, மட்டக்களப்பு முதலான துறைகள்மூலம் அவர்கள் வியாபாரஞ் செய்யாதபடி தடுத்து விட்டான். அன்றியும், அறன்தொறா என்னுமிடத்தில் ஒரு கோட்டையைக் கட்டி அவ்வழியால் அவர்கள் செல்லாதபடியுந் தடுத்துவிட்டான். பற்றேவியாவிலிருந்த அதிகாரிகள் தடைசெய்திராவிடில் வான் கோயன்ஸ் வலனை வரையுள்ள மேற்குக்கரை நாடுகள் முழுவதையுந் தன்னாட்சியின்கீழ் கொண்டுவந்திருப்பான். ஆனால் அவனுடைய

போர்க்கோலத்தை பற்றேவியாவிலிருந்த இராசப்பிரதிநிதி வெறுத்ததினாலே, 1675-ல் மலைநாட்டிலிருந்து ஒரு படையெழுச்சி ஏற்பட்டபோது, 1665-ம் ஆண்டுவரை பிடித்த இடங்களெல்லாவற்றையுந் திருப்பிக்கொடுக்கும் படி வான் கோயன்சுக்கு அவன் ஆணை பிறப்பித்தான். ஆயின், வயோதிபனையிருந்த இராசசிங்கன் அவற்றைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கு எவ்வித பிரயத்தனமுஞ் செய்யாது ஒல்லாந்தருடன் இடையிடையே பகைமை பாராட்டினான். 1684-ல் அவன் மறுபடியும் ஒல்லாந்தருக்குக் கீழிருந்த பாகங்களைத் தாக்கி ஒல்லாந்தர் அவனுக்குத் திருப்பிக்கொடுக்க எண்ணியிருந்த சில பாகங்களைக் கைப்பற்றினான்.

இரண்டாம் விமலதர்ம சூரியன், தனது தந்தையாகிய இரண்டாம் இராசசிங்கனின் பின் 1687-ல் அரசுக்கு வந்தான். அவன் சமாதானத்தைப் பெரிதும் விரும்பினபடியால் ஒல்லாந்தருடன் தொடர்ந்து போர் செய்துகொண்டிருக்க விரும்பவில்லை. ஒல்லாந்தர் கைப்பற்றியிருந்த பிரதேசங்களில் அவர்கள் ஆதிக்கத்தை அவன் ஒப்புக் கொண்டான். அதற்குப் பதிலாக இரண்டாம் இராசசிங்கனிடமிருந்து கைப்பற்றிய நாடுகளைத் திருப்பித் தரும்படி கேட்டுக்கொண்டான். பற்றேவியாவிலிருந்த அதிகாரிகள் ஏற்கெனவேயதற்குச் சம்மதமளித்திருந்தபடியால், லோறன்ஸ் பைல் (1679-1692) என்ற ஒல்லாந்த தேசாதிபதி 1688-ல் மூன்று கோறளையையும், சப்பிரகமுவாவையும், கொலன்னாக் கோறளையையும், சப்த கோறளையின் ஒரு பகுதியையும் கிழக்குக்கரையிலே மட்டக்களப்புக்குத் தெற்கே பனமா என்றழைக்கப்படும் செழித்த பாகம் உள்ளடங்கிய ஒரு பகுதியையும் திருப்பி அவனுக்குக் கொடுத்தான். இப்போதைய வடமாகாணத்தையும், மகா ஓயா தொடக்கம் வளவை கங்கைவரையுமுள்ள கரைப் பகுதியையும், கற்பிட்டி, திருக்கோணமலை, மட்டக்களப்பு முதலாமிடங்களிலிருந்த கோட்டைகளையும் ஒல்லாந்தர் தமக்கென வைத்துக்கொண்டனர்.

புதிய அரசன் பக்தி நிறைந்த ஒரு பெளத்தமதானுசாரியாய் இருந்ததினால், புத்த தந்தத்தைச் சேமித்து வைப்பதற்கென்று மூன்றடுக்கு மாளிகையொன்றை கட்டு

வித்தான். அவன் பௌத்த குருமாரின் யோசனைப்படியே ஒழுகிவந்தான். இராசசிங்கன் கிறிஸ்தவர்களுக்குப் பெரிதும் ஆதரவு காட்டியபடியால் அவனுடைய காலத்திலே பௌத்த சமயம் கீழ் நிலையையடைந்தது. பரிசுத்த வாழ்க்கையை நடத்திய ஐந்து பௌத்த குருமாரைத் தானும் அக்காலத்திற் காணக் கிடைக்கவில்லை. ஆகவே விமலதர்மன் ஒல்லாந்தரிடமிருந்து இரு மரக்கலங்களைப் பெற்றுத் தூதுவரை அரக்கனுக்கனுப்பிப் பௌத்த குருக்களை வரவழைத்துக் குருத்துவச் சடங்குகளை இலங்கையிற் செய்வதற்கு ஒழுங்குகள் செய்தான்.

II. கோர்னேலியஸ் ஜோன் சைமனும் சட்டத் திருத்தமும்

விமலதர்ம சூரியன் ஒல்லாந்தரிடமிருந்து நாட்டின் சில பாகங்களைப் பெற்றுக்கொண்ட பின்பு கண்டி நாட்டினர் புத்தனம், கொட்டியாரம் என்னுந் துறைகளின் வழியாய் வியாபாரப் பொருள்களை ஏற்றுமதிசெய்து தமது வியாபாரத்தை விருத்திசெய்தார்கள். அவர்கள் ஒல்லாந்த எல்லைப் புறங்களின் முன்வாயில்களையடைத்து மேற்கூறிய இரு துறைகளின் வழியாகவுமே பொருள்களை வெளியே அனுப்பச் செய்தார்கள். அதனால் புத்தனம் பாக்கு வியாபாரத்துக்கு முக்கியமான துறையாய் விளங்கிற்று.

1703-ல் தேசாதிபதியான கோர்னேலியஸ் சைமன் என்பவன் கண்டி நாட்டினரின் புதிய வர்த்தக முறையால் ஒல்லாந்த சங்கத்தினரின் வர்த்தகம் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டதைக் கண்டான். அதனால் அவன் சங்கத்தினருடைய கப்பல்கள் அத்துறைகளுக்குப் போகாதவாறு கட்டளையிட்டதோடு கொழும்பு, காலி, யாழ்ப்பாணம் என்பவை தவிர்த்த ஏனைய துறைகள் எல்லாவற்றையும் 1707-ல் முடிவிட்டான். இச் செய்கைகளைக் கண்டி நாட்டினர் எதிர்த்தார்கள். அரசனுக்கும் வர்த்தக சங்கத்துக்கும் இடையே சிறிது காலமாக மனவேறுபாடு அடிக்கடி ஏற்பட்டது.

சைமன் பதவியேற்கும் பொழுது, அரசியல் நிலை இங்கு மிகவும் சீர்கேடான நிலையில் இருந்தது. மூத்த, இனைய வான் கோயன்சு தேசாதிபதிகளின் காலத்தில் ஆட்சி முறை மிகவும் கடின ஒழுங்குகளைக் கொண்டிருந்தன. ஆனால் லோறன்ஸ் பைல் காலத்தில் ஒழுங்கு முறை நெகிழ்வுடையதாகப்பட்டது. சிங்கள, தமிழ் சாகியத்தாருடன் ஒல்லாந்தர் நெருங்கிய உறவு கொண்டிருந்ததால் கருமங்கள் தமக்கு நன்மையாய் நடைபெறும் என இத் தேசாதிபதி எண்ணினான். ஆனால் சங்க ஊழியரும், சனங்களும் இவன் எண்ணியதற்கு மாறாகச் சங்கத்திற்குச் சேர வேண்டிய பொருளையும் பணத்தையும் தமதாக்கிக் கொண்டதால், சங்கம் நட்புமடைந்ததுடன் அரசியல் நிலையும் சீர்கெட்டது. ஆகவே பின்வந்த சைமன் இவற்றிற்கு முற்றுப்புள்ளியிட்டு அரசாங்கத்தைச் சீர்படுத்தினான்.

இக்காலத்தில் பலர் குட்டரோகத்தால் வருந்துவதைக் கவனித்தனர். ஐரோப்பியரிடையேயும் அந்நோய் பரவிவிடுமோ என்ற பயம் பலரைப் பாதித்தது. குட்டரோகிகளை ஒதுக்கிடத்தில் வைத்துச் சனங்களுக்கு ஆபத்து ஏற்படாமல் தடுக்கவேண்டுமென்று தீர்மானித்து ஹெந்தலையில் ஒரு குட்டரோக வைத்தியசாலையைக் கட்டுவதற்கு சைமன் ஆரம்பித்தான். அக்கட்டிடம் பல வருடங்களாக முடிவுறுதிருந்து, அவன் பின்வந்த ஹென்றி பெக்கர் என்ற தேசாதிபதி காலத்திலேயே முடிவுற்றது.

சைமன் செய்த நன்முயற்சிகளுள் இலங்கைச் சட்டங்கள் சம்பந்தமாக அவன் செய்த திருத்தங்கள் மிகவும் போற்றற்குரியன. இலங்கையின் சட்டங்களை அவன் ஒரு முறைப்படுத்தினான். அந்நாளில் சிங்களரிடையே முறையான சட்டங்களிருக்கவில்லை. வழக்குகளைத் தீர்ப்பதற்கு நீதிபதிகள் பண்டைய தேசாசார முறைகளைப் பின்பற்றினர். எனினும், அவர்கள் தமது யுத்திக்குத் தோன்றியவாறு பல விடயங்களைத் தீர்க்கவேண்டியுமிருந்ததால் இம்முறை திருப்திகரமானதாயிருக்கவில்லை.

1597-ல் தர்மபாலன் இறந்தபோது போர்த்துக்கீசர் கரைநாடுகளின் அதிகாரிகளாயினர். அசிவிடோ என்பவன் மல்வானையில் சிங்களத் தலைவர்கள் அடங்கிய ஒரு கூட்டத்தைக் கூட்டி, அவர்களிடம் போர்த்துக்கீச நீதி முறைச் சட்டங்களின்படி அவர்கள் ஆட்சி செய்யப்படுவதை விரும்புகிறார்களாவென வினாவினான். ஆனால் சிங்களத் தலைவர்கள் எவ்வித மாற்றத்துக்கும் இணங்கினரல்லர். அவர்கள் தங்கள் இன வழக்கப்படியே நீதி வழங்கப்படவேண்டுமென விரும்பினார்கள். ஆனால் அவர்களுடைய வழக்க முறைகளை அறிந்துகொள்ளவும் அவற்றை எழுத்தில் வைக்கவும் போர்த்துக்கீசர் நினைக்கவில்லை. உத்தியோகத்தர் நீதிபரிபாலனஞ் செய்யும் போது எவ்வித முறைகளைப் பின்பற்றி யொழுக்கவேண்டுமென்றுதானும் அவர்களறிவித்திலர். போர்த்துக்கீசரின் அறியாமையைத் தமக்குச் சாதகமாக்கிக்கொண்டு சிங்களத் தலைவர்கள் நாட்டின் வழக்கத்துக்கே முற்றும் மாறான நீதியை வழங்கி வந்தனர். கண்டிப் பகுதியிலிருந்தோரிலும் பார்க்கப் போர்த்துக்கீசராட்சிக்குட்பட்டிருந்த இடங்களில் வாழ்ந்த மக்களுக்கே மிகவும் அநீதி வழங்கப்பட்டு வந்தது.

ஒல்லாந்தர் கரைநாடுகளுக்கு அதிபதிகளானபோது செப்பமான ஒரு நீதிமுறையை நிலை நாட்டினர். அவர்கள் தங்கள் சொந்தச் சாதியினரை ஒல்லாந்து தேசச் சட்டப்படியும் பற்றேவியாச் சட்டமுறைப்படியும் ஆட்சி செய்தனர்.* சிங்கள, தமிழ்ச் சாகியத்தினரை அவரவர் இன வழக்குப்படி ஆட்சி செய்தனர். ஆயின், சாதிவழக்

*ஒல்லாந்த நீதிச் சட்டங்கள் ஜஸ்தினியனால் ஏற்படுத்தப்பட்ட உரோமன் சட்டங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. காலகதியில் தங்கள் தேவைக்கேற்ற இவ்உரோமன் சட்டங்களை ய்வர்கள் திருத்திக் கொண்டார்கள். பற்றேவியாவின் சட்டமுறை யென்பது 1642-ல் ஜோன் மட்சுய்கர் என்பவனால் தொகுக்கப்பட்டு வழங்கிவந்த, இராசகட்டளைகளினதும் சுருக்கமேயாகும்.

கங்கள் தெளிவின்றி முறைமையற்றவெனக் காணப்பட்ட போது ரோமன்-டச்சுச் சட்டப்படி நீதி வழங்கினர்.

ஒல்லாந்தர் நீதிபரிபாலனத்தின் பொருட்டு நீதி தலங்களை ஏற்படுத்தினர். அவைகளுள் சிறந்து விளங்கியது ருட்வான் ஜஸ்ரிற்றி (Radd Van Justitie) என்பதே. இங்கே ஐரோப்பியருக்கெதிராகவும் கொழும்பு, காலி, யாழ்ப்பாணம் என்னும் கோட்டைகளுக்குள் வசித்த மற்றைய சனங்களுக்கெதிராகவும் தொடர்ந்த வழக்குகள் விசாரிக்கப்பட்டன. அன்றியும், இக்காலத்துச் சுப்பிரீம் கோடு (மேற்கோடு) போன்று 'லாண்டி ருட்சி' (கீழ்கோடு)லிருந்து மனுப்பண்ணப்பட்ட நீதி தலத்தில் சிங்களர், தமிழர் ஆகியோரின் காணி, கடன் முதலியன சம்பந்தப்பட்ட வழக்குகள் விசாரித்துத் தீர்ப்பளிக்கப்பட்டன. சுதேசிகளின் வழமையான நீதி முறைகளையறியும் பொருட்டுத் தமக்குத் துணையாயிருக்க சிங்களரையும் தமிழரையும் லாண்டி ருட்ஸ் நீதிபதிகளாக ஒல்லாந்தர் நியமித்தனர். சிங்களர், தமிழர் ஆகியோரின் சமூக வழக்கங்களைப் பின்பற்றிய இந்நீதித் தலங்கள் எல்லாச் சனங்களையும் சமமாக நடத்தவில்லை. ஆயின், தீர்ப்பளிக்குமுன் குற்றவாளியின் நிலை, குடியிருப்பு முதலியவற்றை நோக்கியே தண்டனைகள் விதிக்கப்பட்டன. கொழும்பிலிருந்த லாண்டி ருட்சின் தலைவர் ஒரு திசாவையாயிருந்தார். அவரது காரியாலயம் ஹல்ஸ் டோபிலிருந்தது.

மட்சுய்கரைப்போலவே சைமனும் நீதிச் சட்டங்களில் வல்லவனாய் அதில் டாக்டர் பட்டம் பெற்றிருந்தான். முறைகேடாக நீதி வழங்கப்பட்டு வருவதையும், நீதி வழங்குவோர் நீதிச் சட்டங்களையறியாத வியாபார சங்கத்தின் சாதாரண உத்தியோகத்தராயிருப்பதையும் அவன் கண்டான். அவர்களுடைய வேலையை திறமையும் இலகுமுடையதாக்க சைமன் துணிந்தான். அரசினரால் வெளிப்படுத்தப்பட்ட சட்டங்கள் யாவற்றையும் திரட்டும்படி அவன் கட்டளையிட்டான். அவ்விதம் செய்ததினால் வேண்டியபோது விதிகளைப் பார்த்

துக்கொள்ளக்கூடிய சந்தர்ப்பம் அவர்களுக்குண்டானது. நீதி பரிபாலனத்தின் பொருட்டு ஒல்லாந்திலும், பற்றே வியாலிலும் வெளியிடப்பட்ட சட்டதிட்டங்களைத் திரட்டுவித்து நீதிபதிகளுக்கு வழிகாட்டியாயிருக்கத்தக்கதாகச் செய்தான். தமிழருடைய 'தேசவழமை' என்னும் நீதி முறைகளைத் திரட்டுவித்து அவற்றைத் தம் மொழிக்கு மொழிபெயர்ப்பித்தான். இலங்கையிலுள்ள வழமைகளைச் சட்டமாக்கியது இதுவே முதல் முறையாதலால் இச்செயல் விசேடமான தொன்றாகும். தமிழ் அங்கத்தினர் உதவியைப் பெறாமலே யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள ஒல்லாந்த நீதிபதிகள், நீதியை வழங்குவதற்கு இச்சட்டப் புத்தகங்கள் அவர்களுக்குப் பெரிதும் உதவின.

III. பெக்கர் தொடக்கம் வான் இம்மால் வரையுமிருந்த ஒல்லாந்த தேசாதிபதிகள்

சைமன், சங்கத்தினரின் வியாபார உரிமைகளைப்பாது காக்கவும் சங்க ஊழியர்களின் முறைகேட்டைச் சீர்திருத்தவும் முயற்சித்தானெனினும் தன் முன்னிருந்த தேசாதிபதிகளின் சிநேகமான ஆட்சி முறையை மாற்றவோ திருத்தவோ அவன் முனையவில்லை. ஆயின் அவனுக்குப் பின் தேசாதிபதியான ஹென்ரிக் பெக்கர் (1707-1716) என்பான் வான் கோயன்சை பின்பற்றி உறுதியான ஆட்சியை நடத்தினான். சங்கத்தார் கடனினின்றும் தப்பிக்கொள்ளும் பொருட்டு வருவாயைக் கூட்டவேண்டுமென்பதை அவன் கண்டுணர்ந்தான். கபட நடவடிக்கைகளையும் முறைகேடுகளையும் தடுப்பதற்குத் தக்க நடவடிக்கைகளைடுத்தாலன்றி வருவாயைக் கூட்டுதலியலாதென்பதையும் அவனுணர்ந்தான்.

பல செலவினங்களை அவன் குறைத்தான். தனது உதவி உத்தியோகத்தர் முறைகேடாக நடந்து கொள்ளாதபடி அவர்களுடைய வேலைகளைக் கவனமாய் மேற்பார்வையிட்டான். உத்தியோகத்தர்கள் சொந்தத்தில் செய்துவந்த பஞ்ச முதலிய வியாபாரங்களை நிறுத்தினான்.

சிங்கள அல்லது தமிழ் உத்தியோகத்தர்கள் தாமியற்றும் பணிக்கு அதிகமான நிலங்களைப் பெறுவதைத் தடுத்தான்.

சைமனைப்போன்று அவனும் துறைமுகங்களை மூடிய படியேயிருக்கவிட்டான். துறைகள் திறந்திருந்தபோது தலைவர்கள் பெற்ற நன்மைகளையிழந்துவிட விரும்பாதபடியால் அவ்விதம் செய்வது அவனுக்கு இலகுவாக இருக்கவில்லை. தலைவர்கள் பருத்தி, பாக்கு ஆகியவற்றின் வியாபாரத்தைத் தம் கையில் வைத்திருக்கவும், புத்தளம் ஒரு சுயாதீன துறையாகவிருக்கவும் விரும்பினர்.

நரேந்திரசிங்கன் (1707-1739). குண்டசாலை நகரையும் கண்டியிலுள்ள மகா தேவாலயத்தையும் கட்டியவனாகிய நரேந்திரசிங்கன் தனது பிதாவாகிய விமலதர்மசூரியனைப் போன்றிராது மூர்க்கக் குணமுடையவனாயிருந்தான். எனினும், ஒல்லாந்தரோடு பகைத்து வாழ்வாவது வெளிப்படையாக அவர்களுக்குத் தீங்கு விளைக்கவாவது அவன் துணியவில்லை. ஆயின், அதிகாரிகள் அரசனுக்கு நோயுற்ற வேளைகளில் முள் வாயில்களையடைத்துக் கண்டி நாட்டார்க்கும் ஒல்லாந்தர்க்குமிடையே வியாபாரம் நடக்காதபடி தடுத்து வந்தனர்.

ஐசக் அகஸ்தீன் றம்பு (1716-1739), பெக்கர் என்ற தேசாதிபதியின் நிர்வாக முறையைத் தழுவி நடந்தான். புத்தளத்துக்கு வடக்கே சோனக வியாபாரிகள் ஒரு புதிய துறையை ஏற்படுத்தாதவாறு தடை செய்தான். கற்பிட்டியிலிருந்த ஒல்லாந்த உத்தியோகத்தர் புத்தளத் துறைக்குச் சென்ற பொருள்களைத் தடை செய்ததினாலேயே அவர்கள் புதிய துறையை ஏற்படுத்த விரும்பினர். இவனுடைய ஆட்சியினிறுதியில் ஒல்லாந்தர்க்குட்பட்டிருந்த பாகத்தில் கறுவாத் தொழிலிலீடுபட்டிருந்தோர்க்கிடையில் கலகமேற்பட்டது. அதன் நிலைமை மோசமாயிருந்தபோதிலும் அவன் அதனை இலகுவாக அடக்கினான். கலகத்திற் சம்பந்தப்பட்டவர்களுக்குத் தண்டனையாக அவர்களது பல உரிமைகளை நீக்கிவிட்டான்.

பெக்கரால் தாபிக்கப்பட்டு நம்புவால் பெலப் படுத்தி நடத்தப்பட்ட நல்லரசாட்சிமுறை பீற்றர் வைஸ்நர் (1726-1729) என்ற தேசாதிபதியின் நியமனத்தின் பின் நிலைகுலைவதாயிற்று. பெக்கரும் நம்புவும் கடுமையான அரசியல் நிர்வாகத்தை நடத்தியபோதிலும் அவர்கள் வியாபார சங்கத்தின் நன்மைகளை எப்போதும் கருதி வந்தனர். ஆயின், பீற்றர் வைஸ்ரோபோனின் அதற்கு மாறாகத் தனது அதிகாரங்களைத் துர்ப் பிரயோகஞ்செய்து சங்கத்தைக் கஷ்டநிலைக்குள்ளாக்கினான். அமைதியாக வேலை நடந்துகொண்டிருந்த ஒவ்வொரு உத்தியோகப் பகுதியிலும் தலையிட்டான். அதை எதிர்த்து நின்ற உத்தியோகத்தரை நியாய விரோதமாகத் தண்டித்து நிர்ப்பந்தப்படுத்தினான். இவனுடைய கொடுஞ் செயலை யறிந்தபோது, பற்றேவியாவிலிருந்த மேலதிகாரிகள் விலங்கு பூட்டியபடி இவனையங்கழைப்பித்து விசாரணை நடத்திய பின்னர் தூக்கிலிட்டனர்.

அவனுக்குப் பின் அரசியல் நிர்வாகத்தைக் கையேற்ற தேசாதிபதியும் நிலைமையைச் சீர்படுத்தாமையினால், நாட்டை நன்னிலைக்குக் கொண்டுவரும்படி கிறிஸ்தியன் பிலாத்து (1732-1734) என்பவனை இங்கனுப்பினர். தனக்கு முன்னிருந்தோர் காலத்தில் நல்லரசாட்சி செய்யப்படாமைக்கு, அடிக்கடி உத்தியோகத்தார்கள் மாற்றப்பட்டமையும், அவர்களிடம் காணப்பட்ட திறமையின்மையுமே காரணமென்பதை இவன் உணர்ந்தான்.

இவனுடைய காலத்தில் கலகமொன்று நடந்தது. மக்களுடைய குறைகளை நிவர்த்திசெய்து அவன் உடனே கலகத்தை அடக்கினான். ஆயின், அவன் இங்கிருந்தும் புறப்பட்ட உடனே பின்னுமோர் கலகமேற்பட்டது. அக்கலகம் கறுவா செய்கை பண்ணப்பட்ட இடங்களிலாரம்பித்துத் தீவின் தென்பகுதியிலும், தென்மேற்குப் பகுதியிலும் விரைவில் பரவிவிட்டது. தலைமை காரரும் சங்கத்தாரும் தங்களிடமிருந்து அநீதியாகப் பணம் வசூல் பண்ணுவதைக் கறுவாப்பட்டதைத் தொழிலாளர் எதிர்த்தனர். அநியாய வரி வாங்கப்படுவதை

யும் சேனைச் செய்கை விடயத்தில் கட்டுப்பாடுகள் ஏற்படுத்தப்பட்டதையும் சனங்கள் எதிர்த்தார்கள். இவ்வித எதிர்ப்புக்கும் கலகத்துக்கும் அரசன் மறைமுகமாக நின்று உற்சாக மூட்டினான். 1737-ல் தேசாதிபதி அக்கலகத்தையடக்கும்வரை அது நடந்தது.

அரசியல் நிர்வாகத்திற் சிறந்த ஒல்லாந்த தேசாதிபதிகளுள் வான் இம்மாவும் (1736-1740) ஒருவன். வான்கோயன்ஸ்தேசாதிபதியால் திட்டஞ் செய்யப்பட்ட அடக்கு முறையையாவது பெக்கர் தேசாதிபதியார் கைக்கொள்ளப்பட்ட கடுர முறையையாவது அவன் ஆதரிக்கவில்லை. லோறன்ஸ் பைல் தேசாதிபதியையும் அவனுக்குப் பின் வந்த மற்றைய தேசாதிபதிகளையும் போன்று அதிக விலை கொடுத்து அரசனது நட்பைப் பெற அவன் விரும்பவில்லை. நல்ல அரசாங்கத்தை நடத்தி நாட்டின் வளத்தைப் பெருக்குவதால் அவன் சிங்களரையும் தமிழரையும் திருப்திப்படுத்த முயன்றான். அரசசபையின் விடயங்களையும் வர்த்தக சங்கத்தின் விடயங்களையும் சம்பந்தப்படுத்தி, அரசனடைந்த நட்டங்களுக்கிடாக ஒல்லாந்தரோடு அவனுக்கிருந்த வியாபாரத்தை விருத்தி செய்து அரசனோடு சமாதானமாய் இருந்துவந்தான்.

முக்கியமான ஆண்டுகள்

- 1664. இராசசிங்கன் கலோதுவாவுக்கு ஓடல்.
- 1672. பிரான்சியர் திருகோணமலையைக் கைப்பற்ற முயற்சித்தல்.
- 1687. இரண்டாம் இராசசிங்கனின் மரணம்.
- 1707. கொழும்பு, காலி, யாழ்ப்பாணம் தவிர்ந்த ஏனையதுறைகள் மூடப்படல். ஹென்றி பெக்கர் தேசாதிபதியாக நியமிக்கப்படல்.
- 1736-1740. வான் இம்மாவின் அரசாட்சி.

பதினெட்டாம் அத்தியாயம்

நாயக்கர் அரசர்களுக்கும் ஒல்லாந்தருக்கும்
இடையில் ஏற்பட்ட விரோதம்

I. பெளத்த சமயப் புனருத்தாரணம்

வான் இம்மாவ் என்ற தேசாதிபதியாற் கைக்கொள்ளப்பட்ட ஆட்சி முறையை நீண்ட காலம் அனுசரிக்க முடியவில்லை. அவன் இறப்பதற்கு முன்பே நரேந்திர சிங்கன் இறந்துவிட்டான். அவனுக்குப் புத்திர சந்தானமில்லை. அவனுடைய மனைவியான இராணி மதுரையைச் சேர்ந்த நாயக்கர் வம்சத்தைச் சேர்ந்தவள். ஆகவே, அவளுடைய சகோதரன் ஸ்ரீ விஜய இராசசிங்கன் (1739-1747) என்னும் பெயரோடு அரசனானான். அவனும் மதுரையைச் சேர்ந்த ஒரு இராசகுமாரியையே மணந்துகொண்டான். அவ்வரசியின் தந்தையும் அநேக தமிழ்ப் பரிவாரங்களும் கண்டியில் வந்து குடியேறினர்.

ஸ்ரீ விஜய இராசசிங்கன் அரசுக்கு வந்ததும் இவங்கையின் நிலை பெரிதும் மாறுதலடைந்தது. இவனுக்கு முன்னிருந்த அரசர்களைப்போல இவன் சமாதான முறையில் ஒல்லாந்தருடன் நடந்துகொள்ளவில்லை. முன்னிருந்த அரசர்கள் ஒல்லாந்தர்மீது தங்களுக்கிருக்கும் வெறுப்பை எல்லைப்புற வாயில்களை அடைப்பதினாலும் வியாபாரத்தை நிறுத்துவதினாலும் காண்பித்தனர். இவனோவெனில் ஒல்லாந்துக்குரிய நாட்டிற் பிரவேசித்து பயிர்களை அழித்ததுமன்றிக் கறுவா உரித்தல் தொழிலில் இருந்தவர்களையும் திருப்பிக் கூப்பிட்டுக்கொண்டான். அன்றியும் கறுவா, மிளகு, பாக்கு, தேங்காய் முதலிய பொருள்களில், புத்தளத்திலிருந்த சோனகருடைய துணையினால் இந்தியக் கரையிலிருந்தவர்களோடு கள்ளத்தனமான வியாபாரமும் நடத்தினான். வியாபார சமூகம்

யத்தார் அதைத் தடுப்பதற்கெடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகள் பலனளித்தில. 1743-ல் சீயன் கோறளையைச் சேர்ந்த ஒன்பது கிராமங்களைத் தன் நாட்டுடன் சேர்த்துக்கொண்டான். அதனைக் கண்ட ஒல்லாந்தர் அச்செயலைக் கண்டித்தார்களேயன்றித் திரும்பி யந்நாட்டைப் பெறுதற்கு எவ்வித நடவடிக்கைகளையும் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை.

ஸ்ரீ விஜய இராசசிங்கன் தன் முன்னோர் கைக்கொண்ட சமய சம்பிரதாயங்களையும் மாற்றிக்கொண்டான். கத்தோலிக்க குருமார் தம் நாட்டில் இருப்பதற்கு ஒல்லாந்தர் இடங்கொடாதபடியால் அவர்கள் கண்டி நாட்டுக்குச் சென்று அங்கு தங்கி வாழ்ந்தனர். இரண்டாம் இராசசிங்கன் விசேட கருணையுடன் அவர்களை நடத்தினான். விமலதர்ம சூரியன் பெளத்தசமயத்தவனாயிருந்தபோதிலும் அவர்கள் விடயத்தில் தலையிடவில்லை. அவன், 1689-ல் யாழ்ப்பாணம் வந்து ஒல்லாந்தர்களுக்குத் தப்பி 1691-ல் கண்டிக்குச் சென்ற கொங்கண பிராமணனான ஜோசெப் வாஸ் என்ற குருப்பிரசாதிக்கு மிகுந்த நேசங்காட்டினான். நரேந்திரசிங்கனும் கத்தோலிக்க குருமார் கண்டி நாட்டில் வசிக்க இடங்கொடுத்தான். அவர்கள் அங்கிருந்து இரகசியமாக ஒல்லாந்தர் நாட்டினுட் புகுந்து மதபோதனை செய்து வந்தார்கள். ஆனால், ஸ்ரீ விஜய இராசசிங்கன் பெளத்த சமயச் சீர்திருத்தத்தினால் தூண்டப் பெற்றவனாகி கத்தோலிக்கக் குருமாரைக் கண்டியில் நின்று துரத்திவிட்டதுமன்றிச் சிலாபத்திலும் புத்தளத்திலும் இருந்த கத்தோலிக்க தேவாலயங்களையும் இடிப்பித்தான்.

அவன் பெளத்த சமயத்தில் மிகுந்த ஊக்கங்கொண்டான். பழுதடைந்த பெளத்த அம்பலங்களைத் திருத்தியும் விழாக்களைக் கொண்டாடியும் சனங்களைப் பிரீதிப்படுத்தினான். 1741-லும், 1747-லும் சீயத்துக்குத் தானாதிபதிகளையனுப்பி பெளத்த குருமாரை வரவழைத்து உபசம்பத என்ற பெளத்த சமய குரு பட்டம் தரிப்பு முறையைப் புனருத்தாரணஞ் செய்தான். இப்பிரயாணங்கட்கு வேண்டிய

மரக்கலங்களை அரசனுடைய நன்மதிப்பைப் பெறும் பொருட்டு ஒல்லாந்தர் கொடுத்துவினர்.

ஸ்ரீ விஜய இராசசிங்கனுக்குப் பின் அவனுடைய மைத்துனன் கீர்த்தி ஸ்ரீ இராசசிங்கன் அரசுக்கு வந்தான். இவன் ஏற்கெனவே தனது தகப்பனோடு கண்டி அரசவைக்கு வந்திருந்தான். 1747-ல் அரசியல் பொறுப்பை அவன் நடத்த வயது வராமையால் நாலு வருடங்களின் பின்பே அப்பொறுப்பு அவனிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது.

இவன் தனது மைத்துனனிலும் பார்க்க பௌத்த மத வளர்ச்சியிற் பெரிதும் ஊக்கங்காட்டி நின்றான். சீய தேசத்துக்கு முன் அனுப்பப்பட்ட தூதால் யாதும் நன்மை கிடையாததினால் இவன் 1750-ல் மறுபடியும் பௌத்த குருக்களை யழைக்கும் பொருட்டு தானாதிபதிகளை யனுப்பி வைத்தான். அதன் விளைவாய் 1753-ல் சீய தேச பௌத்த பிக்குகள் இங்கு வந்தனர். இப்போது இலங்கையிற் பெருந் தொகையினராயிருக்கும் சீய தேச பௌத்த பிக்குகள் சங்கத்தை இவர்களே ஆரம்பஞ் செய்தனர். இக்கூட்டத்தைச் சேர்ந்த பௌத்த பிக்குகளே தீவிலுள்ள பழைய விகாரைகள் எல்லாவற்றிலும் வசிக்கின்றனர்.

கண்டியிலிருந்து பதினைந்து மைலுக்கப்பாலுள்ள தும்பேன் பிரிவிலிருக்கும் வெளிவித்தா என்னுமிடத்தை பிறப்பிடமாகக் கொண்ட சரணங்கரா என்பவருடைய இடையறா முயற்சியினால் உபசம்பதம் திரும்பவும் தாபிக்கப்பட்டது. இவருடைய இளம் பிராயத்திலே பௌத்த சமயமானது மிகவும் வளர்ச்சி குன்றியிருந்தது. மகாவம்சக் கூற்றின்படி பிக்குகள் இழிதொழிலிற் பிரவேசித்திருந்ததோடு தவறுதலான போதனைகளையும் அனுட்டித்தனர். அவர்கள் தம் நேரத்தைச் சோதிடத்திலும் மாந்திரீகத்திலும் கழித்தனர். சரணங்கரா பௌத்த சமயத்தைச் சீர்திருத்துவதையே தமது வேலையாகக் கொண்டார். அவர் பிக்குகளின் நடத்தையைக் கண்டித்துப் பிரசங்கங்கள் செய்து வந்தார். வயது முதிர்ந்த

பிக்குகள் அவரை எதிர்த்தபோதிலும் நரேந்திர சிங்கனது ஆதரவை அவர் பெறக்கூடியதாயிருந்தது.

அவர் தன் முயற்சிகளை ஸ்ரீ விஜயசிங்கன் காலத்தும் தொடர்ந்து நடத்தினார். அரசனைச் சீயத்துக்குத் தூதனுப்பும்படி அவர் தூண்டினார். 1753-ல் சீயத்திலிருந்து பிக்குகள் இங்கு வந்தபோது, சரணங்கரா ஐம்பத்தைந்து வயதினராய் இருந்தபோதிலும் குருத்துவத்தின் ஆரம்பப்பதவியிலேயே (சமனேரா) இருந்தார். அங்கிருந்து வந்த பௌத்த குருக்கள் கையினால் 'உபசம்பதம்' பெற்றார். அரசன் விரைவிலவரை 'சங்கராஜா' பதவிக்குயர்த்தினான். அப்பதவியிலிருந்தபடியே 1778-ல் அவர் இறந்தார்.

பௌத்த சமயப் புனருத்தாரணமும் இலக்கிய புனருத்தாரணமும் எப்பொழுதும் ஒன்றையொன்று தொடர்ந்தே செல்வன. இலக்கியத்திலேற்பட்ட கிளர்ச்சி மகாவம்சத்தின் விரிவுக்கிடமாயிற்று. சரணங்கரா அநேக நூல்களையெழுதி யிலக்கிய வளர்ச்சியைத் துரிதப்படுத்தினார். குருநாக்கலுக்கணித்தாயுள்ள றிட்டி விகாரையிலிருந்த அவருடைய சீடனான திபோத்துவாவே சித்தார்த்த புத்தரஷித என்பவர் மகாவம்சத்தில் நான்காம் புவனேகபாகு தொடக்கம் கீர்த்தி ஸ்ரீ இராசசிங்கன் வரையுமுள்ள சரித்திரத்தையெழுதி வைத்தார். கீர்த்தி ஸ்ரீ இராசசிங்கன் சரணங்கராவுக்குச் சங்கத்தைத் தூய்மையாக்க உதவி செய்ததோடு பௌத்த சமய வளர்ச்சிக்காகவும் உழைத்து வந்தான். அவன் றிட்டி விகாரை போன்ற அநேக விகாரைகளைப் புதுக்கியதோடு கங்கராமா போன்ற அநேக புதிய விகாரைகளையும் எழுப்பினான். தம்புனைக்குகை முதலாய் கண்டி விகாரைகளிலும் றிட்டி விகாரையிலுங் காணப்படும் குகைச் சித்திரங்கள் இவன் காலத்திலேயே சித்திரிக்கப்பட்டன.

II. கீர்த்தி ஸ்ரீ இராசசிங்கனும் ஒல்லாந்தருடன் நடத்திய புத்தம்

ஒல்லாந்த நில பரிபாலன கொள்கையில் அதிருப்தி கொண்ட சிங்கள மாகாணத்து மக்களும், பிரதானி

களும் 1760-ல் கலகஞ் செய்தனர். 1740-ல் இருந்து ஒல்லாந்தர் கொழும்பு, காலி, மாத்தறை ஆகிய மாவட்டங்களில் உள்ள வயல் நிலம், அவையல்லாத நிலம் முதலியவற்றிற்கு தோம்புகள் தயாரிக்க ஆரம்பித்தனர். இவை தயாரித்த பின் ஒல்லாந்தர் தமக்கு வர வேண்டிய பணத்தைத் தாமே நேரடியாக வசூல் செய்தனர். ஆனால் சிங்கள அரசர்களும், போர்த்துக்கீசரும் கிராம அதிகாரிகள் மூலம் பணத்தை வசூல் செய்தனர். இம் முறைக்கு மாறாக ஒல்லாந்தர் நடந்ததே கலகத்தை விளைவித்தது.

வேறு பல வழிகளாலும் அவர்கள் அரசிறை வருமானங்களைப் பெருக்க முயற்சித்தனர். செய்த சேவைக்காக நிலங்களைப் பெற்றிருந்தவர்களிடம் பூரணமாக வேலை வாங்கத் தெண்டித்தனர். உரித்தாளரில்லாத

ஒல்லாந்த துப்பாக்கி வீரன்

போது வியாபார சங்கத்துக்குச் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட வேண்டிய காணிகட்கெல்லாம் படிப்பணம் கேட்டனர். ஒருவருக்கும் ஒதுக்கப்படாத பாகங்களையெல்லாம் அவர்கள் சங்கத்துக்குச் சேர்த்துக்கொண்டனர். உரித்தின்றி ஒருவரும் நிலங்களில் குடியிராதபடி கவனித்தும் வந்தனர். தென்னை வரிபோன்ற வழக்கிறந்த பல வரிகளை விதித்தார்கள். அரசனிடமிருந்து பெறுங் கறுவாவை எப்போதும் காத்திராதபடி தாமே கறுவா பயிரிட எண்ணினர். இவ்வெண்ணங் காரணமாய்ச் சங்கத்தின் அனுமதியின்றி சேனைக்காடுகளை யெரித்தலையும் புதிய தேசட்டங்களை உண்டாக்குவதையுந்தடுத்தனர்.

இவ்வித திட்டங்களே ஒல்லாந்தர்மேல் பொதுசன வெறுப்பை உண்டாக்கின. மாத்தறைப் பகுதியிலே ஒரு கிராமத்தில் சுதேசப் போர் வீரரிடையே ஆரம்பித்த குழப்பமானது, ஒரு பெரிய கலகத்துக்கிடமாகி, விரைவில் எங்கும் பரவிச் சங்கத்தாருக்கு அழிவைக் கொண்டுவந்தது. உதாரணமாக, காலிப் பகுதியில் கலகம் தொடங்கிய இரண்டு மாதங்களில் ஒரு சிங்களவேலைக்காரனாவது போர் வீரனாவது வேலையிலிருக்கவில்லை.

கீர்த்தி ஸ்ரீ இராசசிங்கன் தனது தந்தை ஒல்லாந்தருடன் எவ்வித உறவு பூண்டிருந்தானோ அவ்விதமே தானும் நடந்துகொண்டான். தன்முன்னோர் காலத்தில் ஒல்லாந்தர் காட்டிய நேசபாவத்தை அவர்களது பலவீனமென விளங்கிக்கொண்டான். ஒல்லாந்தரின் கஷ்ட நிலைமையை அறிந்து அவர்கள்மேல் அவன் படையெடுத்துச் சென்றிருக்கலாம். ஆயின், அவன் தனக் கெதிராக நடந்த ஒரு சதியைக் கண்டுபிடித்து அதற்கேற்ற பரிகாரம் செய்வதில் சிறிது கழிக்கவேண்டியிருந்தது. சிங்களப் பிரதானிகளின் ஒரு பகுதியார் நாயக்க வம்சத்தினர் அரசசெலுத்துவதை யெதிர்த்து ஒல்லாந்தருடன் உடன்படிக்கை செய்ய விரும்பினர். அவர்கள் இத்தருணத்தில் அரசனைக் கொன்று, சீய தேசத்தின் அரசவம்சத்தைச் சேர்ந்த ஒரு பௌத்த பிக்குவுக்கு முடிகுட்ட சூழ்ச்சி செய்தனர். இச்சதியை அடக்கிய பின்பு அரசன் வெளிப்படையாய்க் கலகக்காரருடன் சேர்ந்து தாழ்ப்புயிப் பிரதேசத்துக்குப் படையெடுத்துச் சென்றான். சங்கத்தார் கைக்கொண்ட சமாதான முறைகளினால் ஒல்லாந்தர் போர் புரியுந் திறமையை யிழக்கவே அவனுடைய சேனைகள் விரைவினில் மாத்தறை, கழுத்தறை, ஹன்வல்லை முதலாமிடங்களை வெற்றிகொண்டன.

எவ்வாறு இரண்டாம் இராசசிங்கன் தம் பிரதேசத்திற்கு அதிபதியாகப் பிற நாட்டவரின் உதவி வேண்டுமென்று உணர்ந்தானோ அவ்வாறே கீர்த்தி ஸ்ரீ இராசசிங்கனும் எண்ணினான். ஆகவே ஒல்லாந்தரை இவங்கை

யிலிருந்து வெளியேற்றுவதற்கு அவன் பிரித்தானியரின் உதவியை நாடினான். இவ் வேண்டுகோளுக்குச் சென்னையிலிருந்த பிரித்தானிய தேசாதிபதி இரண்டு காரணங்களுக்காக உடன்பட்டார். முதலாவதாக, கிளைவின் வெற்றிகளால் பிரித்தானியரது ஆதிக்கம் இந்தியாவில் மேற்கிலும் பார்க்கக் கிழக்கில் அதிகரித்தது. இக் காரணத்தால் அவர்களது கடற் சண்டைகள் வங்காள விரிகுடாவில் அதிகரித்தது. இப்பகுதியில் கடற் படை தங்கத் துறையில்லாததால் இலங்கையில் அவர்களுக்கு ஒரு துறை வேண்டியிருந்தது. இரண்டாவதாக, அவர்கள் கறுவா வியாபாரம் முழுவதையும் தமதாக்க விரும்பினார்கள். இது காரணமாகப் பிரித்தானிய தூதுவனை பைபஸ், கீர்த்தி ஸ்ரீ யை சந்தித்த பொழுது அவன் பிரித்தானியருக்கு ஒரு துறைமுகமும் கறுவா முதலிய வியாபாரத்தில் பங்கும் கொடுப்பதாகச் சம்மதம் தெரிவித்தான். ஆனால் சென்னையரசாங்கம் ஒல்லாந்தரை வெளியேற்ற உதவியளிக்காததால் இப் பேச்சு வார்த்தை பயனற்றுப் போயிற்று.

இவ்வித காரியங்களினால் ஒல்லாந்தர் அரசனுடன் சமாதானமாயிருக்க முடியாதுபோயிற்று. 1762-ல் ஒல்லாந்த தேசாதிபதியாக வந்த வான் எக் என்பவன், அரசனுக்குரித்தாயிருந்த புத்தளம், சிலாபம் என்னும் இரு துறைகளையும் கைப்பற்றி 1763-ல் உள்நாட்டுக்கும் படையை யனுப்பினான். கண்டியர் கையாண்ட கொரில்லாச் சண்டையின் பயனாக இம்முறை அவனது முயற்சி பலனளிக்காததினால் அவன் மறுபடியும் 1765-ல் ஒரு சேனையுடன் சென்றான். சப்த கோறனையின் வழியாகச் சென்று கல்கெதருக் கணவாய் வழியாகக் கண்டியுட் பிரவேசித்தான். அதே நேரத்தில் இன்னுமொரு சேனை புத்தளத்திலிருந்து சென்றது. அவன் கட்டுகாஸ்தோட்டையை யடைந்தபோது அரசன் அவர்களுக்குச் சாதகமான உடன்படிக்கை செய்ய இசைந்தான். ஆனால் வர்த்தக சங்கத்தாரே அரசனது

நாடுகளுக்கு மேலதிகாரிகளென்பதை அவன் ஒப்புக் கொள்ள வேண்டுமென்று கட்டாயப்படுத்தப்பட்டதும், அதற்கு உடன்படாததால் வான் எக் கண்டி நகரைத் கைப்பற்றிக் கொள்ளையடித்தான். அதன் பின்பு அவன் கண்டியரசர்களுக்கு ஒதுக்கிடாமாயுதவிவந்த குண்டசாலை யையும் அங்குறங்கட்டையையுந் தாக்கினான். இவ்விடங்கள் இயற்கை யரண்களையுடைத்தாயிருந்தன.

இப்படையெழுச்சிகளின் பின் வான் எக் கொழும்புக்குத் திரும்பினான். ஆனால் கண்டிப் படையெழுச்சியின் போது அவன் சுகாதாரத்துக் கொவ்வாத இடங்களின் வழியே திரிந்ததினால் காட்டுச் சுரங்கண்டு மரணமடைந்தான். கண்டியில் அவனால் நிறுவப்பட்ட 1,800 வீரரடங்கிய சேனை உணவின்றித் தவித்துக் கொழும்புக்குத் திரும்ப வேண்டியதாயிற்று.

இமான் விலெம் பால்க் (1765-1785) தேசாதிபதியாக வான் எக்கிற்குப் பின் நியமிக்கப்பட்டான். அவன் இங்கு வந்ததும் அரசனுக்கு எதிராக உறுதியான நடவடிக்கைகள் எடுக்கும் முயற்சியிலீடு பட்டான். காலதாமதமில்லாமல் அரசனுடன் போர் செய்வதற்கு வேண்டிய ஆயத்தங்கள் செய்தான். கண்டி நாட்டவர் முந்திய போரினால் தமது வயல்களை விதைக்க முடியாமற் போனதால் இப்போ உணவின்றித் தவித்தார்கள். பால்க் படை கொண்டு கண்டி நாட்டுப் பகுதிகளை அழித்ததால் இந் நெருக்கடி மேலும் கூடியது. இதனால் அரசன் சமாதானஞ் செய்ய வேண்டிய நிலைமையேற்பட்டது.

1766-ம் ஆண்டு மாசி மாதம் கண்டியரசன் ஒல்லாந்தருடன் சமாதானவுடன்படிக்கை செய்தான். இவ்வுடன்படிக்கையின்படி கண்டியரசன் தனது பிரதேசத்தை ஆட்சி செய்யவும், கண்டிக்கு எதிராக அன்னியர்படையெடுத்தால் தாம் பாதுகாப்பு அளிப்பதாகவும், கண்டி நாட்டவர் உப்பளங்களில் உப்பு எடுக்க அனுமதிப்பதாகவும், ஒல்லாந்தர் ஒப்புக்கொண்டனர். ஏற்கெனவே அரசன் இவ்வுரிமைகளை உடையவனாகையால்

ஒல்லாந்தர் புதிதாக எதுவும் கொடுக்கவில்லை. ஆனால் இதற்கு மாறாக ஒல்லாந்தர் இவ்வுடன்படிக்கையால் பெரிதும் நன்மையடைந்தனர். போருக்கு முன் இவர்கள் ஆட்சி செய்த பகுதிகளைத் திரும்பவும் ஆட்சி செய்யும் உரிமையும், இலங்கையைச் சுற்றியிருந்த கரையோரப் பகுதிகளில் நாலு மைல் அகலத்திலுள்ள நிலம் யாவையும் கண்டியரசன் அவர்களுக்குக் கொடுத்தான். அத்துடன் ஒல்லாந்தருக்கு வியாபார உரிமை முழுவதையும் கொடுத்தது மன்றித் தனது நிலத்தில் கறுவாப் பட்டை உரிக்கவும் அனுமதித்தான். ஐரோப்பாவிலோ அல்லது இந்தியாவிலோ உள்ள எந்நாட்டவருடனும் எவ்வித உடன்படிக்கை செய்யாதிருக்கவும், ஒல்லாந்த தூதுவர் அரசனைச் சந்திக்க வரும் பொழுது நிலம்வரை தாழ்ந்து வணக்கஞ் செலுத்த வேண்டியதில்லை யெனவும் ஒப்புக் கொண்டனர்.

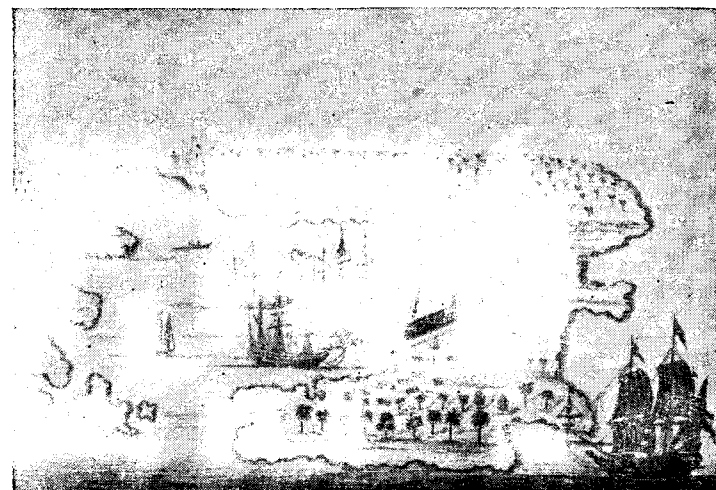
பால்க் தனது திறமையை வேறு பல வழிகளிலும் காண்பித்தான். தனது விவேகத்தாலும், கடுமையான உழைப்பாலும் மக்களின் விருப்பத்தைக் கவர்ந்தான். இவன் அரசாங்க ஊழியரை ஊக்கத்தோடும் உறுதியோடும் நடத்தி நிர்வாக ஒழுங்கைச் சீர்ப்படுத்தினான். மேலும் மக்களின் தேவைகளை ஆராய்ந்து அவற்றைப் பூர்த்தி செய்ய முயன்றான். கொழும்புக்கு வடக்கே போர்களால் பாழடைந்திருந்த முத்து ராஜ வெலா என்னும் வயல் நிலங்களைப் பண்படுத்தித் திரும்பவும் நெல் விளைவிக்க முயற்சி செய்தான். இரு வருடங்களுக்குப் பின் மருதானையில் கறுவா மரங்களை உண்டாக்கவும் முயற்சித்தான்.

III. ஆங்கிலேயர் கரைநாடுகளைக் கைப்பற்றல்

கீர்த்தி ஸ்ரீ இராசசிங்கன் 1780-ல் இறக்கவே அவன் சகோதரனான இராசாதி இராசசிங்கன் (1780-1796) அரசியல் நிர்வாகத்தைக் கையேற்றான். இரண்டு வருடங்களின் பின்னர் ஆங்கிலேயர் அவனுடன் ஒல்லாந்தருக்கெதிராக ஓர் உடன்படிக்கை செய்துகொள்ள முயற்சித்தனர். ஆனால் அவன் தன் சகோதரனுக்கு

சமயத்திலுதவாதவர்களோடு உடன்படிக்கை செய்து கொள்ள மறுத்துவிட்டான்.

பைபஸ் என்பவன் தூதனாகச் சென்ற பின்பு பிரித்தானிய கிழக்கிந்திய வர்த்தக சங்கத்தார் வங்காளத்தில் நடைபெற்ற யுத்தங்களிலும் குடியேற்றத்திலும் தம் கவனத்தைச் செலுத்தவேண்டியவராயினர். அதனால் இலங்கையைப்பற்றிக் கவனிக்கமுடியவில்லை. ஆயின், 1780-ம் ஆண்டினிறுதியில் அமெரிக்க சுதந்திரப் போர் நடந்த காலத்தில் ஆங்கிலேயர் ஒல்லாந்தருக்கெதிராகப் போர்தொடுத்தனர். அப்போது சென்னையிலிருந்த

திருக்கோணமலையிலுள்ள டச்சுக் கோட்டையும் துறைமுகமும்

ஆங்கிலேயர் இலங்கையிலிருந்த ஒல்லாந்தருடன் போர் புரியத் தீர்மானித்தனர். 1782-ல் அவர்கள் திருக்கோணமலையைக் கைப்பற்றினர். ஆயின், பிரான்சியர் அவர்களைத் துரத்தியிதனைத்திரும்பவும் ஒல்லாந்தருக்கே அளித்துவிட்டனர்.

அடுத்த பன்னிரு வருடங்களுக்கு பிரித்தானியர் இலங்கையில் கவனஞ் செலுத்தவில்லை. ஆனால் பிரான்சிய புரட்சிக்காரருடன் நடத்திய போரானது அவர்கள் கவனத்தை 1795-ல் இலங்கையின்பாற்றிருப்பியது. அவ்வருடத்தில் பிரான்சு ஒல்லாந்தின் மேற் படையெடுத்துச் சென்று குடியரசுச் சார்புடைய சில ஒல்லாந்தரின் உதவியுடன் பற்றேவிய குடியரசையேற்படுத்தியது. உடனே ஒல்லாந்து நாட்டின் ஸ்ராத் ஹோல்டர்* இங்கிலாந்துக்கு ஓடினான். ஒல்லாந்த குடியேற்ற நாடுகள் பற்றேவிய குடியரசுக்கு ஆதரவளிப்பதைத் தடை செய்தற் பொருட்டு தன்னை ஆதரித்த குடியேற்ற வாசிகட்கு பிரித்தானியப் படை உதவிசெய்ய வேண்டுமென விரும்பினான். அன்றியும் அவன் ஒல்லாந்தர்க்குரிய இலங்கை நகரங்களிற் பிரவேசிப்பதற்கு ஆங்கிலேயருக்கு உத்தரவளிக்கும்படி இலங்கையிலிருந்த ஒல்லாந்த தேசாதிபதிக்கு எழுதினான். அவ்வாறு அவன் செய்தது பிரான்சியருடைய படையெடுப்பினின்றும் ஒல்லாந்த குடியேற்றங்களைப் பாதுகாத்தற்பொருட்டேயாம்.

அதுவுமல்லாமற் பிரான்சியர் திருக்கோணமலையை ஒரு கடற்படை தலமாக உபயோகித்து இந்தியாவைத் தாக்குவதைப் பிரித்தானிய கிழக்கிந்திய வர்த்தக சங்கம் விரும்பவில்லை. ஆகவே, சென்ன பட்டினத்திலிருந்த ஆங்கிலேய தேசாதிபதி இராசாதி இராசசிங்கனிடம் ஒரு தூதுவனையனுப்பி அவனுதவியைக் கேட்டு நின்றதோடு ஒல்லாந்தர் பிரித்தானியரின் பாதுகாப்பை மறுத்தால் இலங்கையைக் கைப்பற்ற ஒரு கடற்படையையும் அனுப்பினான். ஆரம்பத்தில் ஒல்லாந்தர் பிரித்தானியரின் பாதுகாப்பை விரும்பவில்லை. பின்னர் அவர்கள் பற்றேவிய குடியரசின் அதிகாரத்தை ஒப்புக்கொள்வதென்றும் ஆங்கிலேயரின் படைத்துணை தமக்கு வேண்டியதில்லையென்றும் தீர்மானித்தனர். இதை விரோதத்திற்கு அறிகுறியெனக்கொண்டு பிரித்தானியர் ஆவணி மாதம், 18-ம் திகதி திருக்கோணமலையை முற்றுகையிட்டனர்.

*Stadtholder—நாட்டின் அதிபதி.

எட்டு நாட்களின் பின் இந்த நகரத்தார் ஆங்கிலேயர்க்குப் பணிந்தனர். ஜப்பசி மாதம் 5-ம் திகதிவரையில் மட்டக்களப்புத் தொடக்கம் மன்னார்வரையிலிருந்த துறைமுகங்களையாவும் அவர்கள் கைவசமாயின. 1796-ம் வருடம், மாசி மாதம் 15-ம் திகதி கொழும்பும் மற்றைய ஒல்லாந்தர்க்குரிய பாகங்களும் ஆங்கிலேயர்க்காயின.

ஜம்பது வருட காலமாக இலங்கையில் ஒல்லாந்தருடைய ஆதிக்கம் குன்றிக்கொண்டே வந்தது. 1739-ல் இருந்து அரசாங்கத்தின் வருமானத்தைவிடச் செலவு கூடிக்கொண்டே வந்தது. செலவைக் குறைப்பதற்காக எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகள் யாவும் பலனளித்தில. கீழுத்தியோகத்தர்களின் சம்பளங் குறைக்கப்பட்டது. அவர்கள் சொந்த வியாபார முறைகளைக் கையாண்டு தமது வருவாயைக் கூட்ட முயற்சித்தனர். அதனால் வர்த்தக சங்கத்தின் வருவாய் குன்றியது. இலங்கைக்கு வந்த உத்தியோகத்தரும் திறமையற்றவர்களாயிருந்தனர். அது காரணமாய் வால்க், வான் டிக்ரூவ் (1785-1794) போன்ற நேர்மையான தேசாதிபதிகளின் முயற்சிகளும் பலனளிக்கவில்லை.

ஒல்லாந்தர் சிங்களருடைய ஆதரவை யிழந்தனர். அவர்கள் அனுசரித்த நிலக்கொள்கையினால் ஊர் அதிகாரிகளுடையவும் பொதுசனங்களுடையவும் வெறுப்பைத் தேடிக்கொண்டனர். அவர்கள் போர்த்துக்கீசரைப் போன்று யுத்த காலங்களில் கொடிய நிட்டுரமான முறைகளைக் கைக்கொள்ளவில்லையென்பதும், சனங்களை நீதியாக நடத்த முயற்சித்தனரென்பதும் உண்மையே நாட்டின் பொருளாதார அபிவிருத்திக்காக அவர்கள் பாடுபட்டார்கள். சில தேசாதிபதிகள் வறியோருக்கும் தாழ்த்தப்பட்டோருக்கும் உதவி செய்தனர். இலாபம் பெறுவதற்காகவே வியாபார சங்கம் இலங்கையைக் கைப்பற்றியது. அப்போது சங்கத்துக்கு வருவாய்க்கு மிகுசிய செலவு ஏற்பட்டதால் எந்த வகையிலும் வருமானத்தை அதிகரிக்கவேண்டுமென சங்கத்தின் பங்கா

ளர் விரும்பினர். இதற்காகக் கடுமையான வரிகளை விதித்ததுமன்றி, சனங்களின் நன்மையைக் கருதாமல் பல சீர்கேடான முறையில் உத்தியோகத்தார்களும் தமது வருமானத்தை அதிகரித்தார்கள். எனவே, இந்நிலைமை நூதனமல்ல. மேலும், கண்டி அரசர்களை இவர்கள் பகைத்து வந்தனர். வியாபாரத்தினால் வரும் இலாபத்தை முற்றாய்த் தாங்களே அனுபவிக்கும் நோக்கமாக அந்நிய நாடுகளுடன் வியாபாரஞ் செய்யாது அவர்களைத் தடுத்தனர். மேலும் வெளியேயிருந்து ஒருவித உதவியும் பெற முடியாதபடி துறைமுகங்களெல்லாவற்றையும் மூடினர். எனவே, வலியபடையுடன் பிரித்தானியர் படையெடுத்து வந்தபொழுது பிரசைகளாவது அரசனாவது ஒல்லாந்தருக்கு உதவிசெய்யாதது நூதனமல்ல. ஒல்லாந்த தேசாதிபதி அங்கிலீப் (1794-1796) என்பவன் வந்த படையை எதிர்ப்பதற்குக்கூடச் சித்தப்படவில்லை. எனில் ஒல்லாந்தரின் நிலைமையை ஊகித்துவிடலாம்.

முக்கியமான ஆண்டுகள்

- 1739. நாயக்கர் வம்சம் தாபிக்கப்படல்.
- 1747. கீர்த்தி ஸ்ரீ இராசசிங்கன் சிம்மாசனம் ஏறல்.
- 1753. சீய தேசப் பிக்குகளின் விஜயம்.
- 1760. ஒல்லாந்தருக்கு எதிராகக் கலகம்.
- 1765. கண்டியை ஒல்லாந்தர் கைப்பற்றல்.
- 1766. கீர்த்தி ஸ்ரீ இராசசிங்கனுக்கும் ஒல்லாந்தருக்கு மிடையில் சமாதான உடன்படிக்கை.
- 1769. பிரித்தானியர் ஒல்லாந்தப் பிராந்தியங்களைக் கைப்பற்றல்.

பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம்

இலங்கையில் போர்த்துக்கீச, ஒல்லாந்த ஆட்சி

I. கண்டி இராச்சியத்தின் அரசியல் நிருவாகம்

மத்திய காலத்தில் எவ்வகையான அரசியல் நிர்வாக ஒழுங்குமுறை நிலவியதோ அம்முறையே நாம் கற்றுக் கொண்டிருக்கும் இவ்வரலாற்றுக் காலத்தில் கண்டி இராச்சியத்திலும் நடைபெற்றது. மேலும் போர்த்துக்கீசரும் ஒல்லாந்தரும் இலங்கைத் தாழ் பிரதேசங்களை ஆட்சி செய்ததன் பயனாக அவர்களது சாசனங்கள் மூலமாகவும், ரெபேட் நொக்ஸ் மூலமாகவும் இவ்வாட்சி முறையைப்பற்றி நன்கு அறியக் கூடியதாயிருந்தது. அரசன் மிகவும் அதிகாரம் வாய்ந்தவனாக, சட்டத்திற்கு மேம்பட்டு விளங்கினான். ஆனால் நாட்டைப் பரிபாலிப்பதில், அவன் தேச வழமையையே பெரும்பாலும் அனுசரித்தான். குடிகள் அரசனுக்குத் தமது வருவாயில் ஒரு பங்கை வரியாகக் கொடுத்தோ அல்லது அவனுக்கு சேவை செய்தோ வந்தார்கள். அக்காலத்தில் சேவைக் காகப் பணம் கொடுக்கும் வழக்கமிருக்கவில்லை. அரசன் தனது அரசாங்க அதிகாரிகளுக்கு ஊதியமாக கிராமங்களிலிருந்து வரும் வருவாயைக் கொடுத்தும், மற்றும் சேவை செய்வோருக்கு நிலத்தை வெகுமதியாகக் கொடுத்தும் வந்தான்.

உடகம்பக, பகலகம்பக என்ற இரு அதிகாரிகளே அரசனின் உயர்தர உத்தியோகத்தராவர். அவர்களுக்குக் கீழ் மாகாண தேசாதிபதிகளான ஆறு திசைகளும் இக்காலத்தில் 'இரட்டமகாத்தியா' என வழங்கப்படும் இரட்டருளர்களிருந்தனர். இரட்டருளர் என்போர்

கண்டி இராச்சியத்தின் ஐந்து பகுதிகளை ஆட்சி செய்வோர். இவ்வுத்தியோகத்தரெல்லாரும் நிருவாக விடயங்களையும், நீதிபரிபாலனம் சம்பந்தமான அலுவல்களையும் புரிந்து வந்தார்கள். இவர்களே நாட்டின் ஒழுங்குக்கும் சமாதானத்துக்கும் பொறுப்பாளிகளாயிருந்ததோடு, அரசனுக்குச் செல்லவேண்டிய திறையெல்லாம் சரியாகக் கொடுக்கப்பட்டு வருகிறதா என்பதையுங் கவனித்து வந்தார்கள். இவர்களைவிட வருமானக் கணக்குகளையும், பிரசைகள் செய்யும் சேவைகளையும், போர்வீரரின் தொகையையும், துப்பாக்கி முதலிய ஆயுதங்களின் கணக்கையும், அரசனுக்குச் சொந்தமான ஏனைய தளபாடங்களின் கணக்கையும், பதிவுசெய்ய மொஹத்தலர் என்னும் கணக்காளரும் (காரியதரிசிகள்) இருந்தனர். இவர்களெல்லாரும் அரசனின் பொதுச்சபைக் கூட்டங்களுக்கும் பிரசன்னமாயிருப்பார்கள். முற்கூறிய இரு அதிகாரிகளும், நான்கு பெரிய திசாவைகளும், பிரதம கணக்காளருமே அரசனின் நிருவாகசபை அங்கத்தவராயிருந்தனர். அரசன் ஒவ்வொரு இடங்களுக்கும் விஜயஞ் செய்து வரும்பொழுதும், ஏனைய உத்தியோகத்தார்கள் கிராமங்களுக்கு உத்தியோக அலுவலாய்ப் போகும்போதும், அவர்களுக்கு உணவளிப்பதும்ல்லாமல் அவர்களுடைய சாமான்களையும் அங்கங்கு அனுப்பிவைக்கவேண்டியது கிராமாதிகாரிகளின் கடமையாகும்.

அரசனுக்கு வேறும் அனேக சேவகர்களிருந்தார்கள். இவர்களிற் சிலர் அவனுடைய போர்வீரர்கள். சிலர் துப்பாக்கி முதலிய யுத்த உபகரணங்களைச் செய்வோர். சிலர் அரசனுக்குத் தேவையான மரங்களை வெட்டி உதவி வந்தார்கள். சிலர் யானை வேட்டையாடியும், முத்துக்குளித்தும், இரத்தினக்கற்கள் அரித்தும் வந்தார்கள். சில கறுவாத் தொழில் செய்தனர். சிலர் கிராமத்து வேலைகள் செய்தார்கள். சிலர் அரசனுக்குத் தேவையான உணவுப் பொருள்களை உதவினர். வேறு சிலர் தொழிலாளிகளாக வேலை பார்த்தார்கள்.

அரசன் தனது உபயோகத்திற்காக சில நிலங்களை வைத்திருந்தான். இவை கபடகம் என அழைக்கப்பட்டன. இந் நிலங்கள் அரசனின் தேவைக்காகியப் பயிர்கள் செய்யப்படுவதற்காக சில குடியானவர்களிடம் கொடுக்கப்பட்டன. இக்குடியானவர்கள் அரசனுக்கு வேண்டிய வீட்டுப் பணியாளர்களையும் கொடுத்து வந்தனர். அவர்களது முயற்சிக்கு ஊதியமாக இந்நிலத்திலிருந்து வரும் வருவாயில் ஒரு பங்கு கொடுக்கப்பட்டது. பிரதானிகளுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட நிலங்கள் நிந்தகம் என அழைக்கப்பட்டன. விஹாரைக்கும், தேவாலயங்கட்கும் கொடுக்கப்பட்ட நிலங்கள் விஹாரகம், தேவாலகம் என அழைக்கப்பட்டன. இந்நிலங்களும் குத்தகைக்கு விடப்பட்டு பயிர் செய்யப்பட்டன.

நிலங்களிலிருந்து கிடைத்த வருமானத்தை விட அரசனுக்கு பிரதானிகளிடமிருந்தும் வருமானம் கிடைத்தது. வருடத்திற்கு இருமுறை பிரதானிகள் அரசனுக்கு தமது சன்மானத்தை தெரிவிக்க வரும் பொழுது திறை கொணர்ந்து கொடுப்பார்கள். ஆரம்பத்தில் திறையாக வெகுமதிகள் கொடுக்கப்பட்டன. ஆனால் காலஞ் செல்ல இவை பணமாகவே கொடுக்கப்பட்டன. இதற்குக் காரணம் அந் நாட்டில் ஏற்பட்ட வியாபார விறத்தியேயெனக் கருதப்படுகிறது. இவற்றை விட பூதல் வரியும் அரசனால் விதிக்கப்பட்டது. இதை மரள (மரணவரி) என அழைத்தார்கள். ஒருவர் இறந்தபின் அவரின் சொத்தைப் பெற உரியவர் யாருமில்லாவிடின் அச்சொத்து யாவும் அரசனுக்கு உரியதாகிவிடும். அப்படியாருமிருப்பின் அசைவுள்ள சொத்தின் மூன்றில் ஒரு பங்கு அரசனுக்காகி விடும். இவற்றை யெல்லாம் விட சுங்க வரிகளிலிருந்தும் அரசன் ஏராளமான பணம் பெற்றான்.

II. போர்த்துக்கீச நிருவாக முறை

டொன் ஜுவான் தர்ம்பாலன் இறந்தும் தாழ் பூமிப் பிரதேசங்களைப் போர்த்துக்கீசர் ஆண்டார்கள். அரசியல் நிருவாகத்தில் அவர்கள் முக்கியமான எவ்வித மாற்றங்களையுஞ் செய்யவில்லை. தமது தேசத்தை அவர்

கள் திசாவனி எனக் கூறப்படும் நான்கு பிரிவுகளாக பாகுபடுத்தினர். இவை மாத்தறை, சப்பிரகமுவா, நான்கு கோறளை, சப்த கோறளை என்பனவாகும். இவற்றின் எல்லைகளெல்லாம் கொழும்பிலிருந்தே பிரியக்கூடியனவாயும் எல்லைப்படுத்தப்பட்டன. மாத்தறை திசாவனி தற்போதுள்ள கீழ் மாகாணத்தையும், கொலன்னாக் கோறளையையும், களுத்துறைப் பகுதியையும், சல்பதி கோறளையையும் கொண்டதாயிருந்தது. நான்கு கோறளை

ஓல்லாந்தரின் யாழ்பாணப் படம்

என்ற பிரிவு, கேகாலைப் பகுதியின் வடபாகத்தையும், சியானா, ஹபிதிகம கோறளைகளையும் உள்ளடக்கியிருந்தது. சப்த கோறளை என்ற திசாவனி வடமேல் மாகாணத்தையும், அலுத்துறு கோறளையையும், வடமத்திய மாகாணத்தின் பெரும் பகுதியையும் உள்ளடக்கியிருந்தது. சப்பிரகமுவா திசாவனி மூன்று கோறளைகளையும்,

கேகாலைப் பகுதியிலுள்ள புலத்கமவையும், ஹேவகம கோறளையையும், இரத்தினபுரி பகுதியில் கொலன்னா கோறளை தவிர்ந்த ஏனைய பாகங்களையும் உள்ளடக்கியிருந்தது.

ஓவ்வொரு திசாவனியையும் ஒரு திசாவை ஆண்டு வந்தான். கோறளையை ஒரு கோறளை ஆட்சி செய்தான். கோறளையின் பிரிவுகளை அத்துக்கோறளைகள் ஆண்டு வந்தனர். கிராமங்களை மயேரல்லர் அல்லது காரிய கரணர் என்போர் ஆண்டு வந்தனர். கொழும்பு ஒரு நகரசபையின் பரிபாலனத்திலிருந்தது. கறுவா வியா பாரத்தில் போர்த்துக்கீசர் மிகவுஞ் சிரத்தை யுற்றிருந்த படியால் கறுவா உரிக்கும் தொழிலாளரிருக்கின்ற கிராமங்களை மேற்பார்வை செய்வதற்காக ஓர் உத்தியோகத்தரை நியமித்தார்கள். இவரை மஹபட்ட தளபதி என்று கூறுப.

அரசனுக்குப் பதிலாகத் தளபதியதிகாரியென ஓர் உயர்ந்த உத்தியோகத்தர் மல்வானையில் இருந்தார். கோவையிலுள்ளவரும் போர்த்துக்கல் மன்னரின் ஆணையைச் செலுத்துபவருமான இராசப்பிரதிநிதியின் மேற்பார்வையில் இவர் இருந்து வந்தார். இவர்களைவிட, வருமான உத்தியோகத்தர் என்ற முறையில் வெண்டர்டா பஸெண்டா என்றழைக்கப்படும் ஓர் உத்தியோகத்தரும், ஒவிபோர் என்றழைக்கப்படும் நீதிபதியும் அரசியல் உத்தியோகத்தராக இருந்தனர். யாழ்ப்பாண இராச்சியம் போரில் வெற்றி கொள்ளப்பட்டதாதலால் அங்கே வேறு விதமான அரசியல் நிருவாகம் நடைபெற்றது.

வரி வசூலிப்பதில் போர்த்துக்கீசர் சிங்களவரின் முறையையே கையாண்டார்கள். கோட்டை இராச்சியம் போர்த்துக்கீசருக்காகியதும் அவர்களுக்குச் சேர வேண்டிய வரி முழுவதும் சேராமையை அவர்கள் உணர்ந்தார்கள். இதற்குக் காரணம் அந்நாட்டிலேற்பட்ட இடையறா யுத்தங்கள் என்றும் அறிந்தனர். சேனரதன்

கண்டிக்கு அரசனானதும் நாட்டில் சமாதானம் ஏற்படவே போர்த்துக்கீசர் வரி வசூலிக்கும் முறைகளை சீர்ப்படுத்தத் தீர்மானித்தார்கள். நிலங்களையும், அவை என்ன சேவைக்காக வழங்கப்பட்டன என்பதையும் அவைகளால் அரசாங்கத்துக்குச் செலுத்த வேண்டிய தொகைகளையும் பதிவு செய்தனர். இவை சிங்கள நாட்டிலுள்ள லேகம் மித்தியைப் போன்றவை. ஆனால் இவற்றை போர்த்துக்கீசர் தோம்புகள் என பெயரிட்டு அழைத்தார்கள். இவ் வேலையை ஒரு போர்த்துக்கீச அதிகாரி நான்கு சிங்கள மொஹத்தல் என அழைக்கப்படும் காரியதரிசிகளின் உதவியுடன் செய்தனர். இம் மொஹத்தலாக்களில் ஒருவனே குச ஜாதகயா, குஸ்தான்தினுஹத்தானா, என்ற கவினைப் பாடிய அழகிய வண்ணன். பின் கூறப்பட்ட கவிதை, கங்கார ஆராட்சியும், மாயதுன்னையும் நடத்திய கலகங்களை அடக்கிய கொன்ஸ்தான்தைன் டி சாவின் வீரச் செயல்களை கூறுகிறது.

ஏனைய நிர்வாக விடயங்களிலும் சனங்களின் புராதன வழக்கங்களையே அவர்கள் அநேகமாய் பின்பற்றி வந்தார்கள். சாதிக்கட்டுப்பாடுகள் அநேகமாய்க் கவனிக்கப்பட்டு வந்தன. அறியாமையாலும் சில வேளைகளில் தமக்கேற்படும் வசதியை முன்னிட்டும் இச்சாதியாசாரங்கள் அவர்களால் புறக்கணிக்கப்பட்டு வந்ததுமுண்டு.

சேனை சம்பந்தமான விடயங்களில் தளபதியே பிரதானமான உத்தியோகத்தராயிருந்தார். இவர் மேனிக்கடவர என்னுமிடத்தில் தமது தலைமைக் காரியாலயத்தை நிறுவியிருந்தார். போர்த்துக்கீசத் துருப்புக்களில் கல்யாணமான சிப்பாய்களும் பிரமச்சாரிகளுமாக இருதிருத்தவரிருந்தனர். முன்னையோர் அவதியான காலங்களில் போர் செய்வார்கள். மற்றவர்களே நிரந்தரமான சேனையைச் சேர்ந்தவர்கள். சமாதான காலங்களில் இவர்கள் ஊரில் திரிந்து சனங்களைக் கொள்ளையடிப்பார்கள்.

படையில் சேர்ந்த சிங்களச் சிப்பாய்கள் லஸ்கீன் என அழைக்கப்பட்டனர். இவர்கள் கண்டியரசனின் போர் வீரரையே ஒத்திருந்தனர். இவர்களது தலைவர்கள் இக்காலத்தில் விக்ரமசிங்கர் என அழைக்கப்பட்டனர்.

III. ஒல்லாந்தர் அரசியல் முறை

நாட்டு மக்களைப் பொறுத்தவரையில் இலங்கையிலிருந்த ஒல்லாந்த கிழக்கிந்திய ஐக்கிய வியாபார சங்கத்தின் அரசியல் முறை, கண்டி அரசியல் முறையைப் போலவேயிருந்தது. திசாவை முதலிய உத்தியோகத்தர் முன்னிருந்தபடியே நியமிக்கப்பட்டனர். திறைகளும் பழைய 'மானியகால' முறைப்படியே வசூலிக்கப்பட்டன. போர்த்துக்கீசரைப்போலவே இவர்களும் தோம்புகள் தயாரித்தனர். ஆனால் அவர்களிலும் பார்க்க இவர்கள் அவற்றைச் செவ்வனே தயாரித்தார்கள். பிரசைகளின் குடிநிலங்களை அளந்து கணக்கிடக்கூட இவர்கள் ஆரம்பித்தனர். ஆனால் சனங்கள் அதை விரும்பாததால் அவ்வேலை இடையில் விடப்பட்டது. போர்த்துக்கீசர் தயாரித்த நிலத்தோம்புகளோடு இவர்கள் தலைமுறைகளைப் பதிவுசெய்யுந் தோம்புகளையும்—அதாவது நிலத்தோம்புகளில் குறிப்பிடப்பட்ட சொந்தக்காரரின் தலைமுறைகளையும் பதிவு செய்தனர். நிலங்களின் உண்மையான சொந்தக்காரர் யாரென்பதை இத்தோம்புகள் குறிப்பிட்டதோடு, அந்நிலங்களுக்கு உரிமையில்லாதவர்கள் அவற்றை அபகரித்துக்கொள்ளாவண்ணமுந்தடைசெய்தன. ஒல்லாந்தர் பள்ளிக்கூடத் தோம்புகளென இன்னொருவகையான தோம்புகளையும் தயார் செய்தனர். இவற்றில் கிறிஸ்தவ குடும்பத்திலுள்ள எல்லாருடைய பெயர்களும் ஏனைய விபரங்களும் பதிவு செய்யப்பட்டன.

ஆனால் போர்த்துக்கீச நிருவாகத்துக்குச் சில மாற்றங்களை ஒல்லாந்த அரசியல் முறையிற் காணலாம். இவர்களது அரசாங்கத்தின் தலைவர் தேசாதிபதியென அழைக்கப்பட்டார். இவர் கொழும்பில் வசித்தார். ஒல்லாந்தி

ஒல்லாந்தரின் இலங்கைப் படம்

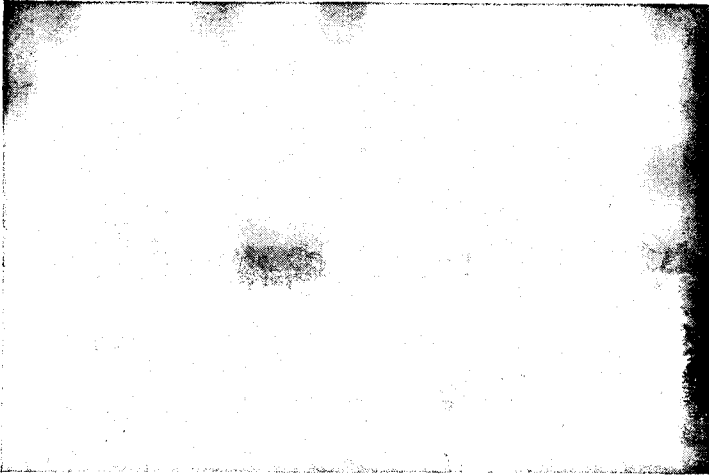
லிருக்கும் கிழக்கிந்திய வர்த்தக சங்க உத்தியோகத் தரின் ஆணையின் கீழ், பற்றேவியாவிலிருந்து வந்த மகா தேசாதிபதியின் மேற்பார்வையின் கீழ் இவர் இருந்து வந்தார். முக்கியமான பட்டினங்களான யாழ்ப்பாண மும் காலியும் தளபதிகளால் ஆட்சி செய்யப்பட்டன. உள்நாட்டுப் பகுதிகள் சிங்களர் காலத்திலிருந்ததுபோல் திசாவைகளால் ஆளப்பட்டன. இக்காலத்தில் 'சிவில் சேர்விஸ்' இருப்பதுபோல அக்காலத்திலும் 'பொலிட்டிகல் சேர்விஸ்' என ஒருவித உத்தியோகமுறை இருந்தது. இதில் பல வகுப்புகளும் தரங்களுமிருந்தன. உதாரணமாக உயர் வர்த்தகர், வர்த்தகர், கீழ் வர்த்தகரென மூன்று பதவிகளிருந்தன. இவர்களுடைய வேலை பிரதானமாக அரசியல் நிருவாக வேலையாயிருந்தபோதிலும், வியாபார சங்கமொன்றின் ஊழியர்களாயிருந்தபடியால் இவர்களுக்கு வியாபார சம்பந்தமான பதவிப் பெயர்கள் கொடுக்கப்பட்டன. மேலும் தரைப்படை ஊழியர், கடற்படை ஊழியர், கைவினைஞர், மத ஊழியர் எனப் பல குழுவினருமிருந்தார்கள். ஒல்லாந்த சேனையில் ஐரோப்பியரும், ஜாவா, பண்டாத் தீவுகளிலிருந்து வந்தோரான மலாயரின் மூதாதைகளும், சிங்களரும், தமிழருமிருந்தனர். ஒல்லாந்தரும் சேர்க்கப்பட்டிருந்தனர். இவர்கள் நெருக்கடியான காலங்களில் போர்செய்தனர். யாழ்ப்பாணம் இந்துச் சட்டங்களின்படியே ஆட்சிசெய்யப்பட்டு வந்தது. தென்னிந்தியாவின் தெற்குப் பகுதிகளும் இலங்கைத் தேசாதிபதியின் ஆட்சியிலேயே இருந்து வந்தன.

IV. போர்த்துக்கீச ஒல்லாந்தக் கோட்டைகள்

போர்த்துக்கீசர் இலங்கையில் கோட்டைகளைக் கட்டினார்களென நாம் ஏற்கெனவே இந்நூல் மூலம் அறிந்திருக்கிறோம். தாம் கைப்பற்றிய பிரதான நகரங்களில் போர்த்துக்கீசர் கோட்டைகளைக் கட்டி தம்மை சிங்கள வரிடமிருந்தும், கடலிலிருந்தும் தாக்கும் முஸ்லிம்களிடமிருந்தும் பாதுகாத்து கொண்டார்கள். இக் கோட்டை

கள் போர்வீரரின் அரணாகவும், சில வேளைகளில் உணவு, ஆயுதங்கள், வியாபாரப் பொருட்கள் ஆகியவற்றைச் சேமித்து வைக்கக் கூடிய பண்டகசாலைகளாகவும் உதவின. தமது பிரதேசங்களுக்குள் கண்டியரசன் தன் படையுடன் வராதவாறு தடை செய்வதற்கு உள் நாட்டு எல்லைப்புறங்களிலும் கோட்டைகள் கட்டினார்கள்.

முக்கியமான துறைமுகங்களிலேதான் சிறந்த கோட்டைகள் கட்டப்பட்டன. கொழும்பே மிகப் பிரதானமான பட்டினமாயிருந்தபடியால் அங்கேயே மிகப் பெரிய

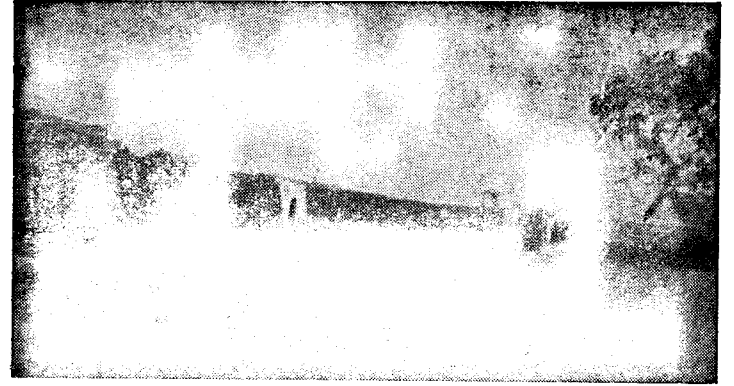

காலிக் கோட்டையும் அதன் சுற்றுப்புறமும்

கோட்டையொன்று கட்டப்பட்டது. அடுத்த பெரிய கோட்டைகள் காலியிலும் யாழ்ப்பாணத்திலும் கட்டப்பட்டன. ஏனைய இடங்களில் மிகச் சிறிய கோட்டைகளும் தம்ப அரண்களுமே அமைக்கப்பெற்றன.

கட்டடம் கட்டுவதில் போர்த்துக்கீசர் பெரும் நிபுணர்களாக விளங்கவில்லை. ஆரம்பத்தில், ஆசிய வாசிகளுடன் போர் செய்ததால் அவர்கள் திறமையுள்ள பலமான கோட்டைகளைக் கட்ட வேண்டிய அவசிய மேற்பட

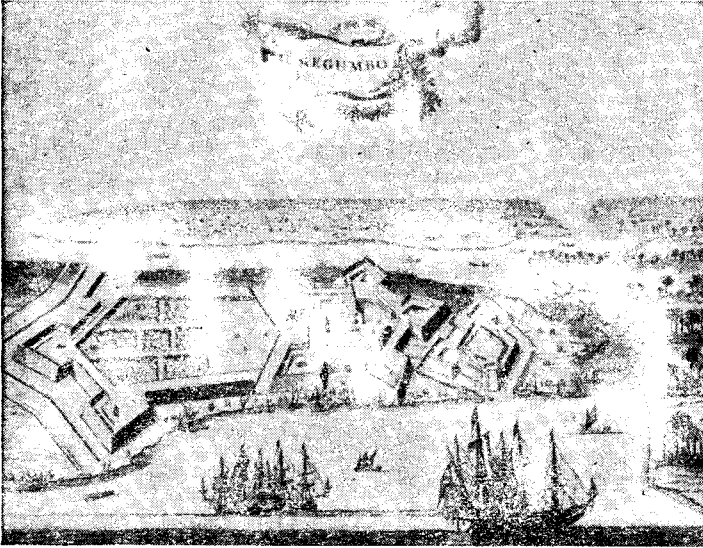
வில்லை. இவர்களின் கோட்டைச் சுவர்கள் பெரும்பாலும் கழுக் கற்களால் கட்டப்பட்டன. சுவரைச் குறிக்கும் தாப்பே என்ற சிங்களச் சொல் போர்த்துக்கீச மொழியடியாகப் பிறந்ததாகும். பலகணியைக் குறிக்கும் ஜன்னல் என்ற சொல்லும் போர்த்துக்கீசச் சொல்லே. வீட்டிற்கு முதல்முதல் யன்னல் அமைக்கும் முறையையும் பீலி ஓடுகள் செய்யும் முறையையும் போர்த்துக்கீசரே இந்நாட்டிற்கு வழங்கினார்கள்.

யாழ்ப்பாணக்கோட்டையும் சுற்றுப்புறமும்

ஒல்லாந்தரோ மிகத் திறமையுடைய சிற்பிகளாயிருந்தனர். இவர்களது தாய்நாடாகிய ஒல்லாந்தின் பெரும் பகுதி முதலில் சதுப்பு நிலமாகவும் கடலாகவுமிருந்தது. அவர்கள் அவற்றை நிரப்பி நாடாக்கிய பயிற்சியால் வலியுள்ள பெரிய கட்டிடங்களைக் கட்டும் முறையையும் கற்றுக்கொண்டார்கள். மேலும், அவர்கள் சிங்களருடைய எதிர்ப்பை மாத்திரமின்றி போர்த்துக்கீசர், பிரான்சியர், பிரித்தானியர் ஆகியோரின் எதிர்ப்பையும் நிருவகிப்பதற்கு வலிய கோட்டைகளைக் கட்ட வேண்டியதவசியமாயிருந்தது. போர்த்துக்கீசரின் கோட்டைகளை ஒல்லாந்தர் திருப்பிக் கட்டியபொழுது,

ஐரோப்பாவில் 17-ம் நூற்றாண்டில் புதிய முறையில் விசாலமான கொத்தளங்களோடும், பிரங்குகளை சுலபமாக வைத்து வெடிக்கக்கூடிய மாதிரி கோட்டையின் முடக்குகளில் முனைப்புகளையும் அமைத்துக் கட்டப்பட்ட கோட்டைகளைப் பின்பற்றினார்கள்.

நீர்கொழும்பிலுள்ள ஒல்லாந்தக் கோட்டை

கொழும்பு, காலி, யாழ்ப்பாணம் ஆகிய இடங்களில் ஒல்லாந்தர் தமது பெரிய கோட்டைகளைக் கட்டினர். மாத்தறையில் உள்ள கோட்டை வான் எக் என்னும் தேசாதிபதியால் கட்டப்பட்டது. புத்தள வியாபாரத்தை மேற்பார்வை செய்வதற்காக கற்பிட்டியில் ஒரு கோட்டை கட்டப்பட்டது. யாழ்ப்பாணத் துறைமுகத்தைக் காப்பாற்றும் நோக்கமாகவே ஊர்காவற்றுறையில் ஒரு கோட்டை நிறுவப்பட்டது. நீர்கொழும்பு, மட்டக்களப்பு, திருக்கோணமலை, மன்னார், களுத்துறை

ஆகிய இடங்களிலும் சில பிரதானமான கோட்டைகளிருந்தன. உள்ளூரிலும் ஒல்லாந்தர் பல கோட்டைகளைக் கட்டினர். சிங்களப் படைகள் உள்ளூரிலிருந்து வந்து தங்களைத் தாக்காதபடி பாதுகாப்பதற்காக உள்ளூரிலிருந்து கரைப்பகுதிக்கு வரும் பாதைகளில் முக்கியமான இடங்களில் இவை அமைக்கப்பட்டன.

ஒல்லாந்தக் கட்டிடங்கள் அநேகமாய் கிரேக்க சிற்ப முறையையே அனுசரித்துக் கட்டப்பட்டன. காலியிலும், யாழ்ப்பாணத்திலும் கட்டப்பட்ட ஒல்லாந்தத் தேவாலயங்களே இதற்குச் சான்று பகரும். ஸ்டீன் வான் கொலெனெஸ் என்ற தேசாதிபதி (1753-1765) யால் கட்டப்பட்ட கொழும்பு, ஆதிருப்பள்ளித் தெருவிலுள்ள தேவாலயத்தில் இத்தாலிய சிற்ப முறையுங் கலந்திருக்கிறது. விருந்தை என்று சொல்லப்படும் தாழ்வாரத்துக்கு சிங்களத்தில் ஸ்தோப்பு என்ற ஒல்லாந்தச் சொல் வழங்கப்படுகிறது. மேல்மாடியைக் குறிக்கும் சொல் தாரே என்ற பதமும், படிக்கட்டைக் குறிக்கும் தரப்பு என்ற பதமும் ஒல்லாந்த வார்த்தைகளிலிருந்தே வந்தன. கக்கூ, சாக்கு என்று இப்போது தமிழில் வழங்கப்படும் சொற்களும் ஒல்லாந்த மொழியில் இருந்தே வந்தன.

V. ஒல்லாந்தரும் போர்த்துக்கீசரும் மதப் பிரசாரம்

போர்த்துக்கீசரும், ஒல்லாந்தரும் தங்களது சமயப் பிரசாரத்தினாலே தமது நாகரீகத்தையும் பழக்க வழக்கங்களையும் இலங்கை வாசிகளிடத்துப் பரப்பி வந்தார்கள். போர்த்துக்கீசர் இலங்கை மக்களிடையே உரோமன் கத்தோலிக்க சமயத்தை எவ்வாறு பரப்பினார்கள், எத்தனை ஆயிரம் பேரைத் தமது சமயத்தில் சேர்த்துக் கொண்டார்கள் என்பதைப்பற்றியெல்லாம் ஏற்கெனவே கூறினோம். இம்மதமாற்றம் மதம் மாறியவர்களிடையே மாத்திரமன்றி, தாழ்ப்புடியில் பௌத்த, ஹிந்து சமயங்களை அனுட்டித்து வாழ்ந்து வந்தவர்களிடத்திலும் மாற்றங்களை உண்டாக்கியது.

உரோமன் கத்தோலிக்க குருமார் தமது மதத்தைப் பரப்புவதற்கு மிக ஊக்கத்தோடு உழைத்து வந்தது மன்றி, சனங்களைக் கவரக்கூடிய முறையில் போதனை செய்தும் வந்தார்கள். தமது தேவாலயங்களுக்கு அடுத்தாப்போல் பள்ளிக்கூடங்களைக் கட்டி அங்கே பிள்ளைகட்கு கிறிஸ்த சமய அறிவையும் ஊட்டி வந்தார்கள். நோயுற்ற காலங்களில் இக்குருமார் சனங்களுக்கு உதவி செய்து வந்ததுமல்லாமல் போர்த்துக்கீச உத்தியோகத்தர்களின் துர்நடத்தைகளையும் இவர்கள் தடுக்கக்கூடிய தாயிருந்ததால் சனங்கள் இவர்களை விரும்பினார்கள். சாதிக்கட்டுப்பாட்டின் கொடுமையைக்கூட இவர்களது பிரசாரம் ஓரளவுக்குக் குறைக்கக்கூடியதாயிருந்தது.

பெளத்த சமயம் துறவறப்போக்குடைய சமயமென்றும் பெளத்த பிக்குகள் பொதுசனங்களின் வாழ்க்கையை மறைமுகமாகவே பாதிக்கக் கூடியவர்களாயிருந்தனர் என்றும் ஏற்கெனவே கூறினோம். ஆனால் உரோமன் கத்தோலிக்க குருமார் ஐரோப்பாவில் இக்காலங்களில் நடைபெற்றதுபோல் சனங்களின் நடைமுறைகளை நேர் முகமாக மேற்பார்வை செய்துவந்தார்கள். சில குருமார் குற்றவாளிகளைத் தண்டிப்பதற்கு விலங்களும், மறியல் வீடுகளும் ஏற்படுத்தினர். உயர் வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள் குற்றமிழைத்தால் தண்டம் விதிக்கப்படும். வறியவர்கள் பிரார்த்தனைக்கு வராமலோ அல்லது வேறுவிதமான நடைப்பிச்சாகவோ குற்றஞ் செய்தால் தண்டிக்கப்படுவர். இவ்வாறு குற்றஞ் செய்வோரைத் தேடிப் பிடித்துத் தண்டிப்பதற்கு ஒவ்வொரு தேவாலயமும் மெரினஹோ என்றழைக்கப்படும் ஓர் உத்தியோகத்தரை நியமித்தது.

ஒல்லாந்தரும் தமது சீர்திருத்தப்பட்ட ஒல்லாந்தத் திருச்சபையின் மூலம் சனங்களிடத்துத் தமது சமயத்தைப் பரப்பிவந்தார்கள். ஆனால், போர்த்துக்கீசரளவு சமய குருமார் இவர்களிடத்திருக்கவில்லை. இவர்கள் பிரதானமாக பாடசாலைகளின் மூலமே தமது

பிரசாரத்தை நடத்தி வந்தனர். இவர்களுடைய திருச்சபையும் ஒரு அரசாங்க இலாகாவைப்போலவே நடத்தப்பட்டுவந்தது. சனங்களுடைய ஆன்மார்த்த வாழ்வை சீரடையச் செய்வதோடமையாது பெளத்த, இந்து மதங்களை நாட்டிலிருந்து வேரோடு களைந்து, இஸ்லாம் மதத்தைப் பரப்பவிடாமல் தடைசெய்து தமது ஆட்சியை நீடிப்பதே இவர்களுடைய கல்விக் கொள்கையாயிருந்து வந்தது.

தமது திருச்சபையைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு ஒல்லாந்தர் விசேட சலுகை காட்டிவந்ததோடு, அவர்களுக்கே அரசாங்க உத்தியோகங்களும் வழங்கினர். அவர்களிடமிருந்து குறைந்த வரியும் வசூலிக்கப்பட்டது. இதன் பயனாக அநேகம் பேர் ஞானஸ்நானம் பெற்று வெளியே கிறிஸ்தவர்களைப்போலக் காட்டிக்கொண்டு உள்ளுக்கு தத்தம் மதனுட்டானங்களை அனுசரித்தார்கள். தேவாலயங்கட்கு அவர்கள் ஒழுங்காகப் போய் வந்தனர். ஏனெனில், ஒல்லாந்தரும் தமது பிரார்த்தனைகட்கு வராதவர்களைத் தேடிப்பிடித்துத் தண்டம் விதிக்க மெரினஹோ என்ற உத்தியோகத்தரை நியமித்தார்கள். போர்த்துக்கீசரும், தம்மதத்துக்கு மாறினவர்கட்கு விசேட சலுகை காட்டிவந்தனர். கத்தோலிக்கரை ஒல்லாந்தர் எவ்வளவு துன்பத்துக்காளாக்கிய போதிலும் அவர்கள் தமது கொள்கையில் மாறுதிருந்ததை நோக்குமிடத்து அவர்கள் மனப்பூர்வமாகவே மதமாற்றஞ் செய்தார்கள் என்பது தெரியவரும்.

தங்களுடைய மதத்தின்படியே தங்கள் தேச எல்லைக்குள் பகிரங்க பிரார்த்தனை நடக்கவேண்டுமென ஒல்லாந்தர் விரும்பினர். உரோமன் கத்தோலிக்கர் விடயத்திலும் முஸ்லிம்கள் விடயத்திலும் அவர்களைத் துன்புறுத்தினர். தமது எல்லைக்குள் கத்தோலிக்க குருமாராவது முஸ்லிம் கதீப்புகளாவது பகிரங்கப் பிரார்த்தனை செய்வதைத் தடுத்ததோடு அத்தகையோர் அங்கு பிரவேசிக்கக் கூடாதெனவும் கட்டளையிட்டனர். அரசியல் விடயங்கள் காரணமாகவே உரோமன் கத்தோலிக்கர் துன்புறுத்

தப்பட்டனர். கத்தோலிக்கர் கோவையிலிருக்கும் மற்றக் கத்தோலிக்கரோடு சேர்ந்து இலங்கையில் ஒல்லாந்த ஆட்சிக்கு முடிவுதேடுவரென நினைத்தார்கள். ஆனால் கிழைத்தேசங்களில் போர்த்துக்கீசரின் ஆதிக்கம் குன்றி ஒல்லாந்த ஆட்சிக்கு ஆபத்துண்டாக்க முடியாதிருந்த போது அவர்களுக்கெதிராய் ஏற்பட்ட இந்நடவடிக்கைகள் கைவிடப்பட்டன. மேலும், நாயக்க மன்னர்கள் கத்தோலிக்கரை இம்சைப்படுத்தினர். அதனால், அவர்கள் கண்டி இராச்சியத்தில் இருந்து ஒல்லாந்தருக்கு எதிராக வேலைசெய்ய முடியாத நிலை ஏற்பட்டது.

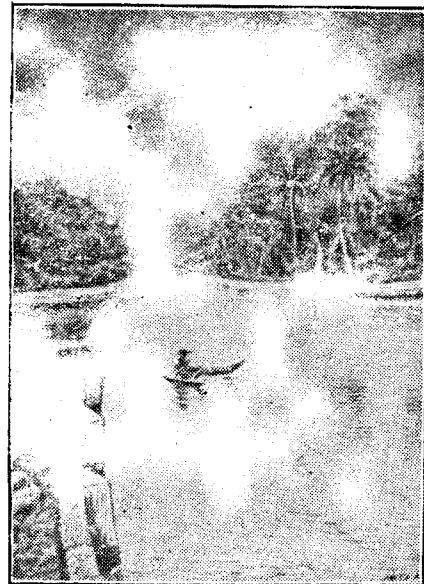
பொருளாதாரக் காரணங்களை முன்னிட்டே முஸ்லிம்கள் ஒல்லாந்தரால் துன்புறுத்தப்பட்டனர். போர்த்துக்கீசர் காலத்தில், முஸ்லிம்கள் எவ்வாறு உள்நாட்டு வியாபாரம் முழுவதையும் நடத்தி வந்தனர் என்பதைப் பற்றி ஏற்கெனவே குறிப்பிட்டோம். கொன்ஸ்தாந்தைன் டி சா என்பவனது காலத்தில் இவர்கள் போர்த்துக்கீசரின் நாடுகளிலிருந்து கலைக்கப்பட்டனர். அதன் பின் இவர்கள் கண்டி இராச்சியத்தில் மட்டும் வியாபாரத்தை நடத்தி வந்தனர். ஆனால் போர்த்துக்கீசர் கலைக்கப்பட்டதும் இவர்கள் மறுபடியும் தாழ்ப்புமிப் பிராந்தியங்களுக்கு வந்தார்கள். போர்த்துக்கீசரைப்போல் ஒல்லாந்தர் முஸ்லிம்களை அவ்வளவு கடுமையாக நடத்தாதபோதிலும், இவர்கள் ஒல்லாந்தருடன் வியாபாரத்தில் போட்டியிட்டமையால் வியாபார நடவடிக்கைகளையே குறைக்கப் பார்த்தார்கள். இவர்கள் இறக்குமதி செய்யும் பொருள்கள்மீது ஏராளமான வரி விதித்தனர். பட்டினங்களில் வசிப்பதற்கு இவர்களுக்கு அனுமதி கொடுக்கப்படவில்லை. சில பட்டினங்களுள் இவர்கள் விசேட அனுமதியின்றி பிரவேசிக்க முடியாதிருந்தது.

VI. போர்த்துக்கீச, ஒல்லாந்த ஆட்சியின் வேறு சில அம்சங்கள்

போர்த்துக்கீச, ஒல்லாந்த ஆட்சியின் பயனாக இலங்கை வியாபாரம் விருத்தியடைந்தது. போர்த்துக்கீசர் காலத்தில் இவ்வியாபார விருத்தியினால் சனங்களது வாழ்க்கை

யில் எவ்வித மாற்றமும் ஏற்படவில்லை. போர்த்துக்கீசர் போர் செய்வதிலேயே அதிகம் ஈடுபட்டிருந்ததால் நாட்டின் வளத்தைப் பெருக்குவதற்குரிய வசதிகள் அவர்களுக்கிருக்கவில்லை. ஆனால் ஒல்லாந்தர் சமாதானத்தையே மேற்கொண்டு, தம்மாலானவரை விவசாயத்தைவிருத்தி செய்

தார்கள். கறுவாவுக்குக் கண்டி இராச்சியத்தை நம்பியிராமல், பல இடங்களில் கறுவா பயிர் செய்தார்கள். நெல், மிளகு, கோப்பி, தென்னை, ஏலம் முதலியவற்றைச் சாகுபடி செய்ய ஊக்கமளித்தனர். மொறட்டுவையில் தச்சவேலையைத் தொடங்கினார்கள். இற்றை நாள் வரை அத்தொழில் அங்கே நிலை பெற்று வளர்ந்து வருகிறது. போக்குவரத்துச் சாதனங்களைச் சீர்திருத்தி அதன் பயனாக வியாபாரத்தையும்

நீர்கொழும்பு ஒல்லாந்தக் கால்வாய்

அரசியல் நிருவாகத்தையும் சிறப்புறச் செய்தனர். பிரதானமான பட்டினங்களைத் தொடுத்து வீதிகளை அமைத்தார்கள். ஒல்லாந்தில் பெற்ற அனுபவத்தைக் கொண்டு புத்தளத்துக்கும் கொழும்புக்குமிடையில் உள்ள கால்வாயைத் திருத்தி யமைத்ததோடு களனி கங்கையையும் தொடுத்துப் புதிய கால்வாய்களை வெட்டினர்.

ஒல்லாந்தரால் கட்டப்பட்ட குஷ்டரோக நிலையத் தைப்பற்றியும் அவர்களால் கொண்டுவரப்பட்ட சட்ட சீர்திருத்தங்களைப்பற்றியும் முன்னொரு அத்தியாயத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கிறோம். அவர்கள் 17-ம் நூற்றாண்டில் நடத்திய ஆட்சி ஒரு புதிய கொள்கையை உடையதாயிருந்தது. முன்னாண்ட சிங்கள மன்னர்களும் போர்த்துக்கீச தேசாதிபதிகளும் சனங்களின் உரிமையைப் பற்றிக் கவனிக்கவுமில்லை; அவர்களை அன்போடு ஆள வேண்டியது தமது கடமை என்பதை உணரவுமில்லை. சிறிய குற்றங்களுக்குக்கூட கொடிய தண்டனைகள் விதிக்கப்பட்டன. ஒல்லாந்தரும் அவ்வாறு செய்து வந்தனர். ஆனால், சனங்களுக்கு மிக நிட்டுரமான தண்டனைகளை விதித்துக் கொடுங்கோல் புரிந்த வூயிட்ஸ் என்பவனை ஒல்லாந்தர் சிரச்சேதஞ் செய்ததிலிருந்து, அவர்கள் ஐரோப்பாவில் பரவிவந்த சீவகாருண்யக் கொள்கையால் பாதிக்கப்பட்டிருந்தனரென்பதை அறியலாம்.

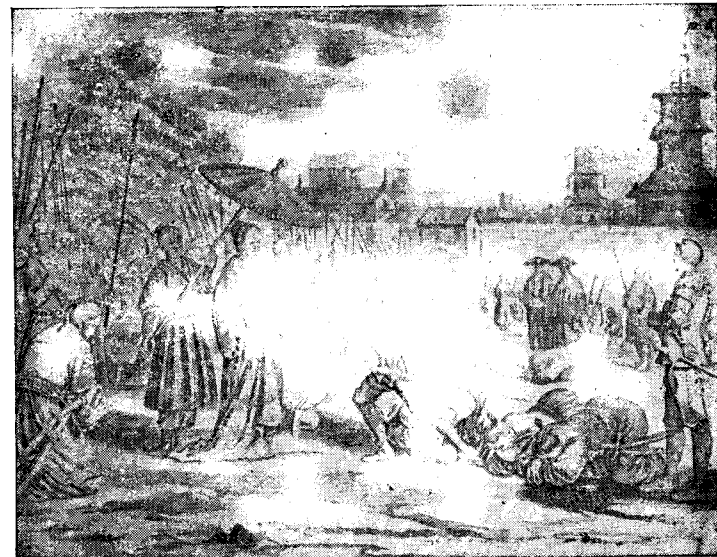
கடதாசியை முதல் முதல் இலங்கையில் உபயோகித்தவர்கள் போர்த்துக்கீசரே.* ஆனால், அச்சியந்திரத்தை ஒல்லாந்தரே இலங்கைக்குக் கொண்டுவந்தனர். ஃவிவிலிய வேதத்தில் பாடசாலை மாணவர்க்குரிய பகுதிகளே ஆரம்பத்தில் அச்சடிக்கப்பட்டன. இலங்கையில் பிரசுரிக்கப்பட்டுவரும் ஏராளமான நூல்களும், பத்திரிகைகளும், அச்சியந்திரத்தின் பயனை எடுத்துப் பகரக் கூடியனவாயிருக்கின்றன.

வெடிமருந்தின் உபயோகத்தைச் சனங்கள் அறிந்தார்கள். அச்சியந்திரங்களால் பயனடைந்தார்கள். ஐரோப்பாவில் நடைபெற்ற மதச் சீர்திருத்தங்களும், அதற்கெதிராக உரோமன் கத்தோலிக்கர் தொடக்கிய எதிர்க்

*கடதாசி என்ற தமிழ்ச் சொல் (சிங்களத்திலும் கடதாசி) போர்த்துக்கீசச் சொல்லே.

†விவிலிய வேதத்தில் வழங்கப்படும் பெயர்கள் ஒல்லாந்தர் உச்சரிப்பதுபோலவே இன்றும் சிங்களத்தில் உச்சரிக்கப்படுகின்றன. கிறிஸ்துசமயத்தைத் தழுவிய பின்னரே சிங்களர் ஒல்லாந்த, போர்த்துக்கீசப் பெயர்களைத் தமக்கு இட்டுக் கொண்டார்கள்.

கிளர்ச்சியும் எல்லாம் சனங்களைப் பாதித்தன. ஆனால் ஐரோப்பாவில் ஏற்பட்ட மறுமலர்ச்சியின் பயன் இலங்கையில் இக்காலத்தில் ஏற்படவில்லை. மிகச் சிலரே உரோமன் கத்தோலிக்க பாடசாலைகளிலும் (செமினரி) புரட்டஸ்தாந்திய பாடசாலைகளிலும் இலத்தீன், கிரேக்க மாகிய மொழிகளைப் பயின்றனர். ஆனால் சனங்களில் மேல் வகுப்பார்கூட புராதனமான எண்ணப்பாங்குடையவராகவேயிருந்தார்கள். ஆனால் இன்னொரு

போர்த்துக்கீச உடையில் டோனா கதரினா

முறையில் இம் மறுமலர்ச்சியால் இலங்கைக்கு நன்மையுண்டானது. இலங்கையில் தாம் நடத்திய ஆட்சியைப் பற்றிய சரித்திரத்தைப் போர்த்துக்கீசரும் ஒல்லாந்தரும் எழுதினார்கள். குவேய்ரோஸ் என்ற போர்த்துக்கீசச் சரித்திரக்காரர் 'லெளகீக பாமார்த்திகத்துறையிரண்டிலும் இலங்கையை வெற்றிபெற்ற வரலாறு' என்ற நூலை எழுதினார். பால்தியஸ், வலன்டைன் என்ற

ஒல்லாந்தரும் சரித்திரமெழுதினர். ஆனால் இவர்கள் மகாவம்சம்போலச் சரித்திரமெழுதிய புராதன ஐரோப்பிய பெளராணிகரைப் பின்பற்றவில்லை. உரோம், கிரேக்க சரித்திரக்காரரைப் பின்பற்றி இவர்கள் இக்காலச் சரித்திரத்தைப் படிப்பதற்குப் பயனுள்ள விடயங்களை எழுதியிருக்கிறார்கள். இம்முறையில் மகாவம்சக்காரரிலும் இவர்கள் எழுதிய விடயங்கள் சரித்திரங் கற்பதற்குப் பயனுள்ளன.

இந்நாட்டு மக்களின் கல்வி வளர்ச்சிக்கும், பொருளாதார வளர்ச்சிக்கும் போர்த்துக்கீசரை விட ஒல்லாந்தர் அதிக உதவி செய்திருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் போர்த்துக்கீசரைப்போல் இந்நாட்டவருடன் அதிகம் நெருங்கிப் பழகவில்லை. போர்த்துக்கீசர் சிங்கள தமிழ் சாகியத்துப் பெண்களை விவாகஞ் செய்ததுடன் கிறிஸ்த சமயத்தில் சேர்ந்த இலங்கையருக்கு உயர்ந்த அரசாங்கப் பதவிகளையும் வழங்கினார்கள். ஆனால் ஒல்லாந்தர் அவ்வாறு கலப்பு விவாகஞ் செய்வதைத் தடுத்ததோடு உயர் பதவிகளை ஐரோப்பியருக்கு ஒதுக்கி வைத்தனர். இதன் பயனாக போர்த்துக்கீச மொழியையும், நடை உடை பாவனைகளையும் பல சிங்களவரும் தமிழரும் கைக்கொண்டனர்.

ஒல்லாந்தரும் போர்த்துக்கீசரும் இலங்கையில் அடிவைக்கமுன், இந்தியாவில் ஏற்பட்ட புதிய எண்ணங்கள் இங்கு பரவியிருந்தன. இவர்களது வருகையுடன் ஐரோப்பிய எண்ணங்களும் இங்கு வந்து சேர்ந்தன. இவ்வெண்ணக் கலப்பு இலங்கையரின் வாழ்க்கை முறையில் அனேக மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியது. ஐரோப்பாவில் 19ம், 20ம் நூற்றாண்டுகளில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களும், அவை எவ்வாறு பிரித்தானியர் ஆட்சியின் கீழிருந்த இலங்கையரைப் பாதித்ததென்றும் அடுத்த நூலில் நாம் அறிந்து கொள்ளலாம்.

வினாக்கள்

குறிப்பு :—மாணவர் தாமாக விடயங்களை ஆலோசனை செய்யும்படி உற்சாகப்படுத்துவதற்காக எத்தகைய வினாக்களைக் கேட்கலாமென உபாத்திமாருக்கு வழிகாட்டும் முறையில் இவ்வினாக்கள் ஈண்டுக் குறிப்பிடப்படுகின்றன. பரீட்சைகளோடு இக்கேள்விகள் சம்பந்தப்பட்டவையல்ல.

முதலாம் அத்தியாயம்

1. ஐரோப்பிய வியாபாரிகள் கீழ்த்திசை நாடுகளோடு வியாபாரஞ்செய்ய ஏன் விரும்பினார்கள் ?
2. 15-ம், 16-ம் நூற்றாண்டுகளில் வியாபார முறைகளில் என்ன மாற்றங்கள் கவனிக்கத்தக்கன ? இம்மாற்றங்களெவ்வாறுண்டாயின ?
3. உலகப் படமொன்று கீறி இந்நூலில் குறிப்பிடப்பட்ட பெரிய ஆராய்ச்சி யாத்திரை (Exploration) களின் மார்க்கத்தையும், அவைநடந்த காலத்தையும் யாத்திரை செய்தோரின் பெயர்களையும் குறிப்பிடுக.
4. கீழ்த்திசை நாடுகட்குச் செல்லும் மார்க்கத்தை கண்டறிய கொலம்பஸ் தவறியதேன் ?
5. 16-ம் நூற்றாண்டில் இசுபானியா பெரிய நாடானதற்குக் காரணமென்ன ? இசுபானிய அரசர்கள் ஐரோப்பாவெங்கும் தமது ஆதிக்கத்தைச் செலுத்த ஏன் தவறினார்கள் ?

இரண்டாம் அத்தியாயம்

1. மத்திய கால ஆரம்பத்தில் ஐரோப்பாவில் கல்வி குன்றியதற்குக் காரணமென்ன? பின்னர் அக் கல்வி (எவ்வளவு) எவ்வாறு தூரம் விருத்தியடைந்தது?
2. மறுமலர்ச்சி' (Renaissance) என்றால் என்ன? விளக்குக.
3. மறுமலர்ச்சி காலத்தில் அறிவுத்துறையில் புதிதாக என்னென்ன கண்டு பிடிக்கப்பட்டன? இவற்றால் ஏற்பட்ட பயன் என்ன?
4. புரட்டஸ்தாந்திய மதச்சீர்திருத்தம் ஏற்பட்டதற்குக் காரணமென்ன?
5. இச்சீர்திருத்தத்தை எதிர்க்கக் கத்தோலிக்க திருச்சபை யாது செய்தது?

மூன்றாம் அத்தியாயம்

1. இசுபானியா ஒரு தேசமாக எவ்வாறு ஐக்கியப்பட்டது?
2. ஐந்தாவது சாள்ஸ் எவ்வாறு வலிமைமிக்க ஒரு அரசனானான்?
3. பிரான்சிய மன்னர் தமது நாட்டை எவ்வாறு அடக்கியாண்டனர்?
4. முப்பதாண்டு யுத்தத்தின் விளைவென்ன?
5. 17-ம் நூற்றாண்டில் இசுபானியாவின் ஆதிக்கம் எவ்வாறு குறைந்தது?

நான்காம் அத்தியாயம்

1. 'மத்திய வகுப்பா' ரென்பார் யாவர்? உமது கிராமத்தில் அவ்வித வகுப்பாருண்டா? அப்படியானால் எத்தகைய மக்கள் அவ்வகுப்பிலிருக்கின்றனர்?

2. 17-ம் நூற்றாண்டில் பிரான்சிய மந்திரிகள் பிரான்சுக்கியற்றிய சேவை என்ன?
3. பதினாலாம் உலூயி 'பெரிய சக்கரவர்த்தி' என ஏன் அழைக்கப்பட்டான்?
4. பிரித்தானியர் முதல் ஒல்லாந்தருக்கெதிராக யுத்தஞ் செய்து பின் அவர்களுக்குப் படைத்துணை செய்ததேன்?

ஐந்தாம் அத்தியாயம்

1. ஆங்கில சிம்மாசனத்தைத் தனது பிற்சந்ததியாரே பெறக்கூடியதாய் ஏழாம் ஹென்ரி எவ்வாறு பாதுகாப்புச் செய்தான்?
2. எட்டாவது ஹென்ரி பாப்பாண்டவருடன் ஏன் கோபித்தான்?
3. ஸ்ருவர்ட் வம்சத்து முதலிரண்டு அரசர்களை சிலர் வெறுத்தார்கள்; ஏன்? அவர்கள் யார்?
4. இரண்டாவது ஜேம்ஸ் அபஜெயமடைந்ததற்கும் அவனது சகோதரன் சித்தியடைந்ததற்கும் காரணமென்ன?
5. ஹனோவேரிய வமிசத்தவர் பிரித்தானிய சிம்மாசனத்துக்கு எவ்வாறு அருகதையுடையவரானார்கள்?

ஆறாம் அத்தியாயம்

1. ஆறாம் அத்தியாயத்தில் குறிப்பிடப்பட்ட இடங்களை ஆசியாப் படமொன்று வரைந்து அதில் குறிக்க.
2. அல்புக்கர்க்கே, அக்பர், அலுரங்கசிப் ஆகியோரின் சரித்திர சம்பந்தமான விசேடமென்ன?
3. கோவை, டியூ, ஏடென், ஓர்மஸ், கள்ளிக்கோட்டை மலாக்கா ஆகிய இடங்களைப் போர்த்துக்கீசர் ஏன் பிடித்தார்கள்?

ஏழாம் எட்டாம் அத்தியாயங்கள்

1. வட அமெரிக்காவில் பிரான்சியரும், பிரித்தானியரும் எவ்வாறு விரோதிகளானார்கள்.
2. 18-ம் நூற்றாண்டில் பிரித்தானிய குடியேற்றங்கள் அபிவிருத்தியடைய விடாது தடுக்க பிரான்சியக் காரர் எவ்வாறு முயற்சித்தனர் என்பதை படங்கீறி விளக்குக.
3. இந்நூற்றாண்டில் அடிமை வியாபாரம் விருத்தியடைந்ததற்குக் காரணம் என்ன? அது எவ்வாறு ஒழிக்கப்பட்டது?
4. வட அமெரிக்காவில் பிரான்சுக்காரர் ஆதிக்கம் பெறாமல் பிரித்தானியர் ஆதிக்கம் பெற்றதற்குக் காரணமென்ன?
5. பிரித்தானியர் அமெரிக்க குடியேற்றங்களை இழந்ததற்குக் காரணமென்ன? யாருடைய பிழையால் அவ்வாறு நடைபெற்றது?
6. மொகலாய அரசர்கள் ஐரோப்பிய வியாபாரிகளை வெறுத்ததற்குக் காரணமென்ன?
7. 18-ம் நூற்றாண்டில் பிரான்சியத் தேசாதிபதிகள் இந்திய அரசியல் கொள்கையை எவ்வாறு மாற்றினார்கள்? ஏன்?
8. இந்தியாவில் நிலவிய பிரான்சிய ஆதிக்கத்தை பிரித்தானியா தகர்க்க எவ்வாறு முடிந்தது?

ஒன்பதாம் அத்தியாயம்

1. ஆஸ்திரிய, ஹப்ஸ்பர்க் வமிசத்தவர் எவ்வாறு தமது ஆதிக்கத்தைப் பெற்றனர்?
2. பிரஷ்ய மன்னனான மகா பிரெட்ரிக் யுத்தங்களில் வெற்றி பெற்றதற்குக் காரணம் என்ன?
3. ருஷ்யா எவ்வாறு மேல்நாட்டு மயமானது?
4. 18-ம் நூற்றாண்டிலுதியில் போலந்து தனது சுதந்திரத்தை எவ்வாறு இழந்தது?

பத்தாம் அத்தியாயம்

1. 18-ம் நூற்றாண்டில் பிரித்தானியாவில் நிலம் படைத்த பிரபுக்கள் எவ்வாறு அரசியல் ஆதிக்கத்தைத் தமது வசமாக்கிக் கொண்டனர்?
2. 'பிரதம மந்திரி', 'மந்திரி சபை' என்பவற்றின் அர்த்தமென்ன?
3. 'விக்' கட்சி வீழ்ச்சியுற்றதற்குக் காரணமென்ன?
4. 18-ம் நூற்றாண்டில் பிரித்தானியா முன்னையிலும் எவ்வாறு நாகரீகமுஞ் செல்வமுமுற்றுத் திகழ்ந்தது?

பதினோராம் அத்தியாயம்

1. இந்நூற்றாண்டுகளில் என்னென்ன சாத்திரங்கள் வளர்ச்சியுற்றன? பெளதிக சாத்திரம், இரசாயனம், தாவரவியல், உயிரியல், அங்காதிபாதம், உடல் நூல் இவற்றை விளக்குக.
2. 18-ம் நூற்றாண்டிலும் பார்க்க 17-ம் நூற்றாண்டில் சமய பக்தி அதிகமாயிருந்ததற்குக் காரணமென்ன?
3. 'பூசுவாசே' என்றாலென்ன? பிரான்சியப் புரட்சியில் அவர்களேகமமாகக் கலந்து கொண்ட தேன்?
4. பிரான்சியப் புரட்சி ஏற்பட வேண்டியதற்குக் காரணமென்ன?

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம்

1. இலங்கைப் படமொன்று வரைந்து அதில், கோட்டை, யாழ்ப்பாணம், கண்டி ஆகிய இராச்சியங்களைக் குறிப்பதுடன் இந்த அத்தியாயத்தில் கூறப்பட்ட இடங்களையும் குறிப்பிடுக.
2. இலங்கைக்குப் போர்த்துக்கீசர் ஏன் வந்தார்கள்? சோனகரை அவர்கள் எவ்வாறு நடத்தினர்?

3. போர்த்துக்கீசரின் வீர முத்திரைப் படமொன்றையும், அவர்கள் கொழும்பில் முதல் முதல் கட்டிய கோட்டையின் படமொன்றையும் கீறுக.
4. மாயதுன்னையும் செகராச சேகரனும், போர்த்துக்கீசரோடு எவ்வாறு விரோதமுற்றனர்?

பதின்மூன்றாம் அத்தியாயம்

1. நொரன்ஹா, விதிய பண்டாரன், தர்மபாலன் கரலியட்ட பண்டாரன் ஆகியோரைப்பற்றிக் குறிப்பெழுதுக.
2. முதலாம் இராசசிங்கன் ஒரு பெரிய அரசன் என நீர் கருதுகின்றீரா? அப்படியானால் அதற்குக் காரணங் கூறுக?
3. சீதவாக்கை இராச்சியம் வீழ்ச்சியுற்றதற்குக் குரிய காரணங்களென்ன?
4. முதலாவது விமலதர்ம சூரியன் காலம்வரை கண்டி இராச்சியம் சரித்திரத்தில் முக்கியத்தானம் பெறுவதேன்?

பதினான்காம் அத்தியாயம்

1. தொன் பிலிப்பு இறந்த பின்னர் கண்டி இராச்சியத்தைக் கைப்பற்ற போர்த்துக்கீசர் ஏன் ஆவல் கொண்டனர்?
2. சூசாவும் அசிவிடோவும் கண்டியைக் கைப்பற்றத் தவறியது எதனால்?
3. கொன்ஸ்தாந்தைன் டி சாவுடன் அசிவிடோவை ஒப்பிட்டு எழுதுக.
4. இலங்கைப் படமொன்று கீறி அதில் இவ்வத்தியாயத்தில் கூறப்பட்ட இடங்களைக் குறிப்பிடுக.

5. 1505-ம் ஆண்டு தொடக்கம் 1630 வரை போர்த்துக்கீசர் யாழ்ப்பாண இராச்சிய விடயங்களிற்றலையிட்டதற்குரிய காரணங்களென்ன?
6. ஒரு போர்த்துக்கீசப் போர்வீரனின் படத்தைக் கீறுக.

பதினைந்தாம் அத்தியாயம்

1. கீழைத் தேசங்களில் போர்த்துக்கீசரைத் தோற்கடிப்பதற்கு ஒல்லாந்தருக்கு உதவியாயிருந்த காரணங்களெவை?
2. கோவனின் கொள்கையையும் அல்புக்கூர்க்கேயின் கொள்கையையும் ஒப்பிட்டு எழுதுக.
3. ஒல்லாந்துக் கிழக்கிந்திய வர்த்தக சங்கத்தின் அரசியல் நிருவாக முறைக்கும் போர்த்துக்கீச நிருவாக முறைக்குமுள்ள வித்தியாசமென்ன?
4. இவ்வத்தியாயத்தில் கூறப்பட்ட பெயர்களை அட்டவணைப் படுத்தி அவை எங்கெங்குள்ளன என்பதைக் குறிப்பிடுக.

பதினாறாம் அத்தியாயம்

1. இலங்கையிலிருந்து போர்த்துக்கீசரைக் கலைப்பதற்கு வெஸ்டர் வொல்ட், மட்சுய்கர், ஹல்ப்ட், இரண்டாவது இராசசிங்கன் ஆகியோர் எவ்வாறு முயற்சி செய்தார்கள்?
2. ஒல்லாந்த ஈட்டி வீரனதும், பதாநி வீரனதும், துப்பாக்கி வீரனதும் படங்களை வரைக.

பதினேழாம் அத்தியாயம்

1. சரித்திரம் சம்பந்தப்பட்டவரையில் ரைகிளப் வான் கோயஸ் எவ்வாறு சிறந்தவன்?
2. கண்டி அரசர்களுக்கும் ஒல்லாந்தருக்கும் ஏற்பட்ட விரோதத்துக்கு காரணமென்ன?
3. ஒல்லாந்தர் இலங்கையில் எவ்வாறு நீதி பரிபாலனஞ் செய்தனர்?

பதினெட்டாம் அத்தியாயம்

1. பௌத்த சமயப் புனருத்தாரணத்துக்கு நாயக்க மன்னர் எவ்வாறு துணைபுரிந்தனர்?
2. கீர்த்தி ஸ்ரீ இராசசிங்கன் ஒல்லாந்தரால் தோல்வியுற்றதற்குக் காரணங்களெவை?
3. ஒல்லாந்த அரசியல் நிருவாகத்தை இலங்கையர் ஏன் விரும்பவில்லை?
4. இலங்கையைக் கைப்பற்ற பிரித்தானியர் ஏன் ஆவலுற்றனர்?

பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம்

1. 'கபடகம்' 'தலைமுறைத்தோம்பு' 'நிந்தகம்' என்பவற்றின் அர்த்தம் என்ன?
2. உரோமன் கத்தோலிக்க திருச்சபையும், சீர்திருத்தப் பட்ட ஒல்லாந்தத் திருச்சபையும் இலங்கையில் எவ்வாறு பிரசாரம் நடத்தின?
3. ஒல்லாந்தக் கோட்டையின் படமொன்று வரைக.
4. இலங்கையில் ஒல்லாந்தரின் செல்வாக்கா, போர்த்துக்கீசரின் செல்வாக்கா அதிகமாக இப்போது இருக்கிறது?

